

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Her writing glows." AMANDA QUICK

Julie Anne Long

What I Did For A Duke

GRIFFIN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

"Her writing glows." AMANDA QUICK

Julie Anne Long

What I Did For A
D

Bir Dük İçin Ne Yaptım

Julie Anne Long

 HarperCollins e-books

Adanmışlık

Parlak menajer ve dost Steve Axelrod için bu şimdiye kadar bir onur, zevk ve maceraydı ve öyle olmaya devam edeceğine dair içimde bir his var.

İçindekiler

Adanmışlık

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26 Epilog](#)

[*Teşekkür Yazar*](#)
[*Hakkında*](#)
[*Julie Anne Long'dan Romanslar Telif*](#)
[*Hakkı*](#)
[*Yayıncı Hakkında*](#)

Bölüm 1

Ian Eversea, Sussex'teki bir arka bahçesinde, bir kuş banyosu ile çalılık arasında son derece garip bir şekilde çömelmiş, bir kadın silüetinin bir kez ... iki kez alaycı bir şekilde geçişini izliyordu.

. . . *Hallelujah!* Üç kez! Üst kat penceresinin önünde.

Pencere karardı. Lamba sönmüştü. Bir işaret ve bir onay.

Ayağa fırladı. Dizleri silah sesi gibi çatırdadı. O dondu. Yıldızlarla dolu bir gökyüzü dışında yalnızdı; ağaca doğru yaptığı kaçamak yolculuğa kimse tanık olmayacaktı.

Bu ağaca giden yol ve son üç gecenin nazlı Abigail'in bir hafta önce Falconbridge Dükü ile nişanlanması şerefine düzenlenen balodaki bir konuşma sırasında başladı. Tam da bu evde.

Tanıştırmalar yapıldı; cazibe anında ortaya çıktı; sohbet kısaydı, her kelimesi uzayıp giden bir patavatsızlık zincirinde gerçek bir ima incisiydi. Başından beri, Ian için her şey mükemmeldi, *mükemmel*: yemyeşil parıltılı güzelliği

Ahlaki açıdan ürkütücü olsa da hoş bir umursamazlık üzerine masumiyet, tüm *bunlar* özellikle iç gıcıklayıcı bir tehlikeyle sarılmıştı: Falconbridge Dükü Alexander Moncrieffe ile nişanlıydı, ilk karısını on yıl önce zehirlediği iddia ediliyordu (elbette hiçbir şey *kanıtlanmamıştı* ya da resmi bir suçlama yapılmamıştı, ancak *ton* böyle lezzetli dedikoduların ölmesine izin vermekten daha iyisini biliyordu). Birden fazla düelloya katılmıştı. Öyle derlerdi. Soğuk, zarif, şaşırtıcı derecede zengin bir adamdı. Hem kartlarda hem de yatırımlarda kumar oynardı ve asla ama asla kaybetmezdi. Onu hafife alan kişi kendini tehlikeye atardı.

Ya da dedikodular öyle .

Leydi Abigail uzaklaşmadan önce yelpazesıyla Ian'ın koluna hafifçe vurdu ve yatak odasının penceresinin *hemen* dışında bir meşe ağacı olduğunu ekledi.

Ağacı tanıyordu. Balo için geldiklerinde tipik bir Eversea erkeğinin fırsatçı gözleriyle görmüştü ağacı: Evin kırmızı tuğlalarına komplocu bir şekilde yaslanmıştı; gövdesi sağlamdı ve yetişkin bir adamın anatomisinin önemli kısımlarına zarar vermeden kolayca tırmanabileceği alçak, sağlam dalları vardı. Ama en ilgi çekici özelliği, özlemle *-hatta* ısrarla diyebilirdi-belirli bir pencereye doğru uzanan dalıydı.

Ve o odada kimin uyuduğunu merak etmişti.

Bu kadar uyumlu olmaları ne Ian ne de Leydi Abigail için bir şaşkınlık nedeni değildi.

Belki yarın gece yarısından sonra görüşürüz.

Bu konuda hiçbir zaman "belki" diye bir şey .

Üç gece boyunca çeşmenin yanındaki çömelişten onun yatağına kadar bu yolculuğu yapmıştı. Üç gece boyunca bir öpücükten onu neredeyse soymaya kadar ilerlemişti. Bu gece adam yatağa girdiğinde tamamen soyunmuş olacağına söz vermiş ve onu da soyunmaya teşvik etmişti.

Bu yüzden, daha alçak bir dala tutunmak için zıpladığında, gövdeyi pencereye giden dala doğru kaydırıp yukarı sallandığında kalbi küt küt atıyordu. Pencereyi bir iki santim açık bırakmıştı. Parmaklarını aşağıya doğru kıvırdı ve yavaşça yukarı kaydırıp, çünkü bir gece önce yıpranan çerçeveye hevesle tutunurken kıymığı bu şekilde batmıştı. İki bacağını pervazın üzerinden geçirdi, sonra eğilerek uzun bedenini içeri kaydırıp. Yatak odasına iniş kısıydı; kalın Savonnerie halısı ışıklar ve karanlıklar içinde dönerek inişini boğdu.

Ateş karıncalarıyla savaşıyor bir adamın aceleciliğiyle giysilerini yırttı.

Bir elini pencerenin yanındaki masaya dayadı, botlarını çıkardı ve halının üzerine yan yana dizdi. Paltosundan, gömleğinden ve pantolonundan kurtulurken parmakları düğmelerin üzerinde uçtu; hepsini birbirine doladı ve yatağın yanına yığıldı.

Oh, Tanrım. Çömeliştikten kıymığa ve ağaca kadar her şey çok iyiydi. Her ses, her his arzusunu artırıyor ve artık tanıdık, erotik ve hepsi bir parçaydı, hepsi eylemin kendisinin bir parçasıydı: Yanına yatmak için kaldırdığı çarşafın hışırtısı, pürüzsüz serinliklerinin tenindeki ilk tatlı şoku, yaydıkları lavanta kokusunun hayaleti, parmaklarının yatakta bekleyen kadının sıcak teninde ilk gezintisi, kendisi de birazdan söz verdiği gibi içine gömüleceği kokulu ve ipeksi etten yapılmış bir gölgeden biraz daha fazlası, kadının hoş geldin iç çekişi, kurulmakta olan bir tabancanın insanın içini ürperten metalik tıkırtısı-

Aman Tanrım!

Belki o değildir. Bu
yeniydi.

Ian ve Abigail birbirlerinden hızla uzaklaşıp yatakta dimdik oturdular. Kalbi göğüs kemiğine çarpan Ian

boş yere tabancasını aradı; *çıplaktı* ve tabancası botundaydı. Çıplak ayaklarından birini gizlice yataktan dışarı kaydırđı ve yere düz bir şekilde bıraktı, uygun bir şekilde pencereden dışarı ya da tabancayı kullanana doğru fırlatmaya hazırlandı. Gözleri çılgınca karanlığı taradı.

"Kılını bile kıpırdatmak istemeyeceksin."

Ses alçak, karanlık ve neredeyse el altından, gönülsüzce tehditkârđı.

Ana. Sanki gecenin kendisi konuşmuş gibiydi.

Ian bir korkak değildi. Ama gölgelerden biri yığılıp kaldığı köşedeki sandalyeden ayrılıp uzadıkça uzadı ve onlara doğru sürüklenmeye başladığında ensesindeki ve kollarındaki tüm küçük tüyler diken diken oldu.

Hayalet değil. Elbette bir adam. Stratejik olarak koyu renk giysiler giymiş. Saklanmak, köşeye sıkıştırmak, tuzağa düşürmek için daha iyi.

Abigail'in nefes alışları duyulabiliyordu, dehşetten paramparça olmuştu.

Adam, peşindeki bir leoparın durgun, gevşek bacaklarıyla yatağa doğru ilerledi. Pencereden içeri süzülen ay ışığı tabancasının namlusuna vuruyordu. Ve diğer elindeki başka bir şeye, metal bir şeye. . . . Bir lamba.

Onu nazikçe pencerenin yanındaki küçük masanın üzerine yerleştirdi ve sonra onu yakmak için dayanılmaz bir zaman gibi görünen bir süre aldı, ama sonra korku insanın zaman duygusuyla oldukça oynadı. Alev titrek titrek yandı ve sonunda tutuştu. Ve sonunda bir adamın yüzü ışık ve gölge arasında gidip geldi. Bir kamp ateşinin başında oturan Lucifer'i izlemek gibiydi.

"Moncrieffe."

Ian'ın sesi şoktan boğuk çıkmıştı. Ne yazık ki Abigail de aynı anda soluk soluğa bu kelimeyi söyleyerek olaya kötü bir pandomim havası kattı.

Eğer bu başka birinin ciddi, çok ciddi ikilemi olsaydı, her şey oldukça komik olurdu.

Falconbridge Dükü bunları düşündü. Zaten alışılmadık derecede uzun boyluydu ve lamba ışığı duvara daha da uzun bir gölge düşürdü. Yatağın üzerinde iki hayalet dük geziniyordu ve ikisinin de tabancası vardı.

Ian gözlerini Moncrieffe'in yüzüne mi yoksa silaha mı dikmesi gerektiğine karar veremedi. Biri tam olarak Ian'ın göğsünün ortasına nişanlanmıştı, ki bu göğüs şimdi soğuk bir ter tabakasıyla kaplıydı. İkisi de aynı şekilde pırıl pırıl, vurdumduymaz ve ölümcüldü.

Moncrieffe'in bu konuda yetenekli olup olmadığı konusunda hiçbir şüphesi yoktu.

Ateş etmek. Ünü kendisinden önce gelmişti.

"Eversea." Dük ironik bir sosyal selamlaşma parodisiyle başını salladı.

Hiçbir sürpriz içermiyordu. Sanki onu bekliyormuş gibi. Aslında onu takip etmiş, izlemiş ve pusuya yatmıştı- . . . Tanrı

. . . kaç gece boyunca?

"Nasıl yaptın? . . ?" Ian kekeledi.

Belki de soru sormanın sırası değildi ama gerçekten merak ediyordu.

Elleri de terlemeye başlamıştı.

"Gece yarısından önce uyumadığım ve burada misafir olduğum için, Eversea, üç gecedir atının yolda bağlı olduğunu gördüm. Dürüst olmak gerekirse, sizi tanıdığım kadarıyla, sonuç çıkarmak zor olmadı. Bu arada atı serbest bıraktım."

Tanrım! O atı severdi.

Sussex'teydiler ve at Eversea Evi'ne geri dönmenin yolunu bulacaktı, bundan emindi. Ya da Sussex'te kamp kuran ve Eversea'ya ait bir atı satmaya kalkışmaktan daha iyisini bilecek olan Çingenelerin eline geçecekti.

Ama *Ian*'ın eve dönüp dönemeyeceğine gelince... Abigail'in eli onunkini buldu ve kavradı. Sanki teselli edebilirmiş gibi!

Dük ile savaşmak için o ele ihtiyacı olabilir.

Belki de yatıştırmaya çalışırsa. "Ben hiç ..." diye başladı. "Biz asla *tam olarak* . . ."

Dükün kaşları yukarı doğru kalktı ve *Ian*'ın bu düşüncüyü tamamlamasına cesaret etti.

Ki bunu yaptığı anda pişman olmuştu. ". . .

Göründüğü gibi değil."

Ardından gelen sessizlik hissedilir derecede kuşkuluydu. Abigail bile, kötü bir pandomim dışında birinin gerçekten böyle bir şey söyleyebileceğine dair ağız açık bir şaşkınlıkla dönüp ona baktı.

Ama lanet olsun -ve daha da acısı- bu doğrudu. Daha doğrusu, *henüz* görüldüğü gibi değildi.

"Eğer kulağa bu kadar hoş gelmeseydi, bu iddiadan daha fazla etkilenebilirdim.

pişmanım, Eversea."

Dükün sesi neredeyse eğleniyor gibiydi. Ama ironi, soğuk bir şekilde yapıldığında ve çok çok ince tıraş edildiğinde kulağa eğlence gibi gelebilirdi.

O tabancanın sarsılmaz nişancılığının hiç de eğlenceli bir yanı yoktu.

Dük çemberden çıkınca Abigail ve *Ian* irkildi.

lamba ışığında yavaşça Abigail'in yattığı tarafa doğru yürüdü. Bütün bu *ağır adımlar* sinir bozucuydu, çünkü *Ian* adamın genellikle yerçekimine kızarmış gibi hareket ettiğini biliyordu. Uzun, sabırsız adımlarla, odaklanarak ve bir amaç uğruna. O bir *bebek arabası* değildi.

Onun üzerinde durdu.

Abigail sesli bir şekilde yutkundu.

Aşağı, aşağı, aşağı. Dük tabancayı indirdi. Onu, kararsız bir kobrayı izledikleri hevesle izlediler. Belki de

. . . belki de kilitlemek istemiştir? için mi? için-

Namlu tam olarak Abigail'in boğazına doğrultulduğunda indirmeyi bıraktı.

Gözlerini sıkıca kapattı ve boğuk dualar yükseldi dudaklarının arasında.

Ian'ın göğüs kafesi hareket etmeyi bıraktı. Nefes alıp vermesi durmuştu. Abigail'in eli Ian'ın elinde buz gibiydi ve centilmenlik dışı bir an için elini ona geri fırlatmak, karşılıklı aptallıklarını reddetmek, onu nasıl teselli edebileceğini ya da bu durumu nasıl çözebileceğini düşündüğünü sormak istedi. İkisi sadece zevk için olmuşlardı. Dük'e doğru uçma ve ateş edemeden onu yere serme şansını değerlendirdi. Ne de olsa dük çıplaktı ve terden sıırıslılam olmuştu; dolayısıyla teorik olarak onu kavramak zor olacaktı. Dük uzun boyluydu ama sıırım gibiydi ve savrulan bir Eversea tarafından vurulursa devrilebilirdi.

Ama Ian şansını beğenmedi. Adamın Manton'da ateş ettiğini görmüştü.

Başka seçeneği yoktu. Bu işe konuşarak girmişti, konuşarak çıkacaktı.

"Tanrı aşkına, Moncrieffe." Sesi hâlâ yıpranmıştı ama titremediği için gururluydu. "Ona eziyet etmek zorunda mısın? *Beni* ya da vurun ve bu işi bitirin. Hata tamamen benim."

Aslında her şeyi Abigail başlattığı için bu hiç de doğru değildi ama belki de Ian'ın hayatında söylediği en cesurca şeydi. Yine de yüzyıllardır süregelen görkemli terbiye ve savaş terbiyesiyle mücadele etmek zordu. Görünüşe göre, en büyük tehlike anlarında uygunsuz bir şekilde yüzeye çıkıyorlardı.

"Sadece ... Tanrı aşkına, ne yapmaya niyetliysen onu yap."

Dük bu yalvarışı düşünürken -ya da düşünmüş gibi yaparken- sessizlik oldu.

Dük soğukkanlılıkla, "Pekâlâ," dedi. "Mükemmel bir noktaya değindin, Eversea, başından beri yapmaya niyetlendiğim şeyi yapacağım. Ve yapmaya *nietlendiğim* şeyi..."

Ian tabancaya o kadar odaklanmıştı ki, adamın konuşurken pantolonunun düğmelerini açtığını fark etmemişti.

". . . onu seninle paylaşmak. Yana kay, Eversea."

Nefes alışları neredeyse odanın havasını emiyordu.

Altıncı Falconbridge Dükü Alexander Moncrieffe, hayatlarından birkaç yılı silip attığına memnun bir şekilde elini pantolonunun düğmelerine götürdü ve tüm beyazlığı düşündü: şişkin beyaz gözler, çıplak beyaz omuzlar, nişanlısının Eversea'yla isteyerek paylaştığı tüm o solgun çıplaklığı ondan gizlemek için çenesinin altından mütevazı bir şekilde yukarı çektiği beyaz çarşaf.

Elbette onu, kardeşlerini ve babasını White's'tan, balolardan sonra kütüphanelerde puro ve konyak içerkenki tamamen gayri ciddi karşılaşmalardan tanıyordu. Birbirlerine sıkı sıkıya bağlı, efsanevi derecede çekici, efsanevi derecede varlıklı bir gruptu.

Onlarla biraz daha oynama fikrini düşündü ve anlamsız olarak reddetti. Ve belki de daha önemlisi, sıkıcı.

Belki de fısıldanıldığı gibi yaşlandığı içindi. Neredeyse *kırk* yaşındaydı.

Bunun yerine o kadar hızlı hareket etti ki Abigail bir çığlık daha attı ve Ian savunma alarmıyla kollarını başlarının üzerine kaldırdı, odanın karşısına geçti ve pencereyi yukarı çekti, sonra eğilip Eversea'nın çizmelerini yakaladı -çizmelerini *düzgünce dizmesini* izlerken alçağı vurmamak için elinden geleni yapmıştı- ve onları mızrak gibi fırlattı -Bir! *İki!* Pencereden dışarı. Sonra da bir tomar giysiyi dışarı fırlattı. Heyecan verici bir an için Ian'ın ceketi

Geçip giden bir esintiye kapıldı ve kaybolmadan önce gecenin içinde bir yarasa gibi yana kanat çırpıttı.

Ama gömlek fazla uzağa gidemedi. Ağacın dallarına takıldı, manşetlerinden sarktı ve sanki görünmez bir trapezcinin içinde yaşıyormuş gibi neşeyle sallandı.

Hepsi yarım saniyeliğine büyülenmiş gibiydi.

Sonra Moncrieffe topuğunun döndü ve tabancayı tam olarak Ian'ın terleyen beyaz alnına doğrulttu.

"Geldiğin yoldan git, Eversea. Şimdi." Kelimeler kazınmıştı Tehdit içinde.

Ian'ın kaslarının bir saldırıyı savuşturmak ya da belki de bir saldırı başlatmak için hazırlandığını hissedebiliyordu. Daha gençti ama Moncrieffe tabancası olmasa bile dövüşün adil olacağından emindi. Kirli de dahil olmak üzere her türlü dövüş yöntemini mükemmelleştirmek için yılların deneyimine sahipti. Belki de özellikle.

"Senin için 'şimdi'yi de 'onur' gibi tanımlamamı ister misin, Eversea? Test et beni." Öne doğru sonsuz küçüklükte bir adım attı.

Bu çocuğu itti. Ian yataktan hızla kaydı ve çarşafı da kendisiyle birlikte sürüklemeye çalıştı. Aniden geriye doğru çekildi. Omzunun üzerinden bir bakış attı. Abigail çarşafı inatla tutuyordu.

Umutsuzca çekiştirdi, kaşlarını yalvarırcasına kaldırdı.

Onu inatla tuttu, kaşlarını çattı ve başını çılgınca salladı.

Oh, Tanrı aşkına.

Dük, Eversea'nın elindeki çarşafı yırttı.

Ian Eversea lamba ışığında çıırılçıplaktı, uzun beyaz ayakları ve kıllı incikleriyle. Hakkını yemeyelim, ellerini umursamazca kalçalarına koymasa da, ellerini penisinin üzerinde gereksiz yere üst üste de . Ne de olsa odadaki herkes onun bir penise sahip olduğunu biliyordu.

"Moncrieffe. Bunu bir erkek gibi senin seçtiğin silahla halledebiliriz. Bunu memnuniyetle karşılarım. Bunu hak ediyorum. Her şeye hakkın var. Silahını seç."

Dokunaklı bir konuşma. Denizaşırı ülkeler her zaman kibardı. Piçler ve *haydutlar*, ama kibarlar.

A numara . glib imbikler meydana geldi için Moncrieffe.
Pekala, sen

Belli ki kendini bir kılıç ustası sanıyorsun, Eversea, aklıma geldi. Ama o aptallara ya da düzenbazlara katlanmazdı. Hem de hiç. Neredeyse kırk yaşındaydı ve sabır kum saatindeki kumlar giderek azalıyordu.

Bugünlerde düşüncelerinde bile alaycıydı.

"Cezanız suçunuza uygun olacak." Eversea'ya pencereye giden yolu açmak için geri çekildi.

Ve Ian giyotine giden bir mahkûm gibi yürüdü.

Dük ve Abigail sessizce Ian'ın kendini dışarı atmasını izlediler. Hiç de hoş bir şey değildi; eğilip bükülmeyi ve Moncrieffe'in lamba ışığında bile görmekten son derece pişman olduğu yerlerin açığa çıkmasını içeriyordu. Sonunda, beyaz arka ayakları gözden kaybolurken bir ay batımını izlemeye benzeyen bir şey oldu ve sonra Ian bir zamanlar davetkâr, şimdi hain olan o dala geri .

Ian gömleğini daldan çekip kurtarıırken bir homurtu ve yırtılma sesi duydular ve gömleğin sadece yarısını alabildiler. Moncrieffe, Ian'ın mırıldandığı içten söz üzerine pencereyi sertçe kapattı ve perdeleri çekti.

Perdeleri çektiğinde Abigail biraz sıçradı ve arkasını döndü.

Sanki bir kukla gösterisini erken bitirmiş gibi pişman ve şaşkın gözlerle ona bakıyordu.

Zayıfladı. Sadece birazcık. Buzberraklığının içinde bir yerlerde

Öfke, bir zamanlar ona baktığında hissettiği şeyin bir yankısıydı. Saçları dökülmüştü ve bir korsan sandığından dökülen altınlar gibi tatlı yığınları vardı. Şimdiye kadar çoktan halletmiş *olabilirdi*. O

elleri birbirine dolanabilirdi. Onu sırt üstü yatırıp altında kıvranmasını sağlayabilirdi. Bir kadını nasıl baştan çıkaracağını, tam olarak ikna olmasa bile onu istediğine nasıl ikna edeceğini çok iyi biliyordu. Çoğu onu istiyordu.

Bunu bilmesi gerekirdi. "Neden?" dedi sonunda.

"Neden bilmek istiyorsun?" diye karşılık verdi. Mükemmel bir nokta. Muhtemelen bunu duyduğuna pişman olacaktı.

"Cevap ver bana," dedi yine de. Sessiz kelimelerin altında tıngırdadı

Bu öyle bir tehditti ki, yiğit bir adam bile geri adım atardı. O yuttum

Tekrar. O yaladı onu korku-arched dudakları.

Pembe dilinin dudakların ince hatlarında gezinişini, tekrar öfkeye dönüşen bir takdirle izledi.

Gelgit.

"Çok hoş biri," dedi basitçe, belli belirsiz, tek yumruğuyla tuttuğu çarşafı endişeyle çekiştirerek. Sesi şoktan hâlâ zayıftı ama omuz silkerek küstahlık yapmaya çalıştı. "Ve yakışıklı. Ve genç. Ve popüler." Durakladı. "Ve kimse senden hoşlanmıyor," diye bitirmekten kendini alamadı.

İyi. Özlü, bunu ona verebilirdi.

Kadınlar sık sık onu isterdi. Birden fazla erkek onun *gibi olmak* istiyordu. Ama doğruydı: kimse onu sevmiyordu.

Leydi Abigail Beasley için önemli olan kimse yoktu. Ve bu *tonun* çoğu demekti.

Kısa bir kahkaha attı. "Zırhımın aşılmaz olduğunu mu düşünüyorsun Abigail? Yaralanamaz olduğumu mu? Karakterimle ilgili söylentilerin *hepsi* doğru değil."

Bununla birlikte, makul olanlardan daha fazlası doğruydı. Yine de.

Onunla evlenmeyi kabul ettiğinde neye bulaştığını bilmiyormuş gibi değildi ve itiraz da etmemişti.

"Bu senin zırhın Moncrieffe, kimsenin seni sevmediği . Bundan zevk aldığınıza inanıyorum."

Elbette biliyordu. Ama bu söylediği son derece zekice bir şeydi, ona doğrudan söylediği ilk dürüst, gerçek ve gerçekten zeki şeydi ve bunu güzel omuzları çıplak, battaniyeler göğüslerine yapışmış ve muhtemelen yanındaki çarşaflarda Ian Eversea'nın kokusu varken söylediği için ondan nefret ediyordu.

Prensip olarak onu vurmalıydı. Bunu yapacak kadar önemsemeli.

Önemsemeye çalışmıştı. Aslında evlendiklerinde çok daha fazla çaba göstermeye niyetliydi, evlenme teklif etmesinin tüm amacı da buydu. Çünkü o, hayal gücünü uzun zamandır başka hiçbir kadının ateşlemediği kadar ateşlemişti. Kolay gülüşünü, kaba kadife sesini, dudaklarının şeklini, saçlarının rengini, vücudunun gelecek vaat eden gürlüğünü, ... sadeliğini seviyordu. Aptal değildi; karmaşık değildi. Bahar günlerinde ve güzel yemeklerde olduğu gibi onun arkadaşlığından da keyif alıyordu. Zahmetsizce, bazen kışkırtıcı bir şekilde flört ediyordu ama asla kaba değildi. Ve o da aptal değildi. Onun bir sonraki karısı olacağına karar vermişti, çünkü kendisi zengin bir dük, o ise unvanlı ama neredeyse beş parasız bir baronun kızı olduğu için kur yapmanın sonucunun önceden belli olduğunu biliyordu.

Yine de, yetiştirildiği beyefendi gibi ona kur yapmış ve herkesi şaşırtmıştı. Ama müstakbel karısının kolayca elde edilip edilemeyeceğini bilmek istemiyordu, bu yüzden onu sadece bir kez öpmüştü. Ama bunu çok iyi yapmıştı. Dudaklarının sinir uçları boyunca kıvılcımlar saçabileceğini ve onu içinde istediğini bilecek kadar.

ve onu öpmeyi hiç umursamadığını söyledi. Evlilikler her zaman çok daha az umut verici başlangıçlarla yapılırdı.

Peki aşk, yıllar içinde oluşmuş, hoş bir şekilde kandırılmış bir aşinalık değilse neydi? Hayal gücünün ateşlediği bir dizi kişisel özellik değilse, örneğin bir kişinin gece gökyüzüne bakıp sadece parlak yıldızların rastgele dağılımını değil, devasa bir Yıldızlı Saban'ı görebilmesi gibi?

değil mi?

Bir zamanlar aşkın ne demek olduğunu bildiğinden emindi. Artık bilmiyordu.

Ama denemek istemişti.

Ve bu kayıp onun öfkesini körükleyen şeydi. Diğer şeylerin yanı sıra. *Boynuzlanmak* saçma bir kelimeydi. Kulağa tam da olduğu şey gibi geliyordu. O anda hissettiği şeylerin karışımından en gerçek duygunun hangisi olduğunu çıkaramıyordu.

Ama onu aptal yerine koymuştu. Eversea gibi.

Kimse bunu iki kez yapmadı. Kimse bir sonuca katlanmadan bunu yapmadı.

Ve intikamı anladı.

"Bay Eversea gibi ben de evinize girdiğim gibi çıkıyorum Abigail. Ön kapıdan, ailenize olan sadakati tabancalı bir dükle boy ölçüşemeyecek kadar telaşlı uşağınızın yanından. Gece yarısı ziyaretçilerine olan düşkünlüğünüzü göz önüne alırsak, daha cesur bir hizmetçi tutmayı düşünebilirsiniz. İkimiz de nişanımızın sona ermesinin karşılıklı bir yol ayrımı olduğunu söyleyeceğiz. Babana borçlarını ödemek için başka bir yol bulması gerektiğini söyleyeceksin. İkinizle de daha fazla işim olmayacak. İşlerin yoluna girmesine zaman tanımak için Kıta'ya zamanında bir seyahat uygun olabilir."

Bu bir öneriden çok bir emirdi ve o da bunu çok iyi biliyordu.

Ve muhtemelen aceleyle ayrılışının nedenleri hakkındaki söylentiler onun yokluğunda verimli bir zemin bulacaktı ve bunların hiçbirisi hayırsever olmayacaktı. Bu söylentilerin ardından muhtemelen evlenemez hale gelecekti. En azından kaliteli ve rütbeli biri için.

Bu sadece onun hak ettiği bir şeydi.

Sonuçlar kafasına dank ederken sessizce izledi.

"Alex . . . lan ve ben aslında ..." Sesi şimdi titriyordu. Kibir gitmişti. Yerinde yalvarış vardı. "Asla öyle bir niyetim yoktu. Aslında hiç ..."

Şu anda bile onun şehvetli törpülenmiş sesi gizlice duyularının arasından geçip duyularına çarpıyor ve onlar da uykudan uyanmış bir kedinin okşaması gibi tepki veriyorlardı. *Biz basit yaratıklarız, erkekler,* diye düşündü, kendisine, Eversea'ya ve istediklerini almaya alışmış diğer tüm erkeklere karşı acı bir küçümsemeyle. *Kendimizi çok zeki sanıyoruz. Yine de kendimizi tuzağa düşürülmüş ya da aptal konmuş bulunca hep şaşırırız.*

O bir umuttu. Başka bir şey olsaydı, o zaman kaybı daha büyük olurdu ve yeterince kayıp yaşamıştı. Ruhunun adaleti onunla yankılandı.

Zırhındaki çatlağı hissetmiş olmalıydı. Ve yavaşça, yavaşça Kadın çarşafı indirdi ve adam bir çift güzel göğsün ortaya çıkışını izledi.

Tanrım.

Ne de olsa bir erkek olduğu için iyi bir görünüşü vardı. Aynı anda hem hayranlık duyabilir hem de itilebilirdi. Şu anda kendini *satacak* mıydı? O kadar basit değildi.

"Gerçekten olup olmaman umurumda değil. Kendini koru."

Tabancasını sakince kilitledi ve pantolonunun paçasına soktu ve bu hareketle birlikte yorgunluğunun farkına vardı. Elleri ağırlaşmıştı; omuzları ağırlaşmıştı ve şimdi

Öfkesi dinmişti, sanki ateşi düşmüş gibi içi boş ve soğuk hissediyordu.

Nefes verirken omuzları düştü. Gerçekten de adamın onu vurabileceğini düşünmüş müydü? Başka bir adam vurmuş olabilirdi. Aslında on yıl önceki o başka adam olabilirdi.

Onu terk etmek için döndü. Ama kadın tekrar konuştu. "Ona ne yapmayı planlıyorsun?"

Sorusu mükemmeldi. Kendisine karşı gelen, ihanet eden ya da dürüst davranmayan birden fazla adamı mahvetmişti. Bir noktaya parmak basmak için bir adamın servetini bir termit salgınının soğuk, ince, eksiksiz kararlılığıyla yok edebilirdi. Gurur duymadığı ama pişman da olmadığı şeyler yapmıştı ve şu anda onun hakkında bilinenler söylenti ve şöhretten ibaretti. Bu onu aşırı derecede zengin ve korkulan biri haline getirmişti.

Nazik bir adam değildi. Affetmezdi. Ve bu doğrudu: kimse onu sevmezdi.

"Bir şey yapmaya niyetli olduğumu sana düşündüren nedir?" dedi usulca. Merdivenlerden inerken bunu düşünmesi için onu yalnız bıraktı.

Bölüm 2

sadece bir tane kaldı. Acaba neden pes edip yerdeki kardeşlerine katılmıyor? Ne *metanet* ama!"

Genevieve usulca Lord Harry Osborne'un işaret ettiği yöne, yani yukarıya baktı. Eversea'daki eve giden, ağaçlarla çevrili uzun yolda duruyorlardı. Üstlerinde gökyüzü yağmurla yıkanmış, göz kamaştırıcı bir maviydi. Altlarındaki zemin, kırmızı, altın sarısı, kahverengi ve gürültülü bir şekilde solan yapraklardan oluşan bir mozaikti. Mevsim sonbahardı ve tüm ağaçlar artık soyulmuş ve savunmasız görünüyordu.

Biri hariç hepsi. Ve Harry'nin bunu fark edeceğine güven.

O sarkan tek yaprak, Genevieve ya da Harry olmasına bağlı olarak, ya gerilimi ya da metaneti simgeliyordu.

Atla, Tanrı aşkına, bunu o istedi.

Derin mavi Eversea gözlerinin tüm konsantre gücüyle ona baktı. Ama hiçbir zaman sessizlikle ya da üflenmiş karahindibalara veya yıldızlara dilek dileyerek bir şeyleri var edememişti ve Tanrı biliyor ya denemişti.

Lord Harry Osborne, babası ayak parmaklarını kaldırdığında Vikont Garland olacaktı. Şimdi o sadece muhteşem saçları olan genç bir lorddu. -Bir düzine altın tonu, ustalıkla dalgalanıyor, yüksek soluk alnından uzağa itiliyordu ve Genevieve Eversea, kardeşlerinin neşelerinden boğulup ölmelerinden korkmasaydı, karanlıkta hafızasından mermerden yontup piyanonun tepesine yerleştirebileceği bir profil.

Belki de nasıl heykel yapılacağını bilmemesi en iyisiydi.

Çizim ve resim yapıyordu ve her ikisini de özenle yapıyordu, ancak mütevazı bir yeteneğe sahipti. Buna aldırımıyordu. Yeteneği ve tutkusu, ister bir İtalyan ustanın eserinde isterse bir viskonun profilinde bulunsun, yetenek ve güzelliğin gözlemlenmesi ve tanınmasında yatıyordu.

Üç yıl önce tanışmışlardı. Arkadaşı Leydi Millicent Blenkinship'in kuzeninin kuzeniydi ve bir ev partisine davet edilmişti. Harry zeki, güler yüzlü, kendine güvenen, çoğu zaman umursamazlık derecesinde sokulgan ve coşkulu ifadelerle yatkın biriydi, çünkü yakışıklı genç bir aristokrat için tüm dünya güvenli ve sıcak bir zevkti. Genevieve hızlı, kesin ve sessizdi; kendi düşüncelerini ağızdan çıkmadan önce her zaman özen ve edep katmanlarından hızla geçirirdi. *Onun* meşhur durgun suları çok derin akardı. Harry'nin neşeli kayıtsızlığı onu sık sık utandırır da, diğer insanlardan bahsetmeye bile gerek yoktu, bu durum onu ayak parmaklarına kadar büyülüyordu ve Harry kırılan tüyleri yumuşatmakta çok başarılıydı. İkisi de güzellikten büyülenmişti; ikisi de sanat, şiir ve kurgu meraklısıydı; birbirlerini ölçülemeyecek kadar esprili buluyorlardı. Üç yıl boyunca, Genevieve'in hayran olduğu ama gizliden gizliye evcil hayvanı gibi gördüğü neşeli, açık ve sevimli Leydi Millicent'la birlikte neredeyse birbirlerinden ayrılmamışlardı, öyle ki diğer tanıdıklarının ağızında neredeyse aynı adı : *HarryGenevieveMillicent*.

Aralarındaki bağdan hiç bahsetmemişlerdi. Ama kesinlikle belliydi. Harry için hissettiği her şey onun etrafında titreşiyor, ortaçağ resimlerinde azizlerin etrafına çizilen haleler gibi görülebiliyordu.

Ve üç yıl boyunca Harry'nin cesaretini toplayıp onu karısı yapacak sözleri söylemesini beklemişti. Evlenmelerinin önündeki tek engel Harry'nin parasızlığıydı. Harry'ye bir unvan miras kalacaktı ama atalarından kalan toprakların gelişmesini sağlayacak bir varise ihtiyacı olduğunu herkes biliyordu. Babası, erkek kardeşlerinin eşleri söz konusu olduğunda hoşgörölü davranmıştı; annesi ise kızları söz konusu olduğunda ayak diremişti. Kızlarının parayla ve unvanlarla evlenmesini istiyordu.

Ama Harry'yi sevdiler. *Herkes* Harry'yi severdi. Onları kazanacaktı. Bunu biliyordu.

Eversea'daki ev partisinin konukları birkaç gün içinde at sırtında ve arabalarla geleceklerdi; Harry dün akşam. Millicent dün gece geç saatlerde. Uykulu gözlerini yumruklarıyla ovuşturarak hemen kendisine ayrılan yatağa yuvarlanmıştı ve muhtemelen hâlâ yukarıda horluyor ya da yudumladığı çikolatasına ulaşmak için koyu sarı saçlarını yüzünden itiyordu. Millicent erken kalkan biri değildi. Geceleri balodan en son ve sabahları yatağından en son kalkanlardan biri olmayı severdi. Ama Genevieve genellikle güneşle birlikte yataktan fırlardı, sanki bir kuşmuş gibi, bunu yapmamak için çaresizdi. Harry de erken kalkanlardandı, çünkü aşırı bir dinçliğe sahipti ve bunu harcamak için uzun günlere ihtiyacı vardı, çünkü henüz cehennem oyunlarına, evli konteslerin kafeslerine tırmanmaya ya da genç bir adamı geç saatlere kadar dışarıda ve bütün sabah yatakta horlayarak ve öğleden önce yatak odalarının kapısını çalmaya cüret eden herkese çizme ya da başka herhangi bir nesne fırlatarak tutan diğer şeylere düşkünlük geliştirmemişti.

Bu sabah onu bulmuştı ve yumurtalarını dalgın bir şekilde yemişti. Kahvaltıdan sonra o kadar çekingendi ki neredeyse yere basacaktı. Onu hiç böyle çekingen görmemişti.

Boğazını temizledikten sonra, "Seninle konuşmak istediğim bir şey var, Genevieve. Benimle bir gezintiye çıkar mısın?"

Millicent'tan hiç bahsetmemişti.

Normalde bu tür gezintiler Millicent uyanıncaya kadar beklerdi.

Genevieve *de biliyordu*.

Oh, *sonunda, sonunda, sonunda*.

Güm. Güm. Güm. Kalbi onların ayak sesleriyle birlikte atıyordu, ta ki biri diğerinin yankısı gibi görünene kadar. Beklenti göğsünde bir parçaydı. Eversea toprakları etraflarında uzanıyordu, sevgili, uçsuz bucaksız, tüm mevsimsel görünüşleriyle tanıdık, sonbahar için yavaş yavaş uykuya dalıyor, kışın onunla yoluna devam etmesini bekliyordu.

Biraz genel şeylerden konuştular. Ama evden uzaklaştıkça Harry daha da sessizleşiyor, cümlelerden çok sessizlikler oluyordu.

Ve sonra ağacın altında durdular.

Henüz konuşamıyor gibiydi. Bir yaprak koparmak için eğildi. Kıpırmızı bir yaprak. Yavaşça avucunun içine koydu ve sanki canlıymış gibi inceledi.

Ona baktı. Gözleri soluk maviydi. Bir yaramazlık düşünürken denizdeki güneş gibi parıldayan, ciddiye bir bahar göğü gibi berrak. Onun gözlerini her duygusal havada tanırdı.

Boğazını temizledi. "Genevieve, söylemem gereken önemli bir şey var."

Güm, güm, güm. "Evet, Harry?"

Ben de seni seviyorum, Harry.

Sanki ince bir kristal tabakası aniden günü kaplamış gibiydi. Her şey doğaüstü bir parlaklıkla parlıyordu. Sinirleri bile cam gibiydi. Ona dokunursa *ping* sesi çıkaracaktı.

Evlenme teklif ettikten sonra ona dokunacak mıydı? Onu öper miydi?

Çünkü onun elini ilk öptüğü andan itibaren o öpücüğü hayal etmişti, sadece bir kez, bir baloda bahçede. Uzun zaman önce onun dudaklarının şeklini ezberlemiş ve kendi dudaklarına nasıl oturacağını hayal etmişti. Dudaklarının tenine değmesini tekrar tekrar yaşamıştı ve *biliyordu* ki, eğer böyle düşüncesizce verilen bir öpücük kanını tutuşturabiliyorsa, o zaman düzgün bir öpücük ... düzgün öpücük ...

Tanrım, doğru dürüst bir öpücüğe fazlasıyla hazırды.

Isı uzuvlarına hücum etti, yanaklarını doldurdu. *Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen.*

"Evet?" Bu sözcük bir nefesten daha fazlası değildi.

"Genevieve, çok isterim ki ..."

Sertçe yutkundu. Saç çizgisinde boncuk boncuk terler belirdi.

"Evet, Harry?" diye fısıldadı. Eğildi. Torunlarına anlatacağı hikâyeye dahil etmek için her ayrıntıyı hatırlamak istiyordu. O kadar yakındı ki, Harry'nin sahip olduğunu bilmediği birkaç iri gözeneği, kirpiklerinin altın sarısı uçlarını ve burnundaki kılları görebiliyordu, gerçi böyle bir anda burnundaki kılları düşünmek pek romantik gelmiyordu. Ama oradaydılar ve onun bir parçasıydılar ve bu yüzden de seviliyorlardı.

Sonra ciğerlerini uzun, uzun bir nefesle doldurdu, tıpkı bir adamın yayını geri çekmesi gibi ve kelimeleri neredeyse saçlarını geriye savuran bir nefesle dışarı çıktı. "Ben-evlenmeyi-çok-isterim-"

"Evet!"

"-Millicent."

Sonunda bunu söylediği için rahatlamış bir şekilde ona gülümsedi.

"Vay be," diye ekledi usulca. Cebinden bir mendil çıkardı ve alnını sildi.

Genevieve tam olarak . Ama sanki adam bastonunu kaburgalarının arasına sertçe sokmuş gibi dudakları bir nefesle aralandı.

Uğultulu bir sessizlik ortaya çıktı.

"Babam bir eş almamın zamanının geldiğini düşünüyor, ben de öyle. Ev partisi sırasında ona evlenme teklif etmeyi düşünüyorum. Önce senin bilmeni istedim."

Elbette... kesinlikle onu yanlış duymuştu. Şüphesiz o şaka yapıyordu. Ama erkeklerin kızardığı o lekeli, utanç verici şekilde kızarıyordu. Umutsuzca rahatsız ve soyulmuş ağaçlar kadar savunmasız görünüyordu. Utangaç ve yalvaran bir hali vardı.

Ve aniden uzuvlarını hissedemez hale geldi.

"Ah, Millicent . . ." Durakladı ve sevgiyle gülümsedi, gözleri ısındı. Birdenbire onun gülümsemesiyle ilgili *her şeyden* nefret etti ve onu neyin gülümsettiğini bu kadar çok bilmemeyi diledi. "Şey, o çok *mantıklı* olan ikimize hiç benzemiyor ve benim gibi bir kocaya ihtiyacı var."

Mantıklı! *Mantıklı mı?* Kesinlikle değil. O bir Eversea'ydı.

Anlaşılan övgü dolu sözlerini bitirmemişti. "Hayır. O çok neşeli ve *spontane*-"

Sözleri bir suçlama gibiydi. Genevieve'in kalbi *kurşunla* kaplanmış gibi değildi. Gerçi öyle olsaydı şu anda daha iyi durumda olacağını düşünüyordu.

"Ve o canlı, korkusuz, açık sözlü ve iyi bir arkadaş.
_"

Sanki Millicent bir spanielmiş gibi konuştu.

"Biz ikimiz ise daha akıllı ve daha olgunuz, değil mi?" Yirmi yaşını yeni geçmişti! Olgun mu? *Bilge mi?*

"Ve senin de onu sevdiğini bildiğim için-"

Belli ki senin yaptığın gibi değil.

"-Sana söylemem gerekiyordu, çünkü bunu daha fazla içimde tutamazdım. Ve tüm dostlarımdan en değerlisi olan *senden* bir sır saklamak düşüncesine katlanamazdım."

Arkadaş. Şu anda ona başka bir şey denmesini tercih ederdi. Bir wolverine.

Yaprağı parmaklarının arasında döndürdü. Gözlerinin önünde zonkliyordu, sanki göğsünden kanayan kalbini koparmış ve şimdi onunla oynuyormuş gibi.

"Önce senin bilmeni istedim, Genevieve. Ve bu konudaki fikrini duymak istedim. Eğer lütfedersen," diye ekledi beceriksizce. "Çok . *Her zaman* çok naziksin."

Eğer *nazik* olursanız? Ona karşı hiç *kibar* olmamıştı. Ya da resmi. Her şey korkunç, korkunç, iğrenç bir şekilde yanılttı. Yukarı aşağı, siyah beyazdı, nehirler geriye doğru akıyordu, tüm Everseas'lar Redmond'ları derinden seviyordu ...

"Ve hepimiz çok iyi arkadaş olduğumuz için sizin onayınızı almak istedim." Konuşmayı kesti.

Görünüşe göre şimdi bir şey söylemesi bekleniyordu.

"Arkadaşlar," diye belli belirsiz tekrarlardı. Sanki sadece onun kendisine dağıttığı kelimeleri kullanabilirmiş gibi. Kendi kelimelerinin hepsini unutmuştu. Artık kim olduğunu neredeyse hiç bilmiyordu. Harry hayatının fiziğini geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti. Üç yıl boyunca ona olan aşkı kendi kişisel yerçekimi olmuştu. Günlerine şekil, gelecek hayallerine ivme kazandırmıştı. Onsuz bir dünya hayal edemiyordu.

"Evet!" Bunu gerçek bir konuşma gibi algıladı. "Arkadaşların *en sevimli*si."

Batıyordu, batıyordu, batıyordu. Sonsuza dek düşmeye devam edeceğini bir şekilde çok iyi biliyordu. Kardeşi Chase ona

Savaştan eve dönen bazı erkeklerin top ateşi nedeniyle kulaklarında sürekli bir çınlamayla yaşadıklarını söyledi. Sonsuza dek kalp kırıklığının baş dönmesiyle yaşamak zorunda kalacaktı.

Kadın gözlerini kırpmadan o kadar uzun süre ona baktı ki gözleri yanmaya başladı ve adam biraz tedirgin görünmeye başladı.

Onun onayını mı istedi?

Blessing, onun kızı.

Acı geç gelmişti -uyuşukluk sırasını önce onunla bitirmek zorundaydı- ama çok kötüydü. Boynunu bükmek, yan yatmak ve içi boşaltılmış bir balık gibi soluk soluğa kalmak istedi. Buna karşı nefesini tuttu ama ağzı açık kaldı. Anı yaşamayı hiç umursamıyordu ama görünüşe göre vücudu *duyarlıydı*. Nefes almak istiyordu.

Ve bunu yaptığında, odun dumanını soludu.

Öğürdü. Bir daha asla odun dumanı kokusu almak istemedi. Bu kalp kırıklığının kokusuydu.

Harry, onun *katili* . . ceketinin gümüş düğmelerinden biriyle boş boş uğraşıyor, ama dikkatle ona bakıyordu. Ve onu tanıdığından beri ilk kez düşüncelerini okuyamıyordu.

"Sen . . . benim için mutlu olacak mısın, Genevieve?"

Ona düşündüğü kadar dikkatle mi bakıyordu? Belki de sadece şok dünyayı dışbükey hale getirmişti. Neredeyse çarpıtılmış, camın altında korunmuş, zaten dokunulmaz ve sonsuza dek ulaşılamaz görünüyordu.

Bir süre sonra "Mutlu," diye tekrarladı. P harfini kullanmakta zorlanıyordu. Dudakları lastik gibi ve beceriksizdi. Ama bir şekilde ağzının köşelerini yukarı kaldırdı. Çünkü insan *mutlu* olduğunda gülümserdi.

Bu yanıt onu tatmin etmiş görünüyordu. Yavaşça ondan uzaklaştı ve ellerini ceplerinin derinliklerine soktu, kamburunu çıkardı.

omuzlarını silktili ve sonra iç çekerek eve doğru baktı, belki de yaklaşan evliliğin mucizesini düşünüyordu. "Millicent ve ben evlendikten sonra, eğer o kadar şanslı olursam onun tarafından kabul edilirse, elbette hepimiz böyle büyük olmaya devam edeceğiz."

arkadaşlar. Partiler, piknikler ve çocuklar olacak ve-" İşte o zaman Genevieve aniden topuğunun üzerinde döndü.

Tam olarak kaçmadı. Koşmak istedi. Yine de, kurşun bacaklı bir kadın için iyi bir zaman yaptı. Eve olan mesafe şekerleme gibi uzuyordu. Gözleri yanıyordu, yanıyordu ve buna neden olanın ıstırap mı, alev alev yanan bir öfke mi yoksa kötü bir kombinasyon mu olduğundan emin değildi. *Ona asla ulaşamayacağım. Bu duygudan asla kaçamayacağım, çünkü bundan nereye gidersem gideyim, Harry peşimde olacak, bensiz geleceği hakkında söylenip duracak.*

İleride küçük bir insan figürü onlara doğru yürüyordu. Bir an sonra onun kız kardeşi Olivia olduğunu fark etti. Ve çılgınca kafa karıştırıcı bir an için, sevdiklerinin yeni ölmüş olanları Cennet'in kapılarında karşıladığını hatırladı. Belki de bir insanın kalbi geri dönülmez bir şekilde kırıldığında, bu durumu paylaşan başkaları tarafından Kalbi Kırıklar Ülkesi'nde karşılanır.

Tabii Olivia, Lyon Redmond'ın ortadan kaybolmasından etkilenmediğini ve kalbinin sağlam olduğunu ısrarla inkâr etmesine rağmen.

Harry konuşuyordu, ama kalbindeki ve zihnindeki sefalet kasırgası yüzünden onu zar zor duyabiliyordu.

"Ne zaman evlenme teklif edeceğimi tam olarak bilmiyorum. Ama doğru an geldiğinde bileceğimi umuyorum. *Kesinlikle* ev partisi günlerinde. Bunu yapmak için Eversea Evi'nden daha güzel bir yer düşünemiyorum, arkadaşlarla çevrili."

Başka bir dil konuşuyor da olabilirdi.

Kimdi o? Nasıl olabilirdi? Onsuz bir hayatı nasıl düşünebilirdi?

Umursamazlığının cazibesini yitirmiş olması ne tuhaf.

Istırabı öfke ve şokla boğuştu ve sonuç sessizlik oldu. Bu onun savunması, cezası, sığınağı ve intikamıydı, her zaman. Sessiz Genevieve Eversea.

Olivia onlara seslendi.

"Oh, harika, Genevieve, Harry. İkinizi erkenden yürüyüşe çıkmış bulacağımı düşünmüştüm. Çok olağanüstü haberlerim var. Annem beni size söylemem ve sizi hemen eve geri getirmem için gönderdi. Kimse ölmedi," diye açıklamak için acele etti.

Sadece ben, diye düşündü Genevieve şiddetle.

Ama Harry duymak için sabırsızlanıyordu. "Peki, o zaman duyalım Olivia!" "Babamın ev partisine kimi davet ettiğini duyana kadar *bekle.*"

Ve bir de ne görsünler, arkalarındaki yaprak, zarif bir intihar gibi döne döne aşağıya iniyor.

"Pencereden *çıplak* kışla mı çıktın? Bir *ağaçtan* mı?"

Ian, kardeşi Colin'de mükemmel bir dinleyici bulmuştu. Hikâyeyi daha fazla kendine saklayamazdı ve Pennyroyal Green'deki Pig & Thistle'ın rahatlığında bunu anlatmak güvenli görünüyordu.

"Sadece gömleğimi bulabildim. Ağaçtan sallanıyordu. Onu kurtarmaya çalışırken yırtıldı ve lanet bir etek gibi belime bağlayarak eve giydim. Bir botu buldum. Tabancam diğerinin içindeydi! Ayak parmağından ateş almaması mucize olurdu. Onu geri istiyorum! O çizme neredeyse benim bir parçamdı ve onu bir uzvum gibi özlüyorum. O lanet ağaçtan çıplak inerken kaval kemiğimin derisini kaybettim. Neredeyse insansız kalmıştım. Karanlıkta kilometrelerce topalladım."

Çıkışı sırasında adı anılmayan bir yere saplanan kıymığı tarif etmekten kaçındı, çünkü o kıymık

Eversea efsanesinde, Colin hakkında bugün bile İngiltere'nin dört bir yanındaki barlarda ve müzikallerde söylenen o lanet şarkı kadar yaygındı. Bunu unutmamasına asla ama asla izin vermeyeceklerdi.

"Tek botta." Colin buna hayret etti. "Tek botta."

Burada Pig & Thistle'ın güvenli sıcaklığında ve gürültüsünde masalar kalabalıktı, ateş sığıyordu, Jonathan Redmond'un da aralarında bulunduğu bir grup dart tahtasının etrafında kümelenmişti ve lanet olası Redmond yine kazanıyordu, bu da ona *Violet* Redmond'u geçen gece Ardmay Kontu için verilen bir balodan sonra rıhtımda bir denizciye benzeyen biriyle tartışırken gördüğüne yemin edebileceğini hatırlattı. Belli ki çok içmişti; söylentiye göre Violet Londra'ya yakın olmayan bir yerde, taşrada bir ev partisine katılıyordu. Bundan kimseye söz etmemişti. Culpepper ve Cooke satranç tahtasının üzerine eğilmişlerdi ve Cooke'un kaşları her zamanki gibi evcil hayvanlar kadar neşeli ve uyanık görünüyordu. Ian kendini tutamayıp etrafına bakındı ve elini yara bere içindeki ahşap masanın üzerine koyarak kutsal aşinalığın çıkardı. Bir önceki hafta yaşananlar, ağır bir akşam yemeği ve çok fazla kötü içkiden sonra görülen türden cehennemi bir rüya gibi görünüyordu. Şimdi bunlara gülmek bile mümkündü.

"Tanrım. Ve sen hala hayatta mısın?"

Colin hem açıkça etkilenmiş hem de kıskançlık gibi görünen bir şeyi bastırmaya çalışıyordu. Bu onun en iyi haline yakışır bir başarıydı. Ya da en kötü haline. Nasıl bakılırsa bakılsın.

"Bunu neden yaptın?"

"Leydi Abigail'e ulaşmak için ağaca tırmanmayı kastediyorsanız, bunu sormanıza çok şaşırdım. Şok oldum. Onu gördün!" Colin'in erkeksi bir anlayışla başını sallamasını bekledi. "Gördüğünüz gibi bu bir meydan okumaydı. Ve üç gece boyunca paçayı kurtardım. Ve dördüncüsü ..." Umutsuzluğa kapılıp içini çekti ve iç çekişi bir

teatral bir inilti duydu ve yüzünü avuçlarının içine gömdü. "Dördüncüsü *büyülü* bir şey olurdu," diye mırıldandı parmaklarının arasından. "Onun tenini hissetmeliydin... çıplak omuzlarını... Tanrım, Colin. Çok yumuşak."

Colin huzursuzca kıpırdandı. O artık evli bir adamdı. Ölü bir adam değil.

"Ama lanet olası Falconbridge Dükü'nün nişanlısı! Ian, Tanrı aşkına..."

Ian başını yavaşça, şüpheyile kaldırdı. Gözlerini açtığında Colin'in -o kadar insan arasından- aslında onu *azarlamak* üzere olduğu aklına geldi.

Ve gitti:

"*Ben* yenilmez olabilirim Ian, ama bu *senin* yenilmez olduğun anlamına gelmez. Evlenmeli ve tüm bu saçmalıklara bir son vermelisin."

Ian'ın ayakları hâlâ ağrıyor olmasaydı, Colin'in kaval kemiğini masanın altından tekmeleme dürtüsüne yenik düşebilirdi. Colin bu durumdan çok memnun olduğu için evliliğin *her* şeye çare olduğuna karar vermişti. Bu teorisiyle herkesi çılgına çevirmişti.

"*Artık* yenilmezlikten söz edebilirsin Colin," dedi yüksek sesle. "O sabah Londra'da *senin* haberini beklerken benim ya da herhangi birimizin yerinde olmak isterdin."

Asılarak öldürülmek bu cezanın nasıl tamamlanması gerektiği idi ama yine de bundan kolay kolay bahsetmiyorlardı. Hiçbiri, 1066'dan bu yana her şeyden paçayı sıyırmış gibi göründükleri için, Everseas'in yenilmez olmaktan başka bir şey olabileceği fikriyle yüzleştikleri bir anı hatırlamaktan hoşlanmıyordu.

Tabii ki *öyleydiler*. Yenilmezlerdi yani. Ancak bu, herkesin hayatından birkaç yıl tıraşlandıktan sonra yeniden tesis edilmişti.

Colin darağacından nasıl kurtarıldığına dair *tüm* hikâyeyi ailesiyle hiç paylaşmamıştı. Bunu geçiştirmeyi tercih etmişti. Gerçekte, şimdi karısı olan kadına bunu yapması için asil *olmaktan çok uzak* nedenlerle para ödenmişti, ama şimdi evliydim ve mutlu bir şekilde inek ve koyun yetiştiriyorlardı ve kardeşlerini yuhalamaya ve neşelendirmeye gerek görmüyordu, ki bir kız tarafından kurtarıldığını öğrendiklerinde tam da böyle olacaktı. Ve utanç verici bir ölümden kıl payı kurtulmuş olması - yüzyıllar boyunca pek çok şeyle suçlanmış olmalarına rağmen Colin'e kadar hiçbir Eversea *yakalanmamıştı*- hâlâ biraz hassas bir konuydu.

Ian, "Fırsat verilseydi, çok iyi bir şey yapardın.

Evlenmemiş olsaydın böyle olurdu, bunu sen de biliyorsun. Kontes ve kafesin olduğu kısım-"

Colin aceleyle araya girdi. "Kıyafetlerin olmasa bile hayatınla kaçtın, peki neden hâlâ bu kadar bitkin görünüyorsun? Seni dışarı mı çağırdı?"

Ian ağzını açtı. Tereddüt etti.

Colin kendini sandalyesine geri attı ve kardeşine öfkeyle baktı. "Seni dışarı çağırdı, değil mi? Oh, Tanrım. Kesin öleceksin. Ve evet, ben de senin ikincin olacağım."

"Oh, siz küçük inançlılar. Piç kurusu çok güzel ve büyük bir hedef oluşturuyor. Iskalamam pek mümkün değil."

Colin homurdandı. "Yani adamı boynuzlayıp sonra da vuracaksın. öldü. Seninle hiç bu kadar gurur duymamıştım." Birasını içti ve bir tane daha içmek için boş yere el salladı. Ned Hawthorne'un kızı Polly Hawthorne, Madeline Greenway'le evlendiği için onu hâlâ affetmemiş, sekiz yaşından beri kurduğu hayalleri -kendisinin ve Pennyroyal Green'deki on iki ile seksen yaş arasındaki neredeyse her kadının kurduğu hayalleri- yıkmıştı. Henüz on altı ya da on yedi yaşındaydı.

Artık yaşlanmıştı ve görünmezmiş gibi davranmakta ustalaşmıştı. "Ian, eğer ..." dedi umutsuzca.

Ian içini çekti ve bir el hareketiyle Polly'ye işaret etti. O da fırlayıp geldi. Ian'a ısıltılı bir gülümseme verdi. Colin'e sırtını gösterdi.

"Bir aydınlık ve bir karanlık, Polly, tatlım."

Gülümsemesi genişledi, gamzeleri derinleşti. "Elbette, Mr. Eversea."

Ve gitti.

"Doğrusunu söylemek gerekirse Colin, ve bunu sadece sana söyleyebilirim, çünkü neredeyse tüm hayatını kesinlikle yanlış kadınların peşinde koşarak geçirdin-"

"Hepsi de *mükemmel* kadınlar," diye savunmaya geçti Colin.

"Eminim o zamanlar öyle görünmüşlerdir," diye espri yaptı Ian. "Ve hepsi *çok* yanlış. Yani, Kontes Malmsey'nin penceresinin önündeki kafesten sarkan-"

"Ne demek istiyorsun?" Colin karanlık bir şekilde araya girdi.

"Gördüğünüz gibi, ne yapmış olursam olayım, elbette onu vurmaya çalışacağım. Orada öylece durup, işin asaleti yüzünden düğ tarafından vurulmak istemem. Ama ona bir iyilik yapmış olabileceğimi düşün. Senden başka kimseye söylemeyeceğim ama Leydi Abigail Beasley bir leydi değil. Tanrı aşkına, o da en az sizin ya da benim kadar cesur ve mürebbiyesinin dizinin dibinde öğrenemeyeceği bir iki şey biliyor. Ve ah, dördüncü gece neler öğrenecektim ..." Başını iki yana salladı. "Her neyse, Düğ gibi bir adama sadık kalacak kadar mantıklı düşünürsünüz. Şöhreti pek de sır sayılmaz. Onun sadakatsizliğini şimdi öğrenmesi daha iyi, değil mi?"

"Evet. Eminim ki bu tamamen sizin fedakârlığınızdı. Bir madalyayı hak ediyorsun. Ve eminim bir gün bu konuda güzel bir kahkaha atacaksınız.

Eğer önce birbirinizi öldürmezseniz, bir dahaki sefere yolunuz White's'ta kesiştiğinde Moncrieffe ile birlikte olacaksınız."

Ian dondu kaldı. Nedense Dük'ü şehirde görebileceği henüz aklına gelmemişti ve White's'ta bir karşılaşma sadece mümkün değil, tamamen olasıydı. Yine de kendini daha cesur hissediyordu ve sanki tesadüfi bir karşılaşmanın rezilliğinden kurtulabilirdi.

"Nişanın sona erdiğini duydum. 'Her iki tarafın karşılıklı anlaşması üzerine,'" diye ekledi Colin. "Ve ülkeden ayrıldığını."

Dük'ün onun ülkeyi terk etmesini emrettiğinden hiç şüphesi yoktu.

"Peki sizin gibiler böyle dedikoduları nereden öğreniyor?"

"Adam. Köyden biri ona söylemiş, Londra'dan köye sızmış. Kadınlar ona *her şeyi* anlatır."

Ses tonu bunun neden hem muhteşem bir avantaj hem de korkunç bir lanet olduğu hakkında her şeyi anlatıyordu. Adam Sylvaine anne tarafından kuzenleriydi ve Everseas'ler buranın sahibi olduklarından beri onu papaz olarak atamışlardı ve Pennyroyal Green'deki küçük kilise Adam'ın cazibesi sayesinde Pazar günleri hiç bu kadar kalabalık olmamıştı.

Polly Hawthorne kalabalığın arasından geçerek iki birayı da Ian'ın önüne bıraktı. Elinde bozuk paralar şingirdayarak ayrılırken uzun, siyah örgüsünü hayranlık uyandıran bir hareketle Colin' önünü kesti.

Ian sırttı. Kendini biraz daha kendisi gibi hissetmeye başlamıştı, kaval kemiğine, çiğ ayaklarına ve ellerine ve başparmağındaki lanet olası hatıra kıymığına rağmen, ki bu kıymık kendini ancak yavaş yavaş, kesinlikle bir kefaret biçiminde iyileştiriyordu.

"Ayrıca Dük beni dışarı çağırmadı. Beni sadece pencereden dışarı gönderdi."

Colin yavaşça sandalyesine yaslandı. Düşünceli bir tavırla dudaklarını birbirine bastırdı.

Sonra parmaklarını bira fıçısına ritmik bir şekilde vurmaya başladı. Ve hiçbir şey söylemedi.

"Ne?" Ian sinirli bir şekilde sordu.

"Ah, ama beni rahatsız eden şey şu, Ian. Dük'ün kalbinin o kadar sert ve kara olduğunu söylüyorlar ki, tüfek topları hemen fırlıyor. Ve intikamını *her zaman* bir şekilde alır."

"Söylenti, varsayım ve saf saçmalık." Karanlıktan alınan o ilk yudumdan sonra söylentileri göz ardı etmek daha kolaydı zaten. Bir fıçıda cesaret.

"Eğer sana , o zaman ne dedi? Herhangi bir şey?"

Ian bunu yüksek sesle söylemekte tereddüt etti. "Cezanın suça uygun olmasıyla ilgili bir şey," diye itiraf etti.

Colin bunu .

"*Chhhrrrist*," dedi sonunda acımasızca.

Ian'ın karşılık verecek zamanı yoktu. Olivia ve Genevieve, Pig & Thistle'ın kapısını iterek içeri sonbahar havası girmesini sağlamışlardı ve hemen pelerinlerini ve eldivenlerini çıkarmaya başlamadıklarında - buranın sıcaklığı ikinci bir palto giymek gibiydi - doğru bir şekilde onu evde misafirleri karşılamak için alacaklarını hayal etti. Everseas'ler sonbaharda bir ev partisi düzenliyorlardı. Bir başka kutsanmış normal olay.

onlara doğru bir işaret yaptı ve bir parmağını dudaklarına götürdü, ama buna gerek yoktu. Bu, istismarının tek bir kelimesinin bile aileden başka kimseye söylenmeyeceğine dair zımni bir anlaşmaydı.

Kız kardeşleri, biraların üzerine eğilmiş uzun boylu erkek kardeşlerini hemen fark ettiler ve masaların arasından geçerek bardaki arkadaşlarına ve tanıdıklarına başlarını sallayarak ve gülümseyerek yollarına devam ettiler.

"Genevieve'in nesi var acaba?" diye mırıldandı Ian. "Biraz solgun görünüyor."

Olivia'dan hiç söz etmediler. Her zamanki gibi çok güzel görünüyordu, ama ikisi de neredeyse bilinçsizce dart tahtasına bakıyorlardı; Jonathan Redmond'un elleriyle kazandığı ve en büyük Redmond olan kardeşi Lyon'a her geçen gün daha çok benzediği dart tahtası, onu Denizaşırı'lar'a sevdirmek için hiçbir şey yapmıyordu. Redmond'lar, varislerinin gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasına neden olan kalpsiz sirenin Olivia olduğunu iddia ediyorlardı. Olivia kararlı bir şekilde böyle bir şeyi reddediyor, bazen esneyerek, bazen tıngır mıngır inanmaz bir kahkaha atarak kalbinin sapasağlam olduğunu söylüyor, bir yandan da taliplerini bir ördeğin tüylerindeki suyu silkelemesi gibi ustalıkla savuşturuyordu.

Ve Ian elinden gelse Lyon Redmond'ı boğacaktı, çünkü her şeye rağmen hiçbir kız kardeşlerine zarar verilmesine dayanamazdı.

"Sevgili kardeşlerim, sizi almak için gönderildik. Babanız birkaç saat içinde önemli bir misafir bekliyor ve o geldiğinde sizin de orada olmanızı istiyor."

"Kim benim varlığımı bu kadar acilen gerektirebilir ki?"

Olivia bu ismi bir asayı takdim eder gibi büyük bir törenle takdim etti.

"Falconbridge Dükü."

Şaşkınlık içindeki kardeşleri bu haberi büyük bir sessizlikle karşıladı.

Olivia Genevieve'in kulağına mırıldandı, "Ian'ın nesi var acaba? Solgun görünüyor."

Bölüm 3

Dük, Everseas'in yankılanan mermer fuayesinde durmuş, ayaklarını altın tonlarında bir mozaik olan muazzam kakma mermer pusula yıldızının kuzey ucuna dikmişti. Etkili ve canlı uşaklardan oluşan bir ekip şapkasını, paltosunu, bastonunu ve sandığını alıp götürmüştü, bir seyis ve birkaç heyecanlı seyis arabasını ve takımını nefes nefese emanet etmişti. Bir grup hizmetçi sahanlığın etrafında durmuş ona bakıyordu. Parlak gözleri, kıkırdamaları bastırmak için ağızlarına tıkadıkları parmak eklemleri, heyecanla fısıldaşırken titreyen mafya şapkalarıyla bir izlenim edindi.

Her zaman izlenirdi. Buna alışkındı. "Pardon, Majesteleri!"

Göz kamaştırıcı çiçeklerle dolu kolların altında sendeleyerek yürüyen bir çift uşaktan daha kurtuldu. Turuncu ve krem tonlarında parlak sera çiçekleri, sapları üzerinde bir Tahiti günbatımı gibi.

"Yeşil salonu deneyin," diye seslendi Jacob Eversea antrede koşuştururken arkalarından. "Bayan Eversea'ya nereye koymanız gerektiğini sorun."

"Olivia," diye açıkladı Bay Eversea şifreli bir şekilde, Dük'e dönerek. "Bizimle birlikte olmanızdan mutluluk ve onur duydum, Moncrieffe. Daha uygun bir zamanda yazamazdınız. Bir balo düzenliyoruz! Londra'daki davetlere kıyasla mütevazı bir davet elbette, ama bunun için uygun bir odamız var ve coşkulu bir katılım bekliyoruz. Umarım bizimle olduğunuz sürece rahat edersiniz. Ve Cumartesi günü tüm komşu erkeklerden kesinlikle bir kart oyunu ayarlayabiliriz. Bunu önerdiğin için daha mutlu olamazdım. Körüklerini sana kaptırmaktan onur duyacaklar. Balo salonuna haber gönderirim."

"Teşekkür , Eversea. Daha tatmin edici bir şey umamazdım. konaklama."

Merdivenleri hızlıca çıkmış ve yine hızlıca inmişti. Odası geniş, kahverengi ve rahattı, halıların, perdelerin ve tezgâhın her yerinde yumuşaklık vardı ama Ian Eversea'nın nerede uyuduğunu hizmetçiye sormadan önce sadece tozları fırçalamıştı.

Sonra odaya girmiş ve Ian'ın diğer botunu yatağın ucuna bırakmıştı. Tabanca, Abigail'in penceresinin otuz metre kadar dışına düştüğünde botun burnunda yırtık bir delik açmıştı.

Jacob Eversea ve dük, mermer merdivenlerde ayak sesleri duyduklarında başlarını kaldırıp baktılar.

"Bu da çıktı şimdi?" Ian'ın sesi merdivenlerden inerken ondan önce geldi. Çizmeyi tutuyordu.

Dükü gördüğünde alt kattaki merdivenlerde hızla durdu. neredeyse .

"Oğlum Ian'ı tanıdığınızı sanıyorum?" Jacob düke döndü.

lan çizmesini arkasına itti ve dondu kaldı, herhangi bir avcı spanieli gibi hareketsizdi. Gözlerini dikti.

Sonunda basamaktan indi ve soğuk mermerin üzerinde sanki sıcak kömürlermiş gibi dikkatle yürüdü. Sonra da alçak sesle eğildi. Bu içgüdü Everseas için bir refleksti zaten ve şüphesiz ona düşünmek için zaman kazandırmıştı. Dik durduğunda ten rengi mermerden neredeyse ayırt edilemeyecek kadar farklıydı.

Aşağı inerken düşündükleri onu hiç de rahatlatmamıştı.

"Yollarımız kesişti." Dük bunu Jacob'a hitaben söyledi ve alçak sesle eğildi, ama eğilmesi bir parodiydi. "Atın nasıl, lan?" lan bir süre sonra belli belirsiz, "İşte," dedi. Atı kendine bir yer bulmuştu.

Başka bir deyişle Leydi Abigail'in evinden eve dönerken.

Dük, "Akıllı at," diye onayladı.

Efendisinin aksine, söylenmemiş sözlerdi.

"Seni Eversea House'a getiren nedir, Moncrieffe?"

Çok kibar bir soruydu ama lan'ın normal ses tonundan neredeyse bir oktav daha yüksekti. Burun delikleri açılmıştı; iki yanında beyaz çizgiler çukurlar oluşturmuştu.

Moncrieffe basitçe, "Fırsat," dedi.

Ve kurtların avlarını düzgünce köşeye sıkıştırdıklarında yaptıkları türden bir gülümseme takındı.

Dük üst katta tozları temizleyip lan'ın yatağının ayak ucuna bir çizme yerleştirirken, Genevieve

yatak odası. Colin evine kaçmıştı, lan merdivenlerden çıkmayı başarmıştı, Olivia kaçmıştı

Ama annesi pusuya yatmıştı ve Genevieve dük gelmeden hemen önce fuayede yakalanmıştı.

Everseas'ler Falconbridge Dükü hakkında ne biliyordu? Jacob'a sorsanız, adamın yatırımları zekice seçmekte usta olduğunu ve henüz Isaiah Redmond'un Mercury Kulübü'ne katılmadığını söylerdi, bu da Jacob için iş girişimlerinde mükemmel bir ortak olabileceği anlamına geliyordu. Eversea ailesinin dolabı iskeletlerle dolup taşarken ve inkar edilemeyecek kadar büyük servetlerini nasıl edindiklerine dair dedikodular havada uçuşurken, Jacob onun sığırlarını -altı uyumlu koyunu- ve yeni barouche'unu ve hatta itibarını onaylıyordu. Dük'ün kumar becerilerini onaylıyor ve kendi becerilerini ona karşı kullanmak için sabırsızlanıyordu.

Eğer biri *Genevieve*'e dükü sorsaydı onun çok uzun boylu olduğunu bildiğini söylemişti. Açık tenli. Koyu renk saçlı. Sabırsızlığı ve önemi öylesine göz korkutucuydu ki, sert bir rüzgâr gibi onu odalara sürüklüyordu. Uzun süre hareketsiz kaldığında bile - onu balolarda ayakta dururken görmüştü, ellerini arkasında kavuşturmuş, Wellington'ın savaş alanını incelemesi gibi, kalabalıklar sanki bir hendekle çevriliymiş gibi kibar ve dikkatli bir mesafeden etrafında dolanırken, bir şekilde her zaman atılmaya hazır görünüyordu. Karşılıklı olarak katıldıkları iki baloda onu hem gerçek anlamda (minyonda) hem de mecazi anlamda görmezden gelmişti ve kadın sadece rahatlamıştı. Adamın yakışıklı olup olmadığını bilmiyordu, ancak kadınlar onun tehlike aurasının çekici olduğunu düşünüyordu ve kimse onun varlığında gözlerini dehşetle kapatmıyordu. Sadece ona kendi kararını verecek kadar uzun süre bakmaya hiç niyeti olmamıştı.

Elbette biliyordu, gizemli bir şekilde öldüğünde karısını zehirlediği ve tüm parasının ona miras kaldığı söyleniyordu, kılıçlarla düello iddia ediliyordu, bir keresinde zevk için bir adamı vurmuştu, onunla dürüst olmayan bir şekilde anlaşmaya cesaret eden birden fazla adamı mahvetmişti, bazen *yıllar* sonra, yani

Soğukkanlı bir titizlik ve planlamayla üstlendi. Bir süre Leydi Abigail Beasley ile nişanlı kalmıştı ama artık değildi.

Ve fuayede duruyordu.

Babasıyla konuşuyordu ve ... şey, gülümsüyor gibi *görünüyordu*. Babası insanları gülümsetirdi; erkek kardeşleri de çapkın cazibelerini tesadüfen kazanmamışlardı. Muhtemelen at arabalarından, atlardan ya da dünyanın dört bir yanındaki erkekleri birbirine bağlayan diğer şeylerden bahsediyorlardı.

Ve ikinci katın sahanlığına doğru eğildiğini görebiliyordu.

Merdivenlerde bir grup hizmetçi, kedi izleyen fareler gibi hevesle bakıyor ve fısıldaşıyorlardı. Sanki güvenlik sayıyla sağlanabilirmiş gibi.

Isolde Eversea'nın terliklerinin mermer üzerinde takırdadığını duyduklarında dağıldılar.

Güzel annesi Genevieve'in üzerine eğilmiş, parlak ve Amaçlıydı, bu da hayra alamet değildi. "Bir

kelime, Genevieve, aşk, eğer ."

Yeşil oturma odasına yönlendirildi, böyle adlandırıldı

Çünkü öncelikle yeşildi. Narin kıvrımlı mobilyalarda, dolgun bir kanepede, gümüş püsküllü iplerle bağlanmış uzun kadife perdelerde her yerde yeşilin tonları vardı. Sakinleştirici bir oda. Köşedeki bir buket egzotik çiçeğin sağladığı renk patlamasını saymazsak.

"Aman Tanrım. Burası kutsanmış bir ormana benziyor. Ama gençler çiçek göndermeye devam edecekler," dedi annesi ve buketin üzerindeki dikenli bir yaprağa usulca dokundu.

Olivia'nın hayranları çoktu ve ısrarcıydı, çünkü Olivia güzel ve kayıtsızdı.

Genevieve hiç çiçek almamış değildi. Ancak bunlar genellikle duygusal türdendi ya da *görkemli* türden ziyade solgun ve narin türdendi. Talipleri

Genevieve Eversea'nın ayırllarda topraktan sökülen çiçekleri tercih edeceğini varsaydı. Mevsimlik. Çok daha pratik, tatlı ve sessiz.

Ve sonra Isolde baktı at Genevieve. "Ne var yanlış mı?" diye sertçe sordu.

"Hiçbir şey, anne."

"Hasta görünüyorsun. Bir arşaf kadar beyaz ve solungaçların yeşil. Harriet sana basit bir şeyler hazırlasın."

Bu yüzden kalbi vahşice kırılacak ve sonra da biri tarafından zehirlenecekti.

birkaç saat içinde aşılarının zararlı bitki karışımlarından nasıl kurtulacaklardı? Dante bu günden ilham alırdı.

"O zaman gerçekten hasta olacağım anne," dedi sessiz bir çaresizlikle.

için hiçbir umut yoktu; annesi rotasına karar vermişti ve hepsi bu kadardı.

"Yürüyüş için harika bir gün, sence de öyle değil mi Genevieve?" dedi kuşkulu bir parlaklıkla.

"Hayır," dedi çabucak.

Genevieve'e göre yürüyüşlerde korkunç şeyler oluyordu. Yürüyüşe çıkmayı ancak Dover Kayalıkları'nda biterse kabul ederdi. Buradan çok çok uzakta.

"Dışarıda olduğunu biliyorum ama bir doz daha temiz hava sana çok iyi gelecektir." Annesi sadece kendi amacına karşı sağırdı. "Bence siz gençler Dk' götürürseniz çok iyi olur" - Dk' kastederek, tabii ki genç *değildi*

- "Aptallığı ve belki de yıkıntıları görmek için. Yağmurlar gelip de hemen önündeki tepeyi çamura çevirmeden önce."

Genevieve dehşete dşmşti. Oh. Lütfen, *lütfen*, *lütfen* hayır. Sadece odasının kapısını kapatıp yatağında yan yatabilecek durumdaydı,

ve kaybın acısını bastırmak için kendini sıkıca tutuyordu. Ağlayacağını sanmıyordu. Henüz değil. Belki daha sonra ağlardı.

Şimdi her ses, her görüntü, her his onun üzerine iniyor ve canını yakıyordu. Hamdı. Falconbridge Dükü'yle konuşmak akıl almaz görünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, kuzeni papaz Adam' ziyaret etmeli ve günahlarını onunla gözden .

-Hangisinin onun aniden arafta kalmasına yol açmış olabileceğini görmek için. Belki de kümülatif bir şeydi. Belki de küçük günahlar çok uzun süre telafi edilmezse ceza ancak dramatik ve ani olabilirdi.

"Anne, Dük bu çılgınlığı ve yıkıntıları görmeyi pek istemez. Şüphesiz onun mülklerinde bir düzine köşk ve harabe vardır ve hepsi de bizimkinden daha büyük köşkler ve daha harabelerdir. Eminim babamla vakit geçirmeyi tercih eder."

*Ve o yaşa yakın erkeklerin yaptığı şeyleri yap. Puro içmek.
Gut hastalığından şikayetçi.*

Bu son düşünce sadece huysuzluğa düşkünlüktü. Ortasındaki hafif kalınlaşmayı saymazsak, babam aslında oldukça formdaydı. Gut hastalığı yoktu. Oğulları uzun boylu ve sırk gibiydiler ve her biri ondan daha uzundu ve Colin bir santim farkla en uzun olanıydı.

Ve Dük, babamın yaşında bile değildi. Yine de.

Ama Dük'ün şapkasını ve uşaklarını almışlardı. Durduğu yerden her şakağında bir kırağı görebiliyordu. Saçları modaya uygun olandan biraz daha uzundu ama yine de bolca vardı ve çoğu siyahtı. Belki de insan onun yaşına geldiğinde modayı önemsemeyi bırakıyordu. Yine de kıyafetleri kusursuz bir şekilde dikilmişti ve zayıf zarafetini vurguluyordu.

Ve onun bir çılgınlığı olduğunu biliyordu. İngiltere'nin ne kadarına sahip olduğu düşünöldüğünde, *en azından* bir tane. Genevieve Dük'ün mülklerinden birini -Rosemont- biliyordu, çünkü bir keresinde Dük diğer geniş arazilerinden birindeyken orayı gezmeye gitmişti. Dükün şartlarına göre şaşırtıcı derecede mütevazıydı; Batı Sussex'te, devasa, asabi kuğuların yaşadığı ve söğütlerle çevrili bir gölü çevreleyen, yumuşak bir şekilde kabaran tepeler topluluğuna başkanlık eden kırmızı tuğlalı bir malikane. Bahçe kendi adını taşıyan çiçeklerle ısıll ısıldı ve avludaki çeşmede arabesk yapan ve havaya su püskürten şehvetli bir şekilde sırtan taştan bir satir vardı.

Bunu keyifli bulmuştu. Bu cep boyutunda tuhaf bir güzellik Ona pek uygun görünmüyordu ama normalde zamanını Londra'da geçiriyordu ve muhtemelen buranın sahibi olduğunu unutmuştu.

Annesi sesini alçalttı. "O son zamanlarda biliyorsun."

Ve Genevieve o zaman annesinin ne düşündüğünü tamamen anladı. Ve bu bir gezintiden çok çok daha kötüydü.

"Anne . . . Kendimi *berbat* hissediyorum," diye hızla değıştirdi. "Ben ... hissediyorum." Annesini ne ikna edebilirdi? ". . . Kendimi baygın hissediyorum." Tamamen yalan değildi, bu yüzden başka bir günah da değildi. İnsan nasıl bayılmış gibi yapabilirdi ki? Elinin tersini alnına koydu. Bayılmalar bu şekilde başlardı. Diğer eliyle kanepenin kolunu kavradı ve yavaşça içine gömüldü.

Ufak tefekti ama bir saban atının yapısına sahipti. Hayatında hiç bayılmamıştı.

Annesi gözlerini kısmıştı, gözleri kendisinininkine çok benziyordu. Neredeyse hiçbir şey kaçırmadı anne, ama yerinde .

"Kendinde olmadığını kabul ediyorum Genevieve, ama kahvaltıda yediğın ya da yemediğın her neyse onu suçlama eğilimindeyim. Zindesin.

Bir dükle yürüyecek kadar güzelsiniz ve solgun olduğunuzda bile her zaman sevimlisiniz."

"Ama anneciğim, korkunç bir ağrım var..." Yürüyüşe çıkmasını engelleyecek kadar sakat bırakacak ama doktor çağırmak için telaşlı bir haberci göndermesini gerektirmeyecek ne ağrısı olabilirdi ki? Zorlukla *ruh* diyebildi. "-baş ağrısı."

"Bana *yürüyüş* yapmak için gerekli bir uzvunun eksik olduğunu kanıtlayamazsan, gideceksin Genevieve. Adama karşı nazik olacaksın, çünkü bir kayıp yaşamış olabilir ve belki de ... teselli edilebilir. Kaybını telafi etmeye meyilli."

"Ama anne, o Yapamam ama o ..."

". . . sizi alıştırığınız şekilde tutabilecek ve bu aileyi onurlandıracak bir adam. Biraz utangaç olduğunu biliyorum. Biraz *utangaçsın*. Ama bu sana iyi gelecektir."

Annesi ona, senin için neyin iyi olduğunu senden daha iyi biliyorum, diyen amansız bir bakışla karşılık verdi.

Kafası karışmıştı. Bunu nasıl fark etmemişti?

Daha önce? *Kimse* bilmiyordu. Kimse onun için neyin en iyi olduğunu ve ne istediğini bilmiyordu. Ve neden herkes onun utangaç olduğuna inanıyordu? *En ufak bir* utangaçlığı yoktu. *Sessizlik utangaçlıkla* eş anlamlı değildi.

Annesi içini çektiği için çok üzgün görünüyor olmalıydı.

"Tanrı aşkına aşkım, seni bağlamaktan bahsetmiyoruz. Bu sadece bir yürüyüş. Sonsuza dek sürecektir bir şey değil ve ben çocuklarının hayatlarını düzenleyen annelerden değilim, her ne kadar değişmeye niyetim olsa da. Ne de olsa her kadının bir mesleğe ihtiyacı vardır," diye ekledi karanlık bir şekilde.

"Olivia nerede?" Genevieve huysuzca denedi.

Olivia kaypaktı, Olivia böyleydi işte. Bir çiçek aranjmanının arkasına saklanıp Genevieve'e kıs kıs gülüyor da olabilirdi.

Göz ucuyla bir başkasının daha kapıdan içeri sokulduğunu görebiliyordu. Hizmetçi Bayan Mullin antrede başını kaşıyarak durmuş, uşakları nereye yönlendireceğini düşünüyordu.

Babası, Ian ve dük fuayeden kaybolmuşlardı. Atlara bakmak için ya da öyle bir şey, şüphesiz.

Isolde iç çekti. "Canım, *lütfe*n sadece ..."

Ve sonra Genevieve dehşet içinde annesinin aslında

... *ellerini sıktı*.

Bu gerçekten de kirli bir numaraydı. Genevieve ilk kez değil, hatta bininci kez, kız kardeşinin metanetine sahip olmayı diledi. Çünkü hırpalanmış duygusal durumuna rağmen, hepsi için bu kadar endişelenen, oğullarını savaşa ve darağacına göndermekten inatla ve mizahla kurtulan ve Olivia'nın evleneceğinden gerçekten umudunu kesen annesine elbette acıyordu.

Annesinin hatırı için yürüyüşe çıkacaktı.

Ne bir sohbeti, ne bir çekiciliği, ne de *kendinden* parça vardı.

Ama gidip dükün yanında yürüyecekti.

Annesi onun yumuşadığını görünce elini dizine koydu ve bir imtiyaz teklif etti.

"Hayatım, çok eğleneceğinden emin olabilirsin. Ne de olsa Harry ve Millicent da sana eşlik edecek."

Bölüm 4

Moncrieffe'in baştan çıkarıp terk etmek istediği kıza ilk bakışı pek umut verici değildi ama bu bile görevinin hayal ettiğinden daha kolay olabileceğini gösteriyordu. Kız ufak tefek, renksiz ve ışıksızdı. Teni açık tenli ve lekesizdi, ama yaşını kestirmek zordu, çünkü üzerindeki çiçeklerin solduğu kesindi. Yürüyüş elbisesi gri çizgili beyaz muslindi, üzerine bir şal atmıştı ve onu solgun bir yumrukla savunurcasına tutuyordu. Aslında o kadar durgundu ki, dilsiz olduğunu duysa şaşırmazdı.

Diğer yandan Leydi Millicent Blenkinsip olarak tanıtılan arkadaşı, bir erkeğin gözlerini rahatça dinlendirebileceği bir yerdi. Yemyeşil, yuvarlak bir kız. Lord Harry Osborne ve neredeyse komik derecede temkinli Ian Eversea da bu yürüyüşe katılacaktı ve Jacob Eversea ev sahibi olarak yolu gösterecekti.

Moncrieffe, belli bir yere varmayan ve ilgi çekmeyen yerlere doğru yürüyen biri değildi. Çekinebilirdi. Rütbesi vardı; Denizaşırıları kibardı. Büyük olasılıkla

Ne önerirse önerdi, hatta belki de Colin Eversea'nın darağacından rezil bir şekilde kurtarılmasıyla ilgili o ebedi bar şarkısının coşkulu bir versiyonunu bile söyleyebilirdi, ama bildiği kadarıyla bu konuda biraz hassas olabiliyorlardı.

Ama bir amacı vardı ve bu yüzden kabul etti ve hep birlikte Denizaşırıların çılgınlığını görmek için bir keşif gezisi düzenlediler.

"Şunu içine çek, Moncrieffe! Sussex'in sonbahar havasında deniz kokusu gibisi yok." Bu Jacob Eversea'ydı, içtenlikle öne doğru yürüyordu.

İngiltere'nin temiz havasına ve açık alanlarına bu kadar çok *sahip* olmasına rağmen, Moncrieffe zamanının çoğunu Londra'nın kömür dumanıyla kalınlaşmış gökyüzünde geçirdi.

Bu yüzden, usulca soluduğu anda öksürük krizine tutulmuş olabilir.

Durdu. Endişeli ev sahipleri onu çevreledi. Sulanan gözlerinin arasından, kendisini izleyen sempatik gözler izlenimi edindi. Göz ucuyla Ian Eversea'nın yaklaşan ölümü hakkında umutlu görünmemeye çalıştığını fark etti.

Bir parmağını kaldırdı: *Bir süreliğine.*

"Bu bir adamın ciğerlerini temizler, değil mi Moncrieffe?" Jacob Eversea sabırla bekliyordu. "Seni , değil mi?"

Moncrieffe tekrar konuşabildiğinde, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Ben iyiyim. Endişelenecek bir şey yok. Kirli bir Londra havasının iyileştiremeyeceği bir şey değil."

Jacob Eversea bunun üzerine homurdandı. "Onun yerine geçebilecek purolarım var. Bu yolculuğu atlattıktan sonra onları tedavi olarak paylaşacağım. Bu gece beş kartlı loo, ha, Majesteleri? Ve Cumartesi günü . . yayılın çocuklar!" diye Ian ve Harry'ye seslendi.

O da kibarca gülümsedi.

"Geceleri başka bir oyalanmaya tahammülüm yok," dedi dük ağırbaşlı bir sesle ve yaşlı Eversea güldü.

Çünkü beş kartlı loo, dükün en çok kazandığı oyun olarak bilinirdi. Ve pek de saygın bir oyun sayılmazdı.

" ihtiyacınız var mı?"

Ne kadar sessiz bir ses.

Dük yavaşça, kuşkuyla ona doğru döndü, sonra yere baktı. Soran Bayan Genevieve Eversea'ydı. Çok kibarca ve *özenle*. Sanki Dük'ün çizmesi bir çukura girdiğinde devrilmesini ve onu oradan çekip çıkarmak için aceleyle bir saban atı getirmelerini bekliyormuş gibi.

"Tanrı aşkına Genevieve. Dük'ün sağlığı çok iyi," diye sinirli bir şekilde ona seslendi Eversea.

Genevieve babasının ses tonundan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Şüphesiz ona alışkındı.

Onu şimdi büyülemeye başlayabilir.

"Haklı, Bayan Eversea. Ama endişeniz gerçekten de çok nazik," dedi dük yumuşak bir sesle.

"Harry! Şu komik sincaba bak! Çok şişman!"

Leydi Millicent neredeyse patikadan yukarı sıçrayacaktı ama onlara tepeden bakan ve yutkunma sesleri çıkaran küçük, yuvarlak bir canavarı işaret etmek için durakladı. Masalını sinirli bir şekilde salladı. "Onu çizmek isterim!"

"Bunun geldiği yerde daha bir sürü sincap var Millicent," dedi Jacob sonsuz bir sabırla.

Ve böylece Jacob'ın temposu ve lan'ın hevesi ile Moncrieffe'den uzakta, Millicent Harry'ye sincapları işaret ederken, Genevieve ve dük zamanında geride kalmışlardı. Harry

Acaba bunu bir hastaya şaka yapmak için mi yapıyor düşündü.

Hiçbir şey söylemediği için rahat görünüyordu.

Soyulmuş ağaçların yolda birkaç dakika yürüdüler. Yapraklar ayaklarının altında çıtırdıyordu.

"İngiltere'nin bu bölgesini seviyorum. Bir arazim var ama birkaç saat uzaklıkta.

burada."

Birkaç aydır görmemişti çünkü ... neden görsün ki? Daha da yakında daha büyük bir evi vardı; St. James Square'deki evini tercih ediyordu. Rosemont onu rahatlatmayan anılar barındırıyordu.

"Rosemont," dedi yumuşak bir sesle. Bu da onu şaşırttı.

Onun sesini sevip sevmediğini düşündü. Alçaktı, yumuşak bir alto; çok zarıftı. Ama kelimenin hiçbir yansıması yoktu. Yıllar içinde birinin zekâ sahibi olup olmadığını sadece bir iki heceden bile anlayabileceğini öğrenmişti. Konuşurken duydukları güvenle ilgili bir şeydi bu.

Onun bir ahmak olmadığından anında emin oldu.

"Biliyor musunuz, Bayan Eversea? Rosemont?"

"Evet."

Etrafına baktı. Ağaçlar ve uzun bir yoldan başka bir şey yoktu; ötesinde yumuşak tepeler vardı. Burası Sussex'ti, tamam. Bekledi.

Ve bekledim.

"Konuşmanın burasında biraz açıklama yapacağınızı düşündüğüm için beni affedebilirsiniz."

Bu cümle takdire şayan bir şekilde kuruydu. Gülümsemeli. O onu etkilemeye çalışıyor olmalıydı. En azından biraz. O lanet olası bir düktü.

Tek söylediği "Çok güzel," oldu. Görev bilinciyle. Belki de onu kelimesi kelimesine yorumluyordu.

Ya da belki *de* bu tür başka nüktelerin cesaretini kırmak için. "Yunus havuzunu beğendin mi?" diye sordu, orada ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Rosemont'ta böyle bir şey yoktu.

"Satir havuzu," diye düzeltti onu.

"Satiri hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Dairesel sürüş yolundaki fıskiyeğe işeyen mi?" "Tükürüyor," diye düzeltti.

Tanrım, bu cesaret kırıcıydı. *Yüzü bile kızarmıyordu.*

kesinlikle saldırgandı. İçinde zerre kadar kapris yoktu.

"Ah, elbette. Bir süredir ziyaret etmemiştim ama hatırladığım kadarıyla

oldu performans bir veya başka bir . a
adamın favori eğlenceler. Tükürmek, sigara içmek, bahis oynamak ..."

Tam olarak iç çekmedi. Ama çok tuhaf bir izlenime kapılmıştı.
bir tanesini boğuyordu.

Yanılıp yanılmadığını ve kızın silik olup olmadığını merak etmeye başladı.

He

psi Ya da dayanılmaz derecede ilkel.

· Tüm bunları geri almak tatmin edici *olabilir*. Öte yandan, zahmetli bir iş de olabilir.

İleride Ian Eversea'nın uzun figürünün yanında yürüdüğünü gördü. Babası. Arkasına, ondan Genevieve'e baktı, solgun yüzünde bir endişe vardı.

Dük bakışları yakaladı ve siyah bir ifadeyle karşılık verdi.
anlaşılmazlık.

Ian hemen başını arkaya çevirdi ve sanki oraya saplanmış bir hançer bulmayı umuyormuş gibi dalgınca sırtını yokladı.

dakika.

"Yürürken yardıma ihtiyacım olup olmadığını düşünmeniz çok düşünceli bir davranıştı Bayan Eversea. Nezaket çok çekici bir niteliktir. Bir eşten beklediğim her şey bu."

İşte. Gitmiş ve her kızın konuşmanın kâsesi olarak gördüğü kelimeyi söylemişti.

"Kız kardeşim Olivia çok naziktir," dedi neredeyse çok hızlı bir şekilde. "Harika bir eş olur."

Gözlerini kırıştırdı. Şimdiye kadarki en canlı sesiydi bu. "Öyle mi?"

"Olivia muhteşem bir eş olmayı hak ediyor. Daha önce bir kez aşkı engellenmişti. Büyük bir unvan mükemmel olurdu."

"*Teselli* ödülü olarak mı?" Onu şaşırtmayı başarmıştı. "Çok özür dilerim. Seni ciyaklatmak istememiştim."

Ne kelime ama! "Hayatım boyunca hiç *gıcırdamadım*."

"İstersen o zaman özel bir oktav elde ettin," diye sakince izin verdi. "Ve az önce bunu tekrar yaptın."

Ve şimdi o sakın, dingin yüzeyi karıştırmaya kararlıydı.

Genevieve Eversea'nın soğukkanlılığıydı, sadece insan olduğundan emin olmak için bile olsa. Kız ya sosyal becerilerden yoksundu -ki yetiştirilme tarzına bakılırsa bu pek olası görünmüyordu- ya da bir fingirdekti ve anlaşılmaz bir nedenden ötürü onu saptırmaya çalışıyordu. Ne olursa olsun, konuşmalarının kontrolünü ele geçirmişti.

Onu geri istedi.

"Özel bir oktav ..." Bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Kastrato gibi ses çıkardığımı mı ima ediyorsun?"

Ah! Sonunda! Solgun yanaklara yavaş yavaş hoş bir pembe dalgası yayıldı. Bir saniye boyunca onun suskun olduğunu düşündü.

"Eğer ayakkabı uyarsa," dedi sonunda dalgınca.

Ona bakmak için sertçe döndü. Gözlerini kısımıştı.

Ama gözleri önündeki yola sabitlenmişti ve tam Lord Harry dönüp ona neşeyle el sallayarak geriye doğru yürümeye başladığında gözlerini ayaklarına indirdi.

Başını hafifçe kaldırdı, bariz bir çabayla bir elini ona doğru kaldırdı, zoraki bir gülümseme oluşturdu ve gözlerini indirdi.

Ve sonra o kadar derin nefes aldı ki omuzları kalktı. Çünkü Sanki kendini destekliyordu. Tekrar başını kaldırdığında kulaklarının tepesinin pembe olduğunu fark etti. Soğuktan mı, yoksa bastırılmış başka bir duygu onları ısıtıyor muydu?

"Sadece ... şey, eğer Olivia sevdiği adamla birlikte olamayacaksa, çünkü o lanet olası bir *korkak* gibi ortadan kayboldu ..."

Aniden konuşmayı kesti. İpini bir köpek gibi kendini geri çekti.

Yazık oldu, çünkü kelimeler büyüleyici bir kokuya sahipti.

ve sesi giderek yükselmeye başlamıştı. Kendisi de biraz ciyaklayabilirdi.

Genevieve Eversea çekmeye başlamıştı.

"Eğer sevdiği adamla birlikte olamıyorsa ..." diye sordu.

"Sadece etkileyici biriyle birlikte olabileceğine inanıyorum."

"Etkileyici ..." Bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Umarım haddimi aştığımı düşünmüyorsunuzdur ama beni mi kastettiğinizi merak etmeden duramıyorum. Rütbem ve servetim göz önüne alındığında, bazıları beni böyle tanımlayabilir. Ve beni tanımlamak için seçebileceğiniz pek çok başka kelime olduğunu düşünürsek, gerçekten de gururum okşandı."

Ardından bir duraklama geldi. Kız kesinlikle bir *düşünürdü*.

"Daha yeni tanıştık Lord Moncrieffe. Sizi daha yakından tanıyacak olursam, sizi tanımlamak için başka kelimeler kullanmayı tercih edebilirim."

Manastır dantelleri kadar zarif ve zarifti, tavırları, konuşması. Ve yine de onun kendisinden üstün olduğuna yemin edebilirdi.

Artık ayaklarını izliyor gibiydi. Manzara ilgisini çekmiyordu ya da ona rahatsızlık veriyordu.

Ve onu izlerken, tanıdık olmayan bir şey .

Kızın bundan sonra söyleyecekleriyle *gerçekten* ilgileniyordu.

Genevieve Eversea'ya gelince, ona sadece profilini verdi. İnsan onun hiç bu kadar sıkılmadığını düşünebilirdi. İlerideki arkadaşı gibi etrafı kolaçan etmek yok.

"Şu sincaba bak! Çizgileri var!" diye belli belirsiz bir ses duydu. Bunu yemyeşil Leydi Millicent'in sevinçli bir ciyaklaması izledi.

Jacob Eversea, Ian, Lord Harry ve Leydi Millicent bir an için küçük bir tepenin üzerinde gözden kaybolmuşlardı.

Ve birkaç sessiz dakika daha ilerlediler. "Hiç kumar oynar mısınız, Bayan Eversea?"

"Hayır," dedi kısaca.

"Yazık. Çünkü mükemmel bir oyun yüzünüz olduğundan şüpheleniyorum. Bir *servet* kazanabilirdiniz."

Başını hızla ona doğru çevirdi, gözleri . Gözlerini hızla başka yöne çevirdi ve aynı hızla kendini toparladı.

Kadının profilini inceledi. Oldukça sıradan, ne yazık ki. Çok güzel bir teni vardı.

Ne yazık ki yanaklarında *ya da* dudaklarında hiç renk yoktu. Kirpikleri kalın ve siyahtı. Elbisenin üzerine bir şal örttüğü için vücudu hakkında fazla bir şey bilmek zordu. Saçları koyu renk ve parlaktı ve tutturuluş biçimine bakılırsa boldu. Tüm bunlarda baştan çıkarma için heyecan uyandıracak bir şeyler bulmaya çalıştı. Hiçbir şey bulamadı.

"Ve kumarın en iyi yanı, Bayan Eversea, bazen ... *kazanmanızdır*. Ben neredeyse her zaman kazanırım."

Gözlerindeki temkinli kavrayış titreşimini gizleyemedi ama anında söndürdü. Ah. Adamın onun peşinde olduğundan şüpheleniyordu. Ama onu anlamamış gibi davranmaya kararlıydı.

Bu ... şey, bunun için başka bir kelime yoktu. Bu bir *İlginç*.

Yirmi yaşlarında bir kız böyle bir kontrole sahipken ne yapıyordu? Neden bunu onun etrafında kullanıyordu? Ailesinin pek çok üyesinin kendi aileleriyle pek tanınmadığı düşünülürse. Ve Tanrı aşkına, o bir *düktü* ve bir gargoyle sayılmazdı. Varlığı ve ünü hiçbir zaman bir tür tepkiye yol açmamıştı ama bir kez bile kayıtsızlığa tanık olmamıştı. O bir anomaliydi.

"Öneriniz için teşekkür ederim, Majesteleri, ancak ailemin hatırı sayılır bir serveti var-"

"Gerçekten mi?" dedi, sanki bu için yeni bir şeymiş gibi. Çünkü bu onu eğlendirdi.

için.

"Ve ben kumarı onaylamıyorum."

"Ve tabii ki insan sadece onayladığı işlerle meşgul olmalıdır."

Sessizdi. Dudakları sıkıştı. Daha fazla onaylamama mı? Yoksa aslında bir gülümsemeyi bastırıyor olabilir miydi?

Ona bakmayı ısrarla reddetmeye devam etti. İç çekti.

Birkaç adım sonra kadın tekrar konuştuğunda, bugün bir amacı olan tek kişinin kendisi olmadığından şüphelenmeye başladı. Ama *onunki* neydi?

"Sadece Olivia'nın mutluluğu benim için çok önemli. Onu tanıyan herhangi bir erkeğin onu sevmeyeceğini düşünemiyorum, çünkü herkes sever," dedi ciddiyetle.

Yine şüpheyle gözlerini kıstı. Ve kesinlikle hiçbir şey söylemedi.

Düşünen tek kişi Bayan Eversea değildi.

"Özverili olmak çok çekici bir özellik," diye sessiz bir tutkuyla karşılık verdi. "Bu belki de bir kadında en sevdiğim özelliktir. Ve

Birisi sevdiği birinin mutluluğunu kendi mutluluğunun önüne koyduğunda . . neden, *karşı konulmaz* bir şekilde çekici," diye anlamlı bir şekilde ekledi.

Acımasızca sustu.

Yürürken ve arkadaşlarının, Jacob ve Ian'ın sırtlarına bakarken, ona tuhaf bir şey oldu. Solar pleksusunun bir yerindeki sancı zevk olabilir miydi? Ağzının etrafındaki o gerginlik, oluşmaya çalışan bir gülümseme olabilir miydi?

Yürümeye devam etti. Gözleri ona doğru kayıyor, sonra uzaklaşıyordu. Adam onun öfkeli konsantrasyonunu hissedebiliyordu. Biri parlak altın, diğeri parlatılmış altın olan arkadaşlarının başlarının arkasını izledi. Bilinçsizce kısa bir nefes verdi.

Sabırsız bir at gibi konuşuyorsun.

Bir kahkaha attı. *Gülüyordu!* Kendine rağmen, gerçekten, resmen sapkınca da olsa... eğleniyordu. Elbette asla kazanamazdı. Takdire şayan bir kontrolü vardı ama o sabırsız oflaması oyununu ele veriyordu. Onun savunmasında bir boşluk bulacaktı; ustalıkla *savuşturacaktı*; onu büyüleyecekti. Her zaman kaçınılmaz olarak istediğini alırdı. Yine de, değerli bir rakiple eşleşmek alışılmadık bir zevkti.

Boğazını temizledi. "Evet. Şey. Olivia da kendini davalara *adadığı* için özverilidir. Kölelik karşıtı dernekte çok aktif."

"Kocasının rahatına ve zevkine de aynı derecede bağlı olacağını mı düşünüyorsunuz?"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Eğlenceli bir şekilde, bu soru aslında onu duraklattı.

Başını eğdi, düşündü.

Sonunda onun yerine "Çok güzel bir kadın" dedi.

Gülmesini engellemek için bir parmak eklemine dudaklarına bastırdı. Kaçmak.

"Ve tabii ki *öyle*," diye kabul etti. "Onu bir balo salonunda görme zevkine eriştim. Eversea adının tüm ama ile eşanlamlı olduğuna inanmak istiyorum." - ihanet, *sefahat*
-"Güzellik."

Kaşları o solgun, sıradan yüzünde tire gibi düz, koyu ve inceydi. Sanki kaşlarını çatmak istiyormuş gibi seğiriyorlardı. Kendini onun bir sonraki söyleyeceklerini neredeyse nefes nefese beklerken buldu.

Ama o hiçbir şey söylemedi.

O da konuştu. "Neden herkes buketlerin Olivia için olduğunu düşündü? Sanırım siz de payınızı aldınız."

Bundan şüphe ediyordu.

"Genellikle Olivia içindir," dedi soğukkanlılıkla. "Genellikle bir balodan sonra kile kile gelirler."

"Eminim *sizin* de hayranlarınız çoktur."

Yine kaşları seğirdi. Açık iltifatlara maruz kaldığında kızın huzursuzlaştığını fark etmişti. Buna göre ayarlama yapacaktı.

"Oh, öyleler." Belki de onu caydırmanın bir yolu olarak buna sarıldı. "Balolardaki genç erkek kalabalığının arasında beni zor görürsünüz. Onlarla savaşmak için bir kriket sopası gerekir."

Bu da işe yaramaz, Bayan Eversea.

"Ama ordular seni çiçek yağmuruna tutmuyor mu? Öyle olmalı."

"Sık sık beyaz zambak alırım," dedi sakın bir sesle. "Ve papatyalar ve nergisler. Beyaz güller. Nergis. Ve kır çiçekleri demetleri."

Tutkusuz bir okuma.

"Gerçekten de erdemli bir seçim. Bu tür çiçekleri sever misiniz?"

"Bütün çiçekleri severim," dedi bir süre sonra kayıtsızca.

"Ne kadar da demokratsınız."

Gülümsememek için dudağının içini ısırtıyor gibiydi. Onu *öldürse* bile gülümsetirdi.

"Ama özellikle Olivia'nın çok canlı ve hareketli olduğu ve çok güçlü tutkuları olduğu anlaşılıyor. Çiçeklerin buna duyulan hayranlığı ifade etmek için kullanıldığına inanıyorum" .

"Ve bunlar bir kadında gerçekten takdire şayan nitelikler olsa da, karakterin inceliklerini de takdir ediyorum" diye karşılık verdi.

"Ama Leydi Abigail Beasley hakkında çok az şey biliniyor," dedi Bayan Eversea hışımla, çabucak.

Tanrım.

Eve doğru itişinin gücüyle neredeyse homurdanıyordu. Ve kadın kirli oynamaya istekli olduğunu göstermişti.

Sessizlik bir örs gibi çöktü.

Leydi Abigail Beasley. Bu isim tuhaf bir şekilde onu sönükletti. Bir an için söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını fark etti.

Bayan Eversea'nın Abigail Beasley'i düşündüğünde ne düşündüğünü merak ediyordu. *Abigail* kelimesi onun için hâlâ ateş ışığında kehribarlaşan bukleler, müstehcenlikten biraz uzak bir kahkaha, utangaç kalmaya hiç niyeti olmayan bir vücut anlamına geliyordu. O gülen kız Millicent Blenkinsip'in sahip olduğu vücuda çok benzeyen bir vücut.

Sonra beyaz omuzlarını, göğsüne kadar çekilmiş bir battaniyeyi ve karanlıkta pencereden dışarı fırlayan lan Eversea'nın çıplak beyaz kıcını gördü.

Önünde, bu renksiz kızın sırık gibi değersiz kardeşi serbestçe yürüyordu. Şimdi bir mızrağı olsaydı, kolunun bir hareketiyle onu şişleyebilirdi.

Alex birdenbire, etraflarını bir çadır gibi saran günün bunaltıcı griliğinin farkına vardı. Boynuzlanmasının öfkesi ve utancı, bunun gülünçlüğü tekrar üzerine çöktü.

lan'a baktı.

Seni utandıracağım, diye düşündü. Benden aldığıını ondan da alacağım.

Genevieve sohbet edercesine, "Erkeklerin düelloda birbirlerini vurmak üzereyken takındıkları ifadenin bu olduğunu hayal etmişimdir hep," dedi.

Demek onu izliyordu. Gözlemci ve zekiydi ve bu onu aniden rahatsız etmişti. Aynı zamanda zeki olan sade kızların sayısı bir düzineyi geçmezdi ve o ne dikkatle incelenmek istiyor ne de buna ihtiyaç duyuyordu.

Hiçbir şey söylemeden, yüzünü kana susamış değil de tarafsız olduğunu umduğu bir şekle soktu. Ama yine de hiçbir şey söylemedi.

"Ona aşık mıydın?"

Oh, *Tanrı* aşkına. Aşk. Kadınlar bu lanet kelimeyi bir raket gibi neşeyle fırlatırlardı. Biri onlara bunun lanet bir *el bombası* olduğunu öğretmeliydi. bunu dayanılmaz *derecede nazikçe* söylemişti. Aynı şekilde ona bir bastona ihtiyacı olup olmadığını sormuştu.

"O kelime *oyuncak* değil, Bayan Eversea," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Affedersiniz?" O kadar kibarca söyledi ki, bir an sonra sıkılıp sıkılmadığını merak etti. Muhtemelen onun aşık olup olmaması umurunda değildi.

Düşünceleri sadece birkaç saniye içinde uzaklara dalmıştı. Aslında onun cevabıyla daha az ilgilenemezdi, diye düşündü.

Kendinize iyi bakın, Bayan Eversea, diye düşündü. Daha çok şey öğreniyorum ve Senin hakkında daha çok şey.

Yakında onun düşüncelerinin tamamen kendisi için olduğundan emin olacaktı.

Bir kadını baştan çıkarmak için yola çıktığında şimdiye kadar hiç başarısız olmamıştı ve bu kız ne olursa olsun insandı. Muhtemelen çok fazla talibi yoktu ve romantizm konusunda çok az deneyimi vardı. Öfkenin olduğu yerde

tutku genellikle gizlenirdi. Onu serbest bırakmanın ve ondan yararlanmanın bir yolunu bulacaktı.

Botlarının ayna parlaklığındaki, vale gibi parlayan parmaklarının dökülen yaprakları tekmeleyişini izledi. Altın, kahverengi, kızıl yapraklar yukarı püskürdü, aşağı indi. Yukarı baktı. Sonbaharda soyulmuş ağaçlar gökyüzünü tırmalıyordu ve kendi güzel görünümüne ve sağlam sağlığına rağmen yakında kendi sonbahar yıllarına bakacağının farkındaydı.

"Sorunuzu dürüstçe yanıtlamak gerekirse, Bayan Eversea... bozulan nişanımın sosyete arasında popüler bir sohbet konusu olduğunu , ancak bunun sona ermesinin hem Leydi Abigail hem de benim için tesadüfi olma olasılığını göz önünde bulundurmak gerekir. Ve böylece özgürleşen kalplerimiz artık daha uygun ve mutlu bir şekilde sevebilir."

Al *bakalım*, Bayan Eversea. *Bununla* gurur duyuyordu.

O destansı, dumanı tüten saçmalık yığısıyla.

İçinde *aşk* kelimesi de vardı ve bu kelime kadınlar için parlak şeylerin saksağanlar için olduğu gibiydi. Onu ele geçirecekti. Muhtemelen yine *nazıkçe* konuşacaktı. Yine de onun surlarının altından bir yol bulacaktı.

Bayan Eversea uzun, düşünceli bir nefes aldı ve yavaşça başını geriye doğru eğdi. Pürüzsüz beyaz alnında belli belirsiz bir çizgi belirdi. Bir kaş çatmanın başlangıcı.

"Kalpler mi?" diye tekrarladı sonunda düşünceli bir şekilde. Adam güldü.

değildi. Kadın aniden ona doğru döndüğünde öksürüğünü yumruğuna çevirmeyi başardı ama bu gerçektir ve kadın onu şaşırtmıştı. Lanet olsun, sanki onun atan bir kalbe sahip olduğundan şüphe ediyordu ama bu yanılığını hoş görmeye hazırды.

Sorun şu ki, bunu bilip bilmediğinden bile emin değildi. Ya da artık onu vücutuna kan pompalamak için süslü bir körükten başka bir şey için nasıl kullanacağını bildiğinden.

Yine sessizdi. Rüzgâra karşı biraz öne eğilmiş, şalını üzerinde tutmak için ellerini sıkıca kavuşturmıştu. Çok üşüyordu ya da belki de giderek daha da şiddetlenen sonbahar rüzgârını daha verimli bir şekilde atlatmak ve arkadaşlarına ve kardeşine yaklaşıp ondan uzaklaşmak için daha aerodinamik bir profil çizmek istiyordu.

Bu yürüyüşü bitirmek için, çünkü onun acı çekerek bu işe giriştiğini hissetmişti.

Bir midillinin bozkırda inatla ilerleyişini izlemek gibiydi. Tanrım, ama bu hiç de şehvetli bir düşünce değildi ve onu mahvetme ihtimalinden belli bir miktar zevk alması gerekiyordu, yoksa işi asla bitiremezdi.

Oh, çok iyi: narin bir midilli, o zaman.

"Millicent, şu sincaba bir baksana!" Çok ilerilerinde, Harry yukarıyı işaret ediyordu.

"Zevkleriniz ve uğraşlarınız nelerdir, Lord Moncrieffe?" Bayan Moncrieffe

Eversea, sessizlik kesinlikle rahat veya kibar olandan daha uzun sürdüğünde çok parlak bir şekilde sordu.

Şu gıcırtılı konuşma kayganlaştırıcısı. Yine onu rahatsız etti. onunla dalga geçiyordu.

"Ben fahişelere düşkünüm."

Başı kasırgadaki bir rüzgar gülü gibi ona doğru savruldu. Gözlerinin kocaman ve koyu mavi olduğunu fark etti, neredeyse mordu. Ağzı düşmüştü ve alt dudağı şoktan ya da ... ya da ... titriyordu.

"Whor ... *whores* . . . ?" Kelimeyi sanki az önce boğulmuş gibi Kötü bir puro dumanı gibi içime çektim.

Kendi gözlerini endişeyle açarak hafifçe geri çekildi.

"I . . . *Özür* dilerim-Atlar. Gerçekten, Bayan Eversea," kekeledi. "Eğer duyduğunuz buysa benim hakkımda ne düşündüğünüzü merak ediyorum." Başını hüzünle salladı. "*Atlar*. Bir adamın yarışabileceği, üzerine bahse girebileceği, tarla sürebileceği, faytona koşabileceği ve nefis bir şekilde pervasızca sürebileceği toynaklı hayvanlar."

Şimdi yürürken ona bakıyordu. O geniş gözler daraldı, onu odak noktasına getirdi, onu çok güçlü, çok zeki bir mavi ışınla izole etti.

"Peki fahişelerle bunların hiçbiri yapılamaz mı?" diye sordu usulca.

Çenesini düşürme sırası ondaydı. Çenesini tekrar kapattı.

O düzgün profilini yine ona doğru çevirmişti. Ama solgun ağzının köşeleri gerildiğinde, bir gamze gördü -evet, gördü-. Ve şimdi *emindi*, kızın gülümseyerek savaştığından emindi.

Kalbi bir iki kez çarptı. "Sinir bozucu bir gerçek," diye kabul etti teslimiyetle, "ama sabana koşulmaya razı olan nadir bir fahişedir."

Ve huşu içinde onun bu gülümsemeye savaşıını kaybettiğini gördü.

Önce ağzının bir köşesiyle, sonra diğer köşesiyle savaştı ve sonra bir gün doğumu gibi her tarafına yayıldı. Yüzünün şekli değişti. Ya da daha doğrusu, o anda nihayet odaklandı; sadece içinden aydınlatılmayı bekliyordu.

Gamzeleri, sivri bir çenesi ve zarif elmacık kemikleri vardı.

Yüzü kalp şeklindeydi, tatlı bir şekilde çizilmişti, çok *canlıydı*. Kız hınzırca bir eğlenceyle *akkor* haline gelmişti.

O anda tamamen farklı bir kız vardı. Şaşkınlıkla bakakaldı.

Ve sonra gülümseme kayboldu, güneşin doğuşu gibi çok çabuk kayboldu.

ve tekrar sessizleşti.

İşte o zaman önemli bir şeyi fark etti: Bir şey ya da biri Genevieve Eversea'nın ışığını söndürmüştü. Ve o gülümseme anına kadar gördüğü, birlikte yürüdüğü ve konuştuğu şey bir kabuktu.

Büyüleyici bir farkındalık.

Ve muhtemelen çok faydalı.

Harry döndü ve Millicent'in peşinden ona doğru geldi. "Genevieve, güneş ışığının köşk üzerine düşüşünü görmelisin. Bana çok sevdiğimiz Canaletto'yu hatırlatıyor!"

Harry ve Millicent düke doğru bakıp kibarca gülümsediler. Canaletto bir İtalyan ressamdı, o kadarını biliyordu ve daha az umursuyordu. "The çılgınlık o yukarı İleride." Harry güven verdi Onu, ve Millicent

hevesli bir cesaretle başını salladı. Sanki böyle bir mesafeyi yürümenin büyük bir angarya olduğunu düşünebilirmiş gibi.

Aptallık ileride. Hep birlikte tepeye tırmanırken bu sözlerin öngörülü olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

Ve bu, öğleden sonra Genevieve Eversea ile yalnız başına konuştuğu son konuşmaydı.

Bölüm 5

Dük odasında hafif bir akşam yemeği yedi. Çeşitli mülkleriyle ilgili bazı yazışmalara katıldı, icra memurlarına, müdürlerine ve diğerlerine kısa ve ezbere talimatlar vererek kâğıtları doldurdu.

Bankacı, Rosemont'taki iş adamı. Onları mühürledi; posta arabasıyla teslim edilebilirlerdi.

Ama bir mesaj çok acildi. Özel olarak bir ricada bulundu, üzerine kum serpti, balmumuyla mühürledi ve yüzüğünü bastırdı, sonra da uşak çağırmak için zili çaldı.

"Bunu Rosemont'a götürmesi için acele bir ulak bulursanız, cömertçe ödüllendireceğim."

Uşak böyle bir habercinin kolayca bulunabileceğinden hiç kuşku duymuyordu.

Bayan Eversea'nın deyimiyle "mütevazı" bir davet olan ve yerel aristokratlar ile Eversea'nın yakın arkadaşlarının katılacağı balo öncesinde Denizaşırıların birkaç konuk için düzenleyeceği resepsiyona erken geldi.

Pennyroyal Green, uzak köylerden birkaç arkadaş, Londra'dan birkaç kişi. Jacob tarafından karşılandı ve tanıştırmak üzere misafirden misafire götürüldü. Birkaç kişiyle zaten tanışıyordu; Sussex'teki komşuları ve White'ın diğer üyeleri. Diğerleri, özellikle de yerliler yabancıydı. Bu kadar derin reveransları ya da bu kadar geniş gözleri daha önce hiç görmemişti. Kibardı; soğukkanlıydı; esrarengizdi. Ünlü Falconbridge Dükü' bekledikleri ve olmasını istedikleri her şey onda vardı, çünkü böyle olması onu eğlendiriyordu.

Aslında gözleri merdivenlerdeydi. Sabırla bekledi.

Genevieve Eversea'nın gelmesi için bir fare deliğinin yakınındaki bir kedi gibi.

Kadın ortaya çıktığında neredeyse onu tanıyamayacaktı.

Elbisesi gece mavisini parlak bir , çok düşük kesilmişti ve "kolları" - aslında ağ parçaları- solgun, kusursuz omuzlarına yapışmıştı, sanki buraya gelmek için bulutların arasından yuvarlanmış ve yanında birkaç parça gökyüzü getirmişti.

Boynu uzundu. Köprücük kemiği yeni yağmış bir kar yığınının pürüzsüz ve bozulmamış cazibesine sahipti. Sadece zincir üzerindeki bir damla mavi taşla kesintiye uğramıştı; bu taş, sanki sahibi onun muhteşem olduğunu çok iyi biliyormuş ve onu sergilemeye alışmış gibi, doğrudan göğüs dekoltesini gösteriyordu. Koyu renk şık saçları yukarı doğru ve yüzünden uzakta toplanmıştı ve saçlarının arasından minik pırlanta kıvılcımlar saçılıyordu. Saçlarının altındaki yüzü narin bir sadelikle ortaya çıkmıştı. Pürüzsüz, solgun, yüksek bir alın, kazınmış elmacık kemikleri. Wedgwood kadar zarıftı, koyu, siyah saçları ve canlı gözleri bunu tamamlıyordu.

Gözlerini dikti.

Tam olarak şaşırmış sayılmazdı. Yine de Genevieve Eversea'nın bu özel görüntüsü, sabah elbisesi içindeki sessiz kızla, kararlı yürüyüşlü bozkır midillisiyle uzlaşmayı gerektiriyordu. Sanki ikisi aynı şey değilmiş gibi, ya da belki de

aynı şey, fiil zamanları gibi. Kendini sabahki derslerini silip yeniden başlaması gereken bir çocuk gibi hissediyordu.

Onu gördü ve teslimiyet içinde yüzünü düzeltti. Ah, ona tahammül etmekten daha fazlasını yapacağı bir gün gelecekti, diye karar vermişti.

"Oh. İyi akşamlar, Majesteleri." Reverans yaptı.

"İyi akşamlar, Bayan Eversea. Saçlarınızda yıldızlar var."

Bunu neden söylemişti? Şaşırmıştı. Dışarı çıkmıştı. Kollarını dirseklerinin hemen üzerinden saran koyu mavi eldivenler giymişti. Birini saçına dokundurdu.

"Nasıl isterseniz. Ama hizmetçim onlara böyle demiyordu." Duvarlardaki aplikler ve tepedeki avizeler, şüphesiz kendisi de dahil olmak üzere herkesi gururla aydınlatıyordu ve kadın hareket ettiğinde elbisesi ay ışığı altında su gibi kayıyordu. Ciddi ince kaşlarını çok beğendiğine karar verdi.

Gizlice vızıldayan salonun etrafına bir göz attı ve bir kuşun tüylerini hışırdatması gibi yelpazesini açtı. Ondan kaçmaya hazırlanıyordu.

"Çok güzeller." Bunu öyle oldukları için ve "Saçlarında yıldızlar var" deyip geçemeyeceği için söylemişti, ki bu bir iltifattan çok şaşkın bir suçlama gibiydi.

Söyleyecek başka bir şeyi olmadığını fark etti. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

Her zamanki gibi ona yardım da etmiyordu. Odayı tarıyor, kaçış stratejisini planlıyor ve öyle görünmemeye çalışıyordu.

"Kıvrılmıyor," diye mırıldandı sonunda. "Keşke kıvrılrsa."

Elini aniden saçlarından aşağı indirdi. Sanki ağzından çıktığı anda söylediğine pişman olmuş gibi mahcup görünüyordu. Alt dudağını ısırdı.

"Neden kıvrılmasını istiyorsun ki?" Gerçekten şaşkıındı. Karısı ve hizmetçisinin balolardan önce saçlarının nasıl olması gerektiği konusunda görüştüklerini, gözlerinin aynada büyük bir yoğunlukla kilitlendiğini, ikisinin de tutkuyla el kol hareketleri yaptığını hatırladı. İnsan onların bir anlaşma üzerinde pazarlık yaptıklarını sanabilirdi.

Genevieve soru karşısında şaşırarak durakladı. "Öncelikle kıvrılmayacağı için sanırım." Verdiği cevaba o da şaşırmış görünüyordu ve saçmalığın tadını çıkararak küçük bir kahkaha attı.

Bunun kendine özgü felsefi derinliği onu çok etkilemişti.

"Sanırım hepimiz imkansızı isteme eğilimindeyiz. Ve bazen bunu denerken, tatmin olmamızı sağlayacak kadar imkansıza yakın bir şey başarırız."

Hakkını yemeyelim, gözleri buğulanmadı. Ama "imkansız" kelimesini duyunca yüzündeki tüm ışık kayboldu. Karartma o kadar ani ve tamdı ki, tıpkı tiyatro ışıklarının sönmesini izlemek gibiydi. Gözleri odanın öbür ucundaki bir noktaya kaydı, sonsuz küçüklükte bir açıklık saniyesi boyunca oyalandı, tekrar ona döndü ve belli bir soğukkanlılıkla tekrar yüzüne yerleşti.

Merakla göz dartinin yönünü takip etti. Salon zaten zarif giyimli, şeri içen yetişkinlerle doluydu ama gözleri güzel, ışıltılı parlayan genç kadına, Leydi Millicent Blenkinsip'e takıldı. Bugün onun arkasına uzun uzun hayran kalmıştı. Önü de, özellikle de o elbisenin , tavsiye edilecek çok şey vardı. Lamba ışığının altında teni olgun bir şeftalinin sıcaklığına sahipti ve saçları eski altın renginde parlıyordu ve zarif bir şekilde kıvrılmış vücudu ustalıkla dikilmiş rus ipeğiyle sarılmıştı. Göğüs dekoltesi görkemli bir şeydi. Brendi renginde kocaman gözleri ve çok hoş, sıcak bir kahkahası vardı ve şimdi de gülüyordu. Bir erkeğin içinde güneşlenebileceği bir kadın, muhtemelen

Yatakta ve başka hiçbir şekilde pek zorlanmadan, bu ona çok huzurlu görünüyordu.

Yanında Lord Harry Osborne vardı. Az önce Leydi Millicent'ı güldüren oydu.

Osborne'un kötü biri olmadığını biliyordu ve bugünkü yürüyüşleri sırasında onun hakkındaki düşünceleri hiç değişmemişti. Yakışıklıydı ama kendini beğenmiş değildi, büyüklerine ve üstlerine karşı kibardı, alacaklılarıyla olan hesaplarını geciktirmezdi, tüm bu özelliklerine rağmen sıkıcı olmamayı başarmıştı ve şimdiye kadar itibarına sürülen tek leke, birkaç lordun aşırı miktarda mal kaybettiği fayton yarışları düzenlemesiydi. Ama Moncrieffe bunu gizliden gizliye onaylıyordu. Aptallar ve paraları ayrılmalıydı. Ayrıca Osborne'un daha fazlasına ihtiyacı olduğunu da duymuştu. Bir beyefendi olarak bir meslekle uğraşması zordu. Kendisine miras kalan mütevazı arazinin gelişmesi için bir varise ihtiyacı vardı.

Osborne. *Bu*, Genevieve Eversea'dan ışığı çalan kişiydi.

Bunun üzerine bahse bile girebilirdi.

Genevieve tavırlarını, onu Harry'yle ilgili kasvetli bir hayale sürükleyen şeyden ayıramıyor gibiydi. Yelpazesini çenesinin altında salladı, sanki hareket konuşmanın yerine geçecekmiş gibi. Bu aynı zamanda ona uçmak üzere olduğuna dair bir uyarıydı. Daha fazla konuk geldikçe, odaya daldıkça, tehlikeli dükü fark ettikçe, şaşkınlıkla gözlerini açtıkça, yollarına devam ettikçe, baktıkça, mırıldandıkça ve sonunda kendi rütbesindeki (ılımlı) ve itibarındaki (iyi huylu) insanlarla rahatladıkça özlemle etrafına baktı. Gözlerin açılması neredeyse ritmik bir hal almıştı. Başını salladı, gülümsedi, görünebildiği kadar iyi niyetli görünmeye çalıştı. Ki bu fark ettiğinden bile daha azdı.

Beyaz bir at resminin önünde durdular. Osborne bugün Canaletto'dan söz etmişti. Bayan Eversea'nın bir sanat aşığı olduğundan şüpheleniyordu.

O da bu konuşmaya bir tür dümen vermek için şöyle dedi: "Evinizde bu kadar çok güzel tablo bulduğuma çok sevindim. Bugün bunu tartışma fırsatımız olmadı ama sanatın beni etkilediğini düşünüyorum."

Onu inceledi. "Sanırım sizi ters yönde hareket ettiriyor."

Gülümsemesini bastırdı. "Beni hafife alabileceğinizi bir düşünün Bayan Eversea," diye kandırdı. "Örneğin, bu çok güzel at resmi tarafından yapılmıştır."

Lanet olsun.

Ressamın adını biliyordu. O da atlarının portrelerini yaptırmıştı. Ne de olsa insan sevdiklerini anmalıydı.

"Ward," diye tamamladı kuru bir sesle. "James Ward." Ama şimdi onun dikkatini çekmişti. Belki de bundan sonra üreteceği her türlü saçmalıkla eğlenmeyi umuyordu.

Şu anda bir dizi genci eğlendiren ve onlar tarafından eğlendirilen Lord Harry'ye bir kez daha baktı. Genevieve'in, Bard'ın deyişiyle, hem olmayı hem de olmamayı tercih ettiği yerin burası olduğunu düşündü. Hmm. Millicent'ta Harry'ye karşı özel bir bağlılık sezmiyordu. Ya da Harry'nin ona. *Bütün* genç erkeklerden hoşlanıyor gibi görünüyordu.

İçlerinden birkaçı Bayan Genevieve Eversea'ya buzağı gözlü bakışlar yöneltiyordu.

Kimse not almadı. Ya öyleydi ya da buzağı gözlü hayranlığı avizenin ışığı kadar kanıksamıştı. Her zaman

Mevcut. Üzerinde durulacak bir şey yok. Daha ziyade ona rutin olarak gönderilen çiçek türleri gibi.

"Elbette. Elbisenizin hayranlığı içinde kaybolduğum için ressamın adı o an aklıma gelmedi." Bunu sırf kız cahilliğın tadını çıkarsın diye eklemişti ve kızın ağzının kenarı alaycı bir şekilde eğildi. "Ama onu bir Ward olarak tanıdım."

Homurdanmadı. Gözleri şüpheci bir şekilde büyüdü. Eğer terbiyesi daha az iyi olsaydı, onları yuvarlardı.

"Pekala o zaman. *İyi* olduğunu biliyordum. altı yaşındaki yeğeniniz tarafından," diye düzeltti.

Bu ona isteksiz de olsa içten bir gülümseme kazandırdı. Hızla oraya gitti ve gitti.

Ağzının soluk pembe olduğunu o zaman fark etti. Açmak üzere olan bir gül kadar temiz ve umut vericiydi. Gülümsediğinde gamzeleri beliriyordu.

Kaşlarını çatmamaya çalıştı. Ama yine de biraz kafa karıştırıcıydı. Bu öğleden sonra da aynı ağza sahipti. Cüppeyle birlikte giydiğı bir şey değildi bu.

"Onun bir *at* olduğunu biliyordunuz, ki genellikle bir resmin ihtiyacı olan tek şey de budur.

Bir erkeğın ona hayran olması ve iyi olduğunu ilan etmesi için. Bir at ya da bir köpek. Ve benim bir yeğenim yok. Henüz."

Bu fırsatı değerlendirerek konuşmayı kendi Amaç.

"Ama belki yakında evlenirsin. Anladığım kadarıyla kardeşin Colin evlenmiş. Evlilik imrenilecek bir durum. Hâlâ çok yakında bir gün bu evliliğe adım atmayı umuyorum."

"O evlendi." Bunu söyledi, bir tür

Sanki kendisi de hâlâ inanamıyormuş ve bu konu dikenli bir konuymuş gibi şaşkıındı. "En büyük kardeşim Marcus da öyle. Bir diğer kardeşim Charles da

bir albayın dul eşiyle evlenmek. Öte yandan lan, onlar gibi kendini *zincire vurma* belirtisi göstermiyor..."

Sözünü yarıda kesti. Düke, sanki yüzünde çok bacaklı bir şeyin gezindiğini görmüş gibi bakıyordu.

"Onlar gibi mi?" Onu uyarmak için çenesini gevşetmesi gerekmişti. Aşırı derecede gergindi.

". . dedikleri gibi," diye tamamladı uzaktan, garip bir notayla. Ona bakarken kaşlarının arasında belli belirsiz şaşkın bir çukur oluştu.

"Ailenizdeki erkeklerin evliliğin tadını çıkardığını duymak bir zevk."

" mi?" Bunu neredeyse sert bir şekilde söyledi.

Alışılmadık bir hissin farkındaydı. Huzursuzluk. Onun o keskin gözleriyle boyalı bir tuvale baktığını, acımasızca gerçekliği taradığını hayal edebiliyordu, tıpkı şimdi onu incelediği gibi.

O zaman sanata dönelim. Görünüşe göre ikisi için de daha rahat. "En sevdiğiniz ressam kim, Bayan Eversea?"

"Titian demek zorunda kalabilirim." Bunu neredeyse isteksizce söyledi, sanki

Titian kendine sakladığı değerli bir şeydi. "Tenin tonlarının ışıltılı kalitesi, eşsiz kırmızılar, kendi ...'ını resmettiği şefkat."

Durdu ve başını hafifçe salladı, küçük bir gülümseme ve yarım bir omuz silkme hareketi yaptı, sanki Titian'ın harikasını anlatmaya pek de yetkisi yokmuş gibi.

Ve onu sıktığından şüphelendiği için.

Parlak bir kalite. Titian özellikle ilgisini çekmiyordu. Ama Bayan Genevieve'in onu tarif ederken yüzüne yaptığı şey, aslında onu büyülemişti.

"Bayan Eversea, Falconbridge Hall'da harika bir resim koleksiyonum olduğunu bilmek ilginizi çekebilir, hepsi de onları hayranlıkla seyredecek ve bana daha fazlasını öğretecek bir uzmana ihtiyaç duyuyor. Rosemont'ta da çok güzel eserler var." Özellikle bir tanesinden bahsetmek istemiyordu. Henüz değil.

Falconbridge Hall'da sahip olduğu şey, çoğunlukla atalarla kaplı tuvalerdi; sıra sıra dizilmiş, gözleri, burunları ve havaları kendisinininkine çok benzeyen insanlar. Bir aynalar galerisinde gezinmek gibiydi.

"Öyle mi?" dedi, belli ki hevesli olmaktan çok endişeliydi. Yelpazesi parmaklarının arasında gergin bir şekilde sallanıyordu. Gözleri misafirlerin akınına doğru kaydı. Nereye ve ne zaman dalabileceğini hesaplıyordu.

"Ah, evet. Tabloların çoğu da babam tarafından satın alınan İtalyan ustalara ait. Belki bir gün görmek istersiniz-"

Genevieve'in kolu şaşırtıcı bir hızla dışarı fırladı, genç bir bayanın kolunu yakaladı ve bir ayının dereden alabalık koparması gibi onu kalabalığın arasından çekip aldı.

"Bayan *Oversham*!" diye bağırdı. "İzin verin sizi bizim çok değerli misafirimiz, Falconbridge Dükü."

Bayan *Oversham*'ın gözleri bu isim karşısında şaşkınlıkla irileşti. Başının üstündeki tüyler yakalanmış bir kuş gibi titriyordu. "Buna gerek yok - , ben de tam-"

Ama Genevieve cüssesine göre şaşırtıcı derecede güçlüydü ve uzun boylu Bayan *Oversham*'ın dirseğini iyi kavramıştı. Kadın reverans yaptığında bile onu bırakmadı.

"Sanattan bahsediyorduk," diye parlak bir şekilde gönüllü oldu Genevieve. "Sizin de benim gibi bir sanat aşığı olduğunuzu biliyorum. Dük'ün size ailesinin portre koleksiyonunu anlatmaktan keyif alacağına eminim. Ben anlatmak istemedim.

Ben küçük ve acil bir meseleyle ilgilenirken onu keyifli bir sohbet partnerinden yoksun bırakmayın."

Ve Genevieve Eversea, Bayan Oversham'ı serbest bıraktı, kalabalığın arasından geçerek bir kapıdan girdi ve nehirdeki bir kıvrımda gezinen bir su samuru kadar zarif ve amaçlı bir şekilde gözden kayboldu.

Wiley Minx.

Ve böylece sarı giyinen ama parlak siyah saçları ve sıcak teni sayesinde sarılıklı görünmemeyi başaran Bayan Oversham ile yalnız kaldı. Düzgün yüz hatları ve şu anda ona gösterdiği tüm dişleri sayesinde çok güzel olduğunu düşünüyordu. Neredeyse gözlerinin içine bakabilecek kadar uzun boyluydu ve tütün, nerede durulursa durulsun kalabalığın arasından görülebileceği için kötü bir seçim olduğuna karar verdi. Başının tepesine bir bayrak dikmiş de olabilirdi.

Ona içtenlikle gülümsemeye devam etti.

"Bir sanatsever dostumla tanışmak bir zevk. James Ward hakkında ne düşünüyorsunuz, Bayan Oversham? Bu topraklarda ondan daha iyi bir at ressamı var mı?"

Bekledi.

Gülümsemesi ona doğru yayıldı.

Belki de kulakları iyi duymuyordu? Sesini yükseltti ve öne doğru eğildi. *"James Ward hakkında ne düşünüyorsunuz, Bayan Oversham?"*

Yelpazesinin ipeğini gergin bir şekilde parmakladı ve gülümsemesi genişledi.

Sertleşti. "Özür dilerim Bayan Oversham, ama söylediğim bir şey sizi eğlendirdi mi? Ward birdenbire demode mi oldu? Atlar neşe nesnesi mi? Şakayı paylaşmama izin verin."

Boğazını temizledi. Dilsiz değilmiş. Mükemmeldi. "Bağırmanıza gerek yok, Lord Moncrieffe. Sadece ..." Görüldüğü kadarıyla öne doğru eğildi.

bir sır vermek üzereydi. "Sadece gülümsemeden duramıyorum."

Sessiz kalma sırası ondaydı.

"Çok iyi yapıyorsun," dedi sonunda temkinli bir şekilde.

"Teşekkür ederim." Kadın mide bulandırıcı bir şekilde gülümsedi.

Göz ucuyla Genevieve Eversea'nın geri kaydığını gördü.

Odaya şık, küçük, mavi bir gölge girdi. Şimdi bir fincan punç taşıyordu. Gerçekten de önemli bir iş! Onun yakındaki püsküllü bir kanepede poposu büyüklüğünde bir yer bulup, Pennyroyal Green topluluğunun iri yarı bir sakininin arkasına sıkışmasını izledi, henüz tanıştırılmadığından şüpheleniyordu ve Eversea herhangi bir rütbeden herkesin onunla tanıştırılmasını sağlamıştı. Burasının Harry'ye hayranlık duymak için mükemmel bir yer olduğunu düşündü, diğer hayranları tarafından fark edilmeden.

Leydi Oversham'la yaptığı konuşmayı duyup duymadığını merak etti.

Dikkatini tekrar ona verdi. Kadının görkemli dişlerinin hâlâ açık olduğunu fark edince irkildi.

"Ward'ın yaptığı bir at resmi *var*," diye gönüllü oldu. "Comet, aygırımın adı. Benim de başka bir atım var. Adı Nimbus."

Genevieve'in yelpazesi elinden kaydı. Belki de onunla alay edercesine gülüyordu ve yelpaze elinden kayıp düşmüştü. Yelpazeyi almak için eğildiğinde, korse aralığından iki nefis yuvarlak, soluk göğsün neredeyse *tamamı* ürkütücü bir şekilde göründü.

Bu öylesine şehvetli bir şoktu ki nefesi kesildi.

Daha da erotikti çünkü bunu görebilecek tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu, çünkü kadın onun görebileceğini bilmiyordu ve ikisi de kalabalığın ortasındaydı.

O bir erkekti. Acımasızca kısa olan bu manzarayı sunduğu süre boyunca yutkundu. Sonra Genevieve tekrar ayağa kalktı ve pişmanlık onu yıkadı.

Bayan Oversham onun küçük dikkat dağınıklığını fark etmemiş gibiydi.

Dikkatini tekrar ona verdiğinde, soğukkanlılığı bozulmuş, zihni göğüslerle dolmuştu, Bayan Oversham bileğindeki bir bileziği kurcalıyordu. Ve gülümsüyordu.

"Sanırım anlıyorum, Bayan Oversham. Sizi . . . şey, sizi sinirlendiriyor muyum?" Ses tonu, sevdiği bir amcanın onunla konuşabileceği gibi nazikçe kandırıcıydı.

Genevieve Eversea o kadar tetikte bir pozisyon aldı ki Dinliyordu. Eğer bir böcek olsaydı antenleri sallanıyor olurdu.

"Evet!" Bayan Oversham biraz rahatlayarak itiraf etti. Gülümseme düzgünce yerine oturdu. "Sinirlerim bozuldu! Çok üzgünüm efendim ve bunu itiraf etmekten gurur duymuyorum ama gerçek bu. Sizin hakkınızda *söylenenler*. Düellolar. . . ." Durdu. Parmakları bileziğindeki taşların üzerinde gezindi.

Gerisi açıkça anlatılamazdı.

Yüzü kızarmıştı. Şimdi egzotik bir kuş gibi kırmızı, sarı ve kahverengiye bürünmüştü. Bir tukan.

"Ah, şimdi," diye alçak ve rahat sesiyle, bir çocuk gibi yatıştırdı. ürkmüş bir atı ya da bedenini aşağıya kaydırmak üzere olduğu bir kadını. İşe yaradı. Ani bir ilgiyle gözbebekleri büyüdü, çünkü *bu* o tür bir sestir ve sonuçta o bir kadındı. Onun çekici ve hoş biri olduğuna karar vermişti ve gözle görülür bir şekilde yumuşadı. Adam bu ses tonunu kadınlara karşı kullanma zahmetine girdiğinde, genellikle öyle yaparlardı.

"Dük olunca, unvanın başkaları üzerindeki etkisi unutuluyor ama sizi temin ederim ki ben sadece bir insanım, unvanım olsa da. Düklük

Bu hikâyelerin çoğu uydurmadır. Bazılarına değinelim mi?"

Genevieve aldığı punçtan nazikçe bir yudum aldı. Sonra da sanki açık bir kitap varmışçasına titizlikle kucağını inceledi. Söylediklerine konsantre olmak için daha iyi olduğunu düşündü.

Daha önce hiç bu kadar uyanık kürek kemikleri görmemişti.

Bayan Oversham ihtiyatla başını salladı. "Çok naziksiniz efendim." Gülümsemesi titrekti.

"Ben öyle biri değilim," dedi içtenlikle, ama kız bunu bambaşka bir şekilde anladı ve onun alçakgönüllülüğünü etkileyici bulduğunu görebiliyordu.

Ağırlığını tek ayağının üzerine verdi, sıradan bir zarafetin resmiydi, uzun bir sohbet için yerleşen birinin resmiydi.

"Peki, sizi en çok hangisinin tedirgin ettiğini araştıralım. Brighton'da bir barda bir adamı sırf ölümünü izlemekten zevk aldığım için vurduğum söylentisi olabilir mi?"

O kadar çabuk kızardı ki, sanki yüzüne bir perdenin indiğini görür gibi oldu.

"Oh. Görüyorum bunu duymamışsın."

"D-duydun mu? Ş-ş-ş-ş-ş.. ?"

"Bir adamı zevk için vurmak mı?" diye yardımsever bir şekilde tamamladı. "Oh, hayır, hayır,

Hayır. Canım benim, hayır," diye yatıştırdı.

Yanaklarına belli belirsiz bir renk geldi. "Tanrıya şükür!" "Onu vurdum çünkü bana çarptı ve

Biramı dökmek. Bundan hiç zevk almıyorum."

Bayan Eversea'nın omurgasının çizgileri bir şeyle *canlı* gibiydi. Öfke mi? Korku mu? Komiklik mi? Boynunun kırılga ensesinden yukarı doğru çıkan ince saç çizgisini fark etti ve bir şey

O mahrem küçük iz, sanki parmaklarını oraya değdirmiş gibi boynunun arkasının karıncalanmasına neden oldu.

Solar pleksus bölgesinde hiç beklenmedik şey oluyordu.

"Anlıyorum," dedi Bayan Oversham belli belirsiz. Kıpırdamadan duruyordu, ama gözleri sanki onsuz kaçmayı umuyormuş gibi endişeyle dalgalanıyordu.

"Yaşadı," diye onu rahatlatmak için acele etti. "Sadece bir sıyrıktı."

Adam sabırlı bir süre bekledikten sonra, "Mükemmel," demeyi denedi. Ama onun

Dudakları hâlâ dişlerinin arasından sıyrılmıştı ve söylediğı kelime kulağa ve tamamen samimiyetsiz geliyordu.

"Belki de Cordry Markisi ile tabancalı bir düello yaptığım söylentisini duymuşsunuzdur?"

Çaresizce başını salladı.

Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Sizi temin ederim ki birbirimize tek bir tabanca bile doğrultmadık."

"Hiç mi?" Sesi şüpheli geliyordu. Tamamen aptal değildi, Bayan Oversham.

"Hiçbir şey olmadı. Kılıçlarla dövüştük ve o beni bıçakladı, sonra ben onu bıçakladım ve silahsız bıraktım ve doktor sadece ikimizin de yaralarını tedavi etti ve kanun bir kez bile müdahale etmedi. Ben kazandım. Ve sadece küçük bir yara izim var."

Bu sonuncusu onu rahatlatmak içindi.

Sesi soluğı kesilmişti.

"Yani" Bir parmağını düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Bunlar benim hakkımda en sık duyduğum söylentiler. Ele alınmasını istediğiniz başka söylentiler var mı?"

Bu konuyu açmadan edemeyeceğini biliyordu. Kelimeyi ağzından çıkarması biraz zaman aldı.

"K-karım?" Mırıldanma şekli, gecenin bir yarısı yatakta dimdik oturan ve bir hayalete karşı "*Hayalet!*" diye hırlayan birini hatırlatıyordu.

"Karımı parası için zehirlediğimi ima eden söylentiden mi bahsediyorsunuz?" diye sordu parlak bir ifadeyle.

Sonunda başını salladı ve tüyler buğday gibi dalgalandı.
Yağmur fırtınası.

"Öncelikle, şaşırtıcı derecede zengin olduğum doğru, ama bu aile parası," diyerek onu temin etti.

"Şaşırtıcı derecede zengin mi?" Sesi çok ayık ve uyanık geliyordu. Mübarek bir an için dişleri kayboldu.

"Çoğu aile parası," diye kendini küçümseyerek düzeltti. "Oyun cehennemlerinde çok para kazandım. Derin ve şanslı bir oyuncuyum ve söylentiler arasında nadiren kaybettiğimi duymuş olabilirsiniz - yine de kaderin cehennemlerin en kötüsünde her zaman en iyi şansa sahip gibi görünüyorum." Başını hayıflanarak salladı. "Ama kılıç becerilerim orada oldukça işe yarıyor, *sana* söyleyeyim, ha-ha! Seven Dials ya da Covent Garden'da genellikle gece geç saatlerde saldırıya uğranır ama ben haydutların işini kısa sürede bitiririm."

Bekledi.

"Mükemmel," diye fısıldadı sonunda, sesi dehşete düşmüş gibiydi.

"Ve kazandığım paranın bir kısmını da iş hayatında beni alt etmeye çalışacak kadar *zavallı* olan adamlardan *kazandım*. Eğer inanabiliyorsan!" Dirseğiyle komplocu bir tavırla kadının kaburgalarını dürttü. "Ha-ha! Sana soruyorum!"

"Sanırım bu hiç de mantıklı olmazdı." Gülümsemesi artık katılaşmıştı.

"*Hiç* de değil," diye mırıldandı neredeyse, çok yumuşak bir sesle. "Ve paramın *geri kalanı*, sizi temin ederim ki mütevazı bir miktardı, benim oldu.

Karımın ölümü üzerine, anlaşmasının bir parçası olduğu için. Ama tabii ki onu ben *zehirlemedim*..."

"Harika!" Bayan Oversham büyük bir rahatlamayla heyecanlandı. Anlamlı bir şekilde durakladı.

". . parasını almak için," diye usulca sözlerini tamamladı.

Bayan Oversham'ın gülümsemesi tamamen donmuştu. Balmumuna dönmüştü. Aslında neredeyse bayılacak gibiydi.

Yavaşça gülümsedi. "Şimdi benim hakkımda daha iyi hissediyor musun?" diye sordu nazikçe.

Bölüm 6

İşte o zaman Genevieve elindeki yumruğu yere bırakarak ayağa fırladı.

Vicdan azabıyla yanıp tutuşan Genevieve, saniyeler içinde Bayan Oversham'ı Falconbridge Dükü'nün arafına gönderdiği şekilde kurtardı, ama tersini yaparak: Onu nazikçe dirseğinden tuttu, sohbet arkadaşından kaçmak için görgü kurallarının gerektirdiği mazereti üretti - "Bayan Oversham'ın zamanını tekelimize almamalıyız ve Louisa'nın Bayan Oversham'ın kullandığı modacı hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyeceğini biliyorum, çünkü az önce elbisesine hayran kaldı"-ki bu bir yalandı- ve onu Marcus'un karısı Louisa ile iyileştirici bir sohbele yönlendirdi. Louisa çoğu durumda insanın merhemiydi. Bir bahar günü kadar güzeldi ama insanı kışkandıracak türden değildi, tıpkı güneşin parlama yeteneğini kıskanacak biri gibi.

Zavallı Bayan Oversham'a çektiirdiğı ıstıraptan kurtulmuş olmanın rahatlığıyla odadan çıkmak için döndü ve neredeyse keten kaplı bir duvara çarpıyordu.

Duvarın Moncrieffe olduğu ortaya çıktı ve onu takip etmek için iki adım atmış olmalıydı.

Artık kendini avlanmış hissetmeye başlamıştı. Gerçi durum kesinlikle böyle değildi.

"Bayan Oversham'ın gözüne girme şeklinizden gurur duyduğunuzu tahmin ediyorum, ?"

"Ah, Bayan Eversea. Konuşmamı dinlemek için görgü kurallarını bir kenara bıraktığınızı bilmenin kalbimi sevindirdiğini itiraf edersem beni mazur görürsünüz. Ama bilmek istediğiniz her şeyi bana sorma özgürlüğüne sahipsiniz. Bir lokma bilgi almak için küçük sevimli bir kuş gibi etrafta dolanmanıza gerek yok."

"Sevimli küçük kuş "a gözlerini devirdi. Ve bu şeytanı *gölümsetti*.

Yine de, ona gülümseyen değil de ters ters bakan biriyle konuşmak şüphesiz rahatlatıcıydı. Neredeyse ona acıyacaktı.

"Neyin var senin?" diye sordu sonunda.

"Benim derdim ne? Üretebileceğiniz daha pek çok ilginç soru varken bana bunu mu sormak istiyorsunuz? Leydi Oversham gerçek bir *röportaj* yaptı. Eminim siz ondan daha iyisini yapabilirsiniz."

"Onu korkuttun! Bilerek!"

"Tam tersine," diye itiraz etti şaşkınlıkla. "Ben sadece gerçeklerin bir listesini okudum. Saçmalıyorsun."

"Kekelemiyorum." Genevieve geriye doğru bir adım attı. Oda artık onun sosyal satranç tahtasıydı ve hamlelerini zekice, acımasız bir kararlılıkla planlıyordu.

Bir adım öne çıktı.

"Cesur bir kadına hayranım. Ve bir dükün yönünü değiştirmek cesaret ister."

"O zaman hiç cesaretim yok," diye kendini küçümsemek için acele etti.
"Bir düke karşı gelmeyi aklımın ucundan bile geçirmem."

"Belki bu konuyu gecenin dans bölümünde daha ayrıntılı tartışabiliriz.
Bu akşam benimle vals yapmaktan keyif alacaksınız, Bayan Eversea.
Boyuma rağmen çok iyi dans ederim."

"Alçakgönüllülüğünüz de duyarlılığınız kadar çekici, Lord Moncrieffe.
Ama belki de vals dışında bir makara? Boylarımız o kadar farklı ki
dans boyunca üçüncü düğmenizle konuşacağım. Yoksa siz aşağıya,
ben de *yukarıya* bakmak zorunda kalacağım. Geceyi ağrıyan bir
boyunla bitirmenizi istemem."

Gıcırdayan, *ilerlemiş yaşıınızda kaçınılmaz* olarak, anlamlı bir şekilde
ayrıldı,
açıkça söylenmemiş.

Bir an için ona baktı, sanki zihninde yankılanan o değersiz düşünceyi
duyabiliyormuş gibi başını hafifçe eğdi.

"Üçüncü düğmem balolarda genellikle bir duvar çiçeğidir,
konuşmanızı çok fazla umursayacağını sanmıyorum."

Gözlerini kırıştırdı. Bu o kadar hoş ve *aptalcaydı* ki, bir an için kendini
tamamen unuttu. Üçüncü düğmeye bir bakış attı. Bu düğme de diğerleri
gibi sedeflendi ve dükün düğmelerini iliklemek için özel olarak gökten
indirilmiş pahalı ve parlak bir minik ay gibi görünüyordu. Bir sıra züppe, bu
düğmeler, hepsi.

Güzel bir elbise, ona öyle gelebilir. *Ama soyunuzu Fatih'e kadar
takip edebilir misiniz?*

Aslında, ailesi bunu yapabiliirdi ve Redmond'larla olan tüm sorunların
da böyle başladığı iddia ediliyordu. Düğmeye söyleyeceği şey *buydu*.

Onu düğmesine bakarken yakalamıştı. Belli belirsiz, gizemli bir şekilde
gülümsüyordu. Başını hafifçe sağa sola çevirdi.

sanki bir kez daha onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi titrer.

Kibar bir inatçılıkla, "Sir Roger de Coverley'den çok hoşlanıyorum," dedi. "Sizinle dans etmekten zevk alırım."

Bu doğru değildi. Ama her zaman gecenin son dansıydı.

Vals değil makaraydı ve oldukça enerjikti, bu da konuşmayı zorlaştırıyordu. Şansı yaver giderse, Sir Roger de Coverley yola çıkana kadar dans etmekten yorulup yatmaya, meyhaneye ya da Sussex'te ne tür sefahatler yapılabileceğini görmeye gitmiş olacaktı. Şüphesiz kardeşleri onu civarda bir adamın yapabileceği kötülüklerden haberdar edeceklerdi.

Ona dokunmaktan da neredeyse korkuyordu. O çok fazla . . . bir *adam*. Katı. Uzun boylu ve köşeli. Ondan çok fazla şey talep ediyordu. Kalp kırıklığının büyüklüğüyle baş başa kalmak, bir süreliğine onu emzirmek ve düşünmek ya da saptırmak zorunda kalmamak istiyordu. Huzur istiyordu. Ve böyle bir kalabalıkta bunu başarmak *neredeyse* mümkündü, çünkü tek yapması gereken kalabalığın içinde gülümseyerek ilerlemek, hiç durmamak ve kimseyle konuşmamaktı.

Ama şansa bakın ki, tam o sırada Harry'nin güldüğünü duydu.

Başını çaresizce ona doğru çevirdi, tıpkı göksel trompetler gibi ve neşe ve sefalet kalbini bir çim tenisi topu gibi ikisinin arasına çarptı.

Harry onun baktığını fark etti, her zaman yaptığı gibi; bir odada onun nerede olduğunu her zaman tam olarak biliyor gibiydi. Ona hızlı bir gülümseme fırlattı, muzip, komplocu ve samimi olan ve bir zamanlar onun için her şeyi ifade eden bir gülümseme, çünkü kalabalık odalarda bu tür gülümsemelerden çok sayıda alışveriş yapmışlardı ve her biri sadece ikisi hakkında ortak bir anlayış ağı örmüştü. Ya da o öyle sanıyordu. Bildiği tek şey, adamın bunca zamandır Millicent'a böyle gülümsemeler fırlatıyor olduğuydu

ya da Millicent'ı Londra'daki bir evin bahçesinde, Millicent'ın ortalıkta olmadığı zamanlarda tavladığını biliyordu.

Belki Millicent'ın *elini* öpmekten fazlasını bile yapmıştı.

Ve bu düşünce onu derinden yaraladı.

Onun sesini her duyduğunda kendinden geçmiş bir hayvan gibi sıçramamak için kalbini yeniden eğitmesi gerekecekti.

Harry önce Dük'e, sonra tekrar ona baktı, sonra da komik bir hızla gözlerini hiddetle kaçırıp dikkatini kardeşi Marcus ve karısı Louisa'ya verdi.

Onunla alay ediyor ve dük konusunda ona sempati duyuyordu. Belki de kıskançlık duyacak kadar erdemlidir, diye düşündü. Ama hayır, Dük'ü bir rakip olarak görmediği açıktı. Onu bir *kadın* olarak görmezken, neden görsündü ki? Onu bir *arkadaş* olarak gördüğünde.

Dük, Harry'den çok babasının çağdaşıydı.

Dük'e dönelim.

İlkbahardan kışa bakmak gibiydi.

"Zarif tavırlarınıza büyük hayranlık duyuyorum Bayan Eversea ve vals sırasında fiziksel rahatlığım için gösterdiğiniz endişe gerçekten dokunaklı. Bu yüzden vals yapmayı tercih ettiğimi söylediğimde beni hoş göreceğinizi biliyorum, çünkü vals sırasında diğer kır danslarında olduğumdan daha az beceriksiz görünüyorum. Gördüğünüz gibi kollarım ve bacaklarım var."

Ne kadar saçma. Adam son derece zarifti ve bir vals sırasında odanın içinde süzülürken olduğu gibi, bir makara sırasında da zıplayıp uygun bir şekilde görüneceğinden hiç şüphesi yoktu.

Ama Bayan Oversham'a düello hakkında anlattıklarına inanmaya başlamıştı. Çünkü Dük'ün ustalıkla yaptığı bir şey varsa, o da zayıf noktaları tespit etmek, savuşturmak ve eve doğru itmektir.

Ama kendi kaynakları da yok değildi. Sonunda planladığı yapmak için uygun sayıda adımı yedeklemişti

yapmak için.

"Lord Moncrieffe, ben Pennyroyal Green'in papazı kuzenim Adam'ı selamlarken, eminim siz de kız kardeşim Olivia ile konuşmaktan hoşlanacaksınız."

Neredeyse bir hamleyle kenara çekildi ve Olivia'nın süslü oymalı şöminenin yanında durduğunu gördü. Olivia onu durdurmak için Genevieve'i yakalayamadan -ve eli cesur bir hamleyle dışarı fırladı- Genevieve onu bir kez daha terk etmişti.

Ve neredeyse bir *vınlamaya* benzer bir şeyle kalabalığın içinde kayboldu.

Onun ardından baktı. Yine eğleniyordu. Onu baştan çıkarmaya ve terk etmeye niyetliydi; bu kadar *eğleneceğini* tahmin etmemişti. Tanrı aşkına, o Falconbridge Dükü'ydü. Ne bir kamburu ne de bir wen'i vardı, tüm dişlerine, düz bir karına ve hatırı sayılır bir cinsel özgüvene sahipti. Aynadaki yansımasını objektif olarak değerlendirebilirdi ve şöhreti onları korkutsa bile çoğu kadının bunu yetersiz bulduğunu biliyordu. Ama birçoğu korkutulmaktan hoşlanıyordu.

Yine de Genevieve onu ayakkabısındaki çamur gibi kız kardeşinin üzerine düşürmüştü.

Olivia Eversea gerçekten de güzeldi, buna şüphe yok. Ama korkutucu biriydi. Sanki kırılğan opak bir camdan yapılmış ve içinde bir mum yanıyormuş gibi ıslıl ısıldı. Teni kız kardeşininki gibi çok inceydi. Yüzündeki zarif kemikler biraz fazla ince olduğu için daha belirgindi ve gözleri vahşi, biraz alaycıydı ve kirpikleri o kadar siyah ve gösterişliydi ki, bir erkek onun yumuşak ve nazik tiplerden biri olduğuna inanmak için affedilebilirdi. O kirpikler bir tuzaktı. Bir anemon gibi. Saçları doğal kıvrıkcıktı - ah, belki de Genevieve'in kıskançlığının kaynağı - tatlı bir şekilde gelişigüzel görünmesi gereken ama muhtemelen bildiği bir şekilde toplanmıştı

dikleřtirmek ve dűzgűn bir řekilde evcilleřtirmek için ısıtılmıř mařa ve diğerk egzotik aletlerle uzman bir kadın ekibi gerekiyordu. Birkaç teli canlı ve hesaplı bir řekilde kűprűcűk kemiğine dűřűyordu ki bu da biraz fazla sivriydi. Deniz kűpűğű tonunda yeřil giymiřti. Elbiselerin renklerine dikkat etmek hűlű bir refleksti, űnkű karısı ona hep hangi renklerin kendisine yakıřtığını sorardı. Bűyle bir demokراسیye bir an için tahamműl edebilseydi, ona hepsinin yakıřtığını sűylerdi.

"İyi akřamlar, Majesteleri. Beni mahkemeye çıkarmak için mi gűnderildiniz?" Evet.

"Kimse beni gitmek istemediğim bir yere gűnderemez," diye cevap verdi kolayca. "Sizinle konuřma fırsatı bulduğum için çok mutluyum."

"O űlűlemeyecek kadar nazik biri, kardeřim." Ağzının kenarı alaycıydı ve kelimeler ironikti. Dűkű űzerine saldığı için Genevieve'i kulağından imdiklemeyi aklına not etmiř gibiydi. Belli ki dűkűn bu yűzden burada olduğunu dűřűnűyordu.

"Gerçekten de çok nazik biri." Genevieve'i kız kardeşine karşı pohpohlamanın hiçbir sakıncası olmayacağından emindi. "Arkadaşlığınızdan ve sohbetinizden hoşlanacağımı biliyordu. Ve sizin de nazik olduğunuz konusunda beni temin etti."

"Değilim," diye karşı ıktı Olivia. "Kendimi . Ama nazik değilim."

"Bana bu konuda da gűvence verdi," dedi yumuřak bir sesle. "Kendini adanmış olmak takdire řayan bir řey. Ben de benzer bir nitelikle suçlanmıřtım."

Genevieve Eversea ile ilgili olarak kesinlikle bir eylem planına bağlıydı. Yine de kimsenin buna takdire şayan diyeceğinden řűpheliydi.

Odanın diğerk ucunda, bir avcının avını fark ettiğiki gibi, Ian Eversea'nın varlığını fark etti.

"Dalkavukluk yaptığınız kesin." Acerbic, though one
bir sűre için asitli bir dile tahamműl edebilirdi.

Çok güzel. Ötücü bir kuş tarafından gagalanmak gibi.

"Tam tersine. Ben sadece dalkavukluğa bağlı değilim. Ben dalkavukluğun olumlu bir *savunucusuyum*."

Bunun üzerine gülümsedi ve yelpazesini düşünceli bir şekilde çenesinin altında salladı, başını eğerek onun ilgisini çekip çekmediğine karar verdi.

Dikkatli olun, Bayan Eversea. Diliniz sürçebilir ve flört edebilirsiniz.

Olivia'nın açık sözlülüğünü çekici bulup bulmadığını düşündü. Konuşmayı kesinlikle kolaylaştırıyordu. Ama basitleştirme her zaman bir *gelişme* anlamına gelmiyordu. Açık sözlülük çoğu zaman açığa vurduğu kadar gizlerdi de ve muhteşem bir savunmaydı. Güzel Olivia Eversea'nın açık sözlülüğüyle karşılaşan taliplerin sıvışıp *gittiğini* hayal edebiliyordu.

Öncelikle Olivia Eversea'nın onun hakkında ne düşündüğünü umursamadığından şüpheleniyordu, Genevieve Eversea'nın dürtüleri ise . . . şey, aslında ... *naziktiler*. Kendisi rahatsız olduğunda bile onun rahat olup olmadığını önemsiyordu. O, kendi tarzında, daha çok meydan okuyan ve daha az meydan okuyan biriydi.

Ve onun nezaketi, amaçlarına ulaşmak için kaçınılmaz olarak kullanabileceği şeydi.

Wiley . Ama stratejisini oluşturuyordu.

Gerçekten de kendini adanmış olduğu için onu tekrar aradı. Genevieve şimdi Pennyroyal Green'in papazı ve anne tarafından kuzeni olan Bay Adam Sylvaine ile sohbet ediyordu. Uzun kemikli ve yumuşak huyluydu. Uzun boyu ve gümüşü saçlarıyla dikkat çekici bir adamdı. Bütün bunlar Dük'ü çok eğlendiriyordu. Pennyroyal Green'in küçük sıralarında her Pazar seraserilerin sıkışık bir şekilde oturduğundan ve bunların çoğunun kadınlara ait olduğundan emindi. Everseas'lerin böyle bir kuzeni papaz olarak almaları akıllıca bir karardı.

Ve onların eğilimlerini bildiğimizden, zavallı bekar bir köylü kızının ve o papazın Pennyroyal Green'den bir ray üzerinde kaçması ya da bir kadının penceresinden yuvarlanması gibi bir skandalla sonuçlanacağı kesindir.

"Belki bu akşam benimle bir dansı paylaşma nezaketini gösterirsiniz, Bayan Eversea?"

"Belki ben de o kadar nazik olurum." Olivia gülümsedi.

Ona yaklaşan her erkeğin gördüğü ilgi ve cazibenin aynısını gördüğünden şüpheleniyordu. Kız yılmaz *görünüyordu*. Onun tam tersi bir şey olduğundan şüpheleniyordu.

Herkes gibi o da Lyon Redmond'un ortadan kayboluş hikâyesini ve Redmond'un onu nasıl uzaklaştırdığını biliyordu.

Sevgi kaybı herkesi farklı etkiliyordu, biliyordu. Belki de sahip olduğu tüm aşkı harcamış ve yaralarını korumak için akıllıca bir saptırmayla baş başa kalmıştı.

"Millicent!" Olivia parlak bir sesle "Millicent!" dedi ve birkaç adım ötede duran o güzel, güler yüzlü, yanık tenli kız döndü, sonra da yukarı, yukarı, onun yüzüne baktı.

"Lord Moncrieffe'e sanata olan ilginizden bahsedebilir misiniz acaba?"

Millicent parlak bir ifadeyle, "Çizim ve resim yapmaktan hoşlanırım," dedi. "İtalyan sanatını seviyorsunuz o zaman, Leydi Blenkinship?"

Bunu Olivia Eversea uzaklaşırken söyledi. Onun kalabalığın içinde kaybolduğunu görünce neredeyse gülecekti.

Genevieve Eversea ortalıkta görünmüyordu.

"Ital ... oh, Genevieve'i düşünüyorsun. Bayan Eversea. Kendisi İtalyan sanatını çok sever. Caravaggio ve benzerleri," dedi Leydi Millicent elini havalı bir şekilde sallayarak.

"Ve benzerleri "nin pek çok sanatçıyı kapsadığını düşündü, hepsi de oldukça farklıydı. Sanat hakkında bu kadarını biliyordu.

Şeri rengi iri gözleriyle biraz gergin bir şekilde ona bakıyordu. Gözleri gizlice adamın saç çizgisine doğru kaydı. Muhtemelen boynuzlar, düello izleri ya da sürünen durgunluk belirtileri arıyordu.

İçini çekti. Bu akşam "bakireyi korkutma" oyununu zaten bir kez oynamıştı. Birinin kulak misafiri olduğundan emin olduğunda çok daha eğlenceli oluyordu ve Genevieve'i hâlâ kalabalığın içinde göremiyordu.

"Ne tür sanatlardan hoşlanırsınız, Leydi Blenkinship?" Sabırsızlığını sesinden uzak tutmak için mücadele etti. Tanrım, ama sanattan hoşlanıyormuş gibi davranmaktan bıkmıştı.

Tereddüt etti. Dudağını ısırdı. Sonra Leydi Blenkinship öne doğru eğildi ve fısıltıyla, "Şey, ne tesadüf ki, size hemen şimdi gösterebilirim," dedi.

Bu biraz ürkütücüydü. Ve biraz daha ... umut verici?

"James Ward'ın çalışmalarıyla ilgileniyor musunuz?" diye dikkatle sordu. İsmi hatırladığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Ancak o lanet ata bir daha bakmak istemiyordu.

Leydi Blenkinship bir o yana bir bu yana baktı, iri gözleriyle kalabalığı değerlendirerek o anda doğrudan kendilerine bakan biri olup olmadığını kontrol etti.

"Çizimlerimi görmek ister misiniz?"

Gözleri kısık bir şekilde, kirpiklerinin arasından çapkınca ona bakarak sordu.

Çizimleri mi?

Kalabalık bir salonda ona teklif mi ediliyordu? Onu odasına çekmeye mi niyetlenmişti? Adamın *umurunda* mıydı? Leydi Blenkinship onu baştan çıkarmaya niyetliyse bu bir karmaşaydı ama o karmaşalara yabancı değildi.

"Bana eskizlerinizi gösterin, Leydi Blenkinship," dedi yumuşak bir sesle, ima için ayırdığı gülümsemesiyle.

Hemen arkasındaki kanepenin arkasına uzandı ve şaşkınlık içinde bir eskiz defteri çıkarıp ona uzattı.

"et," diye fısıldayarak ısrar etti. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Ellerini önünde kavuşturmuş, sonra da endişeyle ağzına götürmüştü. İri gözleri gergin bir beklentiyle parlıyordu.

İçinde ne bulacaktı ki? O da tıpkı onun gibi salona baktı. Bir o yana bir bu yana bakarak kimsenin doğrudan kendisine bakmadığından emin oldu. Çıplaklar bulacağını umuyordu ama aynı zamanda bulacağından da oldukça endişeliydi.

Kızın eskiz defterini gizlice açtı. İlk sayfayı bir köşesinden yukarı çevirip şöyle bir göz attı. Sonra da tamamen çevirdi.

İlk resme uzunca bir süre baktı. Onun kararını beklerken neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu. "Leydi Blenkinship?"

"Evet?" dedi nefes nefese. "Bu bir kedi yavrusu. Bir sepetin içinde."

Kadın hevesle başını salladı.

"Bu, sepetteki bir kedi yavrusunun taslağı."

Pofuduk, iri gözlü bir kedi yavrusu yuvarlak bir sepetin içinde düzgünce oturuyor, patilerini kenarından sarkıtıyordu.

"Beğendin mi?" Millicent neredeyse parmak eklemlerini kemiriyordu Sinirlerle.

"*Sepet* içinde bir *kedi yavrusu*," diye yavaşça işaret etti. Sanki bu yeterli bir cevapmış gibi.

"sonrakine bak," diye heyecanla ısrar etti. Adam sayfayı yavaşça çevirdi. Gözlerini dikti.

"Bir iplik yumağıyla oynayan yavru kediler." Sesine histeri gibi bir şey karışmıştı.

"Ginger, Tom ve Molly!" diye anons etti, isimlerini söylerken kahverengi eldivenli elini resimlerinin üzerine götürdü. Bileziğindeki kehribar taşlar birbirleriyle şingırdadı. "Çok *değerli* değiller mi?"

Sayfaları yavaşça çevirdi, teker teker. Teker teker. Bir iple oynayan yavru kediler. Sütü yalayan yavru kediler. Çiçekleri koklayan yavru kediler.

"Leydi Blenkinship?"

"Evet?"

"Kedi yavrularını sever misin?"

"Ah, seviyorum!" diye nefes nefese itiraf etti.

İçini çekti, eskiz defterini ona geri verdi ve şaşkınlık içinde hemen onu terk ederek kalabalığın arasından yoluna devam etti.

Yavru kedilerden *hoşlanmıyordu*. Ama hayat bu konuşmayı sürdürmek için çok kısaydı.

Şimdi bir konyağa ihtiyacı vardı. Jacob Eversea onu gazlı aydınlatma işine yapılacak olası bir yatırımı görüşmek üzere üst kata davet etmişti.

Brendi üç fincan daha ratafia ile idare ederdi.

Ratafia'yı aramak için köşeyi döndüğünde Ian Eversea'nın kendisine doğru geldiğini gördü. Küçük, zarif bir mermer masanın önündeki geçitte donup kaldılar; masanın üzerinde kocaman bir ayna vardı.

ikisini çerçeveledi ve salonda duran insanların önemli bir kısmını yansıttı. Ian dondu kaldı, aynaya bir bakış fırlattı ve sonra gözle görülür bir şekilde rahatlamış görüldü. Moncrieffe neredeyse onun düşüncelerini okuyabiliyordu. Bu, salonun geri kalanının görebileceği anlamına geliyordu ve

Örneğin, Dük gövdesine bir stiletto yerleştirdiğinde birilerinin bunu fark etmesi kaçınılmazdı.

İki adam sessizce karşı karşıya geldi. Öfke, utanç ve çok canlı bir anı, Moncrieffe'in üzerine hızlı bir dalga halinde geldi ve sonra geri çekildi.

Ian Eversea'nın ve salonun geri kalanının aynada gördüğü tek şey soğuk ve tehlikeli bir zarafetti.

"Bay Eversea," diye takıldı. "Henüz baş başa konuşma fırsatımız olmadı. Sizi tanımakta güçlük çekiyorum. . giysilerinizden."

"Ne yapıyorsun, Moncrieffe?" Eversea kesinlikle hasta görünüyordu.

"Ne hakkında ... ? Şey, eğlenmek üzereyim, ya da en azından İçki, bir fincan ratafia. Ya da bulabilirsem konyak. Çalışma odasında bir yatırım fırsatı hakkında kısa bir tartışma için katılmak üzereyim. Komşularının ve misafirlerinin paralarını beş kartlı loo'da elden çıkarmak üzereyim. Ama bu daha sonra. Daha da önemlisi, kız kardeşinle dans etmek üzereyim."

Moncrieffe'in gülümsemesi ve "kardeşim" deyişi, Ian'ın neredeyse zaman kadar eski bir refleksle, üzerinde olmayan kılıcına uzanmasına neden oldu.

Elini gevşetmek için zorladı.

Çünkü Moncrieffe onu görmüştü; kendi elini rahatça ceketinin içine soktu. Tabanca yanından hiç ayrılmazdı.

"Şikâyetin benimle, Moncrieffe, ailemle değil. Sana karşı olan suçumu telafi etme teklifim hâlâ geçerli. Silahlarınızı, zamanınızı ve saniyelerinizi seçmekte özgürsünüz. Babamı ve kız kardeşlerimi rahat bırakırsanız minnettar olurum."

Moncrieffe sıkılarak içini çekti. "Grate-" Abartılı bir kuşkuyla başını salladı. "Ben silahımı seçtim, Eversea ve zamanımı. Aklımdaki şey için ikinci bir silaha gerek yok."

Ian ona kız kardeşininkine benzer bir ifadeyle baktı. Delici, sabit. Gözleri maviydi, saçları Byron'ın bayıltıcı bir şekilde popüler hale getirdiği şekilde uzun ve dalgalıydı ve güneşte daha da kumrallaşacak türden kırmızımsı koyu kahverengiydi.

Böylece Everseas'ların bazıları kıvrıcık saçlara sahip olurken, Genvieve düz saçlara sahip oldu.

Bu düşünce bir anda ortaya çıktı ve *neredeyse* Moncrieffe'i gülümsetecekti.

"Niyetimi gözlerini benden alamayacaksın Eversea," dedi yumuşak bir sesle. "Şimdi, burada oyalanırsan partide özleneceğin şüphesiz. Dans başlamadan önce içkimi içmek istiyorum ve şu anda bile orkestranın sesini duyuyorum. Dört gözle bekliyorum. Kız kardeşiniz Genevieve bana bir *vals* sözü verdi."

Ian şüpheye kapılınca hareketsiz kaldı. Sonra bunu düşünür gibi oldu ve yüzünden rahatlamaya benzer bir şey geçti.

"Genevieve değil. Onu *tanıyorum*. Sana asla bakmayacak. Osborne'a ya da başka bir genç kana bakıyor olabilir. Seni kendisinden çok babamın çağdaşı olarak görecektir. Ve bir kadının olması gerekenden çok daha zeki."

"Bunun üzerine bahse girmek ister misiniz?"

"Seninle bahse girilmeyeceğini çok iyi biliyorum."

"Yazık oldu. İntikamdan sonra servetimi inşa etmekten hoşlanıyorum. Ayrıca, ne yapmak istediğimi gerçekten bilmiyorsun, Eversea. Geçebilmem için kenara çekilir misin?"

"Seni izliyor olacağım, Moncrieffe."

"Yapmalısın," diye kabul etti Moncrieffe. "Ama bunun bir yararı olmayacak." "Üzgünüm, biliyorsun."

Moncrieffe bir an için neredeyse ikna olmuştu. Ian'ın savaşta onurlu bir şekilde hizmet ettiğini biliyordu. Ve bazı adamların geri döndüğünü biliyordu.

pervasızlıkla dolu, saptıracak bir tehlikenin yokluğunda huzursuz ve eksik hissederek. Savaş kadar büyük bir amacın yokluğunda.

Ama bu felsefi bir gevezelikti. Eversea'nın onu neden boynuzladığı umurunda değildi.

"Eylemlerin de bir anlamı olduğunu hala öğrenemediniz mi? Sonuçlar, Eversea. Savaşta hizmet ettiniz, değil mi? Böyle bir şeyi öğrenmek için mükemmel bir yer."

Eversea hiçbir şey söylemedi. Dalgınca yüzünün yan tarafına dokundu; yakışıklı yüzünün derisinin altında hafif bir toz yanığı görünüyordu.

"Ailenin geri kalanı kadar orijinal olmanı bekliyorum Eversea ve sen beni hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyorsun. *Tabii ki* üzgünsün. Bir şey yaparken yakalanan erkeklerin ağzından çıkan ilk sözler, yakalanana *kadar* devam etmekten çok mutlu oldukları şeylerdir. Bu sıkıcı bir hikaye. Şimdi izin verirsiniz..."

"Onun onurunu koruyabilirdin. Leydi Abigail'in." Riskli bir öneri.

"Onurunu oldukça isteyerek teslim etti, değil mi? Bu son olarak bunu tartışacağım. Babanız ne yaptığınızı bilmek isteyebilir. Ve eğer burada kalışımın keyfini kaçırırsan ona söylerim. Ancak buradaki varlığımın tamamen sosyal amaçlı olduğu ve sadece belirsizlikle size işkence etmek için burada bulunduğum ihtimalini düşünmekten çekinmeyin."

"Bunu düşündüm," dedi Ian, düşündüğü ve reddettiği anlamına gelecek bir şekilde. "Cezanın suça uygun olacağını söylerken tam olarak neyi kastettiniz?"

Moncrieffe içini çekti. "Gerçekten. Soruya cevap vereceğimi nereden çıkardın?"

"Bir erkek *denemek* zorundadır."

Dük, "Sanırım bu Eversea armasının altında yazıyor," diye söylendi.

Aralarında bir mizah parıltısı gibi bir şey kıvılcımlandığında ikisi de şaşırdı.

"Redmond'lara armamızın özelliklerini sorarsanız "

lan başladı.

"Oh, bahse girerim cevap verirlerdi Bir pencere, bir darağacı, bir kafes ve bir inek çalmak için atalarını öldürdüğünüz sopa."

lan kısa bir süre güldü. Acı ve şaşkınlık dolu bir sesti ama gerçektir.

Ve sonra anlayış kıvılcımı söndü, çünkü lan'ın günahı gerçekten utanç vericiydi ve ikisi de Dük bunu ele almadan duramayacağını biliyordu.

Ve her ikisi de belli belirsiz bir pişmanlık duyuyordu.

"Kendinize şunu sorun: . . . Sizce suçun niteliği neydi, genç Bay Eversea? Cevap size açıklanıncaya kadar bu bilmecenin sizi oyalamasına izin verin."

Kendisine geniş bir alan bırakmak için geri çekilen lan'ın yanından hızla geçerek müziğe ve hedefine doğru ilerledi.

Bölüm 7

Balo daha yeni başlamıştı ve sonsuz gibi görünüyordu ama kalp kırıklığının başlıca özelliklerinden biri de zamanı ve mesafeleri çarpıtma yeteneği gibi görünüyordu. Ve o da bu duruma yabancı değildi. beklenti. Şimdi bunun sonsuz çeşitlilikte olduğunu anlıyordu. Bir doğum gününden önceki gece olduğu gibi iyi türden ve Colin'in asılarak öldürüldüğü haberini bekledikleri sabah olduğu gibi korkunç türden.

Bu tür dişlerini ensesine geçirmişti.

Genevieve neredeyse Millicent'ı kolundan tutup Harry'nin yanına sürükleyecek ve, "Sana söylemek istediği bir şey var," diye hırlayacaktı.

Sonra da Harry kelimeleri söyleyene kadar kollarını kavuşturmuş, ayaklarını yere vurarak öylece durdu.

Ev partisi ciddiyetle başladığından beri Millicent'la baş başa konuşacak zamanı pek olmamıştı. Ama Millicent'ı yeni gözlerle izliyordu. Yavru kedilerin resimlerini çizmekten hoşlanan, neredeyse her şeye gülen Millicent o kadar güzeldi ki

Londra'daki kanlıların rutin olarak gönderdiği çiçekler, Olivia'ninkilerle orijinal olmasa bile gösteriş açısından yarışyordu. Millicent'ın Harry'ye karşı özel bir tutku beslediğini gösteren küçük ipuçlarını kaçırmış mıydı? Örneğin bir tabloyu değerlendirirken şaşırtıcı derecede gözlemci olan Genevieve, burnunun dibindekini gözden kaçırmış mıydı?

Ama Millicent her zamankinden farklı görünmüyordu. Erkeklerin ilgisinden oluşan ziyafetin tadını, açık büfe yemeğin tadını çıkardığı aynı çıkarıyor gibiydi. Millicent duygularının acısını çekmiyordu; Millicent'ın kontrol ihtiyacı yoktu; Millicent güneşli bir memnuniyet denizinde yüzüyordu.

Genevieve kuşku içinde, Harry'nin Millicent'a tutkuyla bağlandığını gösteren işaretler, özlem dolu bakışlar, kızarmalar ya da kekelemeler, aşıklara özgü herhangi bir belirti olup olmadığını izledi.

İlgi gördü. Bağlılık abartılı olurdu.

Dayanılmazdı. Her şey dayanılmazdı. Ağırılığı
Yaklaşan evlenme teklifi göğsüne bir örs gibi oturmuştu. Ona her baktığında, engellenmiş bir aşktan haklı bir öfkeye ve tekrar geriye dönüyordu ve bu onu o kadar sersemletiyor ve hasta ediyordu ki, hesapları gizlice üst kata atıyordu.

Ve Harry, Sussex Markisi de Sade, bir vals talep etmişti ve onu reddedemezdi.

Tanrı yardımcısı , o da istemedi.

Yine de kazara ona basabilir. Çok sert.

Ama şimdi balo salonunda, balo elbisesi içinde bir sahtekâr olarak duruyordu, etrafında neşe, müzik ve renk cümbüşü vardı. Böylesine ağır bir yara taşıırken *herhangi biriyle dans* etmesinin beklenmesi tahammül edilemezdi. Ama baktığı her yerde onu hızlı gülümsemelerle ya da kaş göz işaretleriyle onaylayan aile üyeleri vardı

yükseldi. Bir kez daha fark ettiği üzere, neredeyse kendisi kadar hasta görünen lan dışında. Kesinlikle solgun ve seğiriyordu.

Eğer kaybolursa annesi *kesinlikle* fark ederdi. Annesi onu gördü, küçük bir öpücük kondurdu ve Genevieve'in ilk başta kafasını karıştıran bir gülümsemeyle başını eğerek bir işaret yaptı. Ve sonra, Tanrım, Sussex Valsi'nin başladığını fark etti ve bu ona şunu hatırlattı ...

Döndü.

Daha önce reddedemediği diğer adam karşısında duruyordu.

Bir elini uzattı.

Falconbridge Dükü'nün kendisinden ne istediğini bir türlü anlayamıyordu. Onun varlığını ve dikkatini haftanın genel teması olan "işkence "ye bağladı. O da

Belki de Sussex'e eş aramaya gelmişti, çünkü seçtiği adaydan kısa süre önce ayrılmıştı.

O olamaz.

Ne kadar kararlı *olursa olsun*. Ve adam kararlılığın ta kendisiydi. Kendini büyülenmiş hissetmesine izin vermek için hissettiği cazibe parıltısına aldırmadan. Onun saf gücüne teslim olmak. Bugünkü yürüyüşünde onun ününe sahip birini tamamen görmezden gelebileceğini düşünmesini saflığına ve kalp kırıklığına bağlıyordu. Adam onun korunmasız yanını tekrar tekrar ustalıkla bulmuştu.

Bir daha asla yapmamayı düşünürken bile onu gülümsetmişti.

Yine de "Abigail" adını söylediğinde gözlerini hatırladı. Paniklemişti; kozunu oynamıştı. Ve onu incitmişti.

Aklımda kalan izlenim buydu.

Sanki o ana kadar söylediđi ve yaptıđı her řey bir dansın adımlarıydı ve maskesini sadece kız ona çelme taktıđında dūřūrmūřtı.

Yani zeki bir adamdı, dikkatli bir adamdı, gūlū bir adamdı ama beklenmedik insani zaafları olan bir adamdı. nemsemiđinden emin deđildi. Hālā onun *iyi* bir adam olduđunu dūřūnmūyordu.

Onun elini tuttu. Elin būyūklūđunun hemen farkına vardı; el onunkini neredeyse absūrd bir erkeksi gūle sarmıřtı.

Ve dansçılara katılmak için sūzūldūler.

Haklıydı. Adamın gōmleđinin ūūncū dūđmesini gōzlerinin içine bakarak gōrebiliyordu ve muhtemelen balo salonunda birlikte dōnerken neredeyse komik gōrūnūyorlardı.

Ama hızlı ve zarıftı. Onun gūcūnden bir řeyler ona da geçti ve bir an için kendini denize aılıyormūř gibi hissetti.

Ve haftanın teması işkence olduğu için, konuşmaya niyetliydi.

"Bir soru sorabilir miyim, Bayan Eversea?"

"Sizi zorlukla engelleyebilirim."

Onu korkutmaya çalışıyordu. Aksine adamın gōzleri mizahla parlıyordu. *Ne renk bunlar?* diye merak etti boş boş. Onun gōzleri mi? Umurunda değildi. Karanlıktılar.

". . . . Kardeşlerinden biri darağacından kaçtı.

. . ."

"O masumdu," dedi kısaca. "Ve bu ifade, soru değil."

"Sabır. Ve kız kardeşiniz de değerli amaçlar peşinde koşuyor..."

"Bunu tespit ettik, evet. Soruyu bekliyorum ..."

"Sabırlı ol. Kardeşlerinizden bir diğeri de bir savaş kahramanı, savaşta umutsuzca yaralanmış..."

" 'Kahraman', kardeşim Chase'i çağdırmaktan hoşlandığımız çok sayıda şey arasında, evet. Bana bildiğim şeyleri tekrarlıyorsun."

"Sabır. Merak ediyorum, bu kadar *olaylı* bir ailenin parçası olmak sinirlerinizi bozuyor mu?"

Sinirlerimle oynuyorsun.

Garip bir soruydu. Masum bir soru olduğundan şüpheliydi. "Ailemi seviyorum. Bütün aileler olaylıdır."

İnanmayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

Elbette haklıydı. Çok az aile Everseas'lar kadar olaylı olmuştur.

Müziğin yarım barı boyunca düşünceli bir şekilde ona baktı. *Bir, iki, üç. . . . Bir, iki, üç . . .*

"Şey, biraz düşündüm, Bayan Eversea, ve soruma hiç cevap vermediğinize karar verdim. Sonunda bir soru *üretmeyi* başardığıma göre, belki siz de benim için bir cevap üretmenin adil olacağını kabul edersiniz."

Neredeyse gülüyordu. Dengesi bozulmuştu. Ve merhametli bir an için göğsündeki örsü unuttu.

"Sanırım üçüncü düğmenizle konuşmayı tercih ederim."

"Üçüncü düğmem evde habersiz misafir kabul etmez," dedi sert bir şekilde.

O zaman güldü, sevinçliydi.

Adam ona gülümsedi ve kadının gördüğü şey mükemmel dişler ve silik çizgilerdi: gözlerinin köşelerinde, alnını ikiye bölen silik bir çizgi, temizce çizilmiş bir çene. Burnu dümdüzdü. Gömleği şaşırtıcı derecede beyazdı. Onunla ilgili her şey zarif ve kesin hatlarla çizilmişti.

Adam öyle güçlüydü ki, bir an için kendi gücüyle dik durma yükünden kurtulduğunu, rahatladığını hissetti. Sussex kırsalını dolduran o iri yapılı adamlardan biri değildi; cıvı cıvı ve kaslıydı.

Ve göz ucuyla Harry'nin başını kendisine doğru çevirdiğini, tanıdık bir altın parıltısı gördüğünü sandı. Bir gine bulduğunu sanan birinin yapacağı gibi, başını hızla, kısa bir süre için çevirdi. Ama balo salonu kalabalıktı ve sonuçta onu göremedi ve sönük, bitkin bir halde dikkatini düke geri verdi.

"Eversea adındaki birinin etrafındaki canlılık ve öngörülemezlikten sonra resimlerin çok dinlendirici olduğunu hayal ediyorum. Tablolar her gün aynı kalıyor, değil mi?"

Kulağa masum bir soru gibi geliyordu. Genevieve hemen temkinli. Bu adamın söylediği ve yaptığı her şeyin bir stratejiden kaynaklandığından şüpheleniyordu.

"Ama insan aynı resim hakkında yeni şeyler fark edebilir ve hissedebilir,
o gün nasıl hissettiğinize bağlı olarak değişir."

Bir dönüş yaptılar ve aniden Genevieve'in ayakları bir gümbürtüyle tekrar yere çarptı ve paniğe kapıldı. Balo salonu bir zamanlar Genevieve'in evdeki en sevdiği odaydı, parlayan kehribar rengi zemini ve tepesindeki şatafatlı avizeleriyle boşken müzik ve eğlence vaadiyle yankılanırdı. Ama şimdi Harry'yi ya da Millicent'ı göremediği bir yerdi. Azap taze bir dalga halinde üzerine geliyordu. Şimdi bile uzak köşedeki o akıl almaz derecede gür eğrelti otunun arkasında diz çökmüş müydü? Onu arka bahçeye mi götürmüştü - ona göre hava evlenme teklif etmek için fazla soğuktu, ama dışarıda yıldızlar vardı ve-

Yüce *Tanrım*, şükürler olsun ki oradaydı. Dans ediyordu Millicent. Henüz nişanlanmadılar mı?

"Bir tabloda gerçekten günden güne farklı şeyler görebilir misiniz?" Bu Dük'ün gerçekten ilgisini çekmişe benziyordu. Bir tablonun değişebileceği gerçeğinin mi yoksa değişebileceğini düşünmesinin mi onu daha çok etkilediğinden emin değildi.

"Kristal bir küre gibi değil. Bu sayede değişen görüntüler ve benzerlerini görürsünüz. Ama hiç bir resme uzun süre ya da birden fazla kez bakıp her seferinde farklı bir deneyim yaşamadınız mı?"

Sanat hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünen birine sanatı anlatmaya nereden başlamalı? Şimdi, eğer Harry ile dans ediyor olsaydı.

..

"Elbette. Kıtayı gezen genç bir adam olarak, bir keresinde Veronese adlı bir İtalyan ressamın *Venüs ve Mars* adlı tablosunu *uzun uzun* inceledim. Bunu biliyor musunuz? Venüs doğduğu günkü gibi çıplaktır ve Mars tamamen giyiniktir ve diz çökmüştür ve sanki Mars ona bir zevk vermek üzereymiş gibi görünür. Ve etrafta asılı duran melekler var. Uzun süre baktım."

A . . . zevk. *Tanrı yukarıda.*

Şimdi onun dikkatini çekmişti. Kızın nutku tutulmuştu.

Az önce söylediği şeyle ilgili her şey şaşırtıcıydı. Ona baktı, zihni canlı imgelerle dolup taşıyor, yanakları giderek daha fazla ısınıyordu. Tabloyu biliyordu. Mars'ın Venüs'ün önünde diz çöktüğü yeri *tam olarak* biliyordu.

Dük bunu bilerek söylemişti.

Birdenbire beş duyusunun keskin bir şekilde farkına vardı, sanki karanlıktaki ateş böcekleri gibi teker teker yanıp sönüyorlardı. Özellikle en canlı olanı dokunmaydı. Adamın ellerinin güçlü bir şekilde farkındaydı: Biri sıkı bir güvenle beline dayanmıştı, elbisesinin ince ipeğinin arasından sıcacıktı şimdi, diğeri ise onunkini sarıyordu. Kadın

Adamın cüssesinin ve onun için erkeksi olan her şeyin son derece farkındaydı.

Tanrım. Kesinlikle gözlerini kırpmadan uzun süre ona bakabilirdi.

"Siz . Boticelli adında bir ressam tanıyor musunuz?" Sesi kararsızdı.

"Aslında biliyorum. Ama belli belirsiz."

"Bence yeterince takdir edilmiyor. Çizgilerindeki zarafetten ve konularına ışık hoşlanıyorum."

Moncrieffe ince bir heyecanı biliyordu. Bir cazibe, ince bir davetiye fırlatmıştı. Kadın bunu fark etmiş ve kabul etmişti. "*Venüs ve Mars*'ını da gördüm," diye ekledi. "İronik bir şekilde, Venüs tamamen giyinik ve Mars, zavallı piç kurusu, sanki onunla yeni ilişkiye girmiş ve tükenmiş görünüyor."

Bir şekilde yakınlaştılar, yakınlaştılar ve bunu bir vals sırasında herhangi bir erkeğin olması gerekenden daha yakın kulağına söyledi.

"Bu bir alegori." Bunu inandırıcı olmayan bir şekilde onun kulağına mırıldandı.

"Öyle *mi*?" diye mırıldandı. Sanki ona inanmıyormuş gibi. Sanki onu, az önce Venüs ve Mars arasında olanların, herhangi bir erkek ve kadın arasında, ikisi arasında olabileceklerin bir temsili olduğunu düşünmeye davet ediyordu.

Sessizleşmişti. Ne düşünüyordu acaba? Kendi cesareti mi yoksa onunki mi onu bunaltmıştı?

"Wyndham adında resim yapan bir tanıdığım var. Onun resimleri, neyi temsil etmek istedikleri konusunda size hiçbir soru işareti bırakmıyor. Hiçbir izleyici onları olduklarından başka bir şeyle karıştırmaz ya da onlara ek anlamlar yüklemes."

Wyndham, *The Velvet* için en şehvetli resimleri çizdi.

Glove, fahişelerini tercih eden her erkeğin tercih ettiği genelev

Güzel. Resimlerinde tasvir edilen herkes çıplak ya da çoğunlukla çıplaktı ve harika vakit geçiriyorlardı.

"Bu Bay Wyndham ile atlara olan ilginizi sürdürürken mi tanıştınız? 'atlar'?"

Pekala.

Anında perçinlenmişti. Gözleri dikkatle, spekülatif bir şekilde ona odaklandı ve o da yeterince cesurca baktı, gözleri hem parlıyordu hem de kararsız ve belirsizdi. bu tür flörtlerde yeni olduğu çok açıktı; sanki sorduğu sorularla, doğasının çekildiği ama takip etmekte tereddüt ettiği yeni bir yolu ortaya çıkarmış gibi, bir çalım attı ve sonra geri çekildi.

Yavaşça gülümsedi. "Yapmış olabilirim."

O bir koket değildi. Ama daha önce onda sezdiği şeyin doğru olduğuna dair hayatına bahse girebilirdi: tutkularını kendine ait nedenlerle dizginliyordu.

Tasmalı her şey serbest bırakılabilirdi. Bir yolunu bulacaktı.

O hınzır, keyifli gülümsemelerinden biriyle daha savaştı; ağzının köşelerinde çekiştirdiğini gördü. Kendini nefes nefese bu gülümsemenin onunla birlikte olmasını beklerken buldu; avizenin ışığı altında onun gülümsemesini görmek istiyordu; onu yeniden ışıldarken görmek istiyordu.

Gülümsedi.

Ve o bunu yaptığında, bir anda küçük şeylerin farkına vardı, ayrı ayrı, hepsi bir anda, doğan bir güneşin nesneleri tek tek aydınlatması gibi, onları aydınlattı. Elini elinin içinde hissetti, ne kadar küçük, ne kadar kırılğan; dar beli elinin altında esnekti ve eli ile teni arasındaki zayıf kumaş tabakası; solgun göğsüne yaslanan mücevherden parlayan ışık, onun kokusu, çiçeksi ve kadınsı, karnında belirli bir sıkışma. Hissettiklerini tarif edecek kesin bir kelime dağarcığı yoktu. Bu beklenmedik bir şeydi ve o

Neredeyse tökezliyordu; bir piyanoforte parçası sırasında istemeden parmaklarına bakmak ve yerini kaybetmek gibiydi.

Bir an için nefesinin kesildiğini söyleyebilirdi. Kızın fark ettiğinden   pheliydi.

Konuşmak için tam zamanında tekrar buldu. "Resimler ve diğer şeyler hakkındaki duygularınız çok sık de i iyor mu Bayan Eversea?"

"*Bazı*  eyler hakkındaki hislerim asla değişmez. Resimler de dahil."

Yine de birçok şeyi kapsaması gereken şifreli bir ifadeydi: ailesi hakkında, Harry hakkında, d k hakkında ne hissettiğini ve d k n ona kur yapma nedeni ne olursa olsun, eğer bu kadar kararlı bir şekilde yapt ı şey buysa.

"Sanatçının niyet ettiği ve izleyicinin g rd   şeyler vardır ve izleyicinin g rd   şey her zaman sanatçının niyet ettiği şey değildir. İlk bakışta her zaman belli olmaz. Sanırım benim asıl söylemek istediğim de buydu" diye ekledi.

D k, "İnsanlar için de aynı şey geçerli değil mi?" diye sordu.

Genevieve ihtiyatla ba ını kaldırdı. Gerçekten de onun *gizli derinliklere* sahip olduğunu mu ima ediyordu? Elbette vardı ama başka kimse böyle düşünmüyor gibiydi. Acaba eski ni anlısını mı düşünüyordu? Ni anın neden sona erdiğini ve gerçekten de dedikodulardaki gibi karşılıklı ve dostça olup olmad ı ını merak etti.

Bundan içtenlikle şüphe ediyordu.

"Sanırım  yle," demeye karar verdi dikkatlice.

"Ama resimler insanlardan çok daha *güvenlidir*, değil mi Bayan Eversea?"

Güvenli. Bu da hoşuna gitmeyen ama tuhaf bir şekilde çekici bulduğu bir başka kelimeydi. Bu durumun, onu çok kötü bir sonuca g t rece inden ku ulanıyordu.

karakteri hakkında hoşlanmayacağı başka bir değerlendirme. Kendisine yine "mantıklı", "sakin" ve "olgun" denebilirdi ve eğer bu sözleri söylerse buna dayanamazdı. Avizeler sallanana kadar çılgılık atardı.

"*Bazı* resimlerin sapkın olduğu düşünülüyor," dedi sinirli bir şekilde.

"Ah, ama bu resmin hatası değil. İzleyicinin önyargısı. Örneğin, döndüğünüzde gece yarısı dolunayın altında dalgalanan bir gölet gibi görünmeniz *elbisenizin* suçu değil. Ya da onun içinde derinliklerden yükselen bir su perisine benzemeniz. Bu belirli bir izleyicinin görüşüdür."

Başı şok içinde geriye gitti.

Ve gözlerini tekrar utangaç bir şekilde aşağıya çevirmek ya da utangaç bir şaşkınlıkla kirpiklerini kırıştırmak ya da mırıldanarak teşekkür etmek yerine . . . gözlerini onunkilere kilitledi.

Gözleri çok yumuşaktı. Hercai menekşelerin kalpleri gibi. Ama aynı zamanda şaşırtıcı derecede yoğun bir şekilde araştırıyorlardı ve onların ruhunu yokladığını hissedebileceğini düşündü. İzlenimlerini sıralıyordu.

Bu gözlemin etkisini özümserken elmacık kemiklerine sıcak bir renk yayıldı. Bunu çözmeye çalışıyordu.

Yani iltifata karşı bağışkılığı yoktu. Sadece güvenmiyordu.

o.

Doğrusu, bunu kendisinin söylemesini de beklemiyordu. Nerede gelmişti? Onu tedirgin eden de buydu.

Bir zamanlar onun yüzünün sıradan olduğunu düşünmüştü.

Biri onun *sessiz* bir kız olduğunu nasıl düşünebilirdi? Onun durgunluğu ve sakinliği aldatıcıdır. Kız onu uzaktaki bir fırtınanın yaklaşması gibi rahatsız ediyordu; onu tedirgin ediyordu. Bir uğursuzluk gibi hissediyordu. İçgüdüsel olarak, serbest bırakılırsa kendisinden hızla kaçacaklarını bildiği için mi tutkularını dizginlediğini merak etti.

Onu baştan çıkarmanın başlangıçta korktuğu kadar imkânsız ya da sıkıcı olmayacağını hissetti. Ve eğer onun dengesini yeterince sık bozarsa, bu olay çok geç olmadan gerçekleşebilirdi.

Sonunda başını eğdi. Kaşları biraz atıktı, sıkıntılıydı.

" umduğunuz şeyi görüyor musunuz, Bayan Eversea?" dedi.

Yumuşakça.

"izgiler," diye mırıldandı.

"izgiler mi?"

"izgiler gördüm. Alnındaki silik olanları. Ve gözlerinin köşelerinde. Belki de çok fazla kaş atmaktan?"

Bunu nazikçe önerdi, sanki adamın ters ters bakma alışkanlığından vazgeçmesi gerekiyormuş gibi.

Neden küçük şeytan.

Sapkınca, çılgınca eğleniyordu.

"Grnşme hakaret mi ediyorsunuz, Bayan Eversea?" Doğduğu günden beri hiçbir kadın ona direnmek bir yana, onu kendinden uzaklaştırmak için bu kadar uğraşmamıştı.

"ekici olmadıklarını söylemedim. Yüzünüze ilgi katıyorlar. Bir sanatçının bakış açısından, her neyse," diye ekledi aceleyle, bunu bir iltifat sanmasın diye.

İçten içe onun gözlerine hayranlık duyuyordu ve sanki Ashdown Ormanı'ndaki meşenin halkalarıymış ve ona gerçek yaşını gstereceklermiş gibi onun gözlerinin etrafındaki çizgileri sayıyordu.

Neredeyse, ama tam olarak değil, onun iki katıydı.

Öte yandan, yüzünde henüz kayda değer bir çizgi bile olmayan Osborne'a yine sefil ve zlem dolu bir bakış fırlatmıştı. Muhtemelen tıraş bıçağının kenarını bile henüz bıyıklarla doldurmamıştı.

"Yani eğer *çekici* değillerse, belki de *çekicidirler*," diye alaycı bir mizahla bastırdı.

"Belki bir sanatçının bakış açısından," diye açıkladı kararlı ve biraz da umutsuzca. "*Çekici* değiller."

"Peki bir kadının bakış açısından?"

"Sanırım bu kadına göre değişir."

Kaçışını o kadar takdir etti ki güldü. Onun kırılmış saçlarını da sayıyor muydu? Sadece birkaç tane vardı. *Atılğan*, ona garanti edilmişti. Aynası da ona aynı şeyi söylüyordu. Saçlarının neredeyse tamamı hâlâ duruyordu. Çoğu siyahtı.

"Sanırım kadınlar genellikle karakterimin diğer yönlerini daha dikkat çekici buluyorlar, çünkü bu çizgiler henüz gündelik sohbetlerde bana bahsedilmedi. Onları fark etmek için bir sanatçı gözü gerekir. Ve onları işaret etmek. Detaylara olan dikkatiniz şaşırtıcı."

Onu bir kez daha köşeye sıkıştırmak için ustaca iltifat etmişti ve o da bunu biliyordu.

Vals yapan elinin altında kaburgalarının iç çekerek hareket ettiğini hissetti. O yaptı

Gülümse.

Onu vazgeçirmeye çalışabilirdi. Ama adam onu cezbediyor, her seferinde biraz daha kendisine yaklaşıtıyordu. İstemedi de olsa onun ilgisini çekiyor, ona doğru çekiliyor ve neden böyle davrandığı konusunda kafası karışıyordu.

Çünkü ben yetişkin bir adamım, Bayan Eversea. Çocuk değil.

Kadının hızlı ve keskin bir nefes aldığını hissetti; göğüs kafesi elinin altında hareket etti. Ağzı gerildi ve sanki bir acıyı bastırıyormuş gibi ağzının kenarları beyazlaştı.

Odanın diğer ucuna baktı. Yakışıklı Leydi Millicent Blenkinsip, Lord Harry Osborne ile dans ediyordu. Neredeyse aynı boydaydılar ve iki parlak altın baş, hoş bir uyum içinde daireler çiziyorlardı.

Bir teoriyi test etmeye karar verdi.

"Bugün daha önce de söylediğim gibi, Leydi Abigail ile yollarımı ayırmak talihsizlik olsa , kardeşiniz Colin'in evlilikte mutluluğu ben de yaşamayı umuyorum."

"Lütfen."

Kelimedeki acı onu şok etti.

"Lütfen," diye tekrarladı daha makul ve dikkatli bir şekilde, sanki kelimenin telaffuzunu düzeltiyormuş gibi. "Evlilik hakkında konuşmak istemem."

Sıkıntısı bile ağırbaşlı ve kontrollüydü. Ama gerçektir. Yanaklarında iki sıcak nokta belirmişti. Onun için bunun bir taşkınlık anlamına geldiğini hissetti. Çok acı çekiyordu.

Ne ki? Neden?

Doğrudan ona bakmadı. Kendini sakinleştirmek için nefes alıyordu. Kravatının altında saklı duran üçüncü düğmeye baktı. Tuhaf bir şekilde yanağını onun parlak başına yaslamak istiyordu. Bir şeyler mırıldanmak için. Nasıl sakinleştireceğini biliyordu. Ama hafızası uzaktı ve içgüdüğü kullanılmadığı için garipti.

"Anlıyorum," dedi sessizce.

Söylemedi. Ama bu onun ona şüpheli ve meraklı bir bakış fırlatmasına neden oldu. Ve sonra gözlerini hızla gizlediği meraklı bir endişeyle açtı.

Belki o da kırık bir kalbi olduğunu ima ederse sempati toplayabilirdi. Çünkü o doğuştan nazikti.

Birden kendini onun gardiyanı gibi hissetti. olsun. O acı çekiyordu. Kendini Harry Osborne'un kollarına atmayı ya da bir köşede pusuya yatıp ona bakmayı ve kalbinde açtığı yarayı iyileştirmeyi tercih ederken onunla vals yapmayı. Ya da gururunda. Moncrieffe bazen bunların farklı organlar olduğundan emin olamıyordu, özellikle de söz konusu kendisi olduğunda.

Lord Harry Osborne'la ilgili her türlü sefaletin, o leziz, bereketli Leydi Blenkinship'le bir ilgisi olduğunu garanti ederdi. Kediciklerin Leydisi.

Genevieve yine sessizleşip içine kapanmıştı ve adam onun kafasının içinde valsini adımlarını saydığını, çalınacak daha kaç nota kaldığını tam olarak bildiğini ve bu işi bitirmek için sabırsızlandığını hissetti.

Buna izin verdi. Geri kalanı için konuşmadı.

Kıza Lord Harry Osborne'u unutturabileceğini garanti ederdi.

Ve sonra, hayatının geri kalanını unutarak geçirmesi gerekecekti. Falconbridge Dükü.

Bölüm 8

Vals sona erdiğinde dük onu bir selamla bıraktı ve Genevieve punç masasına kaçtı. Ve böylece bir kadril ve bir makaradan daha kurtulmayı başararak bir fincan ratafia daha içti, sinirlerini yatıştırmak için yudumluyordu. Ama kaçınılmaz olan ertelenemezdi.

Hayatında ilk kez, Harry onunla vals yapmak için geldiğinde ona söyleyecek bir şey bulamadı.

"Gidelim mi?" dedi neredeyse nazikçe.

Onun tarafından dokunulmaya dayanamıyordu. Ve aynı zamanda onun tarafından dokunulmak bir rahatlamaydı, çünkü bu çok tanıdık ve güvenliydi. Güvenli, hem çekindiği hem de kaçtığı bir kelimeydi. Çünkü tabii ki Harry artık güvende değildi. Havadaki şatolarının altındaki destekleri kabaca tekmeleyen hiç kimse güvenli sayılamazdı.

Elleri tanıdık ve doğru yerlere yerleşti -kızın eli erkeğin elinin içinde, erkek kızın belinde- ve tanıdık adımlarla süzölmeye başladılar.

Konuş benimle, konuş benimle, konuş .

Soruyu sormadı. Tek bildiği, şu anda nişanlı bir adamla dans ediyor olduğuydu. Harry Sussex Valsi'nin ortasında düşüncesizce bir evlenme teklifinde bulunmuş olabilirdi ve Millicent sadece Harry'nin Genevieve'le yaptığı üstünkörü valsi bitirmesini bekliyordu ki haberi paylaşabilsin.

Waterloo'da ağır yaralanan eski bir asker olan kardeşi Chase'den de duymuştu ki, insan derinden bıçaklandığında kan kaybından ölmek için bıçağı yaranın içinde bırakmalı ve çekip çıkarmamalıydı.

Bu soruyu derinlerden çekip çıkaracak değildi.

"Falconbridge Dükü hakkında ne düşünüyorsun?" Harry neşeyle başladı.

"Ah," dedi adam, kadın onun ayağına bastığında ve biraz tökezlediklerinde.

"Özür dilerim," diye mırıldandı samimiyetsizce. "İlginç bir adam."

"İlginç" gibi kelimelerin icadı için minnettardı. Çok çeşitli his ve duyguları tarafsız bir şekilde tanımlıyordu. İnsan ırkı bazen bu şekilde zekice *davranıyordu*.

"Skandal bir şey söyledi mi?" Harry onun kelime seçimiyle eğleniyordu. "Kaba mıydı? Millicent'a kaba davrandı. Bu akşam tek bir özür bile dilemeden onu terk edip gitmiş, öyle diyor."

Mars ona bir zevk vermek üzereymiş gibi görünüyor. Bu muhtemelen hem skandal *hem* de kabalık olarak nitelendirilebilir.

"Pek sayılmaz. Sanat hakkında konuştuk." Tek heceli cevaplar vermek istiyordu. Gerçek bir sohbeta girmek istemiyordu.

"Öyle mi? Millicent ile de sanat üzerine konuştuk. Ahırda bir kedi yavrusu yuvası olduğunu öğrendi ve onları karakalemle resmetmeyi arzuluyor!"

İşte bu kadar. "Millicent" kelimesi işi bitirmişti. Konuşma dışı kalmıştı. Bütün konuşmayı Harry'nin yapması gerekecekti. O da başını sallayacaktı.

"Henüz ona evlenme teklif etmedim," diye gelişigüzel bir şekilde gönüllü oldu. "Oh."

Rahatlama mide bulandırıcıydı. Dizleri neredeyse . Dönüyordu Geniş daireler çizerek dönüp durmak midesine hoş olmayan şeyler yapıyordu ve bir kez daha müziğin bitmesini bekleyemedi.

Daha fazla konuşma, Harry.

"Ama ve an o Muhtemelen için Mevcut kendisi çokYakında!" diye neşeyle ona güvence verdi.

Onun umursamazlığından etkilenmeyi çoktan bırakmıştı. "Konfeti atmak için orada olacağım," dedi acı acı.

Ses tonunu fark etmemişti. Ya da kızın şimdi hançer gibi Onu.

"Kararımdan memnun olduğun için çok mutluyum."

Buna ne demesi gerekiyordu? Hiçbir şey, diye karar verdi. Hiçbir insan buna tahammül etmek zorunda kalmamalıydı.

"Diyorum ki," dedi aniden, gerçekten endişelenmişti. "İyi değil misin Genevieve?"

Sesi endişeli geliyordu ve endişesi onu yine şefkat ve öfke arasında savuran bir hakaretti. Ona nasıl hissettiğini söyleyebilirdi, diye düşündü. Ama onun acımasına tanık olma fikri... Harry'nin bu ifşayı nezaketle karşılayacağına pek inancı yoktu.

İyi niyetli olabilirdi; aynı zamanda patavatsız da olabilirdi. Ve her zaman onun açık sözlülüğünün üstesinden gelen, onu kurtaran ve yatıştıran kişi oydu.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, ne olursa olsun, hiçbir şeyin onun mutluluğuna gölge düşürmesini istemiyordu.

"Korkarım, dedikleri gibi bir *mal de tête*'im var. Üç bardak ratafia içtim."

"Tam üç *fincan*!" Harry alaycı bir dehşetle uyardı. "Ne kadar da kötü! Genevieve Eversea, ratafia'nın cehenneme giden yoldaki ilk adım olduğunu çok iyi biliyorsun."

Gülmesi gerekirdi. Normalde gülerdi ama artık hiçbir şey normal değildi. Onun yerine kelimelerden birinin büyüüne kapılmıştı.

Wicked.

Mars, zavallı piç kurusu, sanki az önce onunla birlikte olmuş gibi yayılmış durumda. Bu ne anlama geliyor? Venüs Mars'a tam olarak ne yaptı?

Dük bu tür şeyler hakkında ne biliyordu?

Belli ki cehenneme giden yol ilgisini çekmişti. Keşke o yolun kavşağında duran, Venüs ve Mars hakkında çekici şeyler söyleyip onu çağıran kişi Harry olsaydı.

Peki iyi bir "zevk" ne demekti? Harry onun dikkatinin dağıldığını fark etti.

"Falconbridge Dükü'nü bulduğunuza çok şaşırdınız mı? çatınızın altında?" "Korkunç bir şekilde."

"Bugün yürüdüğümüzde yeterince iyi ve hoş görünüyordu. harabelere doğru."

"Çünkü atlardan, barouch'lardan ve babamın yatırımlarından bahsettiniz."

"Sanırım," diye izin verdi Harry neşeyle.

Ondan sonra merhametli bir sessizlik oldu.

Ona baktı, o tanıdık mavi gözlerle karşılaştı ve gözlerini kaçırdı. Sonra onun burnundaki kıllara bakmaya karar verdi. Kılılardan birine minik bir şey yapışmıştı.

"Dük sizden oldukça etkilenmiş görünüyor," dedi aniden.

Olamaz! Başkaları da fark ediyor muydu? "Elbette 'alındı' kesinlikle bir abartı. Neden böyle düşünüyorsunuz?"

Harry tuhaf bir şekilde duraksadı. "Dans ederken gülümsediğini gördüm.

onunla birlikte."

Yani o da onu izliyordu. Ama tabii ki ona göz kulak olacaktı. Onun *en yakın arkadaşıydı*.

"Ben sık sık gülümserim, Harry," dedi küçümseyerek. *Ya da en azından eski günlerde öyle yapardım.*

Başka bir deyişle, dün.

Ama onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Ve yine de açıklamaya devam etti.

"Ama . . . Senin kibar, seninle dans ediyorum çünkü buna mecburum gülümsemen ile ... diğer gülümsemeler arasındaki farkı biliyorum. Gerçek olanları."

Nefesi kesildi. Bu açıklamayı duymak şaşırtıcı derecede acı vericiydi. Elbette aradaki farkı biliyordu, çünkü Harry onu tanıyor ve ona neredeyse dünyadaki herkesten daha çok değer veriyordu.

Ya da bir zamanlar öyle düşünmüştü.

Gerçek gülümsemelerinin çoğunu ona vermişti. Birdenbire, saçma bir şekilde, gülümseme kaynağı sınırlı göründü. Verecek sadece bir ya da iki tane kalmıştı. Çok yorulmuştu.

"Sürpriz oldu, kabul ediyorum. Ama korkunç biri değil. Dük. Çok hoş davranışları var."

" 'Güzel davranışlar!'" Harry bunun eğlenceli olduğunu düşündü. "Ne güzel bir övgü. Millicent'a kaba davrandı. Tek kelime etmeden çekip gitti! Üstelik baban yaşında! Belki de yaşlılar gibi artık misafirliğe tahammül edemiyordur."

"O değil, biliyorsun. Tam olarak babamın yaşında değil."

Harry yine tereddüt etti. "Nereden biliyorsun?"

"Çok iyi bir tahmin."

Harry bunun yalan olmasına izin verdi. "Bir eş aradığımı duydum," diye sır verdi. "Leydi Abigail'le yollarını ayırdığından beri. Yakında evlenmeye kararlı olduğunu söylüyorlar."

"İnsanlar bunu söyleyebilir."

Dük bunu ona defalarca söylemişti elbette, ama o bunu başkasına söyleyecek biri değildi, bunu içgüdüsel olarak biliyordu.

Birdenbire eş kelimesinden nefret etti. Asla Harry'nin karısı olamayacaktı.

Karısı. Bu kelimeyi kullandığında asla karısından bahsetmezdi.

Bu sabah Abigail'den bahsetmeye başladığında Dük'ün ilk karısını hiç düşünmemiş olduğunu fark etti. Yine de yeni tanıştığı biriyle ölmüş bir eşten bahsetmenin görgü kurallarından emin değildi.

"Eşi olmayan çoğu erkek eninde sonunda bir eş arar." Konuşmak artık yorucu ve acı vericiydi.

Harry tuhaf bir duraksamadan sonra, "Evet," diye onayladı. "Ve tabii ki bilirdim."

Gerçekten *de* başı ağrıyordu. Tüm parlaklık -parıldayan zemin, ışıltılı avizeler, odadaki tüm insanlara göz kırpan mücevherler- sıcak kıvılcımlar gibi ham duyularına indi. Ağlamaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Henüz ağlamamıştı. Yakında olacaktı ve balo salonunda olmasa iyi olurdu.

Titreyen bir nefes aldı.

Harry, genellikle söyleyecek esprili bir şeyler bulabilen geveze Harry, bir sohbet kurmakta zorlanıyordu. Ama o zaman da hiç sohbet çırası sunmuyordu.

Onu kim kurtaracak?

Konuşmasına izin verdi; ona tek heceli cevaplar verdi; ve bunun kendisi için gecenin son dansı olduğuna karar verdi.

Kendini kurtaracaktı.

Harry ile dans ettikten sonra balo salonunu terk ederek yatak odasına gitti.

Ağladı.

Bunu pratik bir şekilde yaptı. Elbisesinden sıyrıldı ve önce onu astı; kendini yatağa atıp ipeği ezmedi. Saçlarını ozd. zerinde sadece elbisesi varken yatağına usulca uzandı, karnındaki ağrının üzerine kıvrıldı ve bekledi.

Hıçkırıklar şok edici derecede derin bir yerden geliyordu. Onu sarstılar. Her biri bir öncekini geride bırakarak yükselirken boğuldu. Sıcak ve sırlıklam olana kadar yastığının gözyaşlarını almasına izin verdi. Yüzü şişmiş ve ateşi yükselmişti, burnu bolca akıyordu. Ve aniden işi bitmiş gibi görünüyordu.

Sonra yastığını serin tarafa çevirdi ve üzerine uzandı. Titreyerek nefes aldı.

Kendini biraz daha iyi hissetti. Ama ay dolunaydı ve perdelerini yeterince sıkı kapatmadığı için, kararlı bir ışın yatak odasına girip yatağının üzerine düştü.

Buna çok içerlemişti. Kendini yataktan kaldırıp pencereyle arasındaki düşünülemeyecek mesafeyi yürüyerek perdeleri tekrar kapatamayacak kadar yorgundu. Bir kolunu gözlerinin üzerine atmayı denedi. İşe yaramadı. Sanki kırışten kaabilecekmіř gibi bir o yana bir bu yana savruldu.

Harry'nin derin uykuda olup olmadığını merak etti. Millicent'ın başına gelecekler hakkında bir fikri olup olmadığını merak etti. Harry'nin balodan sonra oyalanıp oyalanmadığını ve Millicent bahçeye çıktı ve önünde diz çöktü ve ...

Kendini yataktan dışarı attı. Ateşi yakmak için durdu ve aşırı bir hevesle ateşi tutuşturmaya çalıştı. Ona karşı gelmekten korkan ateş, hevesle alevlendi.

Ve sonra perdeleri sıkıca kapatmak için odanın öbür ucuna, pencereye doğru yürüdü. Yumuşak perdelerden birini eline alıp çekmeye başladı ve sonra dondu kaldı.

Aşağıda, bahçede volta atan bir adam vardı.

Ensesindeki kısa tüyler diken diken oldu.

Günün dehşeti şu olayla son bulursa hiç şaşırmayacaktı Uzun zaman önce ölmüş bir Eversea'nın hayaletinin geceleri bahçede dolaştığını keşfetti.

Ama hayalet değildi. Uzun, koyu renkli bir palto giymişti. arkasından çıkardı. Hızlı hızlı yürüyordu. Belli bir hedefi varmış gibi görünmüyordu. Ama adımları rahatsız edici derecede tanıdıktı. Sonra durdu ve dirseklerini dizlerine dayayarak yatak odasının penceresinin solundaki taş banka yerleşti. Yüzünü aya çevirdi.

Ay ışığı şakağındaki gümüşe ve bir çift Hessian'ın mükemmel aynalı parlaklığına vuruyordu.

Falconbridge Dükü'ydü.

Hareketsiz, nefesi kesilmiş bir halde durmuş, perdelerin aralığından etrafı izliyordu. Bir randevuya tanıklık etmek üzere olup olmadığını merak ediyordu.

Ama ay ışığında içtikten sonra başını eğdi. Uzun bir süre. Başka bir adam olsaydı, dua ettiğini düşünebilirdi. Ama elleri ısınmak için ceplerine sokulmuştu. Çok hareketsizdi ama her zamanki gibi tüm vücudu tetikte, fırlatmaya, savunmaya, saldırmaya, ilerlemeye hazır görünüyordu.

Ve sanki o da en az onun kadar huzursuzmuş gibi, tekrar ayağa kalktı ve yürümeye devam etti, rüzgâr paltosunu arkasından savuruyordu. Sonunda gözden kayboldu.

Saate bir göz attı. Gece yarısını geçmişti.

Bölüm 9

Genevieve, penceresinin dışındaki ağaca tünemiş üç ya da dört gürültülü kuşun müziğiyle her zamanki gibi harika bir ruh hali içinde uyandı. Saçlarını yüzüne yapışmış görünen yerden kaldırdı.

belli belirsiz gülümsedi ve-

Lanet olsun.

Hafıza, her zaman yaptığı gibi, tekrar yerine oturdu ve ıstırap örsüyle birlikte tekrar göğsüne oturdu. Kendini bunun ağırlığına alıştırdı, sonra yataktan kayarak pencereye doğru ilerledi ve perdeleri hoyratça kenara itti. Kuşları kovmak istedi.

Dükün dün gece durduğu yerden bahçeye baktı.

Hayal görmüş olmalı, diye karar verdi.

Ya da rüya gördüm.

Kahvaltıda Moncrieffe ev partilerinden neden bu kadar hatırladı. Bir sürü *insanla* ilgili bir şey.

Medeni olmak zorunda olduğu insanlar. Ancak insanların onun etrafında oldukça sessizleştiği gerçeği işine yaradı. Neşeli bir vızıltı halindeki konuşmalar, o traşlı ve pahalı giysileriyle ortaya çıktığında kesinlikle azaldı.

Yaklaşık yarım düzine hizmetçi daha ortaya çıktı.

Tabağına kaşık kaşık yumurta doldurdu, çiroz ekledi, bir dilim jambon seçti ve sonra onu sessizliğe bürünmüş bir masaya taşıdı. Ama aklına, ötücü kuşlar tam seslerini çıkarırken bir kediye bahçeye salmak geldi. Kuşlar kedinin aç ve tehlikeli mi yoksa yaşlı ve dişsiz mi olduğuna karar verene kadar cıvıltılar anında daha az güvenli ve sık hale gelirdi.

Onunki kolay bir varlık değildi. Hiç umursamazdı. Nehirlerin yönünü değiştiren bir baraj gibiydi. Hayattaki rolü buydu.

Yine de, kahvaltı tamamen tatsız değildi. bir gibi kokuyordu.

kahvaltı salonu gerekliydi. Hava kahvenin, tütülenmiş etin ve kızarmış güzel ekmeğin güçlü ve karanlık kokularıyla doluydu. İnce dantel perdelerin arasından süzülen ışık içeri giriyordu. Aç konuklar reçel kaplarının etrafında dolanıp tabaklarına saldırırken ve içeceklerini höpürdetirken gümüş ve porselenler bir tür müzik eşliğinde birbirleriyle şingirdiyordu.

Hizmetçiler odanın içinde sinekler gibi heyecanla vızıldıyordu.

Genevieve Eversea yeşil yün bir yürüyüş elbisesi giymişti ve öyle bir dinginlik adasıydı ki, gözleri hemen çekildi ve onları kısa bir süre dinlendirdi.

Ona doğru baktı. Gözleri şüphe uyandıracak şekilde kızarmıştı.

Ama belki de çok geç bir gece ?

O öyle düşünmüyordu.

Jacob Eversea dükü gördü ve sandalyesinden kalkmaya başladı.

Dük başını sertçe salladı. Eversea kaşlarını neşeyle kaldırdı ve başını yanındaki boş sandalyeye doğru eğdi: *Buraya oturun*. Dük de oturdu.

Oğlu ve kızına yapmak istedikleri hakkında ne hissediyor olursa olsun, yaşlı Eversea'dan hoşlandığını fark etti. Moncrieffe'in makamına duyduğu saygıyı dalkavukluk yapmadan gösteriyordu. Çok fazla şey yaşamış ve artık çok fazla şeyden etkilenmeyen adamların gibi, kelimeleri idareli kullanıyordu ve genel olarak hayatın onu eğlendirdiği ve çok az şeyin onu rahatsız ettiği açıktı, ama sonra hoşgörüsü yavruları tarafından şekillendirilmişti.

Ama dük, kendisine rağmen, Eversea evliliğini merak ediyordu. Karısı onun dirseğinin dibinde oturuyor ve bir çobanın sabrıyla, müstakil bir eğlence havasında kahvaltıya başkanlık ediyordu. Alex de ona aldırımıyordu. O da kızları gibi çok güzeldi. Bazı kadınların yaptığı gibi, çok sessiz bir adamla uzun yıllar evli kalmanın kaçınılmaz sonucu olarak, başka kuşları kendine çekmeyi uman yalnız bir kuş gibi, kendi sesini duymak için havayı kelimelerle doldurarak gevezelik etmiyordu.

Ancak iki Denizaşırı arasında hakim olan bir gerginlik hissetti. O en küçük kızıyla yapmış olabileceği şeylere rağmen, bunun kendisiyle bir ilgisi olduğunu düşünmedi. Evlilikler gizemliydi ve o da bunu iyi biliyordu. Ve bir zamanlar yakınlığın olmadığı yerde gerginlik olamazdı.

"Günaydın, Majesteleri," dedi Leydi Millicent cesurca ve Neşeyle.

Dük, kalın bir parça kızarmış ekmeğin üzerine tereyağı sürmek için bıçağa uzandı. Bıçağı kaldırdığında hareketsiz kaldı. Biraz kaşlarını çattı. Sonra sanki ilham gelmiş gibi kaşlarını kaldırdı. Sonra bıçağı düşünceli bir şekilde eline aldı.

Sonra da dikkatle masanın aşağısına, lan'a doğru baktı.

Dükün siyah bakışlarını yakaladığında Ian'ın çatalı ağzının ortasındaaydı.

Ağzını bir santimle ıskaladı, çenesinden sekti ve çırpılmış yumurta konfetisi Harry, Millicent ve Olivia'nın üzerine yağdı.

Herkes sandalyesinden sıçradı.

Harry önce kiminle görüşeceğini şaşırmıştı. "Teşekkür Ian, ama ben kendi kendime beslenmeyi yıllar önce öğrendim."

Çok fazla kahkaha atıldı. Ian'ın sesi gergin geliyordu ve gözleri kahkahaya dahil değildi. Dük'e sabitlenmişlerdi.

Dük de ona baktı, ta ki Ian sonunda aşağı bakıp bir kaşığın içindeki baş aşağı yansımasından büyülenene kadar.

Hizmetçiler masaya üşüştü, Dük'ün iyiliği için akordeon gibi reverans yaptılar ve yumurtaları süpürme fırsatı için güreştiler, birbirlerini itip kaktılar ve bir noktada temizlik yarışında neredeyse kafataslarını kırıyorlardı.

Ian, "Benim için bu kadar hızlı hareket ettiğini daha önce hiç görmemiştim, Harriet," dedi.

"Özür dilerim Efendi Ian, ama bu sizin adınıza değil. Artık bir dük değilsiniz, değil mi?"

"Hayır," diye onayladı karanlık bir sesle.

"Ve bizim evde de bir tane var." Harriet'e göre bu tartışılmaz bir mantıktı.

Dük, bu kargaşayı hakkı olarak kabul ederek, bir lüksten ziyade gerekli olduğunu düşündüğü hemen her şeyi yaptığı hız ve verimlilikle sakin bir şekilde tabağını temizlemeye koyuldu.

Masanın karşısındaki Genevieve'e baktı; kızarmış yumurtanın tepesine cerrahi bir müdahaleyle üçgen gibi görünen bir kesik atmıştı. Çatalının ucuyla yumurtanın gevşek beyaz tavanını nazikçe kaldırarak akmış iç kısmını ortaya çıkardı. Tatmin olmuş bir şekilde çatalını yere bıraktı ve tostunun köşesini yumurtaya batırdı.

Dükün kendisini hayranlıkla izlediğini fark edince ısırığının ortasında durakladı.

Sonra tek omzunu silkti, hafifçe gülümsedi ve dişleriyle tostun köşesini kopardı.

Bu fikrin nerede ve ne zaman ortaya çıktığını kimse bilmiyordu, ama büyük bir heyecanla benimsenmişti.

havanın tadını çıkarmayı üstlenmişlerdi. Bayanlar eskiz defterlerini ve nakışlarını, erkekler ise kriket sezonu öncesinde atışlarını mükemmelleştirmek ve muhtemelen kadınları etkilemek için kriket sopalarını getirirlerdi.

Genevieve mutlu olabileceği bir yer düşünemediği için, dışarısı da içerisi kadar iyiydi ve Harry'nin Millicent'a arkadaşlarıyla çevrili ve elinde kriket sopası varken evlenme teklif etmesi pek olası görünmüyordu.

Ve öyle de yaptılar.

Gün aşılayıcı derecede parlak ve açıktı. Sonbaharın ağaçları yapraklarından arındırması ve onları acımasız limonlu güneşin altında utanç verici bir şekilde çıplak bırakması ona pek de adil görünmüyordu, dünyanın onun iç kaosuna neşeyle kayıtsız kaldığı gerçeği bir yana.

Herkes kayıtsız görünüyordu. Chase, eğer burada olsaydı. fark etmişti. Chase Londra'da işleriyle ilgileniyordu; yeni tanıştığı Liam ve Meggy Plum adında bir erkek ve bir kız kardeşi Pennyroyal Green'de yaşamaya göndermişti. Colin de çok dikkatli olabilirdi, ama hassas olmadan önce genellikle serserinin tekiydi ve birkaç mil ötedeki evinde karısıyla birlikteydi. Olivia başının ağrıdığını varsaydı. Louisa endişeli bakışlar gönderdi ama hiçbir şey söylemedi. Marcus fark etmedi.

Ian ona başının ağrıyıp ağrımadığını sormuştu, ki bu da erkeklerin kadınların şikayetleri hakkındaki bilgilerinin sınırı gibi görünüyordu. Ian'a başının

Başı ağrıyordu, çünkü o da biraz sarsılmış görünüyordu.

İkisi de yanlış bir şey olduğunu inkar etti.

Uzaklara daldı ve titizlikle temizlenmiş çimenlikte, cırcırböceği oyunlarından yeterince uzakta, eski bir şal serecek bir yer buldu. , elbisesini düzgünce dizlerinin üzerine çekti ve ellerinin üzerine yaslanarak adamları izledi, acı çekti ve düşündü.

Harry sonbahar güneşinin altında parlıyordu. Onu izlemek hem huzur verici hem de acı vericiydi. Bir ressam bütün bir palet yaratıp adını "Harry'nin Saçları" koyabilir ve içine altın, buğday, keten ve-

Zihnindeki palete başka bir renk ekleyemeden bir gölge görüşünü engelledi.

Gölgenin Falconbridge Dükü olduğu ortaya çıktı.

Çimlerin üzerinde onun yanına yerleşti. Duruşu neredeyse onunkini taklit ediyordu. Bacaklarını uzattı ve ellerinin üzerine yaslandı. Şapkasını çıkardı ve yavaşça yanına koydu.

Bir süre hiçbir şey söylemedi.

Merely gözlerini gölgeledi ve onun yönünü takip etti.

Onu bahçede yürürken hayal edip etmediğini tekrar merak etti. O kadar sıırıslık ve bitkin düşmüştü ki onu gerçekten gördüğünden şüphe ediyordu. Ve yine de . . .

Kibar olmak için zahmete girmeyecekti.

Adamın, itiraz edeceği ya da rahatsız edici bir şekilde etkileneceği bir şeyler söyleyeceğinden emindi.

"Çok yakışıklı." Dük çenesiyle Harry'ye doğru bir işaret yaptı. "Osborne öyle. Çizgi yok."

Dondu kaldı.

Ve sonra yavaşça, yavaşça ona doğru döndü ve konudan sıyrılmış, kuşkulu bir bakışla ona baktı.

"Sanırım," diye ihtiyatla kabul etti. Harry'den Dük'e bakınca, Dük'ün kıyaslandığında acı çektiği kesindi. Gün ışığının onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibi de değildi. Ama Harry'nin tam zıttı olduğu kesindi. *Parıldamıyordu*. Saçları ... saçları siyahtı. Şakaklarındaki gri kırağı dışında. Saçları düzdü ve tehlikeli olduğu yönündeki şöhretini unutan olursa diye biraz fazla uzundu. Teni o kadar açıktı ki, koyu renk gözleri ve kaşları bir sayfadaki noktalama işaretleri gibiydi.

Tekrar arkasını döndü, vücudu adamın daha fazla bilgi vermesine karşı gerilmişti. Olivia, Millicent ve Louisa yürüyüş elbiseleri içinde bir sonbahar buketi gibi görünüyorlardı. Bunun yerine bu rahatlatıcı görüntüye odaklandı, Harry'nin evlenmek istediği insanlardan ziyade sadece renk olana kadar görüşünü kasten bulanıklaştırdı.

"Ve sen ona aşıksın?"

Kutsal-!

Gerçekten de irkildi. Gözlem kadar ses tonu da konuşmaya benziyordu. Tekrar arkasını döndü ve dümdüz önüne baktı, görüşü şoktan bulanıklaşmıştı. *Ben bir buzulum*, dedi kendi kendine. *Ben onun içgörülerinin kaygan bir buz duvarıyım. Konuşmayı kesecek. Konuşmayı kesecek.*

"Ve o bir şekilde kalbini mi kırdı?"

Sanki bir tahmin oyunu oynamak için yola çıkmışlar gibi bunu neredeyse parlak bir şekilde söyledi.

Oh Tanrım. *Acı*. İstemsiz kısa bir ses çıkardı. Sanki bir eşek arısı iğnesini batırmış gibiydi.

Gözleri öfkeyle yanarak, öfkeyle tekrar ona döndü. Buz gibi kontrol buraya kadarmış.

Garip bir şekilde, muzaffer görünmüyordu. Neredeyse sempatik görünüyordu.

"Korkarım bu çok açık, Bayan Eversea. En azından benim için. Eğer yanılmıyorsam, başka hiç kimse bunu fark etme zahmetine girmemiş gibi görünüyor. Tabii birilerine sırrınızı açmadıysanız? Belki kız kardeşinize?"

Öfkeyle onu pençelemek yerine parmaklarını çimlere geçirdi ve masum bitki yaşamını öldürdüğü ve bahçe bekçisine daha fazla iş çıkardığı için kendini suçlu hissetmeseydi onu köklerinden çekip çıkarabilirdi.

Ve hayır. Olivia umutsuz aşk haberini vereceği son kişiydi.

"Hayır," dedi kısaca. Böylece en derin, en karanlık sırrını itiraf etmiş oldu.

"Peki seni öptü mü?" diye sordu hafifçe.

Her küstah soru onu yeniden şoke ediyor, çığ ve yeni açığa çıkmış sırlarının üzerinde yeni yaralar açıyordu. Tüm kasları sanki ondan uzaklaşmak için işbirliği yapıyormuş gibi kasıldı.

Bunu neden yapıyordu? Nereden *biliyordu*?

"O bir *beyefendi*," dedi kadın sıkıca.

Ne kadar çabuk sıçrayıp kaçabilirdi? Bir eşek arısı tarafından kovalanıyormuş gibi davranabilir miydi? Dükten çılgık atarak kaçarsa, kesinlikle bir skandal ortaya çıkardı. Eğer onun kur yapma anlayışı buysa, nişanlısının *onu* terk ettiğinden hiç şüphesi yoktu.

"Peki seni *öptü* mü?" diye tekrarladı, yeni ve çıldırtıcı bir eğlence iması dışında tam olarak aynı tonda.

Kalbi göğsünün içinde acı içinde tekmeleyip duruyordu. Bu tür bir ıstırap tamamen yeniydi ve henüz buna uyum sağlamayı öğrenmemişti. Midesi bulanıyor, yanakları kızarıyor ve bu hafta üzerine yağan eşi benzeri görülmemiş çeşitlilikteki acıyı durdurmak için yapabileceği özel bir kefaret olup olmadığını sormak için yakışıklı kuzeni papazla uzun ve içten bir konuşma yapıp yapmaması gerektiğini merak ediyordu.

"Beni öptü," diye soğuk bir şekilde onayladı.

Ona bunu söyleten neydi? Tamamen yalan değildi. Belki de ona bunu söyleten gururuydu. Belki de başka bir erkeğin onu öpmesi fikri onu uzaklaştıracaktı.

Ama Harry bir keresinde elini öpmüştü, sanki eli değerli bir şeymiş gibi uzun uzun. Bu onu şaşırtmıştı; zihninde bağlılıklarını pekiştirmişti.

"Öyle mi?" Eğleniyordu ve açıkça inanmıyordu. "Vücudunuzun öptüğü kısmını gösterin."

Gözlerini yeşil alana dikmiş, ağabeyinin kriket sopasına bakıyor ve onun için daha tatmin edici başka kullanımlar düşünüyordu. Ian, Harry için bir vuruş gösterisi yapıyordu. Ve tabii Olivia ile Millicent'in onun formuna hayran olabilmeleri için.

Sanki form hakkında bir şey biliyorlarmış ya da umursuyorlarmış gibi. *Erkekler için yaptığımız şeyler*, diye düşündü Genevieve.

Sessizdi. Adama tek bir kelime daha söylemeyi reddedebilirdi.

"Rolün *bu muydu*?" Dük uzun bir parmağıyla onun elinin arkasına dokundu.

Elini adamın elinden çekip aldı ve diğer eliyle onu rahatlatır gibi kavradı ve ona hançer gibi baktı.

"*Lütfen*, Lord Moncrieffe."

Kadının acı dolu utancı ve bakışları onu hiç yıldırmadı. Kaşlarını kaldırdı, sonsuz, sonsuz, düpedüz *şeytani* bir sabırla, sinirlenmeden bekledi. Gözleri koyu ve derindi, güneş ışığında botlarının cilalı parmakları kadar yansiyordu. Tıpkı bir su kütlesi gibiydi, içinden güvenle geçip geçemeyeceğinizi ya da içine girip derinlik tarafından yutulup yutulmayacağınızı bilemezsiniz. Onun bu gözlerle her şeyi içine çekebileceğini ve aynı ironiyi geri yansıtabileceğini hissediyordu: bir bakış, bir gülümseme, bir trajedi, bir komedi.

Ama onda bir şeyler vardı. İçine girmek istiyordu. Sadece birazcık. Adam Venüs ve Mars'tan bahsederken de -aynı şekilde kasıtlı olarak- bu cazibeye kapılmıştı. Çünkü yanılmıyordu. Çünkü dürüsttü ve bu hoşuna gitmişti. Çünkü acımasızdı ve o buna hayranlık duyuyordu. Çünkü ondan yarı yarıya nefret ediyordu ama onu sıkıyordu.

Çünkü onunla daha önce kimsenin konuşmadığı şekilde konuşuyordu, bu da onu kimsenin görmediği şekilde gördüğü anlamına geliyordu.

"Pekala. Elimi öptü, evet. Elbette hiçbir şey yok
Bu konuda uygunsuz bir şey yok."

"Sanırım *bunun uygunsuz* olup olmadığı onun niyetine, koşullara ve sizin ne kadar hoşunuza bağlı."

"Mükemmel bir öpücüktü," diye fısıldadı neredeyse.

"Öyle olduğuna eminim." Kanlı adam eğleniyordu. "Gerçek bir erkek sizi dudaklarınızdan öperdi, Bayan Eversea. 'Centilmen' ya da değil. Ve çok güzel bir ağzınız var." Bunu Harry'nin kriket formuyla ilgili bir tavsiye verir gibi söylemişti.

Ona baktı, şoktan ağzı açık kalmıştı. *Çok güzel* ağzını.

İyi bir *ağzın* ne olduğu konusunda merak uyandırdığı için ona lanet olsun.

Neredeyse dokunmak için elini kaldıracaktı. Kendini durdurdu. Ve sonra, gizlice, elinin tersini ona dayadı.

Dudakları yumuşaktı, neredeyse pembeydi. Düzgün ve zarifçe şekillendirilmiş.

Ama onu *iyi* yapan neydi?

Bu tür konuşmalar için hiç kelime dağarcığı yoktu. Onun ürettiği iltifat türleri için. Bunlar çok yetişkinlere yönelikti ve bunları ona, sanki bunlarla ne yapacağını bilmesi gerekiyormuş gibi sunuyordu.

Bilmiyordu. Ama onunla konuşmak ona ilk kez bir yudum kahve içtiği anı hatırlattı. Yudumladıkça daha çekici, daha zengin ve karmaşık, daha gerekli hale gelen acı, yabancı bir siyah demleme.

Ceketini gelişigüzel, kasıtlı olarak çıkardı, düzgünce katladı ve yanına koydu. Rüzgâr fırsattan istifade saçlarıyla oynadı, biraz kaldırdı, savurdu, bıraktı, bir dükü karıştırmış olmaktan memnundu.

Ellerinin üzerinde geriye yaslandı. Ve sonra boş boş ona döndü. Nefes aldı ve neredeyse uzun süre acı çeken bir iç çekti.

Ve sabırlı, neredeyse yavaş bir sesle başladı Koyu kadifeden yapılmış, duyularını uyuşturana kadar okşayan bir ses, sanki okuldaki bir kızmış gibi ona doğrudan ders veriyordu.

"Düzgün bir öpücük, Bayan Eversea, içinizi dışına çıkarmalı. Bu olmalı . . içinizde varlığından haberdar olmadığınız yerlere dokunacak, onları alevlendirecek, ta ki tüm varlığınız aç ve vahşi olana dek. Bir dakika bekleyin, bunu olabildiğince açık bir şekilde anlatmak istiyorum." Başını geriye eğdi ve sanki bunu hayal ediyormuş ve her ayrıntıyı doğru bir şekilde anlatmak istiyormuş gibi düşünmek için durakladı. "Neredeyse acıya dönüşecek kadar yıkıcı bir zevkle sizi bir keser gibi doğramalı."

Bekledi, kızın yüzünü izledi, güçlü sözcüklere uyum sağlamasına izin verdi.

Ağzı ayrılmıştı. Nefes alış verişi kısıydı. Başka tarafa bakamıyordu. Adamın gözleri ve sesi, sanki elleriyle yüzünü kucaklamış gibi onu sımsıkı tutuyordu.

Ve bunları söylerken, hatırlanan bir rüya, uyanan bir içgüdü gibi içinde bir his yankılandı.

Mars'ın Venüs'e iyi bir zevk vermeye hazırlandığını düşündü.

Dur, demeli.

"Ve . . . ?" diye fısıldadı.

"Duygularınızı ve iradenizi kontrol etmek için savaşımanızı sağlamalı. Yapmak isteyeceğinizi hiç hayal etmediğiniz şeyleri yapmak istemenize neden olmalı ve o anda bunların hepsi mükemmel bir anlam kazanacak. Ve şimdiye kadar bildiğiniz en yoğun fiziksel zevki müjdelemeli ya da en azından vaat etmelidir, bu vaat yerine getirilse de getirilmesede. Aslında, ..." etkili olması için durakladı "... hayatınızın geri kalanında sizi rahatsız etmeli."

Adam sözünü bitirdiğinde kadın sessizce oturdu. Sanki fırtınalı, uyumsuz bir senfoninin son notalarının sessizlikte yankılanmasını bekliyormuş gibi.

En yoğun fiziksel zevk.

Sözleri kadının içinde yankılandı. Sanki vücudu bunun ne anlama geldiğine dair kadim bir bilgelik barındırıyordu ve şimdi hatırlatıldığı için bunu arzuluyordu.

Gitmek için ayağa kalkmalı ve arkasına bakmamalıydı.

"Yani bu öpücüğü aldın mı? Yoksa bir şey mi?" Sesi alçak bir törpü gibiydi.

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra belli belirsiz, yavaş ve tatmin olmuş bir gülümsemeyle gülümsedi.

Bir sınavı geçtiğine dair tuhaf bir izlenime kapıldı. Ve onu bir kez daha şaşırtmıştı.

"Bunu da merak etmeyi size bırakıyorum Bayan Eversea. Ben gizemime önem veren bir adamım."

Biraz homurdandı. Ama şüphesiz sarsılmıştı.

Dönüp şimdi kriket sopasını avucunda dengelemek için büyük bir gösteri yapan Harry'yi izledi. Bu, ortasında bulunduğu konuşmanın sarsıcı bir şekilde tam tersiydi.

Harry bu tür öpücüklerden haberdar mı? Bu tür düşünceleri var mı? Elimi öpmesinin bana neler yapabileceği hakkında bir fikri var mı? Ondan ne hayaller kuracağımı?

Sadece ben mi böyle düşünüyorum yoksa tüm kadınlar mı düşünüyor?

Gerçek bir erkek ağzımı öper miydi?

Ağızına tekrar dokunmak ve hayal etmek istedi.

Çimenleri tekrar, daha sıkı kavradı, sağlam bir zemin hissetmeye ihtiyacı vardı. Başı dönüyordu, dün olduğundan daha karışıktı. Sanki etrafındaki kara parçası bir denizdi ve Harry Millicent'la evlenirse artık asla katılamayacağı bir tensel bilgi okyanusuna sürüklenmişti.

Düke lanet olsun. Kız son derece zekiydi ama düğünün hiçbir şey bilmediğini, hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmediğini çok ama çok açık bir şekilde ortaya koymuştu.

"Bu 'öpücüğün' ardından size bir söz verdi mi, Bayan Eversea?"

Onun kendisinden alaycı bir şekilde bahsetmesinden asla hoşlanmayacaktı.

O öpücük.

Hiçbir şey söylemedi.

Ama bunu bir onay olarak kabul etmiş görünüyordu.

"Senin için konuşuldu mu? Verdiği sözden caydı mı?" diye sordu aceleyle. Sesi gergindi. Tuhaf bir şekilde, eğer durum buysa Harry'ye karşı kaba davranmaya niyetliymiş gibiydi.

"O kadar da değil. Hayır. Ama her şey ima edilmişti. Ya da ben öyle sanıyordum. Uzun zamandır çok yakındık ve inanmamak için hiçbir neden yoktu, özellikle de düğünden sonra.

...

"Ve yine de sevgili arkadaşınız Millicent'a bir teklif sunmaya hazırlanıyor."

Doğrudan kızın solar pleksusuna bir ok fırlatmış da olabilirdi. Bu sözlerin başka bir insan tarafından yüksek sesle söylendiğini duymak o kadar hoştu.

Eliyle gözlerini kapadı, kesik kesik bir nefes çekti. "Evet. Bana öyle söyledi. Evet."

Elini çekti ve cesurca adama baktı.

Dük bunu kaşlarını kaldırarak dinledi. Ve başını biraz merakla salladı, Harry'nin mi yoksa onun mu, emin olamıyordu.

"Sana hiç çiçek gönderdi mi?"

"Bir keresinde bana yeni topladığı kır çiçeklerinden bir buket hediye etmişti," diye üzüntüyle itiraf etti.

Dük, kaşlarının yaptığı şeye bakılırsa bunun eğlenceli olduğunu düşündü.

"Onu öptü mü? Herhangi bir yerini? Ya da ona çiçek gönderdi mi?"

Ahh. Sefalet. "Bilmiyorum. Bana söylemedi. *O da* bana söylemedi. Ve genellikle ... Millicent ve ben birbirimize her şeyi anlatırız. Harry'nin de bana her şeyi anlattığını sanıyordum."

"Eğer Millicent'a Lord Harry hakkında ne hissettiğini söylemediysen, o zaman Millicent'a her şeyi anlatmamışsın demektir, değil mi?"

Pekala, o zaman. Genelde zeki olduğu varsayıldı ama o anda kendini aptal gibi hissetti. Mükemmel bir noktaya parmak basmıştı. Harry'nin Millicent'a karşı bir eğilim beslediğini *hayal bile* etmemişti; arkadaşlığın rahat kesinliği içinde yüzüyordu.

"Korkarım tüm bunlar oldukça açık. Benim için. Aksi takdirde, son derece esrarengiz birisiniz ve eminim hiç kimse şüphelenmiyordur," diye espri yaptı sesinde bastırılmış bir kahkaha ile.

Kadın kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunu fark etmeniz ve bana bununla eziyet etmeyi seçmeniz de benim şansım değil mi?"

Güldü. Kuşkusuz güzel bir kahkahası vardı, derin ve içtendi. Bunu kolay kolay yapmadığını hissetti. Ondan şaşırdığı hissi hoşuna gitmişti.

Ve bu onun zayıf noktasıydı. Onu güldürebilirdi.

Onun için başka bir sürprizi daha vardı. "Lord Moncrieffe, madem bu kadar açık konuşuyoruz, söyleyin bana. Oyununuz nedir?"

Bölüm 10

Tam olarak göz kırpmadı. Ama neredeyse fark edilemeyecek bir saniye boyunca şok edici bir şekilde hareketsiz kaldı.

"Oyun mu? Anlamıyorum. Sana bir oyun olduğunu hissettiren ne-"

Öyle bir iç geçirdi ki, ayaklarının dibindeki çimenlerde bir yarık açtı.

"Oh, *yeter*," dedi sinirli bir şekilde. "Çok zeki insanlar genellikle kimsenin kendileri kadar zeki olmadığını varsayarlar. Düşündüğünüzde bu pek de akıllıca *bir davranış değildir*."

"Sizi tanıyalı birkaç gün oldu Bayan Eversea, zeki olmadığınızı düşünmek gibi bir hataya asla düşmem."

Özellikle de o alaycı ses tonuyla sakinleştirilemezdi. "O halde şimdi son derece zeki olacağım. Bana kur yaptığınızı gösterdiniz, sizi temin ederim ki bu benim için rahatsız edici oldu ve neşeye ve tartışmaya neden oldu. Ama benimle ilgilenmiyorsunuz. Gerçekten ilgilenmiyorum. Ben Leydi Abigail gibi değilim. Ama Millicent öyle. Ne zaman görünse gözleriniz ona takılıyor ve o benden daha farklı ve Leydi Abigail'e daha çok benzeyemezdi.

biçim ve şekil olarak. Diğer genç erkekler tarafından da belirtildiği gibi, birkaç eşsiz cazibeye sahip olduğumun farkındayım. Ama bunlar *sizin* takdir ettiğiniz türden değil. Bir oyunun var. Ne olduğunu bilmek istiyorum. Herhalde parama ihtiyacınız yoktur."

Bu durum onu çok eğlendirmişti. Yüzünün her yerinde hınzırca, şaşkın bir zevk okunuyordu.

"Cazibe, öyle mi? Belki de kadın cazibesinin çeşitliliğinden hoşlanıyorum
."

"Durun. Dur, dur, *dur*. Ve işte diğer şey: Her zaman Kardeşim lan'a baktığınızda ya da onun adını duyduğunuzda kısa ve . .. *öldürücü* ... yüzünüzde parlıyor. Oradadır ve sonra kaybolur. Her seferinde. Zaman. Pek akıllıca *değil*. Ve evet. Sanırım bunu fark eden tek kişi benim."

Ah canım.

Sessizlik o kadar mutlaktı ki sanki ikisinin üzerine bir kubbe çökmüş gibiydi.

Şimdi hiç de eğlenmiyordu.

Hiç bu kadar hareketsiz bir adam görmemişti. Bu kendi içinde neredeyse bir kamuflajdı, vahşi bir yaratığın çevresine uyum sağlaması, saldırıyı savuşturmayı umması ya da saldırmayı planlaması gibi. Onu köşeye sıkıştırmıştı ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Ve bir anda korktu, çünkü bu adamın tehlikeli, becerikli ve acımasız olduğundan hiç şüphesi yoktu, ama köşeye sıkıştığında hiç olmadığı kadar.

Bunun çok sık olduğundan şüpheliydi.

Belli ki hızlı düşünüyordu.

Kalbi göğsünde çarpıyordu ama hayal kırıklığından dolayı umursamazdı ve öfkesinin cesaretine sahipti ve açıkçası belki de hayatında ilk kez umursamayı bırakmıştı.

Acımasızca onun cevabını bekledi. Gözünü kırpmadı.

Bir nefes çekti. "*Yüzümdede* belirlediğini fark ettiğin şeyin sadece hazımsızlıktan kaynaklanan bir sancı olduğuna eminim."

Ama şimdi sesi huysuz geliyordu. Eğlence geri dönmüştü ama bir uyarı notuyla sarmalanmıştı. Dürtülmeye ancak bu kadar tahammül edebilirdi.

Sesini alçaltarak bir sessizliğe büründü. "İlan ne ? Leydi Abigail' bir ilgisi var, değil mi? Kardeşlerimi tanıyorum Lord Moncrieffe."

Bir sessizlik. Rüzgâr saçlarını bir kez daha savurdu. Yüzü güçlü bir yüzdü. Ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı ve gözleri söz konusu adama takıldı; adamla ilgili her şey amansız granitten yapılmış gibiydi.

Genevieve şu anda İlan olmadığı için çok memnundu. "Çok fazla varsayımda bulunuyorsun," dedi soğuk bir sesle.

"Sanırım! / Sanırım mı? / Sanırım mı? I
inanmak sen set a

karinede emsal. İlan ne ? Bana da söyleyebilirsin. Kimseye söylemem."

Ona profilini gösterdi. Güçlü bir çene, hiç de yumuşak değil. Kare .
Düpedüz zarif bir burun, bıçak gibi dümdüz. Her çizgisi özenle çizilmiş.

"İlan'ın yaptığı şey hanımların kulağına hoş gelmiyor, Bayan Eversea. Sadece öldürülebilir bir suç olduğunu söyleyelim. Onu öldürdüğüm için asılabilirdim ama çok az erkek bunun için beni suçlardı."

Oh. Nefesi tekrar kesildi.

Soğukluğu onu caydırmış olmalıydı. Ama şimdi bunu kastettiğini anlıyordu.

"Öldürülebilir mi? İnandığınız kadar masum değilim. Colin'in evli bir kontesin kafesinden yuvarlanarak neredeyse öldüğünü biliyorum. Söz konusu kardeşlerimin vahşiliği olduğunda saf değilim. Ama sizi temin ederim ki iyi kalpleri var-"

"Bayan Eversea. Artık hiçbir kardeşiniz hakkında nazik sözlerle tahammül edemeyeceğimi anlayın."

Sesi yeni kazılmış bir mezar gibi karanlık ve tehditkârdı. Onu görmezden geldi ve sözlerini bitirdi.

"-ve ne yazık ki zaman zaman kendi paylarına düşenden daha fazla hata yapıyorlar. Dünya sizin istirdiyeniz gibi görüldüğünde, insan açgözlülükle ve bazen pervasızca katılma eğilimindedir. Ama *iyi kalpleri* var ve en sadık dostlar ve Chase bir savaş kahramanı bile..."

Adamın kendisine yönelttiği bakış karşısında sustu.

Neredeyse . . . *avlandı*. Öfkeli. Ve boyun eğmiş. Ian'ın ona ne yaptığını anlatmak üzere olduğunu hissetmişti ve bunu duymasını istemiyordu ve şimdi onu durdurmak istiyordu ama artık çok geçti.

"Onu nişanlımla yatakta buldum. İkisi de çıplaktı. Onu orada buldum çünkü bulacağımdan şüpheleniyordum. Aslında onu durdurmadan önce üç gece üst üste cesurca bir ağaca tırmanışını ve bir pencereden içeri girişini izledim."

Her canlı, güçlü kelime ona tokat gibi çarptı. *Çıplak. Yatak. Nişanlısı*.

Sahneyi şok edici, iğrenç bir netlikle gözünde canlandırabiliyordu. Kardeşi soyunmuş, yatağa tırmanıyordu. Dük onları yakalamak için pusuya yatmış, öfkeyle yanıp tutuşuyordu. Keder mi? Kendini uyuşmuş mu hissetmişti? Hissettiği acı mıydı, gurur muydu, yoksa ...

Tanrı aşkına, Ian nasıl *canlı* çıkabilmişti?

Bu gururlu adamın bunu izlediğini hayal etmekten hoşlanmıyordu. Aslında bunu hayal etmek neredeyse dayanılmazdı.

"Onu sevdin mi?" Neredeyse fısıldayacaktı. Ve ona daha önce ne kadar hafifçe sorduğuna pişman oldu.

Dük yavaşça başını sağa sola salladı, bu soru karşısında pişmanlık ve bezginlik içindeydi, özel bir eğlencenin içindeydi. Neyse ki artık ölümcül görünmüyordu.

"Yapmış olabilirim," dedi usulca.

Ne demek istediğini merak etmek zorunda kaldı.

Ona baskı yapmadı. Çünkü nefret ettiği kadar güçlü sevseydi, sonunda kızı yakabilirdi.

Birdenbire sadece eli öpüldüğü için, Harry'ye duyduğu aşk için ve aşk ve seks hakkında bilmediği her şey için minnettar oldu.

Şimdi ikisi de Ian'a doğru bakıyordu.

Ian, Harry ve Millicent gibi tamamen yeniydi. Onun soğukkanlı görünmek için elinden geleni yaptığını fark etti ama kardeşini çok iyi tanıyordu. Biraz fazla yüksek sesle gülüyordu; hareketleri fazla vurguluydu. Dük'e karşı şeytan rolünü oynuyordu. *Bu* da yüzündeki gerginliği ve solgunluğu açıklıyordu. Neredeyse komikti.

Her nasılsa, bir adamın bir pencereden içeri ya da bir kafese tırmanmasının, böylesine pervasız, oyunbaz bir heves ve arzu düşkünlüğünün ardındaki acımasızlığı düşünmemiştii. Gururdan başka bir şeyin ya da birinin daha zarar görebileceğini, bir kalbin kırılabileceğini, bir hayatın mahvolabileceğini, umutların paramparça olabileceğini. Şaşırtıcı derecede bencilce görünüyordu.

Ama erkekler tüm çekiciliklerine rağmen genellikle öyleydi ve dük de bunun dışında sayılmazdı.

"Özür dilerim," dedi içtenlikle, sessizce. "Yaptığı şey utanç *vericiydi*."

Ellerini dizlerinin üzerine kaldırdı, tekrar indirdi. Bir çeşit omuz silkme. "Evet."

"Oysa sen hayatında hiç utanılacak bir şey yapmadın."

Başını çok ama çok yavaşça ona doğru çevirdi. Sonra gözlerini tehlikeli bir şekilde kıstı.

Onun bakışlarını cesurca karşıladı. Tek kaşını kaldırmayı denedi ve başaramadı. İkisi de kalktı. Kendine özgü alaycı bir hareketi olmasını çok isterdi. Dük'ünkini kıskanıyordu.

"*Bana* yapıldı," diye açıkladı. "Ah."

Gülümseme olabilecek bir şey ağzını kapladı.

Sert, uzun, erkeksi, esnek bir ağız. Bunun da iyi olduğunu düşündü.

"Peki senden özür diledi mi? Ian?"

"Buna izin vermezdim. Ne olursa olsun ona inanmazdım. *Yakalandığı* için üzgün olduğuna inanıyorum. Daha fazla ilerleyemeden ikisinin arasına girdiğim için üzgün olduğuna inanıyorum. Ama hayatımın akışını geri dönülmez bir şekilde değiştirdiği için üzgün müydü? Beni gelecekteki mutluluğumdan mahrum ettiği için mi? Bu şekilde düşündüğünden şüpheliyim. Yine de onu üzmem *isterim*."

Yüce Tanrım. Kalbi gerçekten *kırılmış* mıydı? Yoksa sadece gururu mu kırılmıştı? Tek bildiği, bu adama karşı gelmenin sonuçları hakkında efsaneler yaratılmış olduğuydu.

Çekingen bir şekilde başladı. "Belki de bunu ona bu terimlerle ifade etseydiniz-"

Öfkeli bir şekilde iç çekti. "Oh, Tanrı aşkına, Bayan Eversea. Ben bir *erkeğim*. Mutluluğum hakkında sızlanmam. Ya vururum ya da daha sonra intikam alırım. İkisini de çok iyi yaparım."

İntikamını sonra alırsın.

İşte o zaman aklına geldi. Çenesi düştü. Sonra da kapattı.

"*Ve ben intikam* mı alacaktım?"

Dük'ten yine o köşeye sıkışmış sessizliklerden biri. Onu yeniden değerlendirdi. Şüphesiz stratejisine karar veriyordu.

"Ne yapmayı planlıyordun, beni baştan çıkarıp terk etmeyi mi? "Ha-ha, ben

Ian Eversea, *nişanlımı yağmaladığın* için kız kardeşini yağmaladığımı sana gösterdi mi?"

Ve sonra, lanet adam, yemin edebilirdi, yapabilirdi
Yemin ederim, gülümsemesini

bastırıyordu. "'Despoiled'?"

Ona sessiz bir öfkeyle baktı.

"Eh, böyle söyleyince ..." dedi kasvetli bir şekilde.

Şimdi onu kızdırmak *çok* riskli.

Hissetmesi gereken sayısız şey vardı. Şok, kızgınlık ve öfke bunların arasındaydı. Öfkelenmeli ve hışımla uzaklaşmalıydı. Ona ders vermeliydi.

Bunun yerine, gülümsemek gibi son derece yıkıcı bir şey yapmanın eşiğinde bocaladı.

Onun kararsızlığını fark etti ve bundan yararlandı. "İşe yarar mıydı?"

İç çekti. "Belki daha uygun bir ruh halinde olsaydım aklımda," diye onu rahatlatmıştı. "Ve Harry'ye daha az aşıksın. Ne de olsa *sen* bir düksün."

"Ve bu *etkileyici*," diye kaprisli bir şekilde tamamladı. "Elbette, pek işbirliği yapmıyordun. Yoluma başka genç bayanlar çıkarıyordun. Yine de Olivia'nın beni cezbedtiğini söylemeliyim. Kesinlikle ilgi çekici bir resim çiziyorsun ve neredeyse ikna oluyordum."

"bir şey yapmadınız."

Yine güldü, o zengin erkeksi sesiyle.

Karşılarında Harry'nin başını çevirdiğini fark etti. Gözlerini gölgeleyip onları izledi, sonra sopayı bıraktı ve kızlar ona güldüler.

"Planladığın türden bir intikamın artık söz konusu olmadığını anladık," dedi garip yeni arkadaşına kararlı bir şekilde. "Şimdi de lan'ı vurmaya mı planlıyorsun? Çünkü *buna* izin vermeyeceğim."

"Buna izin vermeyecek misin? Kendini onun önüne mi atacaksın? Ah, işte bu çok yazık. Seni tehlikeye atmamı, mahvetmemi ve terk etmemi istemediğinden emin misin?"

Böyle bir ifadenin onu gülümsetebileceği başka bir bağlam ve başka bir konuşma düşünemiyordu. Kesinlikle annesi onu bu kelimelerin her birinden dehşete düşecek şekilde yetiştirmişti ve bu kelimelerin her biri hikaye ve anlamla güçlüydü.

Ama .

Böylece *kendini* yeni insan sayısına oldu.

Dük de gülümsedi, kuşkulu bir şekilde eğlenen bir adam gibi görünüyordu.

Ne tuhaf bir değiş tokuş. Yine de son zamanlarda ikisinin de dünyası altüst olmuştu. Kalbinin mi yoksa gururunun mu kırıldığı başka bir hikâyeydi. Yine de.

bir şey geldi.

"Ama tüm gerçekten yapar mıydın?" "Uzlaşmak", "baştan çıkarmak" ve terk etmek" gibi kelimeleri tekrarlamak istemiyordu. "Mümkün olacağından değil. Sadece soruyorum."

Gülümsemesi soldu ve ondan uzaklaşıp huzursuz ellerinin bulunduğu yerin yakınında yetiştirme talihsizliğine sahip küçük papatyaları boş yere kopardı.

"İçten içe cevaplarını duymak bildiğiniz soruları sormamalısınız."

Ama sonra doğrudan ona baktı. Yüzünde ya da gözlerinde gülümseme yoktu.

Sadece ağızıyla ilgili pişmanlık dolu bir itiraf. Gerçekte nasıl bir adam olduğunu unutmaması için bir tür uyarı.

"Ama sen benden hoşlanıyorsun," diye yavaşça suçladı.

"Saçmalık. Bir kere sen çok zekisin. Bu da hiç huzur verici değil. Her zaman içimi göreceğini bildiğim için bir an bile rahat edemem."

Güldü, keyifliydi, sesi müzikal ve .

Harry'nin başı hemen sese doğru döndü. Elbette bildiği bir sesti bu ve ona bunu yaptırmayı her zaman herkesten çok başarmıştı. Gözlerini siper etti ve omurgasını dikleştirdi.

Sonra da Genevieve ve düke dikkatle baktı.

Dük hızlıca konuştu, sesi hızlı, alçak ve rahattı. "Sakın ürkme. Ona dik dik bakma. Dediğimi yap ve şimdi ne olacağını izle."

"Ne-"

"Sus."

O kadar doğal bir hakimiyeti vardı ki, tam da bunu yaptı.

Ve uzanıp iki parmağını hafifçe tekrar kızın eline dayadı. Küçük, solgun bir kelebek gibi nazikçe çimlere tutturdu.

Harry'nin bakışları, sanki başı dükün parmaklarına bir iple bağlıymış gibi, parmakların Genevieve'in elinin üzerinde durduğu noktaya kadar takip etti.

Dondu

kaldı.

Gözlerini

dikti.

Eğer vahşi bir yaratık olsaydı, itiraz etmek için tüyleri diken diken olurdu.

Ve sonra, belli belirsiz ama açık bir şekilde ... Harry kaşlarını çatı. Karanlık bir şekilde.

Genevieve'in nefesi aniden kesildi. İtaatkâr bir şekilde ona bakmaktan kendini alıkoydu. Onun yerine aşağıya baktı. Dükün altın bir mühür yüzüğü taktığını ve elinin uzun, zarif ve titizlikle bakımlı olduğunu ama sanki hayatı boyunca ellerini zor erkeksi şeyler yapmak için kullanmış gibi belirgin damarlara sahip fark edecek kadar uzun süre. Koyu, saçlar bileğinde kıvrılıyordu ve bu saçlar neredeyse utanç verici derecede mahrem görünüyordu, çünkü şu anda istese ona dokunabilirdi. Parmağı çok kahverengi görünüyordu

Normalde güneşten korumak için büyük özen gösterdiği kendi beyaz eline karşı. İsterse eli onunkini tamamen örtebilir, onu koruyabilir, yok edebilir, rahatlatılabilir ya da korkunç bir şekilde savunmasız bırakabilirdi.

Dükün parmağının ona dokunduğu noktanın birdenbire üç kişi için evrenin merkezi haline gelmesi ne tuhaftı.

"Eliniz akıl almaz derecede yumuşak, Bayan Eversea," diye mırıldandı.

Oh.

Sonra parmaklarını .

Gözleri büyüdü. Henüz başını kaldıramıyordu.

Sinsice yapılan iltifatın şoku, tıpkı Sherry'nin hızlıca fırlatıldığında yaptığı gibi, yavaşça içine yayıldı. Gözlerini ona dikti. Kaşlarını hızlıca çatarak onaylamadığını belirtti. Sonra sinirlerini yatıştırmak için nefes aldı.

Adamın kendisine dokunduğu noktanın uğursuzlukla uğuldadığına yemin edebilirdi. Sanki parmaklarını kaldırmak yerine kılıcı taştan çekmiş gibiydi.

Sonunda başını tekrar kaldırdı ve ona baktı.

O da yeniydi.

"Şimdi tekrar gül," diye mırıldandı dük. "İnandırıcı olsun. Ve Tanrı aşkına, bunu yaparken *ona* bakma. Bana bak. Gül. *Gül*," diye tısladı dük, kızın şaşkın bakışları kalıcı gibi görüldüğünde.

Genevieve başını savurdu. "Ahhahahaha!"

Gözlerini devirdi. "Güzel azı dişleri," diye mırıldandı dük kuru bir sesle. "İyi ki paranın içinde doğmuşsun, yoksa tahtaların açlıktan ölürdün. Şimdi bekle ve bunu yaparken bana bak."

Emredileni yaptı, onun emirlerini yerine getirmenin heyecanına kapıldı.

Ve gülümsedi.

Tembelce başladı ve saniyeler içinde bir vizon şal kadar samimi, şehvetli ve sarıcıydı. Bu gülümsemeyi teninin her yerinde hissetti. Ensesindeki tüm küçük tüyler, sanki adam parmaklarını oraya değdirmiş ya da değdireceğini tahmin ediyormuş gibi tetikte bekliyordu. Kendini kapana kısılmış hissetti. Ve ne yazık ki

. . . *heyecanlandı*. Ve bir kez daha boyundan büyük işlere kalkıştı.

Ta ki gülümsemenin etki yaratmak için olduğunu kendine hatırlatana kadar. Bu onu ayılttı.

Yüce Tanrım. Bu gülümsemeyi genellikle kimin için üretir?

Göz ucuyla Harry'nin huzursuzca ayaklarını kaydırıldığını gördü. Sinekler tarafından rahatsız edilen bir at gibi. Ağırlığını kriket sopasına vermiş, onu düşünceli düşünceli yere vuruyordu. Aslında Genevieve'i ve dükü daha önce hiç görmediği kadar sabit bir ifadeyle izliyordu.

Soluk mavi gözleri kesinlikle çakmak çakmaktı. Kare şeklindeki çenesi kararlı bir şekilde dikilmişti.

Pekala.

Kıskançlık mıydı? Korumacılık mı? Harry genellikle dünyayı çok uyumlu bulurdu. Ona neşe, eğlence, rahatlık ve Genevieve gibi çok sayıda sadık, tapınılacak dost ve çok yakında bir eş sağlıyordu. Genevieve'in saygısını her zaman doğal karşılamıştı, neden karşılamasındı ki?

Ama dünyası beklenmedik bir şekilde davranırsa Harry nasıl davranacaktı? Şeytani bir olasılık Genevieve'in içinden neredeyse acı verici bir şekilde geçti,

Uyuyan bir uzva geri dönen kan gibi. "Nasıl bildin?" diye fısıldadı.

"Sen her güldüğünde sana bakıyor. Her zaman. Zaman. O

Bunca zamandır gösteriş yapıyor ve bunun senin olduğuna inanıyorum. Ve sana son dokunduğumda fark etti," dedi basitçe. "Fark ettim,

Sen bile. Ve şu anda iki adam bana kriket topu fırlatmak istiyor gibi görünüyor."

Ian'ı da kastediyordu, o da ikisini gizlenemeyen bir şüphıyla izliyordu. Neredeyse komikti.

"Oldukça , değil mi?"

"Sesiniz memnun geliyor, Bayan Eversea. Bu arada, eğer şimdi onlara bakarsanız, az önce başardığınız her şeyi mahvedersiniz. Bu yüzden bana tekrar bakın ve ifadenizde sevgiye benzer bir şeyler bulmaya çalışın. şu çekici kızarıklıklardan biri daha fena olmazdı. Ya da bu çok tatsızsa, orta mesafeye doğru güzelce bakın."

Ama ondan talimat almaktan yorulmuştu. İsyân etti ve kollarını dizlerine doladı, sonra yanağını dizlerine dayadı, böylece bir anlığına kimseye bakmak zorunda kalmayacaktı.

Elbisesinin tülbenti nefis bir serinlik hissi veriyordu ki yanaklarının neredeyse ateş gibi sıcak olduğunu fark etti. Bütün öğleden sonra alışık olmadığı bir duygusal sarsıntı geçirmişti. Bu onun ateşini yükseltiyordu. Kızarmalar, kızarmalar ve beyazlaşmalar.

Ellerin inanılmaz derecede yumuşak. Mükemmel bir ağzın var.

Öylesine özel, cesur ve tekil iltifatlardı ki, kızarmadan bunları düşüncelerinde bir saniye bile zor tutuyordu. Bu iltifatların hem tadını çıkarmak hem de geri tepmek istiyordu.

Harry'nin bunları ona söylemiş olmasını diledi.

Harry'yi kıskandırmaktan gerçekten memnun olup olmadığını düşündü. Nefes aldı, test etti ve günlerdir soluduğu pürüzlü sefalet yerine ... *canlanmış* hissettiğini keşfetti.

Dük'ün sesi tekrar aklına geldi. Sesi ona çok benziyordu, diye düşündü, dizlerinin güvenliğinden

onu izlemeden duyabiliyordu. Dumanlı kenarları ve telli bir enstrümanın tınısı vardı. İçinde uğulduyordu. Onun şiir ya da daha hoş bir şey okumasını dinlemeyi hiç umursamazdı-

"Peki Bayan Eversea, arkadaşınıza evlenme teklif etmesine *izin verecek* misiniz?"

-Ondan daha fazla.

"Bunun yerine ne yapmalıyım? Sonsuz aşkımı mı itiraf edeyim?" Dizine söylediği gibi boşuk ve sinirliydi. Ses tonu *bu* fikrin saçmalığı hakkında her şeyi anlatıyordu.

"Seni sevmiyor mu? Az önce her zaman ima edildiğini söylememiş miydin? Eğer

Bu doğru, o zaman engel nedir? Kesinlikle sizin aileniz ya da servetiniz değil. Belki de sorun *onun* ailesi ya da servetidir?"

Dalgındı. "Sanırım, emin olmamakla birlikte, henüz kendine ait bir mülkü olmadığı ve miras kalana kadar da olmayacağı gerçeğinden dolayı belli bir rahatsızlık duyuyor. Ve geliri diğer birçok genç adama göre çok daha mütevazı. Yoksul sayılmaz. Zengin olmamasına da hiç aldırmiyorum. Onun benim varlıklı olduğuma inandığını düşünemiyorum. Gerçi ailemin inandığı kesin. Ama ben sadece tahmin ediyorum."

Dük, "Belki de kendi aklını bilmiyordur," diye önerdi. "Genç adamlar bunu nadiren yapar."

Bu kibirli küçümsemeyle onu *rahatlatmaya* mı çalışıyordu?

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz Lord Moncrieffe?"

"Gençliğimden bu yana ne kadar zaman geçtiğini göz önünde bulundurursak, bu sadece deneyimlerimden kaynaklanıyor olabilir."

O zaman küçük bir şekilde de olsa gülümsedi. Eğer bir balık avlıyorsa etmeyecekti. Genç *değildi*. Neredeyse *kırk* yaşındaydı.

"Bana bir daha bakın Bayan Eversea, ."

Yine iç geçirdi ve teatral bir isteksizlikle başını kaldırdı. Onu tekrar görmek garip bir şekilde hiç de nahoş değildi. *Gözleri ne renk?* diye merak etti. Ayrıntıları seven biriydi ama ondan kurtulmaya o kadar kararlıydı ki onun hakkında ayrıntı toplamak istememişti. Gözleri koyuydu ama kahverengi değildi. Şapkasını çıkarmıştı ve saçları esintiyle havalanmıştı ve kadın baktı, bu sefer gerçekten baktı, parlaktı ve iyi ... çok iyi, sadece siyah değildi. Güneş ondan bronz kıvılcımlar çıkarıyordu. Güneş artık arkasındaydı ve yüz hatları belirsizdi ve bir şekilde bu onunla konuşmayı biraz daha kolaylaştırdı. Kilometrelerce uzunluktaki bacakları önünde katlanmıştı.

"Ona olan ölümsüz aşkını onun babasına itiraf etmeni önermiyorum. yüz. Tam tersi. *Size* olan ilgisinin farkına varmasını sağlamanızı öneriyorum. Ne de olsa o bir erkek ve bu onun gururuna ve romantik duygusuna hitap edecektir. Onun gibi genç erkekler romantik dramaya bayılırlar. Ya da belki onu, sonsuz bağlılığının arkadaşınıza değil de size olduğuna *inandırabilirsiniz* ki bu da hemen hemen aynı anlama gelir. Genç erkekler ikna edilebilir. Bunun istisnai olduğunu düşünmüyorum."

Anında ve tutkulu bir şekilde öfkelenildi. "*İstisnai* değil mi? Ama sen onu tanıımıyorsun! Nazik ve zekidir ve karakteri kesinlikle *tartışılmazdır* ve bir keresinde doğum günümde bana bir tazı yavrusu vermişti, gerçi babam onu geri vermemi istemişti-"

İki elini de savunurcasına havaya kaldırdı. "Lord Harry'yle ilgili övgüler *yağdırmayın* bana, sevgili Tanrım, yalvarırım. Eminim buradan Amerika'ya kadar suyun üzerinde yürüyebilir. Ve istediği kadar *elinizi* öpebilir." Adam bunun çok komik olduğunu düşündü, belli ki, kadın da ona kaşlarını çattı. "Demek istediğim, ne kadar zeki olursa olsun, kendi aklını ve kalbini bilmediği için diğer genç adamlardan farklı değil. Belki de sadece birisine ihtiyacı vardır.

Ona aklını göster. *Genç* olmak bir karakter kusuru değildir. En azından genellikle değil." Unutmaması için Ian'a doğru karanlık ve konuşkan bir bakış gönderdi. "Ama belki de o arkadaşınıza evlenme teklif etmek gibi düşüncesizce ve geri dönüşü olmayan trajik bir şey yapmadan önce bu konuda bir şeyler yapmaya başlamalısınız. Çünkü Bayan Eversea, siz *kibarsınız* ve *doğru* olup olmadığına bakmaksızın, o zaman geri çekilir ve onların mutluluğunun sizin mutluluğunuz pahasına olmasına izin verirsiniz. Aziz Genevieve, Şehit."

"Nazik" kelimesini bir karakter kusuru gibi göstermeyi başarmıştı. Ve St. Genevieve! İçten içe, hiç de öyle değildi! Vücudu öfkeyle sıkıştı.

Ailesinden *birinin* bir nebze de olsa itidal sahibi olması gerekiyordu; ona düştü.

Ama haklıydı. Önünde bir seçim vardı, şeytani bir seçim. Hayatın düzenli ve sessiz olmasını sevdiği bir yerde, ortalığı karıştırmaktansa hiçbir şey yapmayacaktı.

"Peki neden bana yardım etmek istiyorsunuz?"

"Çünkü beni yakaladığın için artık seni baştan çıkarma ve terk etme seçeneği kalmadı-"

"Baştan çıkarma" kelimesini ne kadar da kolay söylemişti. Burada bir başka sıcaklık değişimi tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"-Bu süre boyunca kendimi eğlendirmek için başka bir yola ihtiyacım olacak.

ziyaretin. Ve kardeşinizi, ondan nasıl intikam alacağımı merak ederken bırakarak ona eziyet etmekten büyük zevk duyarım. Belki de biraz alçakgönüllü bir belirsizlikten faydalanacağı konusunda benimle hemfikir olacak kadar pratik olursunuz."

"Ama sen intikam almayı seviyorsun," diye alaycı bir titizlikle belirtti. "Ve seni bundan mahrum etmekten nefret ederim. Benim için tüm bunlardan vazgeçebilir misin?"

Bu onun yavaşça gülümsemesine neden oldu, saf, göz kamaştırıcı, hınzır bir zevkle, garip bir şekilde *onu* da zevkle etkiledi.

"Çok *düşüncelisin*," dedi kısık bir . Kadın şaşkın bir kahkaha attı.

Ve sonra düşünmesine yardımcı olmak için bir nefes çekti.

Dudağını ısırdı. Ayağını yere vurdu. Ona baktı.

O da baktı. Bir omzunu kayıtsızca silkti.

Kaybedecek neyiniz var Bayan Eversea?

Gözleri her zaman trajikomedide değil oyun sahnesi olan tanıdık çimenlikte huzursuzca dolaştı ve gözleri Millicent ile Olivia'ya takıldı. Orada hiçbir teselli, hiçbir açıklık ya da sadelik bulamadı. Onlardan birini gördüğünde kalbi, bir arkadaşı odaya girdiğinde kuyruğunu sallayan bir köpek gibi hafifçe çarpardı. Ama Millicent'ın teni yürüyüşten altın sarısı bir şeftali rengine bürünmüştü ve biraz dağınıktı, önlüğü bir elinde toplanmıştı, lüleleri yanaklarına yapışmıştı, tüm bunlar Harry'yi kuşkusuz etkilemiş ve *korumacı* hissetmesine neden olmuştu. Kahverengi gözleri neşeliydi; başı abartılı bir ilgiyle eğikti. Olivia, Millicent'ın söylediği bir şeyle alaycı bir şekilde eğlenmiş görünüyordu. Ama Olivia artık kendini nadiren neşeye *kaptırıyordu*. Kız kardeşinin fevkalade terk edilmiş bir kahkahası ve hınzır, hınzır bir mizah anlayışı vardı, ama lanet Lyon Redmond ortadan kaybolduğunda bunu da yanında götürmüştü. Tutkusunu davalara dökmesi için onu terk etmişti.

Ve belki de Harry'nin Millicent'a evlenme teklif etmesine *izin verirse* kaderi bu olacaktı. Olivia'ya dönüşecekti. Tüm hayatı boğuklaşacak, gördüğü ve hissettiği her şey, yanmış harabelerin üzerine serpilmiş kül gibi yumuşak bir gri tabakayla kaplanacaktı.

Refleks olarak tekrar Harry'ye doğru baktı, ama Millicent şimdi onun görüşünü engelliyordu. Elindeki kolaylıkla ona doğru yürüyordu,

Zarif yürüyüşü, önlüğü önünde uzanıyor, bonesi arkasında kurdeleler üzerinde zıplıyordu.

Neşeyle Genevieve'in yanına çöktü ve Genevieve hemen uzanıp arkadaşının başındaki boneyi nazikçe yeniden yerleştirdi ve düzeltti.

"Teşekkür ederim," dedi Millicent dalgın dalgın, sanki bunu daha önce defalarca yapmışlar gibi -ki aslında yapmışlardı, çünkü Millicent'in bonesi sürekli elinden kayıyordu, çok fazla ve sık gülmekle ilgili bir şeydi bu. Sonra Genevieve'in düğüm atmasına yardım etmesine izin verdi ve kurdeleleri çıkarıp çenesinin altına düzgünce yerleştirdi, böylece bir kez daha gölgelendi.

Kafalarını kaldırdıklarında Dük tüm olanları izliyordu. Yani *onu* izliyordu. Yine kıpırdamadan duruyordu ve yüz ifadesi rahatsız ediciydi. Neredeyse ... şey, "özlem" diyebilirdi ama bu ona saçma geldi. Sonbahar ışığının eğimiyle ilgili bir şey olabilirdi. Sonra tekrar döndü ve gözlerini gölgelendirerek Eversea topraklarını merhametsizce inceledi. Belki de *kendi topraklarına* kaç kez sığacağını hesaplıyordu.

Her ne kadar Everseas ve Redmond'lar arasında Sussex'in büyük bir kısmı.

Boynuzlanmak dışında dükü rahatsız eden neydi? *Hiç kimse*
Burada huzur içinde mi?

Bu düşünce bir an için karanlık bir şekilde onu eğlendirdi: Harry diken üstünde Millicent'a evlenme teklif etmeyi bekliyordu, lan ne yapacağı belli olmayan dükten korkuyor ve korkmuyormuş gibi yapıyordu, Olivia Olivia'ydı, Lyon'dan yoksun ve dünyayı kendisinden kurtarma planlarıyla doluydu ve kendisine gelince, kalp kırıklığından yavaş yavaş ölüyor ve umudunun ölüm çanını beklerken gerilmişti. Ve şimdi bir dük tarafından eziyet ediliyordu.

Millicent ise tüm bunlardan habersiz ve her zamanki gibi mutluydu.

Genevieve Şimdi bu özel niteliğın eşsiz çekiciliğini tekrar görebiliyordu. Masumiyeti ve ışığıyla ne kadar da rahatlatıcı olmalıydı. İnsan dünyanın *görünüŐünden* memnun olduğunda, daha derine ya da daha uzağa bakmaya gerek duymaz. Yüzeyin altına bakınca, ister sabanla sürülmüŐ solucanlar, ister yatağın altındaki toz yığınları olsun, insan çoğu zaman görmemeyi tercih ettiği Şeyleri keŐfeder.

Millicent nlğndeki papatyaları ıŐaret etti. "Salarımız için elenk yapabileceğimizi düşündüm. Ceplerimde iğne ve iplik var. Sizi yardım etmeye ikna edebileceğimi sanmıyorum, Lord Moncrieffe?"

Dk Şapkasını ve kaptığı gibi ayağa fırladı, öyle ki insan Millicent'ın kucağına bir akrep fırlattığını sanabilirdi.

"Sanırım dokuma, örgü ve benzeri ıŐleri siz hanımlara bırakacağım. Sopa sallamak erkek ıŐidir."

Genevieve'e göz kırttı -göz kırttı!- ve ikisini de selamladı, Őapkasına dokundu ve lan ile Harry'nin yanına doğru yürüdü.

Onun çizgisini takip etti. Çok uzun ve zayıftı, omuzları ve omurgası temiz, erkeksi aırlarla birleŐiyor, ceketi zarıfe üzerlerinden sarkıyor, adımları bir balta salınımı kadar keskin ve uzun. Gökyüzü lekesiz bir mavi, çimenler düz ve parlak bir yeŐilken, o manzaraya karşı belirgin bir kesik iziydi.

Dk yaklaŐırken güneşli Harry'nin her zamanki gülümsemesini oluŐtırmakta zorlandığını gördü. Aslında sert bir spekülasyon, fark edilebilir bir an için tüm yüzünü kaplamıŐtı. Genevieve onun daha önce hiç böyle *sert* göründüğünü görmemişti. Ne zaman acı çekse yaptığı gibi, onun için biraz acı çekiyordu. Dünyanın onun beklediği kadar nazik olmasını istiyordu.

Ve yine de ... ve yine de ... kalbinde sapkın bir umut Őarkısı başladı.

Bölüm 11

Bunun Moncrieffe'i uzaklaştıracakını *düşündüm*." Millicent şalını silkeleyip üzerine daha rahat bir şekilde yerleşirken kendinden memnundu.

Genevieve güldü ama gülüşü garip bir şekilde ağır geldi. Millicent hâlâ yeni, biraz tuhaf ve üstün görünüyordu, Harry onun bir eşe dönüşmeye değer olduğuna karar vermişti.

"Onu uzaklaştırmaya mı *çalışıyordun* Mill?"

"Orada huysuz ve tehlikeli dükün gölgesinde oturmak istemedin, değil mi? Tabii ki istemiyordum. Dün gece bana çok kaba davrandı. Yürüyüp gitti. Benimle, Harry ve Olivia'yla konuşuyor olmalıydın."

Genevieve, Millicent'la her şeyi açıkça paylaşmaya çok alışkındı. Ama dük sayesinde strateji konusunda birkaç gün içinde -hatta son birkaç dakika içinde- epey şey öğrenmişti. Bu yüzden tek söylediği, "Seninle ve Harry'yle her zaman konuşuyorum," oldu.

Bunu söylemek bile zordu. Sen ve Harry. Harry ve Millicent. Millicent ve Harry. İnsanlar onlara nasıl hitap ederdi?

Evli mi? Hangisinin ismi önce gelecekti? Sonsuza dek ayrılmaz bir şekilde bağlı.

Onun adı sonsuza dek onlarınkinden çıkarılacaktı.

Yaşadığı şok, acı ve inançsızlığı bir anda yeniden hissetti ve nutku tutuldu.

Genevieve anlaşılan cevap vermek için çok beklemişti, çünkü Millicent'ın

ağızı açık kaldı.

"O adamın sana kur yapmasına aldırmadığını *asla* söyleme!"

Genevieve kısaca, "Aldırmayacağım," dedi. "Çünkü bu doğru değil."

"Dün gece başkalarının söylediği gibi değil."

Harika. Diğerleri onları tartışıyordu.

Uzaktan Dük'ün çok iyi bir kriket vuruşuna benzeyen bir gösteri yaptığını gördü. Dük sopayı her salladığında Ian'ın irkildiğini görünce gülmemek için dudağını ısırđı. Haince bir düşünceydi ama gerçekten de işine yarıyordu.

Peki ya sen? Harry sana kur mu yapıyor, Millicent? Neden Olivia'nın açık sözlülük yeteneği onda yoktu? Cesaretle birlikte mi geliyordu? Belki o da yoktu.

"Ama Tanrı aşkına Genevieve, o bir dük ve onunla evlenirsen sen de-"

"Yapma, yapma, yapma!" Genevieve çılgınca kulaklarını kapatmaya hazırlandı.

"-bir düşes. *o kadar da* korkunç olmazdı, değil mi?"

Genevieve gözlerini yavaşça kapattı. Kimse görmemiş miydi? *Kimse* onun Harry'ye uygun olduğunu düşünmemiş miydi? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? İçindeki *her şey* Harry'den başka biriyle evli olma fikrinden geri çekiliyordu. Onunla neşeli, kolay bir gelecek hayal edebiliyordu. Dük'ün kanı o kadar soğuk akıyordu ki, her şeyi hafifçe eğlenceli buluyor ve onun hayatının bir intikamla sonuçlanacağını hesaplayabiliyordu.

dünyaya karşı gelinmesine müsamaha göstermeyeceğini göstermek için mahvoldu. *Asla.*

Kendi türünün kusurlarının fazlasıyla farkındaydı ve bunları kendi yararına nasıl kullanacağını biliyordu. Büyüleyici bir beceri. Yararlı bir yetenek. Ama pek sevgi dolu değil.

Eliniz inanılmaz derecede yumuşak, Bayan Eversea.

Kelimeler ona geri döndü ve içten içe onlardan tekrar kaçtı.

Millicent sesini abartılı bir sessizliğe indirdi. "Ah, ama ben ilk karısını parası için *zehirlediğini* duydum. Eğer onunla evlenirsen *uzun* süre düşes kalamayabilirsin."

Genevieve gözlerini devirdi. "Bunu herkes duymuştur. Sence ne kadar doğru olabilir?"

Buna inanmamıştı. Ama ya *karısı* onu boynuzladıysa? Sonra ne olacak?

"Pek değil," diye itiraf etti Millicent. "Bu tür cinayetler muhtemelen pandomimlerde görüldüğünden daha az yaygındır. Hiçbir şey kanıtlanmadı. Ayrıca, nadir bulunan bir güzelliği olduğunu duymuştum."

Sanki güzellik cinayete engelmış gibi. Ian bir erkeğe göre oldukça güzeldi ama daha asabi bir dükü boynuzlasaydı kendini çok güzel bir şekilde öldürtebilirdi. Bu haliyle rahat bir pozisyonda olduğu söylenemezdi.

Dük sopayı ona vermeye gitti. Ian düşürdü. *Muhtemelen elleri terlemiştir.*

"Ölü eşler her zaman nadir bulunan güzelliklerdir."

Bunun üzerine ikisi de hınzırca kıkırdadı. Üç erkeksi kafa, kızların kendileri hakkında konuştuklarını umarak ve endişelenerek döndüler.

Ama anında kendini suçlu hissetti. Karısı nasıl biri olmalıydı?

İroninin Dük'ün tüm dünyayı gördüğü bir perde olduğunu biliyordu. Ve elbette her şey onu eğlendiriyorsa hiçbir şey ona zarar veremezdi.

Farkına vardığı şey onu bir an için sersemletti.

"Leydi Abigail onu terk ettiğinden beri bir eş arayışında olduğunu düşünüyorum," dedi Millicent, bir papatya sapını delerken, dikişine konsantre olmasına yardımcı olmak için dili dişlerinin arasındaydı.

"Onu başından atmadı. Nişanlılıklarının sona ermesine karşılıklı olarak karar verildi," diyen Genevieve, sesinin dükü savunuyormuş gibi çıktığını fark etti.

O olduğunu fark ettiğinde daha da şaşırdı.

Dükü savunmak.

"Belki de yalnız uyumaktan yorulmuştur."

"Millicent Emily Blenkinsip!"

"Yine de." Millicent her gibi gamzesini çıkardı ama şimdi Genevieve, Harry'nin de gamzeden büyülenip büyülenmediğini ve Millicent'ın erkeklerin nasıl ve kiminle *yatmak* istedikleri hakkında ne bildiğini merak ediyordu. "Öyleyse neden Abigail Beasley'de bir kusur anlayamıyorum, çünkü o harika bir güzel sayılır ve çekicilikten de yoksun değildir. Ondan yeterince hoşlanıyorum. Belki de Abigail başka birine aşık olduğu ve bu fikre katlanamadığı için onu kendisine olan yükümlülüğünden azat ediyordu. Yine de onun gibi bir adamın aşk için evlendiğini hayal etmek zor."

Kelimeyi abartılı bir duygusallıkla söyledi. Çünkü Millicent komik, neşeli ve açıktı; dikkatli, zeki ve uyanık değil.

Harry'nin onunla evlenmek istemesine şaşmamalı. Düzeltme: Onunla evlenmek istediğini *sanıyordu*.

Ve *bu* yıkıcı düşünce Dük'ün nezaketiydi.

"Neden bana bu kadar tuhaf bakıyorsun?" Millicent aniden söyledi.
İğnesi ve ipliği havada durakladı.

Genevieve gözlerini kırptırdı. "Sanırım boynunda sürünen bir karınca var."

"Aaaaargh!" Millicent var olmayan karıncaya doğru hamle yaptı. "Hiç bir erkek tarafından öpüldün mü Millicent?"

"Genevieve!" Millicent'ın nefesi kesildi.

Elleri kucağına düştü ve çenesi menteşeleri üzerinde aşağı doğru sallandı.

Genevieve bu soruyu ağzından kaçırarak kendini şaşırtmıştı. İki günler önce bunu çok daha kolay sorabilirdi. Hayır, bu doğru değildi: İki gün önce bunu sormak aklına bile gelmezdi, çünkü böyle bir şey olmuş olsaydı Millicent'ın ona söyleyeceğinden emindi.

"Eee?" Kendi papatya zincirinin uzunluğu şimdi yaklaşık on beş santimdi.

Taç olma yolunun yaklaşık üçte biri.

"değil." Millicent onun gözlerine bakmadı. "Neden? öpüldün mü?"

"Önce sana sordum."

Papatyalarını bir an için kucaklarına bıraktılar. Ve birbirlerine temkinli, inatçı, mahcup bir sessizlikle baktılar.

"Evlennemeyi düşündün mü?" Genevieve bastırdı. Bunu neden daha önce konuşmamışlardı?

"Ben henüz rafa çıkmadım, Genevieve," dedi azarlayarak. "Sen de öyle. Sonsuza dek mutlu yaşamadan ve kendi yavrularımızı doğurup *onları* evlendirmeden önce birkaç sezon daha idare edebiliriz. Bunu konuşmaya ne gerek var ki? Belki de Çingenelerle kaçmayı tercih ederim."

Millicent gerçekten bu kadar pragmatik miydi? Yoksa sorudan kaçıyor muydu?

Önemli değildi. Genevieve cesaretini kaybetmişti. Ne Dük'ün isteksiz olduğu açıkça belli olan biriyle görüşmek için gösterdiği acımasız sabra ne de Olivia'nın bir sonuca ulaşmak için gösterdiği azme sahipti. Ya Millicent sadece onun duygularını incitmemeye çalışıyorsa? Millicent Harry'ye tutkuyla aşık olduğunu itiraf ederse şimdi ne yapacaktı?

İki arkadaşını da kaybetmek istemiyordu.

Zamanı geri alıp Harry'nin Millicent'a evlenme teklif edeceğini öğrenmeden önceki güne dönmek istiyordu ya da takvimi ileriye alıp Harry ile Millicent'ın evlendiği ve kederinin bittiği ya da en azından kabullenmeye başladığı, dört kedi edindiği ve Olivia'yla birlikte yaşlanmak için ailesinin evinin bir kanadına yerleştiği güne dönmek istiyordu.

Birden ikisi de sessizleşti ve papatya çelenkleri parmaklarının altında neredeyse çılgınca bir hızla büyümeye başladı. İkisi de başlarını kaldırıp Harry'ye baktılar. Harry onun kalbine en tatlı kanca gibi saplanan bir gülümsemeyle gülümsedi.

Ve selamlamak için elini kaldırdı.

Millicent ve Genevieve cevap olarak ellerini kaldırdılar.

Harry'nin arkasında, Genevieve dükün bir kaşını kaldırdığına yemin edebilirdi.

Bölüm 12

Akşam, verilen teklifler açısından olaysız geçti.

Düke beşli kart oyununda terlemesine yetecek kadar para kaybeden Harry için de sorunsuz geçmedi. Ya da nakışlarında önemli bir ilerleme kaydeden hanımlar için.

"İşte!" Millicent mutlulukla duyurdu. Bir örnekleyiciye son rötuşları yapmıştı.

Genevieve eğilip baktı. Gri bir demet vardı
Bir yumak iplikle yuvarlanan yavru kediler.

Genevieve ona sıcak bir şekilde, "Harika," diye güvence verdi ve odanın öbür ucundan *kedi yavruları* kelimesini sorarcasına ağzından kaçıran Olivia ile bakıştı. İkisi de gülümsemelerini bastırdı.

"Örnekleyicide ne var, Genevieve? Bu konuda çok ketum davranıyorsun. Gel, görelim."

İç çekti. "Oh, çok iyi."

İronik bir şekilde, bir süredir bunun üzerinde çalışıyordu. Ama sonunda bunu göstermeye hazır hissetti.

Millicent eline aldı ve inceledi.

Onunkinde turuncu ve koyu kırmızı renklerde şaşırtıcı çiçeklerle dolu devasa bir vazo vardı. Bu çiçekleri o *icat* etmişti. Gül gibiydiler ama gül değillerdi ve krizantem gibiydiler ama krizantem değillerdi. Hayal gücü dışında gezegenin hiçbir yerinde onlar gibi çiçekler yetişmemişti.

Aslında birkaç haftadır bunun üzerinde çalışıyordu. Bunun için en iyi ipek ipliklerini seçmişti ve parça parlıyordu.

Millicent hayranlıkla başparmağını çiçeklerin üzerinde gezdirdi. "Olivia'nın çiçeklerini işlemişsin."

Genevieve ona uzun uzun ve ifadesiz bir şekilde baktı.

"Henüz bitirmedim," dedi ve örnekleyiciyi geri götürerek tam da bunu yaptı.

Ama sonra akşam için emekli olma zamanı geldi.

Genevieve, *Damocles'in böyle hissettiğini* düşündü.

Sırt üstü yatmış, tamamen uyanık, battaniyeleri çenesine kadar çekmiş, ayaklarının dibinde sıcak bir tuğla varken, kendini rahat ve uykulu hissetmesi gerekirdi. Harry ona Millicent'a evlenme teklif edeceğini söylediğinden beri tavanı ezberlemişti. Ateş orta yükseklikte yanıyordu.

Zihni bu kadar kalabalıkken uyumaya çalışmanın bir anlamı yoktu ve bu yüzden en zorlayıcı düşünce hangisiyse ona izin verdi.

Ve bu oldu:

Harry, Millicent'tan karakterinin nitelikleri açısından söz etmişti. Ama hiçbir zaman dudaklarından, gözlerinden, saçlarından ya da gülümsemesinden övgüyle söz etmemişti. "Çok hoş görünüyorsun," demenin ötesinde, Harry hiçbir zaman ayrıntılara girmemişti.

Dük tarafından yapılan her iltifat onun hayal gücünü harekete geçirmeye yetmişti. Merak uyandırmak, onu ayrıntılı olarak gördüğünü, ona dokunmanın bir zevk olduğunu ima etmek için hesaplanmıştı.

İnsafsızca, demişti. Sanki yumuşak olmak özellikle ona eziyet etmek için yaptığı bir şeymiş gibi. Bu neredeyse bir suçlama, bir meydan okuma gibiydi. Hayatında payına düşenden çok daha fazla iltifat almıştı. Ama nedense Dük ona kendisini çok daha fazla bir ... gibi hissettirmişti.

Bir *kadın* gibi.

Sadece ve sadece.

Aşkla hiçbir ilgisi yoktu. Ya da evlilikle. Onu tensel zevk açısından düşünüyordu. Ve bu sonuca varırken, yine o çiğ, garip duyguya kapıldı, teslim olmak ve kaçmak istediği bir huzursuzluk.

Ve huzursuzluğu evrildi, belirgin bir şekilde meraka dönüştü ve bunun acı için dikkate değer bir hafifletici olduğunu keşfetti.

Ne olursa olsun, uyumaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Ne olursa olsun ne kadar kur yaparsa yapsın, gelmiyordu. Bir kitap okumayı düşündü, hoş ve sıkıcı bir şey ama bunun için alt kattaki kütüphaneye gerekiyordu.

Bu yüzden yatağından kayarak halıya doğru ilerledi.

Sonra tereddüt etti. Neredeyse parmak uçlarına basarak pencereye gitti ve perdeyi bir santim aralayıp dışarı baktı.

Ama bahçede kimse yoktu.

Yatağının yanındaki mumu yaktı ve kendisiyle birlikte kütüphaneye getirdi. Muhtemelen istediği kitabı bulmasına yardımcı olacak kadar ateş yanmış olacaktı. Mermer basamakları hızla ve parmak uçlarında indi, çünkü gecenin bu saatinde basamaklar buz tutmuştu ve fuayeden geçip kütüphaneye doğru ilerlerken yeşil salonda duran ve pencereye bakan uzun boylu, gölgeli bir figür gördü.

Yüce Tanrım!

Kalbi boğazına doğru fırladı. Hareketsiz, bir heykel gibi perçinlenmişti, omurgası aniden ayaklarının altındaki zemin kadar buz gibiydi, çığlık atmaya çalıştı ama hiçbir ses çıkmadı.

Bir Eversea hayaletinin kendini göstermesinin zamanı gelmişti ama bu onu ilk gören kişi olmak istediği anlamına gelmiyordu.

Ama hisleri yerine geldi. Bir an sonra onun Dük olduğunu anladı. Falconbridge'in.

Nefesi kesildi.

Ve kalbi boğazında düğümlenmeye başladı ve kez tuhaf bir heyecandan kaynaklanıyordu.

Sırtı ona dönüktü. Kolunu yukarı kaldırmış, çekilmiş bir silah tutuyordu. Perde pencereden uzaktaydı ve dikkatle dışarı bakıyordu, ama onun ne görebileceğini hayal bile edemiyordu. Dolunay, yıldızlarla dolu bir gökyüzü. Hâlâ giyinikti ya da çoğunlukla giyinikti. Pantolon ve botlar, kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek. Başparmağından daha uzun olmayan bir mum yanıyordu ve yanındaki masada duran bir tabağın içine bastırılmıştı ve içinde konyak olduğu anlaşılan bir şeyin parladığı küçük bir kristal bardağı aydınlatıyordu. Muhtemelen kütüphanedeki sürahidenden dökülmüştü.

Bu da muhtemelen odadan dolaştığı anlamına geliyordu.

Demek onu bahçede görmüştü. Neden her gece yarısından sonra eve uğruyordu? Onun hakkında söylenenler doğru muydu ve vicdanı ona köpeklik mi ediyordu? Tam olarak *ne zaman* uyuyordu?

Konyağı aldı ve bir yudum içti, sonra tekrar indirdi. Salondaki sönmekte olan ateş onun yarısını aydınlatıyordu. Altına batırılmış gibi görünüyordu.

Olması gerekenden daha uzun süre baktı. Adam paltosuz olduğu için vücudunun hatlarını net bir şekilde görebiliyordu. Zayıf ve cılızdı, bir kırbaç kadar tehlikeliydi.

Omuzlarının bir nefes, belki de bir iç çekişle hareket ettiğini gördü.

Sonra perdeyi serbest bıraktı ve perde tekrar yerine oturdu.

Yavaşça pencereden uzaklaştı, görünüşe göre odasına dönmek zorunda olduğunu kabullenmişti. Muma uzanmaya başladı.

Sonra hareketsiz kaldı.

Gözüne bir şey takılmış olmalı, çünkü o kadar hızlı döndü ki kız sıçradı. Yavaşça doğruldu ve gözlerini dikti.

Belki de hayalet olduğumu düşünüyordur.

Ama hayır. Adamın tam olarak kime baktığını bildiğinden emindi.

Perçinlenmiş, sessiz, karşılıklı nefes nefese, mermer ve halıdan bir uçurumun ötesinde birbirlerine baktılar. Adamın kravatı boynuna dolanmış, çözülmüştü. Gömleği açıktı, alçak şömine ışığıyla parlayan teni ve büyüleyici kıvrımlı siyah saçları ortaya çıkmıştı.

Onun yüz ifadesini hiç göremedi.

Ama onun gözlerini üzerinde *hissedebiliyordu*. Ve uzaktan bir kez daha onun güzel ağzının farkına varmasını sağladı. Saçlarını. İnanılmaz derecede yumuşak elleri. Ve teninin her santimi aniden canlandı, huzursuz oldu ve giydiği gece rayı bile ona dokunabilen ve dokunulabilen bir yaratık olduğunu hatırlatan şehvetli bir rahatsızlıktı.

Şimdi ne olacağını merak ediyordu.

. . . eğer ona gidersem?

İstediği kadını alan bir adam olarak ünü ondan önce gelmişti. Bakireleri yağmalayan biri olarak bilinmiyordu. Ya da evli erkeklerle yatan biri olarak. Leydi Abigail'e aşağı yukarı geleneksel bir şekilde kur yaptığında herkes şok olmuştu.

Adam kesinlikle hareketsizdi. Kısa bir şaşkınlık anından sonra onun aslında bir rüya olduğu düşüncesine kapıldı. Kalbi göğsüne çarptı.

Geri karar verdi. Bir adım
öne çıktı.

Adamın nefesinin kesildiğine yemin edebilirdi.

Sonra aniden döndü, gece korkuluğu bacaklarını kamçıladi ve tekrar merdivenlerden yukarı fırladı.

Bölüm 13

Ertesi sabah biraz bulutlu bir gündü ama mutfak her zamanki gibi sıcak ve hareketliydi ve Moncrieffe aslında orada olmaktan oldukça memnun olduğunu fark edince şaşırdı. Koltuğa oturdu ve diğer herkesin de aynı şeyi yaptığını fark etti.

"Günaydın, Leydi Millicent. Bugün ne çizeceksiniz?"

Bir şeytan olmaya karar vermişti.

"Yavru kediler!" dedi mutlulukla. "Ahırda onlardan bir yuva buldum. Ben de birkaç ördek çizmek istiyorum. Belki hepimiz tekrar dışarı çıkabiliriz."

Dük, Harry'nin bu konuda pek mutlu görünmediğini fark etti. Bu sabah kesinlikle durgundu.

"Dük ile asla kumar evlat," dedi Jacob masanın ucundan, onun asık suratını açıkça okuyarak. "O asla kaybetmez."

Dük omuz silkti; Harry solgun bir gülümseme takındı, lan gümüş takımlarını bırakmıştı çünkü iştahı onu

Dük'ün huzurunda.

Dük acıkmıştı. Bir ısırik yumurta aldı ve çatalını jambonuna sapladı, bu sırada kahya ve üç hizmetçi etrafta koşuşturuyor, casusluk yapıyor ve fincanını ateşten yeni çıkmış dumanı tüten sade kahveyle dolduruyordu.

Genevieve'in Eversea'nın yumurtasını tekrar kesmesini izledi.

kendine özgülüğü onu fazlasıyla büyölüyordu. En az onun kadar kesin ve tekildi.

Geceleri eve musallat olduğunu keşfetmek ilginçti, O da. Kendini bu görüntüyle uyutmuştu: merdivenleri hızla çıkıyordu, uzun siyah saçları arkasından dökülüyordu, geceliği dalgalanıyordu.

Ondan kaçmak.

Kendinden kaçmak. Bayan Eversea bunu çok iyi yapıyordu.

Bunun artık doğru olmayacağı bir zamanı bekliyordu.

Dük, Millicent'a ağırbaşlı bir ifadeyle, "Su kuşları güzel konulardır," dedi.

"Büyüdüklerinde onları vurmak istiyorum," dedi Jacob Eversea.

"Baba!" Olivia ve Genevieve hep bir ağızdan sitem ettiler.

Ama Millicent . Yanında oturan Harry'ye giderken burnunun altından geçen marmelat dikkatini çekti ve burnunu sevimli bir şekilde kırıştırarak marmelatı durdurdu.

"Ne?" Jacob Eversea yumuşak bir sesle şöyle dedi. "Tüylü değiller ve Ama çok lezzetliler," dedi dostça ve ekmeğinin yarısını dişleriyle kopardı. "Harriet su kuşları ve benzerleriyle nasıl harika şeyler yapacağını biliyor ve annen naneli jöle yapıyor ..."

Isolde Eversea neredeyse ... neredeyse yalvaran bir ifadeyle kocasına baktı.

Ama sonra Yakup konuşmayı kesti ve karısının gözleriyle hiç karşılaşmadı.

Moncrieffe bunun neyle ilgili olduğunu tekrar merak etti. Gizli bir evlilik anlaşmazlığı. Belki de ölümcül değildir. Dük, diğer her şeyin yanı sıra karısıyla da biraz geçimsizlik yaşadığını hatırlıyordu.

"Bugün ne vuracağız, çocuklar?" Jacob sanki atış yapmak kesinmiş gibi devam etti. "Orman tavuğu mu? Sülün? Ördek mi?" Hınzırca, "Hanımlar önce portrelerini çektirsinler, sonra onları vururuz," dedi. Göz kırptı.

Dük, "Bir iki şey vurmak benim için sorun olmaz," diye teklif etti.

Ian çiğnemenin ortasında durakladı. Gürültüyle yutkundu ve sonra kararlı bir şekilde, "Sanırım yağmur bekliyoruz," dedi.

Sonra kalan bulutlar da dağıldı ve parlak bir gök ışını pencereden içeri girdi.

Dük neredeyse mırıldanarak, "Tüfeğim her zaman temizdir," dedi.

"Ve sen her zaman iyi bir nişancıydın," diye yorumladı Jacob boş boş. "Hâlâ öyleyim," diye neşeyle onayladı dük.

Genevieve'in karşıdan kendisine hınzırca bakan gözlerini yakaladı. masaya. Başını tekrar eğdi.

Bir ara hepsi mutfak kapısında sessizce duran aşçı Harriet'i fark etti.

Beti benzi atmış, ellerini önlüğünün içinde düğümlemişti. "Ne oldu, Harriet?" Jacob Eversea sertçe sordu.

"Summat ... şey, summat geldi, efendim." Elleri önlüğünün içinde kıvrıldı.

"Yüz ifadenize bakılırsa, bu bir tür fidye notu."

Bay Eversea kuru bir sesle söyledi.

"Hayır, efendim. Bu ... onlar ..." Açıklama çabasından vazgeçti.

"Bence onları görmelisiniz," dedi karanlık bir sesle.

Yemek odasından kayboldu ve mutfaka döndü. Everseas'ler ve konukları önce bir hayli mırıldanma duydular, sonra da itişip kakışmalar başladı.

Ve sonra iki uşak sendeleyerek ilerledi.

Aralarında o kadar parlak bir çiçek aranjmanı taşıyorlardı ki neredeyse *hissediyorlardı*. Başları neredeyse gerçek kalpler kadar büyük ve kıpkırmızı olan güllerden oluşan bir bolluk, etli yeşillikler ve minik dantelli beyaz çiçeklerden oluşan lüks bir köpükten fışkırıyordu. Muhteşem bir şekilde göz korkutucu ve neredeyse ahlaksızca şehvetliydi.

Her şey üç yaşındaki bir çocuğun boyundaydı.

Herkes ona baktı, sanki masaya bir sandalye çekip çiroz yiyebilirmiş gibi.

Olivia bile şaşırmıştı.

Sonra da boyun eğmiş görünüyordu. "Acaba bu dünyada kim ... Her topun ardından aynı şey oluyor, değil mi? Belki onlar için bir yer bulabiliriz-"

"Bunlar Bayan *Genevieve* için." Harriet onların evdeki varlığından olduğu kadar bundan da rahatsız olmuş görünüyordu.

Genevieve bunu izleyen şaşkın sessizliği asla unutmayacaktı. Ya da masadaki tüm kafaların ona doğru döndüğünü. Etrafı Os'larla çevriliymiş gibi ani ve çok komik bir izlenim edinmişti: ağızlar açık kalmış, gözler faltaşı gibi açılmıştı.

Bütün gözler ona öylesine güçlü bir merakla bakıyordu ki elbisesinde yanık delikleri oluşabilirdi.

Annesi sonunda küstahça, "Sadece aşırı zengin bir adam böyle çiçeklere para ayırabilir," dedi.

Bunun üzerine salonda büyük bir sessizlik oldu. Herkes Dük'e bakmamak için büyük bir çaba sarf ediyor gibiydi.

"Ah, anne." Genevieve bunu gözlerini devirerek söylemeye dikkat etti. Sesi sadece biraz titriyordu. Kalbi göğsünün duvarlarına çarpıyordu. "Bu, ya da sadece gelişen bir seraya sahip olan ya da erişimi olan bir adam, ve bu tanıdıklarımızın çoğunu tanımlıyor. Onları kimin gönderdiğine dair en ufak bir fikrim yok. Onları bana getirebilir misiniz?"

Uşaklar ayaklarını sürüyerek geldiler ve homurdanarak onları onun yanına yerleştirdiler.

Titreyen parmaklarıyla uzandı ve bir tanesine dokundu. güller. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde çok yumuşaktı.

"Bununla birlikte bir de mesaj gönderildi, Bayan Genevieve." Harriet balmumuyla kapatılmış, katlanmış bir kâğıt parçasını uzattı. Üzerine mühür basılmamıştı.

Genevieve mührü kırmak için parmağını altına kaydırды.

Saygıdeğer Venüs'üm

Bunlar bana seni hatırlattı. Rüyalarım da dudakların bu kadar yumuşak oluyor.

-Sadık hizmetkarınız, Mars

Nefesi resmen kesilmişti.

Onun gözler Bulanık. Anında o yandı, yandı ile skandal zevk ve şok ve ... bunun *komikliğı*.

Dük her zamanki gibi çok fazla ve tam olarak doğru olanı yapmıştı.

Bir an sonra başını kaldırdı. O da adamın bakışlarıyla karşılaşmayı reddetti.

Gözler.

Onu kötü bir aktris olmakla suçlamıştı. O kanıtlamak gerekir

Aksi takdirde, rağmen ve gerçek o o oldu belirli onu

Ten rengi bu sabah kahvaltaya geldiğinde olduğundan kırk ton daha pembeydi. Çünkü bu çiçekler hem onun hem de ... Harry'nin yararınaydı. Harry'nin eğitimi içindi. Dük'ün çabalarını boşa harcamak istemiyordu.

"Mükemmeller," dedi neredeyse kayıtsızca. Sanki her gün böyle şeyler alıyormuş gibi.

"Onlar için bir yer bulabiliriz ..." Bayan Eversea dişleri alt dudağında, öylece bakakaldı. Gülleri alt odalarından herhangi birinde hayal zorlandığı belliydi.

Dük, Genevieve'e bakmaktan hiç çekinmiyordu.

Bir boğaz temizlendi. Karşıya baktığında Millicent'ı gördü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yüzü hınzırca ama hiç de kızgın olmayan spekülasyonlarla parlıyordu ve Harry'nin yüzü bir kez daha okunamıyordu.

Gerçi çenesi oldukça gergindi. Boğazını temizleyen Harry'ydi.

"Genevieve," dedi Harry'nin sesi neşeliydi, ama normalden bir oktav daha tizdi. "Onları kimin gönderdiğini biliyor musun?"

"Mars," diye cevap verdi Genevieve alaycı bir tavırla. "Ya da mesaj öyle imzalanmış."

Bu da başka sessizliğe neden olurken, bakışlar çılgınca masanın etrafında sekti.

"Mars kim?" Ian aniden sordu. Hızlıca karanlık bir Dük'e bak.

"Anladığım savaş tanrısı. Aynı zamanda bir gezegen. Anladığım kadarıyla kızıl bir gezegen." Genevieve eğleniyordu.

En azından ailesinin yüzündeki ifadeler yüzünden. Ebeveynleri de aynı şekilde şaşkın, kaşları havada, durum geliştikçe dalmaya ya da tırmanmaya hazır, dikkatli ifadeler takınıyordu. Yavruları onlara sonsuz fırsatlar sunuyordu.

Esnekliklerini ve yaratıcılıklarını test etmeleri için. Ama Genevieve bunu hiç test etmemişti.

"Gizemli Mars *kim?* Sanırım bayılabilirim!" Millicent elinin tersini alnına dayadı.

"Seni yakalayacağım, Millicent," dedi Harry düz bir sesle. Bu söz pek inandırıcı değildi.

Herkes açıkça Genevieve'in bir şey söylemesini bekliyordu.

"İsterseniz onları yatak odama götürün." diye uşaklara usulca öneride bulundu.

Ve sanki o güller bir taç yerine geçmiş ve Sabahın Kraliçesi olarak taç giymiş, emirlerine karşı gelinemezmiş gibi, kimse aksini iddia etmedi.

Uşaklar homurdanarak ve dizlerini kırarak onları tekrar kaldırdılar ve yatak odasına giden uzun merdiven yolculuğu için metanetle hazırlandılar.

İkinci katta dinlenmek ve soğuk bir şeyler içmek için durmaları gerekiyordu.

"Onları kimin gönderdiğini biliyor *musun?*" Harry Millicent'a fısıldadı.

"Hayır ama daha geçen gün bana bir erkeği öpüp öpmediğimi sordu!" Millicent Harry'ye mırıldandı.

Güllerin gelişi kahvaltıya etkili bir şekilde son verdi, çünkü çok fazla rahatsız edici ve heyecan verici bir olaydı. Gümüş peçeteler katlandı ve Harriet kahve dökmeyi bıraktı. Belli ki aileyi mutfaktan kovmak istiyordu, böylece kendisi ve diğer mutfak hizmetlileri güller hakkında güzel bir dedikodu yapabileceklerdi.

Dük bunu hissetti ve *kendisi* ayrılana kadar kimsenin ayrılmayacağını anladı.

sandalyesini geriye itti, peçetesini katladı ve tam da bunu yaptı.

Jacob'a, "Çekim teklifini kabul etmeyi çok isterim," dedi. "Kuşlar ya da ... hedefler."

Ian'a baktı. Bakışlarının oyalanmasına izin verdi.

Ian kendi bakışları için daha rahat bir yer bulmaya çalışmadan önce çaresizce ve karanlık bir şekilde ona baktı. Kucağı olduğu ortaya çıktı.

"Muhteşem, Moncrieffe." Jacob sandalyesini geriye itti. "Hepimiz gidiyoruz!" Bu bölümün orada bulunan tüm genç erkeklere bir emir olduğu açıktı ve bunu özellikle Ian'a yöneltti. "Tabii ki bayanlar hariç. Tüfekleri getirtip atları eyerleteceğim. Bir saat içinde arabada toplanalım."

Genevieve'in yapmak istediği ilk şey güllerini ziyaret etmek için üst kata çıkmaktı ama Ian onu sahanlıkta durdurdu.

"Genny . . ."

Ona Genny diye hitap etmekten kurtulabilen tek kişi kardeşleriydi.

Ona baktı.

"Aman Tanrım, Ian. Sanki hiç uyumamışsın gibi görünüyor."

Bunu masumca söylemişti ama niyeti kötüydü ve belli belirsiz bir kınamayla kazanmıştı. Adamın fark edip etmeyeceğini merak ediyordu.

Ağabeyine baktı, onu yargılayabilecek konumdaki tüm kadınlar tarafından yakışıklı bulunduğunu biliyordu. Onu yeniden gördü. Dükün, iğrenç itirafını yaparken yeşillikler üzerindeki kasvetli, esrarengiz bakışlarını hatırladı. Çıplak ağabeyini, sırf yapabildiği için Leydi Abigail Beasley'nin penceresine ve yatağına girip çıkarken hayal etti.

"Genevieve ... Dük ..." "Evet?"

"O ... değil." Ian'ın bir sonraki kelimeyi seçmekte biraz zorlandığı belliydi "... seni rahatsız mı ediyor?" Neredeyse mırıldanıyordu.

"Beni *rahatsız* mı *ediyorsun*? Beni rahatsız etmek mi?" Eğleniyordu.

O değildi. "Evet, her etkilenmiş. Seni rahatsız mı ediyor?"

"Dük neden beni *rahatsız* etmeyi düşünsün ki?" Ona verebileceği en geniş gözlü masumiyeti verdi.

"Kadınları rahatsız etmesiyle tanınıyor."

"Eğer bu kadınları baştan çıkarmak için kullanılan bir örtmeceyse, Ian, Tanrı aşkına söyle. Bu çatının altında sizlerle birlikte yaşarken konuşmalarınızdan bir kısmını özümsemeden yaşayamam. Ve hayır. Beni *rahatsız* etmedi."

Ian şimdi gülüyordu.

"Seni sevdiğimi biliyorsun Genevieve..." diye başladı.

Gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına *Ian*, daha yeni kahvaltı ettim."

Ona sırtıttı, sırtıtmaması mümkün değildi. İşledikleri suçlara rağmen, esprili kardeşlerini sırttırmak her zaman ödüllendirici olmuştur.

"Sizi temin ederim ki Dük doğru ve nazik olan her şeyi yaptı. I Mars ve çiçekler hakkında daha fazla endişe duymamana şaşıyorum."

"Olmalı mıyım?" diye sordu sertçe ve oldukça tehlikeli bir şekilde. Sırtış ortadan kayboldu.

"Oh, Ian. Lütfen. Ben *yetişkin* bir kadınıam. Ve herkes ailede yaramazlık yapan kişinin ben olmadığımı bilir. Ben mantıklı olanım."

Tersine, onun aynı fikirde olmayacağını umuyordu. Ya da en azından konuyu tartışmaya açmasını.

Yapmadı. Sadece iç çekti.

Elini onun koluna koydu. "Söz veriyorum, aşırı hevesli taliplerden ve benzerlerinden korunmaya ihtiyaç duyduğum anda seni çağıracağım."

Zavallı kardeşi uykusu kaçmış gibi görünüyordu. Başka bir kadının penceresine tırmanmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu. Cevabın "asla" olabileceğinden şüpheleniyordu.

"Yani Dük sana kur *yapmıyor* mu?"

"Dük ile bu kadar meşgul olmak! Bildiğim kadarıyla Dük bana kur yapmıyor. Konuşması pek aşık gibi değil. Yine de yasal konulara aşırı ilgi duyuyor gibi görünüyordu. Özellikle de miras meseleleriyle."

"Yasal konular mı?"

"Evet." Merdivenlerden yukarı fırladı ve omzunun üzerinden seslendi. "

..

Özellikle de bir vasiyette bulunup bulunmadığınızı merak ediyordu."

Döndü ve kardeşinin göremediğı kocaman, hınzır bir sırıtışla merdivenlerden yukarı fırladı.

İlan hiçbir şey söylemedi. Onun hareket ettiğini bile duymadı.

Şüphesiz olduğu yerde donup kalmıştı.

Bölüm 14

Moncrieffe atışa gitmeden önceki bir saati -taşra ziyaretinin avantajlarından biri, uzun mesafeden devasa silahlarla ateş etmek ve köpeklerle uğraşmak- geçirmeye karar verdi. Eversea kütüphanesi.

Güllerin zaferiyle coşmuştu. Daha önce de kur yaptığı kadınlara inciler bahşetmiş, modacılar tarafından kendisine sunulan ve metresleri tarafından koşturulan her tür klasörün uzun faturalarını hoşgörüyü ödemiş, karısına mücevherler vermişti ama hiçbir zaman, stratejik amacı ne olursa olsun, bir hediye vermekten bu sabah aldığı kadar zevk almamıştı. Genevieve'in dönüştüğü renklere ve gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, vermekten aldığı kadar almaktan da zevk almıştı. Bir adam bir hediyeye bu şekilde karşılık vermeye neredeyse alışabilirdi, tıpkı afyonu (bu kötü alışkanlığa aşına *olduğundan* değil) ya da içkiyi sevdiği gibi. Uykusuz geceler geçirebilir ve bunu tekrar nasıl elde edeceğini hayal edebilirdi.

Harry'nin yanıtı da neredeyse bir o kadar zevkliydi.

Büyük kütüphanenin her köşesi raflara ve kitaplara ayrılmıştı, tozları özenle alınmıştı ve sırtlarındaki belli belirsiz kırıksıklıklara bakılırsa birçoğu okunmuştu bile. Çoğu sağlam bir şekilde deri ile ciltlenmiş ve altın harflerle damgalanmıştı ve hızlı bir inceleme ona koleksiyonun düzgün bir şekilde düzenlendiğini, etkileyici bir şekilde kapsamlı ve şaşırtıcı derecede eklektik olduğunu söyledi. Denizaşırı Ülkeler'in tercihleri göz önüne alındığında daha gelişigüzel bir şey bekliyordu.

Böylece rafların önündeki kahverengi, karamel ve krem rengi yün halıda dolaşarak yönünü buldu. Bilim, doğa ve coğrafya hakkında okumayı severdi; silahlar, sporlar ve Bay Miles Redmond'un yazdığı türden maceralar hakkında okumayı severdi; şiire ya da kurguya pek tahammülü yoktu, çünkü gerçek hayatın, doğru yaşandığında yeterince canlı olduğunu ve Byron gibi hayaller ve kuruntularla bir araya getirilmiş kelimelerle dolaylı yoldan yaklaşmak yerine doğrudan yüzleşmenin en iyisi olduğunu düşünüyordu. Raflarda şair kardeşlerinin saygın bir seçkisiyle birlikte Byron da vardı.

Gözleri hedefine giden yoldaki bilim kitaplarının sırtlarında gezindi. Özellikle -şaşırtıcı olmayan bir şekilde- kaşif Miles Redmond'un Güney Amerika'daki Lacao toprakları hakkında yazdığı, onu ünlü yapan, akşam yemeği konuğu ve konuşmacı olarak rağbet görmesini sağlayan önemli ciltler eksikti.

Hatta *Lyon* Redmond kadar kayıp bile söylenebilir. Eğer biri kara mizah anlayışına sahipse.

Doğa bilimleriyle ilgili bir dizi kitap arasında gözleri ince bir sırtın üzerindeki başlığa takıldı. Bulmaya geldiği şey bu değildi ama gülümsedi ve kitabı raftan indirdi. Bir süre boş boş sayfaları karıştırdı.

Bir kolunun altına sıkıştırdı. Muhtemelen işe yarayacaktı.

İlerlemeye devam etti. Birkaç dakika daha inceledikten sonra aslında aradığı türden bir kitap buldu. Raftan aldı ve açtı.

Kütüphanenin dışındaki koridorda mermer üzerinde ayak sesleri duydu ve başını kaldırıp baktı. Lord Osborne'un kütüphane kapısında durduğunu görünce şaşırmadı. Güller geldiğinde yüzündeki ifade neredeyse Genevieve'inki kadar paha biçilmezdi.

Osborne'un aslında onu aramaya gittiğinden şüpheleniyordu.

Bakışlarını yukarı çevirdi ama başının tamamını değil. "Oh, yine günaydın Osborne."

Bakışlarını tekrar kitabın sayfalarına çevirdi.

Harry odanın derinliklerine doğru ilerledi. "Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur, Lord Moncrieffe."

Alex başını kaldırdı ve bir, iki saniye boyunca hafif bir bakışla ona baktı, soluk, ilgisiz bir gülümseme. Sonra tekrar kitaba baktı.

Harry bunu gitmesi için bir davet olarak yorumlamadı.

"On altıncı yüzyıl İtalyan ressamı üzerine güzel bir kitap var. Elinizdeki."

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti bilgece.

Elinde bir Fransız erotik kitabı tutuyordu, çünkü iyi ile iyi olmayan arasındaki farkı gerçekten biliyordu. On altıncı yüzyıl İtalyan ressamlarının eserlerinden oluşan bir kitaptı. O kadarını biliyordu. Ve bu yüzden onu inceliyordu. Genevieve Eversea'nın zihnine bir göz atmak gibiydi.

"Cildi tanıdım. Hangi kitabı okuduğunuzu bu şekilde anladım."

"mı?" Sözleri o kadar silikti ki, neredeyse hiç kelime yoktu. Çünkü Kitap dikkatini öylesine çekiyordu ki, konuşmaya fırsat kalmıyordu.

Harry öne çıktı, rafların önünde duruyormuş gibi yaptı. Aklında bir şey vardı. Bütün varlığı dikkat dağınıklığıyla titreşiyordu.

"Genevieve-" Ah, işte oradaydı. Harry onun adının tek başına çınlamasına izin verdi, sessizliğin önemli küçük yastıklarıyla çevreledi. Aslında onun ilk adını kullanma ayrıcalığını bir eldiven gibi yere atıyordu. "Bayan Eversea, yani, İtalyan ressamların hayranıdır."

Dük kararlı bir şekilde, "Evet," diye onayladı.

Harry'nin duymak istediği kelimenin *evet* olmadığı açıktı.

Hemen huzursuzca dolaşmaya başladı. Bir humidorun kapağını kaldırıp purolara baktı; bir arp tıngırdatır gibi karaflardaki likör koleksiyonu üzerinde parmağını gezdirdi, ağır kahverengi kadife yüksek arkalı bir sandalyeye kısa bir süre oturdu; tekrar ayağa kalktı, ocağın yanına gitti ve yakılmış ve sağlıklı bir şekilde yanan ateşin yanında durdu. Bu bir savurganlıktı ama burası iyi kullanılan bir odaydı ve Denizaşırıların savurganca odun yakmaya gücü yetebilirdi. Başını yukarı kaldırdı ve ateşin üzerinden aşağıya bakan devasa Eversea atasına baktı. Eversea erkeklerine damgasını vuran o yakışıklı yüze sahip, uzun burunlu sıska bir köpeğin eşlik ettiği, ceket giymiş biri.

"Bu odayı hep sevmişimdir," dedi Harry sonunda, abartılı ve sivri bir sevgiyle.

Dük oynamaya karar verdi.

Başını kitabından kaldırdı. "İçinde çok zaman geçirdin mi?"

"Görünüşe göre burada da babamın kütüphanesinde olduğu kadar çok zaman geçiriyorum." Bunu muzaffer bir edayla sundu.

Dük, "Ben de burada epey zaman geçirmeyi umuyorum," diye gizemli bir şekilde izin verdi. Gözlerini kitabın sayfalarına çevirdi.

Harry bunu çözmeye çalışırken mübarek bir sessizlik saniyesi geçti.

"Genevieve ve ben elinizdeki kitabı *birlikte* okumuştuk. Bir bahar pikniğinde onu yanımızda getirdiğimizi ve sayfaları çevirirken Veronese üzerine hararetle bir tartışma yaptığımızı hatırlıyorum. Birlikte." "mi?"

Moncrieffe'in düşündüğü şey: *Bütün* bir bahar pikniğini Bir ressam hakkında tartışma? *Bir* ressam hakkında ne söylenebilir ki? O pikniğe katılmak zorunda kalmadığı için memnundu.

Sonunda parmakları onu aradığı şeyle ödüllendirdi. Veronese . . .

Veronese . . . tabii ki! Genevieve'e söylediği gibi, İtalya'yı ziyaret ettiğinde bir Veronese tablosu görmüştü. Hatırlanacağı üzere

Çünkü bunu erotik bulmuştu: Venüs ve Mars yine birlikteydi ve bu kez Venüs'ün üzerinde hiçbir şey yoktu ve Mars diz çökmüş, Genevieve'le uygunsuz bir şekilde paylaştığı gibi Venüs'e zevk vermeye hazırlanıyordu.

"Genevieve özel bir *tür* ressamı seviyor ..." Harry ders verir gibi bir ses tonuyla başladı.

"Işığı ve çizginin zarafetini, alt metin açısından zengin mitolojik konuları seviyor. Botticelli'nin bir ressam olarak yeterince takdir edilmediğine inanıyor. Ben de aynı fikirdeyim. *Venüs ve Mars*'ını gördüm ve mitolojik konuları kullanması beni oldukça etkiledi. Çok duygusal."

Harry şaşkına dönmüş görünüyordu.

Hmm. Dük, Genevieve'in henüz Harry'ye açmadığı bir sırrı ona açmış olmasından neden gerçek bir memnuniyet duyması gerektiğini bilmiyordu.

"Boticelli hakkındaki bu özel görüşünü seninle paylaşmamıştı, değil mi Osborne? Belki de yeni bir şeydir. Yakın zamanda sahip olduğu bir şey."

"Sanırım çalışmalarını yeniden gözden geçirmem gerekecek," diye kekeledi. "İtalya dışında çok azının bulunabildiğini biliyorum."

"Belki de bir göz atmak için hemen İtalya'ya gitmelisin. Ha-ha!"

Harry şimdi olduğu yerde donup kalmıştı. Dük'e bakıyordu ve bu ... evet öyleydi! *Temper* gerçekten de gözlerini kısmıştı. Belli ki bu onun için nispeten yeni bir durumdu.

"Ha-ha!" Harry inandırıcı olmayan bir şekilde güldü. "Belki de *yapmalıyım*. Belki de yapmalıyım. İtalya çok güzel bir ülke. Ama Eversea Evi'ndeki eğlenceyi kaçırmak istemem, o yüzden Sanırım kalacağım."

Bir an sonra Moncrieffe, sanki bütün bunlar onun için aynıymış gibi, belli belirsiz Çağkın bir ifadeyle kağlarını çattı.

Dikkatini, sadece beş ya da altı kelimesini okuduğu kitaba geri verdi. Ev partileri hakkındaki fikrini de değiştirmişti. Genç lordlara eziyet etmek, tahmin ettiğinden çok daha eğlenceli olduğunu kanıtlıyordu.

Harry'nin kütüphaneden ayrılmaya henüz hazır olmadığı belliydi, sanki dükü on altıncı yüzyıl sanatçıları hakkındaki o kitapla yalnız bırakmanın, onu Genevieve'le yalnız bırakmaya benzediğini düşünüyordu.

Bunun yerine pencereye doğru yürüdü ve samur renkli kadife perdeyi iterek dışarı baktı. Profili oldukça asil bir şekilde soyutlanmış ve sıkıntılıydı.

"Yakında yağmur yağabilir," dedi faydasızca.

Elbette odadaki fil, dükün Genevieve'e isimsiz olarak gönderdiği üç yaşındaki bir çocuk boyundaki sera çiçeklerinden oluşan buketti.

"Pekala," dedi parlak bir ifadeyle, cesur bir çaba göstererek arkasını döndü. "Belki bir ara sanat hakkında çene çalabiliriz, çünkü kendimi bu konuda uzman sayıyorum."

Tahmin edilebilir bir taktik: rakibiyle arkadaş olmak.

Tabii bu, tek taraflı hayranlığın tadını çıkarmaya alışmış birinin sahiplenme gösterisi değilse.

"Bunu Miss Eversea'yla kaç kez tartıştığımı bir sayabilsem..." Harry dalgın dalgın konuştu.

"Sen tartışıldı o birçok zamanlar ile onu?" ve
Dük düşünceli bir şekilde söyledi.

Harry muzaffer bir edayla, "Evet," dedi.

"Yine de bu tartışmaların hiçbirinde Botticelli'den ve onun *Venüs ve Mars?*"

Dük başını rahatça kaldırdı ve Osborne'un gözlerinin içine baktı.

Sen , Osborne.

Harry bakakaldı. Sesli bir şekilde nefes alıp verdi. Dük'ün sessiz değerlendirmesine büyük olasılıkla katılıyordu. Ve bundan hiç de memnun değildi.

Moncrieffe sayfaları karıştırarak Ts'ye doğru ilerledi ve oradaydı. "Büyülü" bir şey bulup bulamayacağını görmek için gravürü inceledi. Çıplak bir kadın gördü. Çıplak kadınları onaylıyordu.

". . . Anladığım kadarıyla Leydi Blenkinship de bir sanat aşığı."

"Öyledir!" Harry aceleyle kabul etti.

"Benimle yavru kedi çizimlerini paylaştı. Onları çok etkileyici buldum."

Bir tereddüt oldu.

"Yavru kedileri çok seviyor." Harry'nin sesi biraz umutsuz geliyordu.

"Bir kedi yavrusunu kim sevmez ki?" diye mırıldandı dük, bir sayfayı çevirirken. Gerçekte yine yalnız kalmak istiyordu. Bugün sanata karşı dünkünden daha tutkulu olduğunu *söyleyemezdi* ama bir ya da iki sayfa *okumak* istiyorum.

"Botticelli hakkında pek bir şey biliyor gibi görünmüyordu. Ya da Veronese. Ya da Titian, Lady Blenkinship. Yine de, bu sanatçılardan hiçbiri

Bildiğim kadarıyla hiç yavru kedi resmi yapmadım." Bir tereddüt.

Harry biraz asık suratla, "Aynen öyle," diye onayladı.

"Aslında çok hoş bir kız Leydi Millicent. Çok canlı ve hoş."

Ve o da gür bir şeydi, bir erkeğin mutlu olacağı kalçaları vardı. ama bu, onlardan daha az ayık olan erkekler için bir konuşmaydı.

"Kesinlikle öyle." Harry biraz neşelendi. Ama sonra kaşlarını çattı ve yine kararsız görünüyordu. Elini perdelerin ipine doladı ve yumuşak şeyi dalgınca çevirdi.

Dük, Harry'yi yine tarafsız bir gözle inceledi. Biraz şaşkıındı. Genevieve Eversea' kafasının neden karşısındaki adamın hayalleriyle dolu olduğunu anlayabiliyordu. Ve Moncrieffe yirmi yıl önce bile kimsenin onu Harry'den daha yakışıklı bir seçim olarak göreceğinden kuşkuluydu.

Ve şüphesiz Harry, dükün Genevieve'in sevgisi için ciddi bir rakip olduğunu hiç düşünmemişti.

Moncrieffe'in her zaman sahip olduğu şey *varlığıydı*. Bir mıknatısı çeken demir telleri gibi, rütbesinin ve zekâsının verdiği rahatlıkla, kendinden emin ve kibirli bir tavırla odaya girdiğinde gözleri hep üzerine çekerdi. Hiçbir zaman bir rüzgar gülü olmamıştı. Aslında tam tersi: Oldukça hızlı düşünen ve hareket eden biri için sapkın bir şekilde kımıldamaz olabiliyordu.

Ama tam da bu ev partisi sırasında Leydi Millicent Blenkinsip ile nişanlanmaya niyetlenen bir adam için Lord Harry Osborne oldukça hızlı bir şekilde kararsızlık belirtileri gösteriyordu.

Bundan sonra ne söyleyeceğini biliyordu. Genevieve'e karşı bunu söylemekle yükümlüydü.

"Kendi sanat koleksiyonum, bana sanatın ne olduğunu gösterecek birini arıyor.

Nasıl daha çok sevebilirim?" dedi.

Bu kelimelerin güçlü silahlar olduğunu biliyordu. Benim. Kendi. Sanatım.

Koleksiyon.

Söylenmemiş kelimeler elbette: Sanat koleksiyonuma Genevieve Eversea'dan daha iyi kim başkanlık edebilir?

Harry ne söyleyeceğine karar veriyordu. "Bir sanat koleksiyonunuz olduğu için ne kadar şanslısınız," dedi sonunda. Harry içindeki acıyı bastırmak için büyük bir mücadele veriyordu.

"Ah, öncelikle atalarım," dedi esnemeye çalışarak ve henüz okumamış olmasına rağmen kitabın bir sayfasını çevirdi. "Sıra sıra bana benzeyen kadın ve erkekler. Ve hakkında hiçbir şey bilmediğim ama Bayan Eversea'nın tanımlayabileceğine ve takdir edeceğine emin olduğum bazı eski İtalyan resimleri."

Harry'nin hareketsiz olduğundan ve yüz hatlarının kederli bir ifadeye bürünmesini engellemeye çalıştığından emin olmak için başını kaldırıp uzun uzun baktı.

Ve sonra dikkatini kitabına geri verdi.

Kapının dışındaki mermerde hızlı topuklu ayakkabı sesleri yankılandığında ikisi de başlarını çevirdi.

"Ho, Osborne, Millicent dedi ki, senin kütüphane. Yola çıkmaya hazırlanıyoruz-"

Ian Eversea kütüphane girişinde aniden durdu. Dükün görüntüsü cümlesini adeta giyotine çevirdi.

Moncrieffe uykudan uyanmış bir puma gibi tembelce doğruldu ve Ian'ı sabit, esrarengiz, kapkara bir bakışla selamladı.

Ian dikip bakmamak için kendini zor tutuyordu.

Ian'ın gözlerinin altında koyu mor hilaller vardı, sanki dük geldiğinden beri uyumamış gibiydi. Muhtemelen kapı kolunun altına bir sandalye itmişti. Belki de dolu tabancalar ve bıçaklarla çevrili bir şekilde uyumuştı.

Moncrieffe
gülümsedi. lan
irkildi.

Harry muhtemelen bu şaşırtıcı sessizliği Moncrieffe'e verilen olağan bir tepki olarak yorumladı.

"Dük ile İtalyan sanatını tartışıyorduk. Ortak bir ilgi alanımız olduğunu keşfetmek benim için bir zevkti," dedi kibarca. Çocuğun ne kadar hoş davranışları vardı.

Zengin ve baş döndürücü bir alt metinle, ortak çıkar pekâlâ Genevieve Eversea olabilir.

"Aileniz kütüphanenizin kapsamlılığıyla gurur duymalı, Eversea," dedi dük ciddiyetle.

"Teşekkür ," dedi lan refleks olarak.

Dük, Denizaşırı Ülkeler'in görgü kurallarını bir kez daha düşündü. Üremenin tamamen yok edilebilecek bir şey olmadığını düşünüyordu.

"Hemen gidip av kıyafetlerimi giyeceğim ve sizinle avluda buluşacağım. Bu akşam daha sonra okumamı bitirmek için geri geleceğim."

"Muhteşem," diye yalan söyledi lan. Bu kelime kulağa gargara gibi geliyordu.

Moncrieffe iki genç adama başıyla selam verdi. Raftan aldığı kitapları kanepenin yanındaki masanın üzerine boş boş yığı ve koridorda ilerlemeye başladı.

"Bunu daha sonra okumak için yerleşirim diye düşünmüştüm."

Moncrieffe odadan çıktıktan sonra lan kütüphaneye doğru birkaç adım attı ve başlığı okudu:

Sussex'e Özgü Zehirli Bitkiler.

Bölüm 15

Dükü onayladığımdan emin değilim."

Bu şaşırtıcı itiraf, Genevieve, Olivia ve Millicent gibi nakış işleyen annesinden geldi. Çemberlerin üzerine gerilmiş çeşitli projelere ustalıklı iğneler batırıp çıkarıyordu. Yeşil salonda toplanmışlar, koltukta ve halının üzerinde bağdaş kurmuşlardı, ateşin ışığı tenlerini ısıtıyordu.

Erkekler bugün silahlarını ve atlarını almış, kadınları kendi hallerine bırakmış ve eve birer çift kuşla dönmüşlerdi. Ian hariç hepsi.

"Çocuk kahvaltısını içmiş sanırdım," diye yakındı babası. "Doğru dürüst tek bir atış bile yapamadı. Sanki aniden felç geçirmiş gibiydi. Çocuk adına *utandım*. Dük içinse. Hiç bu kadar iyi atış görmemiştim. Ian'a bir iki ders alması gerektiğini söyledim."

Bu güzel atışın sonucu Harriet tarafından ustaca hazırlanmış ve akşam yemeği olarak servis edilmişti.

lan, masanın altındaki bir kediye ısırık yedirdikten sonra kendisine de ısırık yedirdi.

Ve sonra bir şekilde diğer erkeklerle birlikte olmanın cazibesini, kadınlarla ateşin etrafında bir akşam geçirmekten daha çekici bulmuşlardı.

Genevieve'in bakış açısına göre, gün Harry'nin Millicent'a evlenme teklif edip etmediğini merak etmekten kurtulduğu bir gün olmuştu. Uyku vakti yaklaştığı ve bir gün daha kimseye evlenme teklif edilmeden geçeceği için neredeyse sersemlemiş bir ruh hali içindeydi. Günün büyük bölümünde Millicent'la birlikte olmuş, okumuş, mektup yazmış, dedikodu yapmıştı. Harry'nin adı neredeyse hiç geçmemişti, ama Millicent'ın dudaklarından her geçtiğinde midesi acıyla düğümleniyordu.

"Bu durumda sen ve Londra'daki herkes anne. Hayır. kimse dükü onaylamıyor. Gerçi bunun onun için pek de önemli olduğunu sanmıyorum." Çiçek vazosunu henüz bitirmemişti. Vazoda başka bir renk için daha yer olup olmadığını düşündü.

"Oh, mesele o değil. Dedikoduların tek kelimesine bile inanmıyorum, zaten onları müjde olarak da kabul etmemeliyim ve bir adamı günahları yüzünden yargılayacak durumda değilim." Annesinin böyle bir şey söylemesi o kadar etkileyiciydi ki Genevieve sertçe başını kaldırdı, ama annesi umursamazca devam ediyordu. "Ama Tanrı aşkına, erkeklerin her gece puro içip bilardo oynadıklarını, atlardan ve diğer nispeten zararsız eğlencelerden bahsettiklerini sanıyordum. Onları kendi hallerine bıraktım. Bunun yerine para için beş kartlı loo oynadıklarını bana söylemeyi uygun gören kahyaydı. Bunun nedeni de babanızın daha fazla konyak ve Porto şarabı siparişi verdiğini bana bildirmesi. Bu hafta geçen yıl boşalttığımızdan daha fazla sürahi boşalttık. Para çekme odamızı

gerçek oyun Cehennem. Ve Görünüşe göre o
oldu ve Duke Falconbridge'in fikri."

Genevieve ve Olivia birbirlerine
gülümsediler. "Babam kazanıyor mu?"

"Sadece ara sıra."

"*Dük* kazanıyor mu?"

Ünü kendisinden önce geldiği için cevabı zaten biliyordu, bu yüzden annesi kuru bir sesle, "Görünüşe göre neredeyse her zaman," dediğinde şaşırmadı.

"Eğer babam *olsaydı*, bu konuda daha iyi
düşünebilirdiniz." Olivia bir kahkaha attı.

"Babanın paraya ihtiyacı yok Genevieve. İşin esası bu," diye azarladı annesi, ama mizahtan da yoksun değildi. "Evimizin, kilometrelerce ötedeki tüm komşuların miraslarını kaybettikleri bir yer olmasını istemem. Karılar ve anneler ellerinde dirgenler ve yanan meşalelerle üzerimize çullanacaklar."

"Olivia ayağa kalkıp köleliğin kaldırılması hakkında bir konuşma yapacak ve hepsini korkutup kaçıracak."

"Genevieve Marie Eversea!" Annesi şok olmuştu. Ve o şok etmek zordu.

Genevieve şaşırdı. Hmm. Bu gerçekten de sapkınca bir sözdü; Eversea evinin yazılı olmayan kurallarından birini, Olivia'nın nedenlerine katlanılması gerektiğini ihlal ediyordu. Bu sözün ağzından çıkmasına şaşırmıştı. Ailesi onu mizahtan yoksun biri olarak görmüyordu ama olayları körüklemek kesinlikle onun görevi değildi.

Dük'ün de çok zekice belirttiği gibi, insanın ailesi bu kadar hareketli olunca, bir tablo gibi durağan bir şeye bakmak dinlendirici oluyordu. Ya da üst kattaki odasında onu bekleyen çiçeklerden oluşan bir vazo örneği.

Ve bakın nezaket onu nereye getirmişti.

Evlilik konusunda dün olduğundan daha açık sözlü olmayan Millicent'a baktı.

"Bu doğru anne. Sana ders verme fırsatını memnuniyetle karşılamalıyım.

Kızgın köylüler," dedi Olivia gözlerinde bir parıltıyla kayıtsızca. "Sen sadece seni düke terk ettiğim için kızgınsın, Gen."

"Saçmalık." Gerçi Dük'ün varlığını Olivia'nınkiyle seyreltebilseydi hayat şu anda çok daha kolay olabilirdi. Gerçi bir amacı vardı ve o adam bir işe kalkıştığında direnmek boşunaydı.

"Çiçekleri sana kimin gönderdiğini bize söyleyecek misin? Genevieve?" Bu Millicent'tan geldi.

"Sana söylemiştim. Mars," dedi hafifçe.

"Dükün ona kur yapmadığını *iddia ediyor*," diye alay etti Millicent, bunu tüm odaya yönelterek. "Ama onun yanında çok gülümsüyor."

Millicent'ın *kur yapma* konusunda dalga *geçmesi* hâlâ dayanılmaz bir şeydi.

Ve Millicent'ın fark etmesi için ne büyük bir şey.

"Çünkü bana kur *yapmıyor*." olarak değil, her neyse.

"Öyle değil mi?" Annesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. *Ve bana biraz fazla çabuk inandı*, diye düşündü Genevieve sapkınca.

"Sana kim kur yapıyor, Millicent?"

Aman Tanrım. Soruyu Olivia sormuştu. Alay ediyordu. Muhtemelen. Ama Genevieve dondu kaldı. Çünkü her an Millicent'ın sonunda, "Mutlu haberin tadını çıkarırken henüz bu konuda *konuşmak* istemiyordum ama Harry ve ben ..." dediği an .

Ve sonra tepesindeki Demokles'in kılıcı düşecek ve Genevieve'i ikiye ayıracaktı.

Ama Millicent kayıtsızca, "Herkes, bir dereceye kadar, geçen geceki dans kartıma bakılırsa. Ama özellikle kimse değil."

Genevieve, Millicent'ın, *Harry* gerçekten bir teklifte bulunduğunda - eğer bulunursa- şaşırp şaşırmayacağını ilk kez merak etmiyordu. Bu acayip derecede adaletsizdi.

"Çiçekler konusunda bu kadar gizemli olmak sana yakışmıyor, Genevieve," dedi annesi doğru bir ifadeyle. "Bize güvenebilirsin, biliyorsun. Tabii utanmıyorsan? Simon Mustlethwaite'den değil, değil mi?"

Simon Mustlethwaite yıllarca Genevieve'i boş yere arzulamıştı. Benekleri, kekemeliği, unvanı ve serveti vardı. Çok az konuşabiliyordu. Kadın nazikti ama nezaketinin sınırları vardı.

İç geçirdi. "Oh, büyük olasılıkla hem Olivia hem de benimle dans eden ve isimlerimizi karıştıran biri tarafından gönderilmişlerdir. Çünkü başka neden biri *bana* böyle bir buket göndersin ki?"

Dükün hoşuna gidecek türden bir alaydı.

"Oh, kulağa mantıklı geliyor." Annesinin sesi hem rahatlamış hem de boyun eğmiş gibiydi. "Tabii ki öyle oldu."

Annesine baktı. Bir şüphe işareti arıyordu, bir ...

Bu çiçeklerin kendisine yöneltilmiş olabileceğine dair en ufak bir şüphe belirtisi bile yoktu. Olivia'ya gelince, bırakın karşı çıkmayı, başını kaldırıp bakma zahmetine bile katlanmamıştı.

Ve kimse onun alaycılığını fark etmemişti. Çünkü şüphesiz kimse görmek *istediklerinden* başka bir şey görmek istemiyordu. Her zaman gördükleri şeyi.

Tanrı *aşkına*.

Birden nefes alamaz oldu. Öfke yavaşça ama amansızca artıyor, gittikçe daha sıcak bir şekilde yanıyor ve onu istemsizce, sanki buharla çalışıyormuş gibi ayağa kaldırıyordu. Onlara olduğu kadar kendisine de kızgındı ama nedenini söyleyemiyordu.

Halinin ortasında durmuş, aptalca bir tavırla parlak çiçeklerden oluşan devasa vazoyu nakış gibi işliyordu. *Bunu* yaptığında, hafif meraklı yüzler ona doğru döndü. Hafifçe. Çünkü Genevieve ayakta duruyorsa *sıradan* bir şey yapmak istiyordu.

Ve eğer Olivia olsaydı, muhtemelen sadece nazik, kibar ve zeki *olmadığına* dair bir konuşma yapardı. Ailesinin endişelenmesine gerek olmayan kişi olmaktan nasıl yorulduğu hakkında.

Ama yine de konuşmayı sevmiyordu. Ve onların tutkusunun derinliklerini bilmelerini istediğinden emin değildi.

Bazı şeyler çok değerliydi ve korunmaları gerekiyordu.

Ama onlara endişelenecekleri bir şey vermek çok istekliydi.

"Sanırım yatmaya gideceğim. Nakışındaki parlak renkler gözlerimi biraz ağrıtıyor."

Bu da bir iğnelemeydi, ama o da kelimenin tam anlamıyla algılanmış gibiydi. "Tatlı rüyalar," diye koro halinde ona seslendiler. yere nakış işledi ve odadan çıktı.

Oflaya puflaya merdivenleri çıktı ve odasının kapısını neredeyse ama tam olarak çarpmadı.

Yatak odasındaki gülleri görünce irkildi.

Odadaki bir başka varlıktı. Ve tamamen iyi huylu bir varlık da değillerdi.

Kendine rağmen yavaşça gülümsedi. Bu sözler gerçekten de *tuhaftı*; şeytani bir mizah anlayışının ve kendisini dinleyen ve ... inanmaya cesaret ettiği ... aslında kendisini olduğu gibi *gören* birinin ürünüydü.

Ona bakarken sabahki şokun tadını tekrar çıkardı ve tenine hafifçe bir parıltı dokundu, bu sabahki duygu alevinin bir yankısı.

Lucifer'in dölü olması ne yazık.

Kendi düşüncelerinde bile alaycıydı. Lucifer'in dölü o gülleri göndermezdi.

Sessiz bir şekilde öfkelenip gitmişti ama şimdi yatak odasında kalmaya kararlıydı ve yorgun değildi. Daha doğrusu yorgundu ama duygularının durumu göz önüne alındığında uykunun kolay geleceğine inancı yoktu.

Saçlarından tokalar çıkararak *-saçlarında yıldızlar var-* minnettar kafa derisini ovuşturdu ve parmaklarıyla satenimsi uzun saçlarını taradı. Daha sonra düzgünce tarayacaktı.

Şimdilik, ateşin önünde bir sandalyeye kıvrıldı, terliklerini çıkarıp ayaklarını altına topladı ve bir roman okumaya girişti. Yetim kalmış aristokrat bir kızın eski bir malikânenin karanlık koridorlarında dolaşırken bir hayaletle karşılaşmasını anlatan Korkunç Bir Roman.

İronik bir durum.

Kitabı kucağına indirdi ve dalgın bir şekilde pencereye doğru baktı.

Perdeler çekilmişti. Dükün bahçede volta attığını, paltosunun karanlık bir sis gibi arkasından savrulduğunu hayal etti. Dükün salonun penceresinden dışarıya, hiçbir şeye bakmadığını hatırladı, yalnızlığın ta kendisiydi bu, şimdi fark ediyordu. Dükün döndüğünü, yavaşça döndüğünü, yarı yarıya altın renginde parladığını, onun kendisini izlediğini hayal etti.

Bir hayalet diğerini tanıyordu. Onu gözleriyle çağırdığından neredeyse emindi.

Ve bu, bir süre sonra irkilerek uyanana kadar aklına gelen son düşünce oldu. Sandalyesinde uyuyakalmıştı. Ateş kısıktı; sığ uykusuna giren şey soğuktu.

Saate baktı. Gece yarısını geçiyordu.

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve bunu yaptığında o güller odanın köşesinden ona doğru parladı. Ve işte böyle, hayatının dönüştüğü dramdan kaçış sona erdi ve tüm anılar yeniden yerine kilitlendi.

Hareketsiz, bitkin, ama uykunun ondan kaçmaya devam edeceğini bilerek, aniden düşmanı haline gelen yatağın ötesine baktı. Saçlarını düzeltmeye hazır fırçalarının parıldadığı tuvalet masasına.

Pencereye.

Ve huzursuzluğu onu oraya götürdü. Bir an tereddüt etti ve perdeleri aralayıp dışarı baktı. Boş boş, dedi kendi kendine.

Bahçede kimse yoktu.

Bu yüzden elbisesinin bağlarını çözmeli, rahat geceliğinin içine girmeli ve battaniyesinin altına kaymalıydı. Ocağın yanından kitabını ve mumunu aldı ve ayaklarını tekrar terliklerinin içine soktu.

Ve bunu yaptığının farkına bile varmadan, kendini Korkunç Roman'daki kız gibi, bir hayaleti aramak için merdivenlerden aşağı bir mum taşıırken buldu.

Fuayeye ulaştığında kararlı bir şekilde kütüphaneye yöneldi. Çünkü okuduğu kitap onu uyutmadığı için özel bir kitap bulmak istiyordu.

Gerçeği bastırmak için kendine anlattığı hikâye buydu.

Kütüphanenin ocağındaki közler sönmüştü ve odanın boş olduğunu hemen anladı. En azından insanlardan. Yine de mumun izmaritini sallayarak hızlıca kontrol ettiğinde, kütüphanedeki konyak sürahisinin yarısının boş olduğunu gördü. ,

Görünüşe göre, eğer annesi haklıysa, evdeki diğer tüm sürahiler.

Peki o zaman.

Kendi kendine anlattığı bir sonraki hikaye, nakış ipeklerini üst kata çıkarması gerektiği idi ve bu yüzden kendini yeşil salona götürdü. Orası da boştu. Olivia'nın egzotik çiçekleri dışında -kendininkilerden çok daha küçük, diye düşündü değersiz bir zevkle- onlar da hâlâ köşede duruyor, tavana tuhaf dikenli gölgeler düşürüyorlardı.

Tereddüt etti ve kendi kendine gri salona gitmek için hiçbir bahane bulamadığını itiraf etti.

Yine de gitti.

Gri salondaydı.

Pencerenin önünde durmuş, yine hiçbir şeye bakmıyordu. Perdeyi tutmak için kolunu kaldırmıştı. Çizgileri anlamlı, bir heykel kadar inceydi. Omzundan beline ve kalçasına kadar mükemmel bir şekle sahipti.

Kapı aralığında durdu. Kalbi acıyla çarptı.

Ve sanki gerçekten attığını duyabiliyormuş gibi döndü. Çok yavaşça.

Ve hiç şaşırmış görünmüyordu. Sanki onu bekliyormuş gibi görünüyordu.

Aman Tanrım. Ön tarafı darmadağın idi. Onun biraz fazla Uzun saçları her tarafa dağılmıştı. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Kravatı çözülmüştü ve düzensiz bir şekilde sarkıyordu. Gömleğinin düğmeleri çözülmüş ve sonra eğri büğrü bir şekilde yeniden iliklenmiş gibiydi; bu da çıplak tenini ve boğazındaki kıvrılmış koyu renk saçları ortaya çıkarıyordu. Bıyıkları sakal olmaya iyi bir başlangıç yapmıştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bu akşam ne yapıyordun?"

Moncrieffe bakakaldı.

Karnındaki kaslar gerildi ve ciğerleri de sıkılaştı. Saçları aşağıdaydı. Kilometrelerce uzunluktaydı ve hepsi koyu renkli bir su gibi parlıyordu. Yüzü tüm bunların arasında küçük, narin ve beyazdı. Uyumak için hiç soyunmamıştı; elbisesi buruş buruştu.

"Bebek yetimleri kurtarmak," dedi usulca. "Ne yapıyormuşum *gibi görünüyor?*"

"Görünüşe göre hırsızlar tarafından tuzağa düşürülmüşsünüz."

Yüzünü buruşturdu. "*Bağırmanıza* gerek yok, Bayan Eversea. Hırsızlar tarafından tuzağa düşürüldüm, üstü kapalı konuşuyorum. Ben galip geldim. Genelde beş kartlı loo'da galip gelirim." Eğri büğrü sıırttı.

"Tamamen sıradan bir konuşma tonuyla konuştum. Annem çekilme odasını Adaletsizlik İni'ne çevirdiğinizi söylüyor."

Onunla alay ediyordu. Ve şimdi de onun hassasiyetlerini korumak için fısıldıyordu ki bu birdenbire dayanılmaz derecede dokunaklı gelmişti. Her zaman çok *düşünceliydi*.

Ayrıca yumuşak sesi dayanılmaz derecede şehvetli buluyordu. İpeksi saçları, ışıltılı teni ve her yerde yumuşak olduğunu ima eden elleri gibi bu da onun başka bir dokusuydu. Ne de olsa fısıltılar karanlık için uygun bir dildi.

"Bir grup beyefendinin beş kartlı lotoda epeyce parasını ellerinden aldım. Harry de dahil," dedi hafif zalim bir memnuniyetle. "Şaşırtıcı derecede kararlı ve cesur bir oyuncu ve bana mali durumu hakkında anlattıklarına bakılırsa hiç oynamaması gerektiğini söyleyebilirim, ama oynamasının nedeni bu olabilir. Kazandığı kadar kaybediyor da. Tanrı aşkına, taşradayız. Ateş etmek ve dışında, kağıt oynamaktan başka yapacak ne var?"

Yarı ciddiye.

Brendinin zayıflattığı savunmasından bir düşünce süzüldü: Ülkede kalmasının tek sebebi oydu. Bu ve

lan Eversea'nın onu her gördüğünde sapsarı kesilmesini ve her yüksek seste irkilmesini sağladı.

Kadının gülümsediğini fark etti.

"Maç boyunca epeyce içmiş *olabiliriz*," diye itiraf etti. "Ve bir hayli de sigara içtik."

O kadar sık kazanıyordu ki neredeyse sıkıcı hale gelmişti. Ama sonra orada bulunan tüm erkekler, Falconbridge Dükü'nün nasıl tüyler ürpertici miktarlarda bahis oynadığına ve şaşırtıcı kazançlar elde ettiğine dair bir hikayeyle evlerine dönebildi. Ona korkusuz diyorlardı. Acımasız. Soğuk. Vesaire.

Bir adım daha yaklaştı ve tam bir adım daha atacaktı ki terliği yerdeyken durakladı. Sonra aniden durdu ve mumu dikkatle ondan uzaklaştırdı.

"Eğer yaklaşırsam tutuşacaksın. Dük Flambé olmanı istemem. Konyağı *içtin* mi, yoksa içinde mi yıkandın?"

Ona baktı. "Benim iyiliğim için çok *endişeleniyorsun*." Kadının kendisini yakmak istememesi onu yine etkilemişti.

"Ben daha çok annemin perdeleri için endişeleniyorum. Kadifenin o özel tonu bir servete mal oldu ve ona çıra için bir dük kullandığımı söylemek istemem."

Ona genişçe gülümsedi. O da karşılığında gülümsedi.

Ve bir anda odaya parlak bir ışık girmiş gibi hissettim, Gerçi aydınlatma sadece mumu ve pencereden içeri girmeyi başaran gri ışıkla sağlanıyordu.

Bir süre sonra mumu küçük bir masanın üzerine bıraktı. Küçük, tedirgin bir hareketti.

Bu, kalmaya niyetli olduğu anlamına geliyordu. En azından bir iki dakikalığına.

Birden kalbi hızla çarpmaya başladı. O anı korkutup kaçırmamak için çok hızlı hareket etmekten sakınıyordu.

"Konyak olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Gerçekten merak ediyordu. "Gerçekten sadece kokusundan tanıyabilir misin?"

"Kardeşlerimle tanıştın."

"Kardeşler" kelimesi, duygularını filtreleme yeteneğinin daha az olduğu zayıf durumunda talihsizdi. Eli hâlâ Ian Eversea'nın boğazına sarılmak istermiş gibi seğırdi. Yeni gerginlikle birlikte oda, etraflarında çelik bir bant gibi gerilmiş gibiydi.

"Gerçekten *yaptılar*, biliyorsun," dedi usulca, aniden.

"Öyle mi?" Kadın şaşkıındı.

"Güller. Bana seni hatırlatıyor. Onlar tam da senin sahip olman gereken türden çiçekler."

Şimdi yatağının üzerinde nöbet tutan o muhteşem, zonklayan, yemyeşil çiçekler.

Yaprakları akıl almaz derecede yumuşak.

Yüzünde neredeyse acı ya da sevinç gibi bir şey titreşti. Sözleri derinlere nüfuz etmişti. Ve bir an için ikisinin de duyduğu tek şey hızlı nefes alıp vermenin yumuşak, yumuşak sesiydi.

"Size kolay bir gece dilerim, ama bu konuda pek umut yok gibi görünüyor," dedi birdenbire. "Bir uşak çağıracağım ve size yardım etmesi için aşağı göndereceğim. İyi geceler"

"Lütfen gitme."

Varlığı kadar yasaklanmamış ve konyakla sarsılmış kelimeler.

Ve Ian Eversea'yı boğmak için kullanacağı eli uzanıp dirseğinin hemen üstüne indi ve kapandı.

Onu terk etmesini sıkıca engelledi.

Hareketsizce birbirlerine baktılar ve sonra ikisi de sanki başka birine aitmiş, onlarla hiçbir ilgisi yokmuş gibi adamın eline baktılar.

Ve sonra eli, sanki takip etmekten başka çaresi yokmuş gibi yavaşça kolundan yukarı kayd. Kolunun ince, yumuşak, çıplak teninde. Çok soğuktu, ipeksi, yürek parçalayıcı derecede yumuşak bir yoldu.

Elinin altında gerildi.

Ve omzuna dökülen saçlarına dokunduğunda, usulca nefes verdi. Parmaklarını içine soktu, sonra acılı bir merakla yavaşça dışarı çıkardı.

"Eğer geceyi ele geçirebilseydim böyle hissederdim."

Konyak, karanlık ve aptallık tarafından serbest bırakılan daha fazla kelime. Lirizmlerinden utanacak ya da bu tür bir şiirin içine nasıl girdiğini ve onun etrafında ortaya çıkmaya devam ettiğini merak edecek kadar ayık değildi. Sadece doğru olduklarını düşündü.

Nefes nefese, şaşkın bir kahkaha attı.

Gülüşü onu heyecanlandırmıştı. Ve kısa nefesin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Genevieve Eversea'nın heyecanlı olduğunu biliyordu.

Gözleri solgun yüzünde gölgeler oluşturuyordu ama adam korku değil, sadece hayranlık hissediyordu. Nefesi ayrılmış dudaklarından hızla geliyordu. Adamın onu bırakıp bırakmayacağını test etmek için hareket etmedi.

Çekiştirirse onu serbest bırakıp bırakmayacağını merak etti.

Yapmamaya karar verdi.

Ama kadın çekmedi.

"Genevieve," diye mırıldandı spekülatif bir şekilde, ilk hecenin üzerine sertçe inerek, yumuşak Sussex tepeleriymiş gibi, sanki her hecenin kendine has bir karakteri varmış ve eşit ilgiyi hak ediyormuş gibi sonraki hecelerin üzerinden kayarak.

Saçlarını tekrar tekrar avucunun içine aldı. Çok yumuşaktı.

Ve bu şekilde onu saçma bir şekilde kendisine yaklaştırdı.

Ve ona geldi.

O kadar yakındı ki nefesi usulca adamın çenesine değdi.

Kız ona baktı. Bakışları kaynaştı.

"Karanlıkta benimle yalnız karşılaşırsanız ne olacağını *sanıyordunuz* Bayan Eversea?" diye mırıldandı.

Sonra saçlarından son bir kez çekerek başını geriye yatırdı ve ağzını onunkine yaklaştırdı.

Tadını çıkarmadı, kandırmadı, şımartmadı ya da göstermedi. İstila etti.
Bir

Bir parça alay, bir parça kendini beğenmiş bir zalimlik, sinirli dili kızın dudaklarının arasına girdi ve açgözlü, deneyimli bir aşığı öperken gösterdiği ustalıklı, cinsel pervasızlıkla yağmalamaya koyuldu. Bu zeki kıza ne kadar çok şey bilmediğini göstermek için. Kıpırdanmaya fırsat bulamadan savunmasını kırmak için.

Vücudu şaşkınlıktan kaskatı kesilmişti. Ağzı sıcak, yumuşak ve konyak kadar tatlıydı. Dudakları bir hediye harikasıydı. Kızın içinde en güçlü şekilde yaşayan hayvani içgüdünün şoku atlatıp onu diz çöktürmesi ya da öpüşmekten gerçekten zevk aldığını keşfedip her ahlaksız gibi teslim olması için sadece bir iki saniyesi olduğunu biliyordu.

Üçüncü bir seçeneği hesaba katmamıştı.

Genevieve Everse, bir likör ya da mükemmel bir uyuşturucu gibi gizlice, günlerdir yaptığı gibi, sıcaklığı, kokusu, cömertliği ve nezaketi, yıkıcı duygusallığı kan dolaşımına girdi. Elinin altında, vücudunun göğsüne zar zor değen kıvraklığı, bastırdığı tutkunun uğultusu adamın içini yaktı.

İstilacı, istila edilen haline geliyordu; bu üçüncü seçenektir. O artık onundu.

Saçlarındaki elini gevşetti ve şefkatle başını okşadı, Sanki porselenden yapılmış gibi şefkatle. Ağzı gevşedi, yumuşadı ve onun harikalarını keşfetmeye teslim oldu. Çiçek gibi dudaklarının bu kadar yumuşak olması düşünülemezdi ama yine de

çok talepkârdı ve evet, talep etmeye başlamıştı. Bunun için bir içgüdüğü vardı.

Bu onun felaketi olacaktı.

Titreyen bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Bir an durakladı, ağzını nazikçe onunkine dayadı, nefes almak için gereken bir an için bile onu hissetmekten vazgeçmeye isteksizdi.

Elleri göğsüne doğru kaydı, kalbinin attığı yerde durdu. Serin, yumuşak parmakları, düğmeleri açık gömleğinin ve gevşemiş kravatının çıplak tenine indi, dokunuşu önce çekingen ve soğuktu, sonra merakı cesarete dönüştüğünde daha kendinden emin oldu. Gömleğinin içinde daha derinlere kaydı, sıcak tenine, sert göğsüne doğru kaydı ve üzerinde kayarken, oradaki kıllara hafifçe sürtünürken "Yüce *Tanrım*," diye mırıldandığını ve iç çektiğini duydu.

Adam titriyordu.

Kız da öyle.

İri eli kızın omuzlarının üzerinde gezindi, aralarındaki o tatlı boşluğa yerleşti ve sanki sadece onun için oyulmuş gibi oturdu. Sonra omurganın anlamlı çizgisinden aşağıya, sırtının küçük kıvrımına, kıcının tatlı kıvrımını avuçlamak için kaydı.

Ve sonra onu sertçe bastırdı, sikinin sert kabarıklığına yaklaştırdı.

İkisi için de bir zevk şoku oldu ve kadın boğazından küçük, ilkel bir ses çıkardı. Ve kendini ona doğru itti.

Vücutlarının uyumu muhteşemdi. Beklenmedik bir şekilde doğruydı. Dudakları ısırды, yapıştı, kaydı; dili onu tekrar tatmak için daldı, onun verdiği kadarını alsa bile başı bu şehvetli saldırıya karşı geriye eğildi. Altındaki zeminin açıldığını ve yerçekiminin etkisini kaybettiğini hissetti. Kesinlikle uçuyordu.

Ondaki vahşiliğin *tadını* alabiliyordu, yaklaşan bir fırtınanın esintideki tadını alabildiği gibi hissettiği vahşiliğin. Sonsuz hissettiriyordu; onu şoke etmişti. Onun buna karşı mücadele ettiğini, bunun tarafından hırpalandığını biliyordu ama o an için tamamen kontrol altındaydı. Tıpkı her zaman kendine hakim olduğu gibi.

Onun kontrolü onu neredeyse dayanılmaz bir şekilde heyecanlandırıyordu. Onu çalacaktı onu. Serbest kalmasını istiyordu. Fırtına nihayet koptuğunda onun üzerinde ve içinde olmak istiyordu.

İşte bu yüzden öpüşmeyi bitirdi.

Aniden değil. Bir sahneyi bitiren mükemmel bir aktörün zarafetiyle yavaşça sona erdirdi. Onu kendine yakın tuttu, bir eli kışının kıvrımında duruyordu, diğeri hâlâ saçlarındaydı ve bir an için göğüsleri birbirlerine karşı yükselip alçaldı. Kadının göğüsleri adama doğru ezilmişti. Kadının nefesi, ayırık dudaklarından usulca adamın çenesine düşüyordu.

Ve tıpkı saçlarını sardığı gibi yavaşça çözdü. Sanki kendi başına ördüğü bir avuç ipekmiş gibi avucundan düştü.

Onu serbest bıraktıktan sonra geri çekildi.

İkisi de konuşmadı. Kendi nefesinin uğultusunu duyabiliyordu ama sanki bacadan esen rüzgârı dinliyormuş gibi bu sestən uzak hissediyordu. Yine de derisinin yüzeyinin son derece farkındaydı; ateşler içindeydi, içinde kabaran ... *arzu* ... gelgitini kontrol altına alma ihtiyacından dolayı ağrıyordu. Şişmiş sikiinin ısrarının ve midesinin çukurunda çırpınan engellenmiş arzu olarak tanıdığı mide bulantısının farkındaydı. Uzuvarındaki titreyen gerginliğin ve sırtında soğuyan terin, hepsi de arzusunun sadece kısa bir öpücükle ne kadar şiddetlendiğinin kanıtıydı.

Ateşi ve ağrısı düşmüştü. . . ve şaşkınlık. En son ne zaman *hayrete* düştüğünü hatırlayamıyordu.

Endişe *verici* bir şekilde, konuşabildiği ortaya ıktı.

"Öyle mi oldu?"

Fısıldadı. Ama şaşırtıcı derecede cesur bir soruydu. Ağzını açtı. Sonra tekrar kapattı.

Onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu: Bu öpücük diğer tüm öpücüklerin anısını neredeyse yok etmiş ve gelecekteki tüm öpücüklerin ölçüleceği bir kıstas haline gelmiş miydi? Onun hayallerini alevlendirmek, göğsünü kabartmak ve öpüşme hakkında ne kadar az şey bildiğini hatırlatmak için tasarladığı görkemli, mor retoriğine uygun muydu?

Doğru cevabı tam olarak bilmesi için bir saniye geçmesi gerekti. "Neredeyse."

Eğer strateji nefes almak kadar doğal olmasaydı Falconbridge Dükü olamazdı ve bu iş berbat edilemeyecek kadar önemliydi.

Başı biraz sarsıldı. Tamamen hareketsiz kaldı.

Kadın avantajlıydı; odanın loş ışığı onu çerçevesliyordu ve kadın onu incelerken çoğunlukla gölgede kalıyordu. Onun daha güzel bir manzaraya sahip olduğundan şüpheliydi.

"Yüz ifadeni görmelisin," dedi usulca. "Düello olan mı?"

"Hayır. Bu daha çok hırlayan bir köpeğin yavru bir kedi tarafından burnuna vurulmasına benziyor. şaşırmış ve hakarete uğramış. Sanki her şeyin doğal düzeni altüst olmuş gibi."

Gözlerini kırıştırdı. Lanet olsun, ama bu benzetme karşısında nutku tutulmuştu.

Bir saniye sonra da, bu konuşmanın konusu olduğu için çok öfkeliydi.
o.

"Hırlayan ... köpek ... ?"

Bunu sessizce söyledi, ama ses tonundan düşündüğü anlaşılıyordu onu ağırmamayı.

Ağzının kenarları hızlı bir gülümsemeye yukarı kalktı.

Kadının ondan korkmaması onu hem sevindiriyor hem de sinirlendiriyordu. Ondandır korkması gerekirdi. Belki de korkuyordu ve sadece onu tekrar tekrar test ediyordu.

Kendini tekrar tekrar test ediyor.

Kimin kazanacağını ve bu işin nasıl biteceğini bilse de onu alkışlamak istedi.

Hâlâ solgun, bulanık, gölgeli bir yumuşaklıktaydı. Saçları artık dağınık ve neredeyse komik bir karmaşaydı. Adamın karıştıran elleri yüzünden hafif bir tüy halesi oluşmuştu. Kendi saçlarının da karmakarışık olduğunu biliyordu. Kasıtlı olarak onunla uğraşmaktan kaçındı.

Onun yüz ifadesini okuyabilmesi ve kendisinininkini görememesi ona haksızlık gibi geliyordu. Sanki tüm duyularını kullanmaktan mahrum bırakılmış gibi kafası karışmıştı. Çok kısa bir süre içinde kendi duygularını onunkilere göre ölçmeye alışmıştı.

Ateş hâlâ kısıktı; muhtemelen hâlâ konyak ve puro dumanı kokuyordu; pencereden görünen şafak hâlâ uzak ufukta soluk bir ışık şeklinde sadece bir öneriydi. Her şey tamamen aynıydı. Ve yine de her şey tamamen yabancıydı. Tıpkı canlı bir rüyadan uyandıktan sonraki o kutsanmış saniye gibi, yaşadığı hayatın tüm ağırlığı henüz içine sızmamışken ve bir bebek kadar yeniyken.

Genevieve başını eğmiş, parmak uçlarını dudaklarında gezdiriyordu. İleri geri. İleri geri. Dudaklarının şişip şişmediğini merak ederek sinirli bir şekilde onu izledi. Suçluluğun daha tahammül edilebilir kuzeni olan kızgınlığını fark etti.

"*Sarhoşum*," diye .

Söylenecek çok anlamsız bir şeydi. Ayrıca artık tamamen doğru da değildi.

Neredeyse ayıklığın diğer tarafına kadar kendini öpmüştü.

Parmak boğumları dudaklarında hareketsiz kaldı ve kaşları çatıldı. Elini kasıtlı olarak aşağı indirip diğer eliyle birleştirdi ve her ikisini de kalçalarına dayayarak ona baktı. Ve bir an için onun saçma sözlerini gerçekten *düşünmüş* gibi göründü.

"*Tabii ki* öylesin," diye espri yaptı sonunda ve çok, çok nazikçe. "Hepsi bu kadar eminim."

Sesinde duyduğu o titreme *kahkaha* mıydı? Biraz korku da olabilirdi.

Ondan mı, yoksa az önce yaptıklarından mı? Ya da ne yapmak *istediğini*?

Adamın yapmak istediği şeyden korkmalıydı. Ya da en azından sağlıklı bir kendini koruma duygusuna sahip olmalı.

Ama bunu yapabileceğine dair çok az şüphesi vardı. Tek gereken stratejiydi.

Şimdi ondan uzaklaşıyordu. *Gitme*, ilk panik düşüncesi oldu. Ardından: *Acele* et.

"Sana bakması için aşağıya bir hizmetçi göndereyim mi?" dedi geri çekilirken.

Elinde değildi elbette. Ona bakmak. İnsanlarla ilgilenmek. Millicent'ın bonesini nazikçe değiştirip tekrar bağlarken yine onu düşündü. Nezaket *soluyordu*. Açlıkla ona doğru atıldı ve aynı hızla uzaklaştı.

"Hayır, ben kendim çıkarım," dedi sertçe.

Onu ne getirdiğini gördün mü? *Basitlik*. bile geçirme. Durakladı, belki de sözlerinin sertleşmesini bekliyordu. Şu anda bunu yapabilecek durumda değildi.

Yani gerçekten gitti.

Bölüm 16

Merdivenleri hızla çıktı ve kapıyı kapatıp, sanki tüm istenmeyen arzuları dışarıda bırakıyormuş gibi bir anlığına kapıya yaslandı.

Ama orada güller vardı, bir nöbetçi gibi nöbet tutuyordu.

Genevieve Eversea'nın *gerçekte* kim olduğunu dünyaya duyurmak.

Gerçekten de öyle. Bana seni hatırlatıyor.

Çok güzel olan ağzı, o çok güzel öpücükten dolayı yanıyordu. Ve onun sözlerini hatırladı, sanki ilk başta onu aşağıya ve kollarına çeken bir büyü gibiydiler. *Yapmak isteyeceğinizi hiç hayal etmediğiniz şeyleri yapmak istemenize neden olmalı ve o anda tüm bu şeyler mükemmel bir anlam kazanacak.*

Neredeyse, demişti.

Yalan söylüyordu. Kendi kendine yarı gülümsedi. Tabii yalan söylemiyorsa.

Gülümsemesi soldu.

Çünkü bir öpücüğün *bundan* daha iyi olabileceği düşüncesi... neredeyse akıl almaz bir şeydi. Elbette insan sevdiği birini öptüğünde bu onu bedeninden ayırırdı.

Şimdiye kadar bildiğiniz en yoğun fiziksel zevki müjdelemeli ya da en azından vaat etmelidir, bu vaadin yerine getirilip getirilmediğine bakılmaksızın.

Titreyen bir nefes aldı. Yatağın kenarına sertçe oturdu.

O sırtını parmaklarını nazikçe ona yasladı ağzını iyice öptü ve aynada kendine baktı.

Söz veriyorum. Aynen öyle olmuştu.

Sonra elini ağzından çekti ve inceledi. Harry'nin öptüğü eli.

Dükün parmaklarıyla çimlere tutturduğu diğer gün.

Bu akşam Dük'ün gömleğinin içine kaydığını ve Dük'ün dilinin onunkine karıştığını.

Dokularla ilgili anılar aklına geldi, hepsi de sırasızdı: adamın dili, sinirli, sıcak ve konyakla tatlanmıştı ve onun diline dokunuşunun damarlarında nasıl sıcak bir cıvıltıya yol açtığını hatırladı. Göğsünün teni pürüzsüz ve gergindi ve parmaklarına doladığı koyu renk tüylerle kaplıydı. Sert kalçalar, sert penis, sıkı eller, hepsi de inançla ve son derece emin bir bilgiyle vücuduna bastırılmıştı ve vücudu onunkine nasıl uyum sağlayacağını nasıl da biliyordu. Vücudu bunun için *tasarlanmıştı*.

Ah, ama ellerini onun saçlarına da dolamıştı. Bu, onun için bir hoşgörüydü. Bir lütuf notası, şefkatli bir tat.

Ona duyduğu arzuyla titriyordu.

Tüm bunların gücü olağanüstüydü ve gerçekten de, bir ruh çağırma seansı sırasında ruhları çağırması gerektiği kadar, bunların anılarını çağırmaması gerekiyordu.

Aniden ayağa kalktı ve içgüdüsel olarak güllere yaklaştı. Bir tanesinin kadifemsi yumuşaklığını tekrar okşadı. Sonra bir tanesini avuçladı.

ellerinde. Ve Dük'ün elinin kışının altından kayarak onu sikine doğru bastırıldığını hayal etti.

Bu anıyı hatırlayınca içine dolan zevk şokuna karşı gözlerini kapattı.

Onun yatağına doğru gittiğini hayal etti. Öpücüğü yeniden mi yaşıyordu? Uyuyacak mıydı? Yoksa bu tür öpücükler onun için sıradan bir olay mıydı, atları bilen adam için.

Korkuyordu.

Yüzünü ellerinin arasına aldı, zor nefes alıyordu.

Ve korkması gereken nedenlerden dolayı korkmuyordu. Onu en çok endişelendiren okumasının son kısmıydı.

Bu sözün yerine getirilip getirilmediğine bakılmaksızın.

Çünkü doğrusu, öpücüğü tekrar yaşadığında hissettiklerine bakılırsa . . bu söz yerine getirilmezse *ölebileceğini* düşündü.

Sonbahar, mutfak penceresinden görünen parlak mavi bir dikdörtgendi ve göz alabildiğine uzanan bir çizgiydi.

çıplak ağaçların olduğu özel bir pencere. Yine açık bir gün, yine doyurucu bir kahvaltı.

Bayan Eversea, Bay Eversea'nın koluna hafifçe dokundu. Bir işaret. Evli insanların yaptığı türden bir şey. Kaşların bir anlık seğirmesiyle bir anlam evreni aktarılabilirdi. Çünkü başka biri Genevieve Eversea'ya kahvaltı sırasında bu kadar doğrudan ve bu kadar uzun süre bakmış olsaydı, bu uygunsuz bir davranış olarak değerlendirilebilirdi. Ama bunu misafirleri yapıyordu ve o bir düktü.

Ama belki de sadece yorgundu ve tam karşısındaki gümüş kahve fincanındaki yansımasının büyüüne kapılmıştı.

Jacob Eversea'nın karısına bir kaşının ucuyla ilettiği şey de buydu. Bir çeşit omuz silkme.

Masanın etrafında oturan erkeklerin *hepsi* bu sabah çok daha itibarsız görünüyordu. Doğru dürüst giyinmeyi ve düğmelerini iliklemeyi başarmışlardı ama uşak hizmeti almayanlar akşamdan kalma elleriyle tıraş olmaya çalıştıklarında yüzlerindeki birkaç bıyığı kaçırmışlardı. Ve erkeklerin gözlerinin her biri kırmızıydı.

Ian Eversea istemedi Dük'ün bakışlarını yakaladı. Dük bıçağını aldı ve yavaş bir hassasiyetle tabağının üzerinde kaydırarak bir dilim jambonu bir eşkıyanın boğazını keser gibi ikiye böldü.

Ian gürültüyle yutkundu.

"Ian, iştahın biraz kapalı görünüyor," diye suçladı annesi. "Belki de daha az içmelisin."

Dük yavaşça çiğnedi. Yuttu. Ve gülümsedi.

Kahve fincanında kendine hayranlık duymuyordu.

Genevieve Eversea her zamanki sakin haliyle, mavinin yumuşak bir tonuna bürünmüş, yorgun ve güzeldi; dün gece omuzlarından koyu bir şelale gibi dökülen saçları sihirli bir şekilde sarılmış, toplanmış ve evcilleştirilmişti. Kadınlar saçlarının kimin kontrolünde olduğunu göstermeyi severdi.

Eli, verdiği hissin anısıyla uğuldadı. Hafta bitmeden tekrar indirecekti.

"Gün o kadar güzel ki Rosemont'a bir yolculuk yapabileceğimizi düşündüm," diye masadakilere duyurdu. "Sussex'teki malikânem. Londra'da o kadar çok zaman geçiriyorum ki, orayı nadiren görme fırsatım oluyor. Buradan bir saatlik mesafede ve yağmur henüz yolları berbat etmedi."

"Moncrieffe, ne kadar da ."

Dük, Jacob Eversea'nın alaycılığını çok kuru bir bakışla ödüllendirdi.

Ve birdenbire Jacob gümüş kahve fincanını ona doğru itti.

Isolde Eversea kocasına baktı ve gülümsemesini geri çekti.

"Oh, şimdi, efendim." Aşçı Harriet rolünün gasp edilmesine sinirlenmişti. Kendisini bekleyen Dük'ün bileğini burkmaması için hemen yanına koştu ve ona bir fincan kahve daha doldurdu.

"Sussex'te bir mülkün olduğunu bilmiyordum, Moncrieffe."

Bunu söyleyen Lord Harry Osborne, gülümsemeye çalışarak şunları söyledi

O.

"Var," dedi dük kolayca. "Ve benim de birkaç tablom var.

bir uzmanın gözünden yararlanmak. Tablolar bana miras kaldı. Onlar hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim."

Genevieve'in gözlerinin altında soluk mavi halkalar belirdi. O da pek uyumamıştı.

Henüz onun gözleriyle doğrudan karşılaşmamıştı. Karşılaşacaktı.

Harry aceleyle, "Belki Genevieve'le ben size yardımcı olabiliriz," diye gönüllü oldu.

Moncrieffe Harry'yi görmezden geldi. "Evde bir yerlerde bir kedi yavrusu resmi olabileceğini de düşünüyorum ... ama ziyaret etmeyeli çok uzun zaman oldu ..."

Millicent buna gülümsedi. Kendisiyle hem dalga geçildiğini hem de alay edildiğini anlamayacak kadar basit biri değildi. Ama aldırmadı.

"Kuğuları hatırlıyor musun?" Genevieve birdenbire, neredeyse coşkuyla, "Kuğuları hatırlıyor musun?" diye sordu. "Rosemont'a ilk ziyaretimizi hatırlıyor musun Millicent? Dük yokken bir hevesle gitmiştik."

Millicent, "Muhteşemlerdi," diye onayladı.

"Ama ev açık mı, Moncrieffe?" Jacob Eversea bilmek istiyordu.

"Birkaç gün önce bir ya da iki gün geçirebileceğime dair haber gönderdim.

İki tane var ve personel hiç şüphesiz burayı ziyaretçiler için hazırlamıştır."

Harry'nin başı aniden yukarı kalktı. Çatalı ağzının ortasında dondu kaldı. Parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Sonra yavaşça tabağına koydu. Boğazını temizledi.

"Sen . ." Durdu. Çenesinin etrafındaki gerginlik onu daha da anlamlı bir şekilde kare şeklinde gösteriyordu. "Diyorum ki, Lord Moncrieffe, siz . . ."

Herkes Harry'ye döndü.

Yakışıklı Lord Harry Osborne, beş kartlı loo'da düke kaybedebileceğinden fazlasını kaybettikten sonra biraz daha kötü görünüyordu. Kötü bir gece uykusu yüzünden gözleri biraz sarkmıştı. Çok fazla konyak mı içmişti? Yoksa o da mı Genevieve Eversea için dönüp duruyordu? Ya da Leydi Millicent Blenkinship'e mi? Gece yarısından sonra Millicent'ın elini öperek çılgınca koşturuyor muydu?

Dük, Genevieve Eversea'nın üzerinde dönüp durması *gerektiğini* düşündü.

Dük dün gece tam olarak bunu yapmıştı.

Dük dikkatini ona yöneltti. "Evet, Osborne?" "... Rosemont'ta bir seranız var mı?"

Harry onu şaşırtıcı derecede yoğun bir bakışla süzdü. Odanın üzerine meraklı bir sessizlik çöktü.

Genevieve Harry'ye baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, bu durum karşısında büyülenmişti.

olaylar. Sonra gözlerini düke çevirdi ve sonra titizlikle tabağına geri dönerek kenarlarındaki gül desenlerine ve özenle içi boşaltılmış yumurtasına hayranlıkla baktı.

Harry resmen *kıskanmıştı*. Ya da öyle görünüyordu.

Dük bu sessizliğin yerleşmesine, anlamlı hale gelmesine izin verdi. Sonra belli belirsiz gülümsedi ve neredeyse ilgisizce, "Herkesin bir serası yok mu?" dedi.

Masadaki herkesin bu ifadeden bir anlam çıkarmaya çalışan zihinlerinin vızıltısını duyabiliyordu.

Harriet çatalı düşürdüğünde herkes irkilerek biraz sıçradı.

"Burası çok güzel, Harry," dedi Genevieve nazikçe. "Rosemont öyle. Bugün güzel bir kısa yolculuk ve oyalanma olacak. Ve galeriyi düşün. Çok hoşuna gidecek."

Kız ona gülümsedi, Harry de zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Moncrieffe'in içini bir kıskançlık dalgası kapladı. Genç aptalın huzursuzluğunu gidermeye çalışıyordu. Çünkü çok *düşünceliydi*.

"Eğlenceli olmayacak mı, Harry!" Millicent heyecanlandı. "Kuğular! Oh, evet!

Hepimiz gidelim."

"Başka planlarım var," dedi Ian çabucak.

Annesi, "Belki de gidip kuzenin Adam'la konuşmalısın, Ian," diye önerdi.

Papaz Adam'ın Ian'ın vicdanını rahatlatmasına ya da iştahını yeniden kazanmasına yardımcı olabileceği ima edilmektedir.

"Çizim defterinizi de yanınızda getirmeyi unutmayın, Leydi Millicent," diye ısrar etti Dük kasvetli bir sesle. "Çünkü baktığınız her yer ... çok güzel."

Şimdi Genevieve'e bakıyordu.

Genevieve o soğuk mavi gözleriyle ona baktı. Onun sözlerinin bir oyunun parçası olduğunu biliyordu ama yine de bunun tamamen bir oyun olmadığından şüpheleniyordu.

Belki de yanaklarına renk veren şey bu kafa karışıklığıydı.

Ya da belki de onun ellerinin nerede olduğunu düşünüyordu.

Bir gece önce.

Bir adam umut edebilir.

Piknik hazırlandı; soğuk kümes hayvanları, kekler, hurmalar ve bir tekerlek peynirin yarısı alelacele bir sepete konuldu

Uzakta olacakları birkaç saat boyunca açlık hissi duymayacaklar ve böylece dükün personelini ani bir küçük aristokrat istilasını besleme ihtiyacıyla korkutmayacaklardı.

Falconbridge Dükü, Harry, Millicent ve Genevieve'den (kaypak Olivia daha önce söz vermişti) oluşan son grup ve onlara eşlik eden uşaklar Dük'ün arabasına binerek Pennyroyal Green'den geçip Bayan Marietta Endicott'un akademisini, Pig & Thistle, Adam'ın dışarıda durup Ian'la konuştuğu ve Ian ters ters bakarken el sallamak için bir kolunu kaldırdığı papaz evinin yanından; kasaba meydanında birbirine dolanmış iki devasa meşenin yanından, öyle dolanmış oldukları söylenirdi ki, ışıktan, havadan ve topraktan pay almak için birbirleriyle savaşımlar da biri diğeri olmadan ayakta duramazdı. Bunun da Everseas ve Redmond'ları temsil ettiği söylenirdi.

Sussex'in inişli çıkışlı tepeleri üzerinde, arada bir ufukta göz kırpan denizin ışıltısıyla yaklaşık bir saat süren yolculuklarının sonunda Dük, "İşte buradayız. Rosemont topraklarındayız."

"Peki Rosemont'un sahibi olmaya nasıl karar verdin, Moncrieffe?" Harry bilmek istiyordu. Belki de bir kâğıt oyununda kazandığını ve bir gün kendi malikânesini kazanabileceğini umuyordu.

"Karımın çeyizinin bir parçasıydı," dedi yüzü pencereye dönük bir şekilde.

Dük bu ani sessizlik karşısında kendi kendine alaycı bir şekilde gülümsedi. Ölen karısından söz ettiğinde kimse ne diyeceğini bilemezdi. Bir konuşmanın bitmesini istediği zaman işe yarar bir taktikti bu.

Şu anda durum pek de öyle değildi.

"Ve şimdi benim." Parlak bir ifadeyle onlara döndü. "Evin büyük göreceksiniz, Eversea Evi ya da diğerk bazı evlerim gibi değil.

ama rahat ve bahçeler güzel. Kadınlar en çok bahçeyi seviyor gibi görünüyor. Bir de yunus havuzunu."

"Satir," diye düzeltti Genevieve hemen.

Ve sonra gülümsedi, bunu bilerek söylediğini fark etti.

Moncrieffe gülümsememek için dudağını ısırды.

"Vaccario'nun gravürünü hatırlıyor musun, Genevieve?" Harry ekledi aceleyle. "Uyuyan bir kızı izleyen satir mi? Londra'daki kitapçıda bulduk."

"Hatırlıyorum." Karşıdan Harry'ye baktı. Dükün yanında oturuyordu.

İkisinin herhangi bir gravürüne "Kış ve Yaz" adını verirdi.

Ancak kışın tadına bakmıştı ve kış, anlaşıldığı üzere, yangın çıkarıcıydı.

Millicent onun yanına oturdu ve Harry ile Dük'ün kendi kafalarında iki kadın arasında benzer karşılaştırmalar yapıyorlardı.

"Büyüleyici bit of baroque art," Harry pressed on, almost Umutsuzca. "Vaccario'nun gravürü."

Normalde Genevieve bunu hevesle kabul ederdi. "Gerçekten de öyle," diye kibarca kabul etti. Kış'ın tadına bakma düşüncesi dikkatini dağıtmıştı.

"Siz ikiniz her zaman olayların ne *olduğu* hakkında çok fazla konuşuyorsunuz.

Barok, Ortaçağ ve diğerleri. Neden sadece onlara bakıp tadını çıkarmıyorsunuz?"

Millicent bunu güler yüzle söyledi.

Hepsi ona bakıyordu. Millicent'in cazibesinin anahtarı da buydu ve Harry'nin onunla evlenmek istediğini düşünmesinin nedeni de şüphesiz buydu. Herkesin bir şeyleri etiketlemeden, sadece onlara bakmak ve onlardan zevk almak için bir hatırlatıcıya ihtiyacı vardı.

Ev, yaprakları döküldüğünde bir kemerle birleşen çıplak, uzun, uzun kavak ve huş ağaçlarıyla kaplı uzun bir yolun sonundaydı.

Bahar. Tepeler yeşil bir battaniye gibi dalgalanarak, en yükseklerinde yer alan evin etrafına dikkatsizce sarılmıştı. Manzara, duvar görevi gören çitlerle özenle ikiye bölünmüş tarlalarda otlayan koyun ve inekleri gösteriyordu.

"Çok güzel, Moncrieffe," dedi Harry ciddiyetle, biraz da umutsuzca, etrafı dairesel bir arabayla çevrili, basit, kırmızı tuğlalı, mücevher kutusu gibi bir ev görüldüğünde.

Satir ortasına su tükürmekle meşguldü. Dük onlara,

"Karım buna bayıldı," dedi.

Herkes birdenbire hiç ziyaret etmemesinin sebebinin bu olup olmadığını merak etti.

Ama bunu stratejik olarak söylemişti. Ve sabırlı değildi. Moncrieffe Bu geziyi gerçekten de sosyalleşmek ya da yeşil Sussex topraklarında daha fazla dolaşmak için yapmamıştı. Geziyi bencilce nedenlerle yapmıştı.

Bu yüzden eve girdiklerinde onları pek aceleye getirmemiş olsa da, küçük personel tarafından gerçek bir sevinçle karşılandı

-Turun temposunu o belirledi ve onun temposu genellikle her zaman hızlıydı. Antredeki mermerin Carrera olduğunu, oturma odasındaki sandalyelerin Chippendale olduğunu, halıların karısının babası tarafından Türkiye'den satın alındığını belirtti.

Sonra da onları galeriye getirdi.

"Bu."

O izledim Genevieve nefes nefese olarak onu gözler
düştü üzerinde Resim.

Ve sonra hareketsiz kaldı. Ve o izlerken sanki güneşin kendisi içinde yükseldi.

Nefesini tuttu ve merakla onun gözlerini takip ederek döndü.

Gördüğü şey, bir şezlonga uzanmış çıplak bir kadının çekici bir görüntüsüydü. Kadının bakışları çok dolaysızdı -neredeyse arkadaşı Wyndham'ın genelevler için hazırladığı tuvallere yayılmış kadınlara çizdiği bakışlar kadar dolaysızdı- ve göğüsleri çıplaktı. Belki de karma bir topluluğun konsantre bir şekilde bakması gereken türden bir resim değildi. Yine de göğüs, göğüslere göre mütevazıydı ve kadının eli mütevazı bir şekilde monsunun üzerinde duruyordu.

Karısı bu resmi çok sevmişti.

Moncrieffe için dekoratif ve çıplaktı; kitaplarında bir değerdı.

Çalışanları tozunu alıyordu.

Genevieve için ne anlama geldiğini biliyordu.

"Bu *Titian*," diye nefes aldı Genevieve. "Bundan eminim."

Yüzünü yavaş, şaşkın ve inanamayan bir gülümseme kapladı. Gözlerinde şaşkın bir zevk parlıyordu. Ve kalbinin, o şeyin *huzurunda* olmaktan duyduğu katıksız zevkle hızla çarptığından emindi.

Çünkü kalbi onun onu sevdiğini görmek için çarpıyordu.

Sanki resmi kendisi yapmış gibi dönüp ona baktı. Kadının ışıltısı onu tamamen sessizleştirdi. Sadece güneşlenebiliyordu.

İnsan bir şeyden ya etkilenir ya da etkilenmez, bunu biliyordu.

Belirli zevkler -örneğin kaliteli şarap ya da çaylar- edinilebilirdi. *Beceri* kazanılabilirdi ama yetenek kazanılamazdı. Ve tutku ya doğuştan gelirdi ... ya da gelmezdi.

Aslında resim hakkında fazla bir şey bilmek hâlâ umurunda değildi. O sadece Genevieve Eversea'ya ne yaptığını önemsiyordu.

Ve onun gözünde ona değerini veren de buydu. Ressamın adı ya da kullandığı pigmentler değil.

Onun sevincini kendi sevinci gibi hissetti.

"Venüs," dedi sonunda.

Bunun açıklığına güldü. "Evet!"

"Dokunabilirsin." Yumuşakça güldü. "Şimdi nazikçe."

Gözlerini ona doğru çevirdi ve göz kapaklarının hafifçe inmesinden imayı tam da onun istediği gibi duyduğunu anladı.

"Oh, yapamam. Bu paha biçilemez."

"Oh, bir fiyatı var. İcra memuruma şu anki değerinin ne olduğunu sorun. Her şeyin bir bedeli vardır," dedi dük duygusuzca.

Sadece ağzının kenarını kıvırdı.

"Bu Titian, tamam." Harry eleştirel bir gözle baktı. Bunu hızlıca ve neredeyse sinirli bir şekilde söyledi. Belli ki sesinin duyulmasını istiyordu, çünkü bir anda kendisinin ve Millicent'in bir şekilde unutulduğu anlaşıldı. "Kızın, Genevieve'in inci gibi derisine ve yanında uyuyan küçük köpeğe bakın. . . Tüylerinin kırmızısı tam Titian'a göre. Resimdeki köpek tipik olarak sadakati temsil ediyor. Ve uyuduğunu fark edeceksiniz."

Dük, çıplak bir kadının yanında uyuyan bir köpek gördü.

O sadece Genevieve'in umursayıp umursamadığını önemsiyordu. Onun sanat hakkında konuşmasını dinlemek hoşuna gidiyordu.

"Ve sanırım Veronese bir zamanlar Titian'ın asistanıydı," diye devam etti Harry, neredeyse çok hızlı konuşarak.

Genevieve ve dük hep bir ağızdan, "Venüs ve Mars," dediler.

Harry aniden sessizliğe gömüldü.

Millicent da resme bakıyordu. Resim aslında geniş geyik gözleri ve açık yüzüyle Millicent'a oldukça benziyordu ama resim çıplak olduğu için kimse bunu söylemeyecekti.

En azından iki kadının önünde.

"Çok güzel ama nasıl olur da herkesin görebileceği şekilde açıkta yayılabilir?"

Millicent kaşlarını kırıştırdı. Sesi kınıyormuş gibi çıkmıyordu. Sesi gerçek anlamda meraklı, biraz eğlenmiş ve biraz da tiksiniş gibiydi.

Millicent belki de dükün şimdiye kadar tanıştığı en gerçekçi genç kadındı.

Harry ona kuşkuyla bakıyordu. Kararsızdı. gülümsemek ya da elini alına vurmak için.

"Kesinlikle öyle, Leydi Blenkinship," dedi dük kasvetli bir sesle. "Oldukça yüzsüz biri. Belki biraz fazla açık. Ben Venüs'ün her seferinde biraz daha ortaya çıkmasını ."

Ve bu o kadar açık, o kadar açık bir imaydı ki, herkes biraz kıpırdandı, tedirgin oldu.

Genevieve kıpırdamadan durdu, sanki bu özel ima onun üzerinden süzülen eller gibi geçmişti. Yüzünün kızarmasını, yan gözle azarlar gibi bakmasını bekliyordu.

Genevieve birden Harry'ye döndü ve telaşla, "Ve bak Harry, arkadaki resimdeki genç bayanlar... onun hizmetkârları. Elbise sandığını karıştırıyorlar."

Harry doğrudan ona baktı. "Belki de onu korumak için acele ediyorlardır. Namusunu korumak için." Bunu bir öğüt gibi söylemişti.

Resimdeki kadın ne kadar çıplaksa, kel olduğu ima ediliyordu.

"Titian'ı sevdiğini sanıyordum, Harry."

Tereddüt etti. "*İstiyorum*." Kelimeler neredeyse -tam olarak değil ama neredeyse- bir inilti gibiydi.

Bunu kısa, garip ve kafa karıştırıcı bir sessizlik izledi. Dük turun bu kısmına ara vermeye karar verdi.

"Serayı sormuştun Osborne. Sera hakkında sormuştun, Osborne. gördün mü?"

Bu da bir eldivendi. Çok, çok ince bir tane. "Belki de seraya yapacağımız ziyaret, bir şeyler yiyip içtikten sonra Biraz piknik gibi," dedi Genevieve parlak ve çok hızlı bir şekilde.

Serada ne bulacaklarını çok iyi biliyordu.

"Onu şimdi görmek istiyorum." Harry alışılmadık biçimde sertti.

Millicent, Harry'yle dayanışma içinde, "Ben de görmek isterim," dedi. "Çiçekleri severim! Sahip olabileceğiniz ilginç çiçekleri çizmek isterim."

Dük, "Kendimi biraz acıkmış hissediyorum," dedi.

Dük olduğu için de o kazandı. Böylece pikniklerinin tadını çıkarmaya gittiler ve Genevieve bir sera ertelemesi kazandı.

Bölüm 17

Uşaklarla Harry piknik sepetini, üzerinde yarım düzine kadar devasa, asabi, muhteşem beyaz kuğunun yüzdüğü gölün yanındaki çimenlere taşıdılar. Söğütler yapraklarının çoğunu kaybetmişti.

yapraklar, aksi takdirde kıyıya çok güzel bir şekilde ağlayacaklardı. Millicent, Harry ve uşakların peşinden gitti, sanki bu pastoral manzarayı fotoğraflamadan bir an daha duramayacakmış gibi, birisinin kılıcını çekip çıkardığı gibi, eskiz defterini çıkardı.

Ve Harry'nin Millicent'a uşaklarla çevrili bir ortamda evlenme teklif etmeyeceği kesindi. Gerçi Genevieve şimdi onun koşa koşa gidip bu küçük, sevimli yerde evlenme teklif etmek isteyeceğinden endişe ediyordu. Burada bir evlenme teklifi almayı çok isterdi.

Genevieve yürüyor ve galeride Harry'nin yüzündeki gergin ifadeyi düşünüyordu. Sıkıntılı bir telaşla söylediği sözleri. Az önce bazı şüpheler kurnazca kabul edilmişti ve o da bunu onaylamamıştı.

Harry kıskanmıştı.

Ya da Harry onun için endişeleniyordu.

Bunu *kıskançlık* olarak düşünmeyi tercih etti.

Ama bu onu neden mutsuz etsin ki? Çünkü sadece o mutluyken kendini gerçekten huzurlu hissediyordu. İtiraf etmeliydi ki Dük gelene kadar neredeyse her zaman öyleydi.

"Burada çok mutlu olabileceğimi hayal edebiliyorum," dedi yüksek sesle. "Çok hoş bir yer. Sıkıcı olmadan dingin. Rahat ve misafirperver."

Oh, Tanrım. Lütfen bunun beni tarif ettiğini söyleme.

Ama Dük hiçbir zaman bariz cazibelere kapılmadı. "Burada hiç uzun süre yaşamadık. Ama burası onun en sevdiği evlerden biriydi."

Biz. Karısı. Karısı.

Nasıl biriydi? İlk düşesine ne olmuştu? Hâlâ bu soruyu sormakta kendini özgür hissetmiyordu. Yine de sevdiği evin onun hakkında çok şey söylediğini düşünüyordu.

Genevieve karısı tarafından sevildiğini umuyordu. Ancak bunu yapmasını kolaylaştırmadığından emindi.

Sıradan bir sohbetin yokluğunda, dün geceki öpücük yankılandı. onu. Bugün tam anlamıyla bir düktü; dün gece ise kendini çok insani, savunmasız ve yalnız hissetmişti. Giysileri eğri büğrü, teni sıcak, dudakları... dudaklarını düşününce vücuduna yayılan zevk dalgası karşısında nefes almak için durmak zorunda kalmıştı. Ona karşı bir hakkı olduğunu hissetmişti; o öpücükte verdiği kadar almıştı da.

Ama aslında Titian onu yeniden utangaç hissettirmişti. Adamın varlıklı, güçlü ve nüfuzlu olduğunu elbette biliyordu ama nedense o küçük resim harikasına sahip olmak bunu daha da keskin bir şekilde ortaya koyuyordu.

Adamın bunu ona göstermek istediğini biliyordu çünkü kızın bunu seveceğini biliyordu.

Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi.

O kadar uzun süre başka bir şey söylemedi ki, kadın onun gerçekten de ne söyleyeceğini şaşırmış olup olmadığını merak etti. Kısa tanışıklıkları boyunca onun boğazını temizlediğini ya da kekelediğini hiç duymamıştı. Onun kıpırdadığını ya da kızardığını hiç görmemişti. Ama onun da kendi şüpheleri olduğundan hiç kuşkusu yoktu. *İçten içe* kendini toparladı. Dünyadan beceriksizliğini saklıyor, kırılganlığını gizliyordu. Gururunu koruyordu.

"Evet, Bayan Eversea, sanırım planımız işe yarıyor," dedi sonunda. "Titian'ı gördüğünde Harry'nin yüzünü gördün mü?"

"Evet. Ama acı çekiyor."

"Oh, Tanrı aşkına. Elbette acı çekiyor. Mesele de bu zaten." Yarı eğlenmiş, yarı sinirlenmişti.

"Ama o benim arkadaşım. Ve ben ..." Hissettiklerini nasıl kelimelere dökeceğini bilmiyordu.

"Evet, evet. Onu seviyorsun. *Vesaire*. Gerçi o *tamamen* seni hafife aldım."

Kadın sinirlendi. "Yapmadı, biliyorsun. Beni önemsiyor, bunu biliyorum. Ve lütfen artık kumar oynamasına izin verme! Mirasını kaybedecek."

"Seni mi yoksa başka bir kadını mı sevdiği konusunda en ufak bir fikri olmayan bu adam için duyduğun endişe çok dokunaklı. Ama o yetişkin bir adam ve ben onun ne annesi ne de babasıyım ve eğer isterse onu kumar oynamaktan bana düşmez." Dük sertti.

"Ama onun parasını almak zorunda değilsin."

"Ve kumar oynamak zorunda değil," dedi basitçe.

Elbette haklıydı. Kısa ve sinirli bir iç çekti.

"Ya senin kölece bağlılığına alıştığı için saf bir kıskançlık acısı çekiyor, Genevieve, ya da sana olan ilgim seni tamamen yeni bir ışığa bürüdü ve kalbi bir rüzgar gülü gibi sallandı. Ve eğer istediğin adam buysa,

Planımız işe yararsa, işte böyle bir adamınız olacak. Benim hakkımda sana bir şey söyledi mi?"

Hiçbir şey söylemedi. Tabii ki söylemedi.

"Ama mutsuz görünüyor." Ne yapacağını şaşırmıştı. Harry'yi mutsuz görmeye hiç dayanamamıştı. Onu mutsuz ederken bile.

"Serayı görene kadar bekleyin," dedi dük hortlak gibi bir neşeyle.

Genevieve, "Bence seraya bakmamalıyız," dedi.

Sıkıca.

"Sence orada ne bulacaksın?" "Bebek kafası büyüklüğünde güller."

"Hepsi sana gönderildi. O hiçbir şey görmeyecek." "O zaman görmemize gerek yok."

"Çok iyi. Eğer görmesine izin vermezsem, o zaman gizem daha da derinleşecek. Azabı *hayal* edin."

Elbette her konuda haklıydı ve bu onu .

Cevap gerçekten de stratejiydi ve işe yarıyor gibi görünüyordu. "Gerçi şu anda Millicent'a evlenme teklif ediyor bile olabilir."

Bunu da eklemek zorunda kalacaktı. Sadist bir çizgisi vardı.

İkisi bir an durakladı. Dük gözlerini gölgeledi.

"Yine de kuğulara çok yaklaşıyor ve uzuvlarından birini koparabilirler. Sanırım o kuğular etobur. Özellikle de şu. Lucifer."

Millicent gerçekten de bir ekmek kabuğuyla birini kendine çekmeye çalışıyordu. Genevieve gülümsemekten kendini alamadı. Millicent'ın şapkası elbette zaten tehlikeli bir şekilde yamuktu.

Genevieve tekrar Dük'e baktı ve onun kendisini öyle tuhaf, öyle dikkatle izlediğini fark etti ki kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Genevieve."

"Evet?"

"Seni yakında tekrar öpmek isterim."

Oh.

Nefesi bir hışımla onu terk etti. Tek kelime etme, Dük.

Belli belirsiz gülümsedi. "Hiç olmamış gibi davranacağımı mı düşündün?"

"unutmama asla izin vermeyeceğinizi biliyordum."

Gülümseme başka bir şeye dönüştü ve işte o zaman adamın o saran, hınzır gülümsemeyi nasıl ve ne zaman yaydığını gördü. "Eee?"

Derin ve gergin şekilde nefes aldı, elleri eteğinin kumaşına gömüldü. "I . . . Buna izin vermemem gerektiğini düşünüyorum."

Gerçekten de güldü. "Bir şeyleri onaylayan ya da onaylamayan, izin veren ya da vermeyen biriymişsin gibi davranmayı bırakalım, olur mu? En azından sen ve ben bunun doğru olmadığını biliyoruz. İzin verin farklı bir şekilde ifade edeyim: Bence tekrar öpüşmeliyiz. Yakında." Adamın "yakında" deyişinden, ona eziyet ederek kendini eğlendirdiğini anlayabiliyordu.

"Bu okçuluk, piknik ya da sıradan bir eğlence değil." İçini dışına çıkaran bir şeyin sakın bir şekilde tartışılması başını döndürüyordu. Kendi sesindeki histerinin gergin başlangıcını duydu. "En azından farklı bir ton deneyebilirsin."

"Ateşli görünmemi mi tercih edersin?" Sesi kuşkulu geliyordu. "Kesinlikle *deneyebilirim*."

"Lütfen !" Bu daha kötü olurdu. Hızlıca yürüdü.

Kolayca yetişti.

Önlerinde, Harry uşaklara sepeti açmalarında yardım ediyordu. Yarım tekerlek peynirin ortaya çıktığını gördü. Onlara doğru baktı ve gülümsedi, beyaz dişleri parlıyordu. Harry tarafından gülümsenmenin nasıl bir duygu olduğunu unutmasın diye.

Ve burada, dün gece ereksiyonu kendisine baskı yapan bir adamın yanında, onun suç ortaklığıyla yürüyordu.

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum," dedi yine endişeyle. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

"Akıllıca!" Dük eğleniyordu. "Tabii ki *akıllıca* değil. Bunu *bilgelik* olsun diye ."

Kısa, soluk soluğa, kuşkulu bir kahkaha attı. "Ama... ağzından *çıkanı kulağın* duysun. Sesin öyle geliyor ki... sanki seninle belirli bir yerde tekrar buluşmalıymışım ve oraya gitmeliymişiz gibi? Bir atış partisi gibi mi?"

"Ayarlamalar yaptığınızı duyduğuma çok sevindim-"

"*Ayarlama* yapmıyorum-"

"-Çünkü ben yetenekli bir planlamacı değilim."

"*Her şeyi* planlıyorsun," dedi sinirli bir şekilde, bu da onun tekrar gülümsemesine neden oldu. Gülümsemesi hoşuna gitmişti. "Ayrıca, bir öpücük daha sana ne *kazandırabilir* ki?"

Çıtırtı, çıtırtı, çıtırtı. Yürürken patikadaki yaprakların üzerinde ayak sesleri. Vereceği cevabı düşünüyor gibiydi.

"Hoşuma gitti. Seni öpmekten zevk aldım. Beni öpmekten zevk aldın. Ne?"

Bir şey yapmamız için daha fazla nedene ihtiyacımız var mı?"

Uzuvlarına sıcaklık yayıldı. *Seni öpmek hoşuma gidiyor.*

"Biz aşık değiliz."

İç çekti ve bu iç çekiş kısa bir kahkahaya dönüştü. "Tanrı *aşkına*, Bayan Eversea. Sadece dün gece bile size aşk ve arzunun ille de el ele gitmesi gerekmediğini ve birinin diğerine katlanmadan diğerini şımartabileceğini öğretmiş olmalı. Yaptığımız şey erdemli değildi. Ve beni öpmek istememenizin nedeni olarak erdemi öne sürerseniz size inanmayacağım, çünkü öyle biri olmadığınızdan çok eminim."

Çok alaycıydı.

"Ama *biliyorsun* ki asla ... asla tamamen ..." Sesi boğuk ve zayıftı. Söyleyemedi. *Beni galerinizdeki şezlongda Venüs gibi çırılçıplak uzanırken asla göremeyeceğinizi.*

Aniden durdu.

O da aniden durdu. bir hayvan gibi.

Dük sinir bozucu bir şekilde tek kaşını yavaşça, alaycı bir tavırla kaldırdı. "Ne yapmayacaksınız, Bayan Eversea? Benimle sevişmeyecek misiniz?"

Yüzünün sıcaklığına bakılırsa yine kıpkırmızı olmuştu.

Ama söylemekte özgür hissettiği *şeyler* ... !

Eğer birazcık akli olsaydı, Harry ve Millicent'in yanına gitmek için bacaklarının taşıyabildiği kadar hızlı koşardı. Ama orada da güvenlik pek mümkün değildi.

Harry arkasına baktı, *bir şeyler* sezmişti. Her zaman olduğu gibi. Gözlerini gölgeleyerek ikisini izledi.

Belli ki dengesi bozulmuştu. *Oh, Harry.* Beni önemsiyor, beni tanıyor. Oh, lanet, lanet .

"Seni bir daha öpmek istemiyorum," dedi belli belirsiz. Vurgulayarak.

Bunun doğru olup olmadığından emin değildi ama kesinlikle söylenmesi gereken doğru şeydi.

Gözlerini devirdi. "*Tabii ki* ," diye samimiyetsizce yatıştırdı.

Ve hızla yürümeye devam etti.

Kuğular toplanmış ve hâlâ bir dilim ekmek uzatarak öten Millicent'a doğru ilerliyor gibiydiler.

"Ve bence yapmamalıyız," diye kesin ve kararlı bir şekilde ona seslendi.

"Elbette biliyorsun," diye karşılık verdi alaycı bir soğukkanlılıkla.

Kızgın bir ses çıkardı. Ters yöne doğru yürümesi gerekirdi.

Ona yetişmek için acele etti.

"Planınız ... bir patavatsızlık yapmak ve ... için beni tehlikeye atmak değilse."

Tekrar durdu ve başını öne eğerek düşündü.

Bu yüzden tekrar durakladı. Kendini onun gölgesi gibi hissetmeye başlamıştı.

"Ah. Ne demek istediğini anlıyorum. Bir tuzak mı? Zekice! Ama şimdi, şimdi, Bayan Eversea, az önce planlama hakkında ne demiştim? Ve bunun benim uzmanlık alanım olmadığını? Dün gece sizi bir örümcek gibi ağa zor çektim. *Siz* geldiniz ve karşı konulmazlığınızla bana saldırdınız ve sarhoş çaresizliğimle sizi öpmekten başka ne seçeneğim vardı? Ben içgüdüsel bir yaratığım. Gerçekten daha iyi bilmeliydin."

Beceriksizce homurdandı. "Her *nefesini* planlıyorsun."

Bunun üzerine gülümsedi, başını arkaya eğdi ve kız, gülümsemesinin ağzının köşelerinde, suda seken bir taş gibi oluşturduğu o çift gamzeyi gördü. Rüzgâr siyah saçlarını karıştırıp kaldırdı.

Ve onun kalbi yerinden fırladı.

Her şakağındaki gri kırağı dışında siyahtı. Yaşlıydı.

Neredeyse kırk yaşındaydı.

"Dün geceyi planlamamıştım. . . dün gece." Ve şimdi samimiydi. Kadın duraksamasından anlaşılıyordu. Neredeyse şaşkındı. "Dün gece "yi söyleyiş biçimi, sözcükleri ihtişamın örtmecesini gibi gösteriyordu. Bu kelimeler bir hisler ve anılar dünyasını kapsıyordu.

Bu, şimdiye kadar yaptığı en korkutucu ve heyecan verici konuşmalardan biriydi.

Kendini rüzgârda herhangi bir yere varabilecek bir yaprak gibi havada asılı ve çaresiz hissediyordu. Muhteşem bir yere, daha da yükseğe. Cennet.

Ya da bir ayağın altında
ezildi. Mide bulandırıcı
derecede gergin
hissediordu.

"Ve *tuzaklardan* bahsetmişken, insan bu *tuzağın* benim için düşünebilir," diye devam etti sahte bir öfkeyle. "Baban bizim tablomuzu görseydi neler olurdu düşünebiliyor musun? İkimiz arasında unvanı olan *benim*. Beni oracıkta vurur ya da özel bir ruhsat alıncaya kadar silah zoruyla alıkoyardı."

Evlilikten söz edilmesi hoşuna gitmemişti. Gözlerini endişeyle tekrar Harry ve Millicent'a dikti.

Ancak Millicent'in oldukça uzakta olduğunu fark edince Çünkü bir kuğudan kaçıyordu, ayak bileklerini kurtarmak için eteklerini elleriyle tutuyordu. Kuğu perdeli ayakları üzerinde şaşırtıcı derecede iyi zaman geçiriyor, uzun boynunu uzatarak aralıklarla onu yakalamaya çalışıyordu. Kuğuyu boş yere ekmek yağmuruna tutan bir uşak ve şapkasını çılgınca sallayıp bağırarak Harry onları takip ediyordu.

Uşağın peruğu uçtu ve Harry'nin yüzüne tam bir tokat attı. Tırnaklarıyla çıkarmak için durdu.

Dük omuz silkti. "Lucifer çok sinirlidir. Birazdan canı sıkılacaktır."

"Ama serveti olan benim. Kimseye tuzak kurmama gerek yok," dedi Genevieve, kuğu konusunda ona inanarak.

"Touché," dedi neredeyse mutlu bir şekilde. "Hayır, sen bir ödölsün. Sen bir

Olivia, elbette," diye tekrarlardı, onunla tekrar alay ederek. "Ama sen bir teselli ödölü sayılmazsın."

"Bu bir numara mı? Ian'ı cezalandırmak için beni baştan çıkarmayı ve terk etmeyi mi planlıyorsun?"

Bu onu kısa sürede getirdi. O gerçekten şaşırdı. "Genevieve, beni dinle. İkimiz de bu işin başı ve sonu konusunda hemfikir olacağız. Seni asla ama asla isteyerek incitmeyeceğim. Bana inanıyor musun?"

Dudağını ısırarak ona baktı.

"Değer verdiğim her şey üzerine yemin ederim," diye ekledi. Kadın ona şüpheyle baktı.

"İster inanın ister bazı şeylere değer veriyorum."

"Hiç yemin etme. yok. Sana inanıyorum." Bir kez başını salladı. "Çok iyi."

"Ama görmüyor musun? *Anlayamıyorum*. Bu çok yanlış."

Ondan üç uzun adım daha uzaklaştı. Ve sonra durdu. Aslında uzun ve acılı bir iç çekti. Adamın cebinden saatini şaşırdı, çünkü adamda pazarlığı bitirmiş ve konudan sıkılmış bir adam havası vardı.

Etrafına bakındı ama görünüşe göre gözleri aydınlatmak istediği hiçbir şey bulamadı.

Ağzı teslimiyetle kıvrıldı. Ve ona döndü.

Tanrım. Ayna gibi gözleri vardı. Değişken koyu yeşilin üzerine altın rengi talaşlar serpilmişti. Hazel diyebileceğini düşündü. Kirpikleri çok siyah ve kalındı. Şimdi ona bakıyordu. Derisinin altında bir pudra izi vardı. Çenesinin altında küçük bir yara izi. Güçlendirilmiş detaylar ve özellikler bütünü olarak bakıldığında neredeyse çirkindi.

Birlikte ele alındığında, bu ayrıntılar yıkıcıydı. Tanrı bu görevi kesinlikle ona vermiş olsaydı, daha *kusursuz* bir erkek tasarlayamazdı.

Gerçi bu daha çok şeytanın devredeceği türden bir görev gibi görünüyordu.

Bunun, onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmesiyle de bir ilgisi olabilirdi.

Ve konuştuğunda sessizce, oldukça ciddi bir şekilde konuştu. Ona bakmadı.

Onun bakışlarını takip etti.

Millicent giderek daha da uzaklaşıyordu. Terliklerinden biri uçmuş ve havada bir kavis çizmişti. Yere düştü, zıpladı ve

yeşilden aşağı yuvarlanmaya başladı.

Harry ve uşak onun çok gerisindeydi, ikisi de iki büklüm olmuş, ellerini dizlerine koymuş, hırıltılar çıkarıyorlardı.

Kuşu sonunda durdu, görünüşe göre sıkılmıştı. Paytak paytak geri döndü.

gölete girdi ve yüzdü. Suyun üzerinde görkemli ve sakin bir şekilde süzüldü.

"Genevieve, sende Lord Harry'nin , göremediği bir şey gördüm, çünkü bunu görmek onun içinde yok. Kendine bunun neden böyle olduğunu sor. Kendine bunun onun açısından önemli bir dikkatsizlik olup olmadığını sor. Kendinize, kendiniz hakkında başka türlü asla bilemeyeceğiniz bir şey keşfedip keşfetmediğinizi sorun. Kendinize dün gece neden beni aramaya geldiğinizi ve daha fazlasını öğrenmek isteyip istemediğinizi sorun."

Şimdi ona bakmak için döndü. "Çünkü . . . Ben yapabilecek tek kişiyim Sana göstereceğim. Ve bunu *bu şekilde* öğrenmek için bir daha asla şansınız olmayabilir. Güvenebileceğin biriyle. Ve bunu senin kadar çok isteyen biriyle."

Ona bakakaldı. Onu neredeyse hiç duymuyordu, çünkü bu yeni farkındalıkla paniklemiş ve öfkelenmişti:

Onun gözlerinin çok güzel olduğunu düşünüyordu.

"Aynı türün iki üyesi her zaman birbirini tanır, bu ne kadar olasılık dışı görünse de, Genevieve. Şu Redmond denen adam, Miles, sana bu konuda bir iki şey söyleyebilir." "Ben sizin *türünüzün* bir üyesi değilim. Ve lütfen bu konuda

Redmonds bana."

Sırıttı çünkü ona saçma bir şey söyletmişti. Sırıttı hınzırcaydı, beyaz ve eğikti.

O panikledim, Çünkü o düşündüm . güneş vuruşu göletler ve onun gözlerine baktığında ağaçların arasından gelen güneş ışığı

Şimdi, yanaklarının sıcaklığına bakılırsa, o kanlı bir şiir değil, Hades'ten gönderilmiş bir şeytandı.

Kırmızıdan parşömene ve aradaki tüm gül tonlarına kadar her türlü renge bürünüyor olabilirdi, ama ona eşit bir şekilde baktı.

Daha yaşlı, daha cesurdu. Fahişeleri, savaşları, şiddeti ve kan davalarını biliyordu. Ne istediğini tam olarak biliyordu, her zaman.

Onu istiyordu.

Rahatsız edici birkaç dakika boyunca hiç konuşmadı. Ve kızın aklına, onun da tıpkı birkaç dakika önce kendisini incelediği gibi kendisini incelediği gibi tuhaf bir fikir geldi. Yeniden değerlendiriyordu. Onunla ilgili izlenimler ediniyor ve bunları reddediyordu (gözleri çok güzeldi!), ama bu izlenimler ısrarla zihninin gözünün önünden tekrar geçiyordu.

Onun konuşmamasını umursamıyor .

"Beni yine öpeceksin." Adamın alçak sesli, kibirli özgüveni, kızın elinde ona fırlatabileceği bir şey olmasını dilemesine neden oldu. "Türümüzün bir üyesi olmanın avantajı, Bayan Eversea ..." çok kasıtlıydı ve yüzünün gök gürültüsüne dönüşmesini bekledi ". . istediğini istediği ve *hoşuna* gittiği için yapan bir türdür. Ve siz hem *istediniz* hem de *hoşunuza* gitti. Her kadının hoşuna gitmez. Bunu düşünün."

Ona ters ters baktı.

"Ama bundan hoşlanmanın *kimi* öptüğünle çok az ilgisi var. Ve beni tekrar öptüğünde bunun *bilgelikle* hiçbir ilgisi olmayacak. Çünkü öpene kadar *başka* bir şey düşünemeyeceksin. Gece yarısından sonra beni bul."

Colin Eversea'nın Türküsü'ne benzeyen bir ıslık çalarak yoluna devam etti.

Bölüm 18

Ertesi gün düşündüğü tek şey elbette bu oldu.

Dük, Genevieve, Harry ve Millicent'i arabasıyla Pennyroyal Green'e geri göndermiş, Rosemont'ta kalıp bazı emlak işlerini halletmişti. Yolculuk sırasında Millicent, Genevieve ile yaptığı yeni eskiz koleksiyonunu paylaştı.

"Ben buna *Kızgın Kuğular* diyorum," diye açıkladı.

Çizimlerden birinde bir kuğu sudan yükseliyor, devasa kanatlarını tehditkâr bir şekilde yukarı kaldırmış, boynunu uzatmış.

"gelmeden hemen önce gördüğüm şey buydu," diye açıkladı.

Millicent böylesine güzel hayvanların bu kadar misafirperver hâlâ biraz kızgındı, bu yüzden kanıt olarak onların davranışlarını karakalemle resmetti.

"Harikalar," dedi Genevieve içtenlikle. "Çok ikna edici. Bu senin için yeni bir yön, değil mi? Tehditkâr su kuşları?"

"Sanırım yavru kedileri tercih ederim," dedi Harry. O ana kadar sessiz kalmıştı.

"Güzel olsalar bile huysuz hayvanlardan hoşlanmaz mısın, Harry?"
Genevieve alay etti.

"Bir şeylerin aslında tamamen başka bir şekildeyken başka bir şekilde olduğuna inanmaktan hoşlanmıyorum."

Ve eğer bu bir ima değilse, Genevieve ne bilmiyordu.

Sadece kendi kalbinden mi yoksa

Genel olarak.

Ama bunu vicdanı da yorumluyor olabilir.

İç çekti. O kuğuyla arasında belli bir yakınlık hissediyordu. Herkes Genevieve Eversea'nın dinginlik ve saflığın ta kendisi olduğunu düşünüyordu. Oysa o gerçekten de ... endişe verici derecede orijinal davranışlar sergileyebiliyordu.

Ve başka bir şey, biraz haince bir şey düşüncelerine sızdı. Harry'yi düşündüklerini söylemekten alıkoyan neydi? Dük bunu yapmaktan hiç korkmuyor gibiyken?

Haksız bir karşılaştırmaydı. Dük daha yaşlı, bilge ve kendinden emin bir adamdı.

Ve Dük tam olarak ne düşündüğünü söylerse onun kalbini kırması mümkün değildi.

Bununla birlikte, vücudunu huzursuz tutabiliyordu.

Dük akşam yemeğine kadar Pennyroyal Green'e dönmemişti.

Genevieve onun sonsuza dek gittiğini *anladığında*, tanımlanamaz bir dehşet anı yaşadı. Onunla oynuyordu. Rosemont'ta kaldığını ve oradan *atların* peşinden Londra'ya dönmeye karar verdiğini söyledi. Bunu, onu bir daha öpmek konusunda bir karar vermek zorunda kalmayacağı için duyduğu büyük bir rahatlama, ardından da bir karar vermek zorunda kalmayacağı için duyduğu öfkeli bir *kızgınlık* izledi; kadınların akşamı en sessiz eğlencelerine, okumaya ve

nakış ve komşular hakkında merhametli bir şekilde iyi huylu dedikodular. Londra'daki balo salonlarında dolaşan türden değil. Kimin yeni bir atı ya da bebek yeğeni olduğuna dair rahatlatıcı türden.

Harry ve Ian dart oynamak için Pig & Thistle'a gitmişlerdi, bu da o süre boyunca kimseye teklif götürülmediği anlamına geliyordu.

"Bir sorun mu var, Genevieve?" Annesi bir keresinde, nakışını büyük bir gayretle işlerken ona bakarak sormuştu.

Örnekleyicisindeki çiçekler gittikçe büyüyor, kaçmak istercesine vazoya doluşuyordu. Bu gece, alışılmadık bir kaprisle, sanki sapkınca, buketten tamamen kaçmış gibi, bir çiçeği vazonun dışına dikmeye karar verdi. Hoş bir asimetri ve dağınıklık vardı.

Genevieve biraz fazla kolay bir şekilde, "Aught, anne," diye yalan söyledi.

Annesi uzun süre hiçbir şey söylemeyince masumca açılmış gözlerle yukarı baktı. Sadece okunamayan bir bakışla onu sabitledi.

Ama arabalar yola çıkmaya başladığında, neredeyse midesini bulandıracak kadar yakışsız bir rahatlama ve belirsizlikle hareketsiz kaldı. Komşu beyler dışarı döküldü. Fuayede kahkahalar yankılandı, uşaklar palto üstüne palto aldılar ve sonra erkekler balo salonunun arkasındaki odada kayboldular.

Beş kartlı loo oyunu . Bu da belli ki Dük'ün döndüğü anlamına geliyordu.

Hanımlar nakış işlerini bırakıp yatak odalarına çekildikten uzun, çok uzun bir süre sonra Genevieve uyanık kaldı. Yatmak için soyunmadı. Terliklerini tekmeledi ve kıvrıldı.

Bir sandalyeye oturdu ve dikkatini Korkunç Roman'daki yetime vermeye çalıştı, ancak yetim gizemli yakışıklı bir yabancıyla karşılaştığında kitaba inanmaz bir şekilde baktı, sonra kaşlarını çatı ve iç çekerek bıraktı. Onun yerine, cepleri bu akşam geldiklerinden daha hafif olduğundan kuşku duyulmayan adamları taşıyan arabaların kalkışını dinledi.

Köşedeki güller geldikleri günkü kadar taze görünüyordu. Çevresel görüşünün her yerinde görünüyordı ve onu perdeye doğru sürüklüyorlardı.

Yatak odasının penceresinin perdelerini araladı ve arka bahçeye baktı. Gökyüzü mavi-siyah ve cam gibi pürüzsüzdü; yıldızlar pervasızca avuç avuç üzerine dökülmüştü. İki ağacın arasında taştan bir bankın donuk gri hatları vardı.

Ve ay ışığı bir çift Hessian'ın cilalı ayak parmaklarından süzüldü.

Dük bankın üzerine uzanmış, bir ortaçağ yapısına oyulmuş herhangi bir gargoye kadar bir parçası gibi görünüyordu. Rahatça gerindi. Pencereye doğru baktı.

Ve bir elini kaldırdı. Bir diş parıltısı gördüğünü sandı. Bir sırtış.

Lanet adam.

Perdeyi indirdi ama sanki perdenin içinden bakabilecekmiş gibi öylece durdu. Kalbi, kulaklarında kan çınlamasına neden olan bir gümbürtüyle atmaya başlamıştı ama savaş tamtamlarından kaçır gibi hızla hareket etti.

Kollarını koyu kahverengi, kürk astarlı pelerininin geçirdi ve dönüp baktı. Bu kez gözleri saatteydi.

Ve saat gece yarısını geçmişti.

Arka kapıya ulaşana kadar elinde terliklerle arka merdivenlerden aşağı uçu.

Nefesi yaklaştığını küçük beyaz puflarla haber veriyordu ama soğuk kesinlikle katlanılabilirdi. Tam önünde durdu, aniden ne yapacağını bilemez haldeydi.

"İyi akşamlar, Bayan Eversea. Neden yanıma oturmuyorsunuz? Yıldızlar bu gece özellikle muhteşem, sizce de öyle değil mi? Göz kamaştırıcı. Sanki hepsi fırtınadan iyice arınmış gibi."

Sesi, gece yarısı bir bahçede gizlenen biri için uygun bir şekilde alçaktı. Ama içinde zerre kadar zafer yoktu.

Tereddüt etti.

Bankı cesaretlendirici bir şekilde okşadı.

Onun yanına yerleşti. Çimento kışına kadar, hatta pardösüsünün içinden bile soğuktu. Ellerini ısıtmak için yumruklarını pardösüsünün körüklü kollarının içine soktu. Çenesini eğdi ve yıldızlara bakma davetine itaatsizlik ederek ayaklarına baktı.

Sanki keskin bir ses duymuş gibi aniden kaldırdı.

Anlaşıldığı üzere, başını kaldırmasına neden olan şey adamın bakışlarının gücüydü. Adam sabit bir şekilde ona bakıyordu. Ne ürküyor ne de ona hayranlık duymaktan başka bir şey yapıyormuş gibi davranıyordu. Hatta biri onu yiyip *bitirdiğini* bile söyleyebilirdi. Ona ne yapmak istediğini hayal ediyordu.

Sonunda ağzının bir köşesi tembel bir memnuniyetle eğildi.

Şeytan. Onun gözlerinden yansıyan takımyıldızları görebildiğini düşündü. Bir kız, bir adam ona böyle gözlerle baktığında evrendeki tam yerini unutabilirdi. Adamın nerede başlayıp kendisinin nerede bittiğini unutabilirdi.

"Kına yakmayacak mısın?" diye fısıldadı hışımla.

Gözlerini kırptırdı. "Böbürlenmek mi? Ne hakkında? Buraya yıldızları seyretmeye geldiğini sanıyordum," diye ağırbaşlı bir şekilde çıkıştı. "Arkadaşlığı memnuniyetle karşıladım. Çünkü burada, senin bahçende, babanın evinde, başını doğru dürüst kaldıran herkesin görebileceği bir pencerenin altındayız."

Gerçekten onunla oynuyor muydu?

Hayal kırıklığı ve utançtan dili tutulmuştu.

Yumuşak bir şekilde güldü ve pişmanlıkla başını salladı. "Nasıl olduğunu görmelisin

hayal kırıklığına uğramış görünüyorsunuz. *Gerçekten*, Bayan Eversea."

Piç kurusu! Pekala, zaman, lanet *yıldızlara* bakacaktı.

"Ha-ha!" diye inandırıcı olmayan bir şekilde güldü ve başını yukarı kaldırdı. "Saçmalama. Çok haklısın, elbette. Güzel bir gece olduğunu düşünmüştüm. Bu yıldızlar kimi hayal kırıklığına uğratabilir ki-"

O konuşurken bir noktada, bir nefes verme ya da esneme kadar doğal bir hareketle, ellerini kalçalarından yukarı kaydırmaya başladı.

Konuşmayı kesti.

Ve
düşünüyorum.

Ve nefes
alıyorum.

Titreyerek verdiği nefesle nefes almaya devam etti.

Kalçaları çoraplarını tutan jartiyerler dışında çıplaktı; elleri elbisesinin ince ipeğinden tenine kadar ısındı. Vücudundaki her bir tüy, sanki onun dikkatini çekmek istercesine diken diken olmuştu. Vücudunun her yerinde kor gibi bir sıcaklık hissediyordu. "Erimiş" kelimesi daha çok bacaklarının arasında hissettiklerini tanımlıyordu.

Başparmaklarını usulca, yumuşakça, ileri geri, ileri geri, kadının kalçalarına vurdu.

Aman Tanrım. Tekrarlamak için ağzını açtı: *Sadece öpüşmek.*

"*Guh*," şaşırtıcı bir şekilde bunun yerine ortaya çıkan şeydi. Bir tür melez nefes alma-iç çekme.

" 'Guh,' gerçekten de," diye kabul etti yumuşak bir sesle.

Gülmek isterdi. Ama bu his çok yeni ve çok bütüncüldü ve arzu, ellerinin ağırlığının altında dikkat dağıtıcı, ağır bir yoğunlukla toplandı, o tüylü okşayan başparmaklar tarafından ikna edildi ve beyni de dahil olmak üzere tüm vücudu *bunun* tadını çıkarmaya yatırım yaptı,

Tutarlı sesler çıkarmaya değil. Uyluklarının bir tuzak kapısı gibi açılıp onu daha derinlere davet etmemesi için mücadele etti. Hava soğuk muydu? Açık havada mıydılar? Sadece onun dokunuşunu biliyordu.

"Seni *hayal* kırıklığına uğratmayı asla *düşünmem* Genevieve," dedi. Parmaklarının kalçalarında gezindiği gibi hayal gücünde gezinen, olasılıkları hayata geçiren kaba ipek bir fısıltıyla ona güven verdi.

Ama elleri kadının kalçalarının üstüne gelip durduğunda tam bunu yapmaya devam etti. Bacaklarının birleştii yerdeki tatlı nokta nefes kesen bir protesto zonklamasıyla inledi.

Şimdi daha yakındaydı, o kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor, onu ikinci bir pelisse gibi giyebiliyordu. Ve şimdi kemikleri erimişti -bunun kesinlikle çok kolay bir şekilde başarıldığını düşünecek kadar akı vardı- ona doğru akmaktan başka çaresi yoktu.

Adamın ağızı aşığı inerken başını yukarı kaldırdı.

Bunu daha önce sadece bir kez değil, onlarca kez yaptıklarını, rahatlamasına bakılırsa onun için nefes almaktan doğal olduğunu düşünebilirdiniz. Ama tabii ki nasıl öpüleceğini o belirledi. Ve öpücük de yıkıcıydı, ağız güve kanatları gibi yumuşak bir şekilde iniyor, sonra dudaklarından nasıl bir his ve arzu evreni çıkarılabileceğini gösterecek kadar nazikçe kayıyordu. Dudaklarının onunkilerin üzerinde kayması vücudunun her yerinde nasıl bir arzu yaratabilirdi.

"Kürk," diye onayladı, çünkü kadının kalçalarında, belinde gezinirken, kadınsı kıvrımlarından öylesine zevk alıyordu ki, sanki bunları ona kasıtlı olarak, ikna edici bir şekilde işaret ediyordu: *Sen bir kadınsın. Görmüyor musun? Sen bunun için yaratılmışsın.*

Düşünmek için kesinlikle tehlikeli bir yoldu.

Ne yapacağını biliyordu. Daha doğrusu vücudu biliyordu. Ellerini başının etrafına doladı, parmaklarını yumuşak ve soğuk olan saçlarına geçirdi ve üşümüş olan ve garip bir şekilde onun için ısıtmak istediği kulaklarına doğru kaydırıldı.

Parmakları boğazında gezinirken iç çekti. O sevdi vahşice bir ses.

Vücudu çok sertti. Ve çok büyüktü. Belli ki ondan çok daha güçlüydü ve ondan korkmak, kuşatılmışlık ve korunma hissi hoşuna .

İkisinin bankta birbirlerine doğru dönmeleri garip olmalıydı, ama zahmetsiz hissettiriyordu; arzu ve sıcaklıktan uysallaşmıştı. Adamın iri, sıcak ellerinin omuzlarının üzerinde gezinmesini, sonra da parmaklarının elbisesinin bağcıklarının olduğu yerdeki çıplak tene hafifçe dokunmasını, orada dans etmesini, bağcıkları açabileceği ihtimaliyle onu kışkırtmasını seviyordu. Zıtlıklar onu uyuşturuyordu: sert erkek vücudu ve narin dokunuşu; bıyıklarının kendi pürüzsüz yanağına sürtünmesi; soğuk teni ve sıcak, sıcak, kadifemsi, vahşice talepkâr ağzı.

Boğazından alçak sesle hırladı.

"Biraz porsuk gibi," diye mırıldandı yüksek sesle, niyetlenmeden.

"Evcil hayvan isimleri mi, sincabım?" diye mırıldandı.

Güldü.

"Şşşt," diye uyardı. "Hiçbir erkek öpüşürken kendisine gülünmesinden hoşlanmaz."

Ağzı onunkini terk etti ama dudaklarından kulağına, aşağıya, çenesinin altındaki ipeksi gizli yere doğru ilerliyordu. Dudaklarının dokunduğu her yer vücudunun en ücra köşelerine kadar cıvı cıvı iletişimleri ateşliyordu, ta ki kız alev alev yanana, bir alev gibi titreyene kadar.

Ve birdenbire hiçbir şey komik değildi ve her şey acildi.
Kendisinin bir kelime söylediğini duydu: *ltffen*.

Ve işte burada, adamın kontrolü kaybetmeye başladığını biliyordu. İri bedenindeki gerginlik titreşiyor, arzusu sıkıca dizginleniyor, elleri onun üzerinde sıkılaşıyor, daha az dikkatli, amaçlı ve stratejik hale geliyor, daha talepkr oluyor, bu da ona gerçekten ne istediği hakkında daha fazla şey söylüyordu. Tehlikeli bir şeyin eşiğinde olduklarını hissetti.

Güzel.

Başı eğildi; dili boğazının dibine doğru yavaşça bir yol çizdi ve dudakları orada sıcak bir şekilde ağıldı.

Hayvani bir ses çıkarma sırası ondaydı: Yapabileceğini bilmediği alçak bir inilti, tam da arzunun sesi. Ve ağızı, kalbinin gmbrtsnn üzerinde, göğsünün yumuşak kabarıklığının altında yavaş, sıcak bir okşamayla ağıldı.

"Çok tatlı," diye fısıldadı.

Belli bir çaba sarf ederek onu kucağına aldı. Kadın kollarını onun boynuna doladı. Ve adam, şok edici bir şekilde onun üzerine oturana kadar onu etrafında döndürdü. Elleri tekrar kalçalarına kaydı, bu kez ipek çoraplarının üst kısmını aşarak kalçalarını kavradı ve onu daha yakına kaydırdı.

Aletinın şişkinliği bacaklarının birleştiği yerin altında sertçe oturuyordu.

"Tanrım, Genevieve," diye yemin etti.

Temas, içinden nefes nefese kalmasına neden olan bir zevk şimşeği gönderdi. Birden korktu ve aniden büyük bir ihtiyaç duydu. Bir şey söyleyebilirdi ama adamın ağızı yine onunkinin üzerindeydi, dilini kendi diliyle yakalayıp içiyordu. Gergin ve istekten titreyen elleri elbisesinin arkasındaki bağcıkları karıştırıyordu.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, ona yardım etti. Oraya ulaşmak için neredeyse bir kolunu yerinden çıkarıyordu. Onları araladı ve göğüslerini serbest bırakana kadar çekiştirdi.

Bekle. Tekrar *öpüşeceklerini* söylemişlerdi. Bu tamamen bir şeydi farklı.

Soğuk hava teninde bir şok etkisi yarattı ama adam hemen mucizevi bir şekilde sıcak olan göğüslerini avuçlarının içine aldı. Kadın gözlerini kapattı. Zevk şaşırtıcıydı, beklenmedikti ve onun yüzündeki şaşkın ifadeye olduğu kadar zevkin gücüne karşı da gözlerini kapattı.

Başparmakları kızın sivri meme uçlarını okşadı ve her vuruş kızın vücudunda tatlı bir şimşek çakmasına neden oldu.

Duyguların enfes şoku karşısında başını geriye attı ve duyularının uzak noktalarında bir yerde delirdiğini anladı.

Ve umursamadığını da.

"Alex." Sesi aceleyle aldığı nefesten dolayı boğuk çıkıyordu.

Kolları kadının arkasına kaydı ve onu geriye doğru yatırıp dudaklarını göğüs ucunun üzerinde birleştirdi.

Bunun enfes zevkiyle sarsıldı.

Adam diliyle sert bir telkari şekli çizdi ve zevk kadının içinden geçerken elleri adamın omuzlarını kavradı.

Ellerini kalçalarının altına kaydırды ve onu aniden sıkıca kendine doğru çekti. Aleti o kadar sertti ki, kız ona doğru bastırdıkça canı yanıyordu.

Ama o bunu sevdi. İsteddiği şey her neyse ondan titriyordu.

Çok cesurdu. Hiçbir şey açıklamadı, hiçbir ipucu vermedi, onun hassas duyuları hakkında hiçbir varsayımda bulunmadı. Zihni ona ayak uydurmaya çalışsa da duyuları baskın çıktı ve zihnini bu seansın kalabileceğine ikna etmeyi başardılar. Bir baygınlık,

İçinden belli belirsiz bir panik yankısı yükseldi, bunun çok hızlı bir şekilde kontrolünden çıkabileceğini biliyordu.

Ama ona güvенеbileceğini söylemişti.

Adam ona doğru eğiliyordu ve kadın yine arzusunun biriktiğini hissetti.

"Alex . . ."

Adamın vücudunun ellerinin altında titrediğini hissedebiliyordu. Sonra eli gitti ve pantolonunun düğmelerini karıştırmaya başladı ve aniden aleti ona değdi, sıcak, kadifemsi, kalın, çorabının üst kısımlarının üzerinde çıplak kalan savunmasız tene değdi.

Korkuyordu. Ama teni sanki kor düşüyormuş gibi hissediyordu.

Her yerde, hafifçe, hafifçe ve bir baskı, enfes bir ihtiyaç onu yönlendirdi.

"Yapamam.."

"Tanrım, Genevieve ..." Nefes nefese . Sesi şaşkınlık içindeydi.

"İstiyorum..İhtiyacım var..."

Ama artık tam cümlelerle konuşamıyordu. Nefesi adamın boğazında sıcaktı ve boynundaki kordonu yaladığında adamın tuz ve misk kokusunu alabiliyordu.

Aniden durdu. Onu sıkıca tuttu. Hareketsiz. Kolları demir bantlar gibiydi.

Nefes alış veriş köruk gibiydi; nefes alış verişinin salınımını hissedebiliyordu.

Gövdesi.

Neden? Ne için?

Sonra acımasızca onu kucağından aldı ve sanki bir bez bebekmişçesine dikleştirdi.

"Hayır," dedi.

Ona baktı, utandı ve hayal kırıklığıyla midesi bulandı. Artık onun bedeninden uzakta olduğu için hava buz gibiydi; bunun tenindeki teri kuruttuğunu hissetti.

"Kontrol çok yüksek bir değer, Bayan Eversea. Size karşı bir oğlanın salon hizmetçisine sürtünmesi gibi sürtünmeyeceğim. Pantolonumun içine dökmeyeceğim. Ve tam olarak bunu yapmaya çok yaklaşmıştım."

Aman Tanrım. Utancından kıpkırmızı olmuştu. "Ama ben ... yapamayız Yapmayacağım. Özür dilerim. . ." Bir elini kaldırdı.

"Tekrar öpüşmemiz gerektiğini ve öpüştük. Üzülme. Çünkü ben ."

Kelimeler aceleye gelmişti. Vicdan azabı çekmediğine eminim.

Ve eğer adam onun namusunu korumak istiyorsa, neden kendini aşağılanmış ya da terk edilmiş hissetsin ki?

Ellerini utançla kapatmak üzere yüzüne götürdü.

Ve sabırsızlıkla onları tekrar aşağı süpürdü. Onları sıkıca tuttu bir an için kendi.

Anlaşıldığı üzere, vicdan azabı çekmemişti. Tam tersi.

Sesi hâlâ alçaktı, nefes alış verişı hâlâ düzensiz ve kısaydı. Kadının ellerini tutarken sesi tuhaf bir şekilde öfkeliydi.

"Seni çok istiyorum. Sen de beni çok istiyorsun. Seninle sevişmek istiyorum. Artık çocukça beceriksizlikler yok. Seni altımda çıplak istiyorum. Karar tamamen senin elinde."

Ve neredeyse sembolik olarak ellerini serbest bıraktı. Elleri ona geri verdi.

Ve bir zamanlar onun dürüstlüğünden *hoşlandığını* düşünmek.

Vücudu her zamanki sıcaklığına alıştığında, pelisesini etrafına daha sıkı çekti. Şimdi engellenmiş uyarılmadan ve onun sıcaklığını kaybetmesinden dolayı titriyordu. Aslında korkudan biraz titriyordu. Bir süredir eşiğinde bir şeyin dikkat çekiciydi. bir şeyin

geri dönülemez. Düşünme yeteneği ona sadece parçalar halinde geri dönüyordu.

"Ve Genevieve ... eğer bunun iyi olduğunu düşünüyorsan ... eğer bunun inanılmaz olabileceğini sezdiysen ... sana verebileceklerimin sadece bir kısmını biliyorsun. Boticelli'yi düşün. Veronese'yi düşün. Hayal gücünüzü serbest bırakın. Yine de vücudunuzun alabileceği zevkin yanına bile yaklaşamazsınız. Almak senin elinde."

Onu hayal gücü için çıra ile bırakan *piç*.

"Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan beni gece yarısı tekrar bul, Genevieve.

Ama kurallar böyle."

Karanlıkta bir an birbirlerine baktılar. Yıldızlar onlara baktı.

"Neden kuralları *senin koymana* izin veriliyor?" diye fısıldadı bir süre sonra hışımla. Aslında konuşmanın "çıplak ve altımda" kısmından dolayı skandala uğraması gerekirdi.

Ona sırtıttı. "Şimdi söyle bana. Bu, benimle tanışmadan önce *herhangi birine* söylemeye cesaret edebileceğin bir şey mi?"

Her ne kadar haklı olsa da, bu onun istediğini kolayca alabileceği anlamına gelmiyordu.

Parmaklarının arkasını kızın yanağına değdirdi. Eli orada kaldı. Kadın neredeyse istemsizce yüzünü ona çevirdi. Sonra elini hızla çekti, sanki bu ona son dokunuşu olacakmış ve bundan çok zevk almış gibi korkuyordu.

Ve bir adım, iki adım geri çekildi, sanki onu izliyordu. Ayın ve yıldızların altındaki gölgelerde nasıl durduğunu hatırlıyordu.

Ve sonra, çünkü ikisinin de sürünmesi uygun olmazdı. merdivenlerden eve geri döndü, evin köşesinde kayboldu.

Bölüm 19

Ve böylece günleri ve geceleri düzgün bir şekilde bölündü: Gün, Harry'nin Millicent'a nihayet evlenme teklif edip etmeyeceğine dair bir beklenti işkencesi içindi, kötü, lezzetli, sersemletici. Geceleri ne yaptığını hatırlıyordu ve geceler, geceleri ne yapacağına dair bir beklenti işkencesi gibi görünüyordu.

Gerçekten de kötüler için huzur yoktu.

Ama birileri onda bir terslik olduğunu fark ettiyse de bir şey söylemediler. Gözlerinin altındaki belli belirsiz gölgeleri fark eden ve hemen Harriet'in simplesinden bir tane daha içmesini emreden annesi dışında. Harriet'in simples'i muhtemelen sadece tehdidinin bile insanı korkutarak hastalığın yerleşmesine izin vermemesi açısından etkiliydi.

Ama Harry bir teklifte bulunduyorsa bile -ki becerikli bir adam için bunu yapmak için sayısız fırsat vardı- bunu açıklamamıştı. Millicent gereksiz yere parıldamıyordu. Aralarında sessiz, saygılı fısıldaşmalar yoktu. Harry kafasına vurdurmamıştı.

Kardeşleri evlendiklerinde üzerlerinde mutluluk ifadesi vardı. Genevieve evlenme teklifi yapılmadığı sonucuna vardı.

Öte yandan, Millicent'a evlenme teklif etme niyetinde olduğu haberiyle onun kalbini kırmak için harcadığı çabadan neredeyse ölmek üzereydi. Gerçek bir evlenme teklifi yapmanın onun için ne kadar zor olacağını ancak tahmin edebilirdi.

Belki de ona Harriet'in simitlerinden sipariş etmeliydi.

Ve o akşam, Bayan Eversea Jacob Eversea'ya onun ve oğullarının arkadaşlığını özlediğini söylediği için, ki bu aslında onun apaçık kumar oynamaya bir geceliğine ara verme şekliydi, salonda oturuyorlardı. Ve erkekler açıkça huzursuzdu.

Yemekten sonra körebe oynama fikrini ortaya atan Millicent'tı -en *ufak bir mantığı* olmayan, neşeli Millicent.

karşılandı.

"Gözlerimizi bağlayıp salonda mı dolaşacağız?" Genevieve daha azını yapmayı hiç istememişti. Eğer gözlerini bağlarsa, Harry o görmezken Millicent'a evlenme teklif etme fırsatını yakalayabilirdi.

"Amaç *arpışmak* değil, aptal. Ama yakalamak ve tanımak. Kırılabilir şeyleri yoldan çekeceğiz," diye açıkladı Millicent.

"*Kemiklerimi* zorlukla hareket ettirebiliyorum ve bildiğim kadarıyla hepsi kırılabilir durumda." Olivia inatçı davranıyordu.

"Seni yere dūřürmeyeceđiz Olivia. Seni dikkatlice yakalayacađım," diye güvence verdi Ian.

Adamlar bunun çok komik olduđunu dūřündüler.

"*Gözleri bağlıyken* mi?" Genevieve bu fikirden dolayı gergindi. Etrafa çarpmak bir şeydi; gözbağı ise bambaşkaydı.

Kontrolü bırakma konusunda hiç hevesli olmamıştı.

"Ve birbirimizi ... yakalayacağız?" Harry neredeyse umut etmeye cesaret edemiyormuş gibi konuştu. Çünkü kızlar da buna uygunlardı.

Adamların hepsi yumruklarını sıkarak kıs kıs gülüyordu.

Ve Genevieve'in aklına aniden onun Millicent'ı, Millicent'ın da onu yakaladığı bir görüntü geldi.

"Bence kâğıt oynamalıyız," diye sertçe önerdi.

"Bütün bir akşamı kâğıt oynamadan geçirebiliriz," diye karşı çıktı annesi hemen.

Dük köşede sessizce oturuyor, uzun bacaklarını rahatça uzatmış, kollarını gevşekçe kavuşturmuş, ironik gözlerle odayı inceliyordu.

Onun üzerinde oyalandılar; ona en zayıf gülümsemesini verdi.

Ona *seni altımda çıplak istiyorum* diyen adamın bu olduğuna inanmak neredeyse imkânsızdı.

Bunu düşündüğünde vücudunun çeşitli yerlerine hücum eden kan dışında, neredeyse hiç olmamış gibi hayal edebiliyordu.

Çok soğukkanlı, çok zarif bir şekilde uzaklaşmış, uzaktan eğlenmiş, dünyanın kendisi için eğlenceler düzenlediği bir hükümdar gibi görünüyordu. Kör adam parlaticısı fikri onu eğlendiriyor gibiydi.

Onun gözleri bağlı bir şekilde dolaşmaya razı olduğunu bir an bile düşünemedi.

Adamların geri kalanının bunun harika bir fikir olduğunu düşündüğü açıktı.

Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi aslında.

"Aptalca!" Millicent sabırla düzeltti. "Her seferinde bir kişi göz bağı takıyor. Sonra da o kişi diğerlerimizi etiketlemeye çalışır, biz de yolumuzdan çekiliriz ve hatta gözleri bağlı olan kişiyle alay eder ve onunla dalga geçeriz. Ve eğer yakalanırsak, gözleri bağlı olan kişi bizi teşhis etmek zorunda."

Colin, "Sanırım Kadife Eldiven'de böyle bir şey için ödeme yapabilirsiniz," diye gönüllü oldu. "Oradaki kızlardan biri *mmmmph*'ınızı yakalarken siz de gözlerinizi bağlarsınız!"

Orada bulunan eşi Madeline de uzanıp onu sertçe çimdikledi.

İnsanlarla çevrili olmak çok tuhaf bir duyguydu.

Harry'nin, Millicent'ın, Genevieve Eversea'nın dün gece bahçede Dük'ün kucağına oturduğunu ve onun göğüs uçlarını ağzına alabilmesi için elbisesinin bağlarını çözmesine yardım ettiğini bir an bile hayal edemeyeceğinden emindi.

Yüzünü gizlemek için başını eğdi. Belki de bir göz bağı kızarmasını gizlemeye yardımcı olabilirdi, eğer gerçekten kör adam oyunu oynamaya zorlandıysa ve böyle düşünmeye devam ettiyse.

Ona bakmaktan özenle kaçındı. Bir daha onun üzerinde oturmuyacaktı. Ya da onun altında. Ya da onun karşısından başka bir yerde, tercihen tanık ve caydırıcı olarak başka insanlarla çevrili olarak.

Adamın kendisine kaçınmak gibi bir derdi olmadığını biliyordu ve şimdi de bunu yapıyordu.

Erkekler, erkek oldukları için, pazarlık yaparken bile Oyunu daha az sıkıcı ve daha çok erkek oyunu haline getirmek için kendi aralarında değişiklikler yaptılar ve öneriler havada uçuştı.

"Bu öyle bir oyun ki, hepimiz çok ama çok sarhoş olsaydık çok daha iyi olurdu."

"Ya da bir bahis konusuysa."

"Ya da içimizden biri kafasına bir elma koymaya gönüllü olsa ve diğerlerini onu vurmaya davet etse."

Dük bunu doğrudan lan'a yöneltti.

Bu durum, hararetli müzakereleri bir süreliğine durdurdu.

Ian çok hızlı bir şekilde, "Gözbağı takmıyorum," dedi.

Genevieve bir gülümsemeyi bastırdı. Bu haftadan sonra kardeşinin sinirlerinin eskisi gibi olup olmayacağını merak ediyordu.

Bir parlamento tartışması kadar hararetli ve düzenli bir tartışmanın ardından, kör adam tarafından her etiketlenen ve yanlış teşhis edilen kişinin bir içki içmesine izin verilmesi kararlaştırıldı. Gözleri bağlı olan kişi *de* içki içmek zorunda kalacaktı çünkü sarhoş bir kişinin gözleri bağlı bir şekilde sendeleyerek dolaşmasının eğlenceli olacağı konusunda oybirliğiyle mutabık kalınmıştı. Ancak başarılı bir şekilde kimliği tespit edilen kişiler oyundan çıkarılacak ve dolayısıyla hiç içki içmelerine izin verilmeyecek, böylece hile sorunu çözülecek ve kimliği tespit edilen her kişinin kör adama bir şilin vermesi gerekecekti.

Kimliği tahmin etmenin bir yolu olarak giysileri kavramaya izin verilecekti; kısa ve hararetli bir tartışmadan sonra yüzleri hissetmeye de izin verildi. Kıkırdayan bir tartışmanın ardından başka herhangi bir şeyin hissedilmesinin kriket olmadığı kabul edildi.

Ve şimdi oyununun değiştirilerek erkekler ilk "kör adam" seçildi: Millicent, varsayılan olarak.

Bir saat içinde, salon kıkırdayan sarhoş bir dönüştü.

Millicent tahmin etme konusunda umutsuzdu ama herkes yakalanıp serbest bırakılmak için kendini onun önüne atmaktan zevk alıyordu. Bu yüzden hiç şilin kazanamadı, ama tahminde o kadar çok başarısız oldu ki, şeri yüzünden hızla sersemledi ve köşeye sendeleyerek düştü ve kendini bir daha geri dönemez halde buldu ve Bayan Eversea tarafından kurtarılmak, teselli edilmek ve sıcak kahve içirmek zorunda kaldı.

Sıra Colin'deydi ve parmaklarını kırdı, gözlerinin bağlanmasına razı oldu ve derhal mükemmel ve acımasız biri olduğunu kanıtladı.

oyuncu. Arazinin (salonun) düzenini iyi biliyordu, uzun bacakları ve uzun bir erişimi vardı ve mükemmel bir koku alma duyusu vardı.

Tam kaçmaya çalışırken Ian'ın ceketini yakaladı ve sıkıca kavradı.

Koklamak için eğildi. "At kıcı gibi kokuyor! Ian'ı yakaladım!" "Yüksek sesle koklamak yok! Koklama konusunu hiç konuşmadık! Ben faul ağlıyorum!" Ian

öfkelendi. "Sana bir şilin bile vermeyeceğim!"

"Ona bir şilin ver! At kıcı gibi kokman onun suçu değil!" Olivia tartışmayı, her türlü tartışmayı sevdiği için kavgaya atladı. "*Kokuyor* kelimesini *davranıyor* kelimesiyle mi karıştırıyorsun?"

Dük kenardan tüm ciddiyetiyle sordu.

"*Kokuyor!*" diye herkes koro halinde bağırdı.

Hararetli bir oylamanın ardından, Ian gerçekten at kıcı gibi koksa da kokmasa da Colin'in doğru tahmin ettiğine karar verildi, böylece Ian bir şilin verdi ve kardeşiyle el sıkıştı.

Görünüşe göre Moncrieffe sadece zamanını bekliyor, hakemlik yapan Bay ve Bayan Eversea ile birlikte gelişmeleri kenardan izliyordu.

"Seni koklamamak için kendimi zor tutuyorum. Tam yüzümdesin!" Colin, Ian'ı yatıştırmak için açıkladı.

Colin'in işi bittiğinde, Harry kör adam olma sırasını aldı.

Aslında bir kravat olan göz bağı gözlerine dolandı ve aşırı hevesli bir Ian tarafından yarım düzine kez döndürülerek oyuncuların arasında serbest bırakıldı. Genevieve ona dokunmak için uzandı ve bunu daha önce hiç yapmadığını fark etti: vals dışında onun koluna tutunmuştu. Teninin tadına bakmak şöyle dursun, ona dokunmuştu bile. Paltosuna yapışmış ya da göğsüne dokunmak için elini gömleğinin içine kaydırmıştı.

Ama onun *elini* öpmüştü.

Ama o daha ne olduğunu anlamadan, Harry Genevieve'in kolunu tuttu.

"Bir tane bulmuş!" Coşkulu bir çığlık yükseldi.

Kadın sustu.

Harry'nin yüzü gözbağının altında kızarmış ve neşeliydi. Harry'nin parmakları eteğinin ipeğini karıştırırken nefes nefese bir an kıpırdamadan durdu, sonra dirseğinin üzerinden şöyle bir baktı ve kurallar gereği yüzüne dokunmasına izin verilse de, kibarca daha ileri gitmedi. Şüphesiz pençesinde bir kadın olduğunu biliyordu. Adamın elinin onu kavradığını hissetmek tuhaftı, elin sıcaklığı kişisel değildi, sorgulayıcıydı. Onun tarafından dokunulduğu için nefessiz *kalması gerekirdi*.

Adamın eline baktı ve Moncrieffe'in kendisine dokunduğu gibi bir kadına dokunup dokunmadığını merak etti.

Sonra Moncrieffe'e baktı.

Ama Moncrieffe'in gözleri soğuk, perçinlenmiş bir hayranlıkla Harry'nin eline sabitlenmişti. Sanki zehirli bir yılanmış gibi. O kadar hareketsizdi ki, aklına sıçramak üzere olan büyük bir hayvan geliyordu.

Harry onun bileğini karıştırırken, o da düke baktı. "Bu Olivia!" Harry sonunda tahmin etti.

"Aww, Harry, gidip işi berbat ettin ve şimdi de Genevieve'e bir şilin ver. İçki içmek zorunda ve çok sarhoş!" Colin ona göz kırptı.

"Ben öyle bir şey değilim!" diye inkar etti gülerek. dehşete düşmek.

"Pig & Thistle'da bir karayı bile bitiremez," diye savundu Harry, düke hızlı bir bakış atarak. Belki de yanlış anladığı için utanmıştı.

"Onu koklamalıydın, Osborne!" Ian önerdi.

Harry kıpkırmızı oldu. Ellerini ceketinin ceplerine soktu.

Harry neredeyse özür diler gibi, "Beni yakalayacak kadar yavaş olacağını hiç düşünmemiştim," diye açıkladı ona.

Beni tanımalıydın, diye düşünmeden edemedi. Tenimin sıcaklığından. Dokusundan. Sadece *varlığımdan*. Bilmen gerekirdi.

"Sana sonra bir şilin veririm," diye ekledi asık suratla.

"Şilinlerimden vazgeçiyorum," diyerek onu kibarca affetti. "Ve içkimi alabilirsin."

Dükün yavaşça ayağa kalktığı anlaşılnca herkes dönüp baktı.

"Göz bağını ben alırım, Harry."

Şaşkınlık tam bir saniye sürdü.

Bir saniye sonra, herkes onunla dalga geçecek kadar kurnazlaştı ve bir koro yükseldi. "Ooooooooooh, Majesteleri, yakalayabilirsiniz yakalayın beni!"

Genevieve, adamın gözlerini bağlayışlarını hayranlıkla izledi ve gözleri kravat gözbağının arkasında gözden kaybolana kadar ona sabit kaldı.

Hakkını yemeyelim, şaşırtıcı derecede oyuna yatkındı. Diğerleri ona sataştığında o da onlara sataştı. Süpürürcesine hamleler yaptı ve diğerleri onu yakalamaktan kaçarken ıskaladı.

O da diğerleri gibi adamın etrafında dönüp duruyordu.

Ve onu hiç şaşırtmayan bir içgüdüyle, eli dışarı fırladı ve ustalıkla kolunun üzerine kapandı.

"İçimizden birini yakaladı!" Colin alaycı bir sesle bağırdı.

Adamın parmakları üzerine anda dondu kaldı.

Parmakları kızın elbisesinin kolunda bir ileri bir geri gezinirken, bu akşam kimin sırma ipek giymiş olabileceğini gerçekten merak ediyormuş gibi kaşlarını çatı.

Ve kollarının ipeğinden sıcak, çıplak kolunun ipeğini sıyırdılar. Neredeyse bir dokunuştı, ama sanki onun tüm varlığını okşamış gibiydi. Sanki bahar mevsimindeymiş gibi, Tanrı aşkına, teninin her yerinde tüyler diken diken olmuştu. Merak etti

Öyle ki tüm oda onun göğüs uçlarının elbisesinin ipeği altında yükseldiğini göremiyordu.

Adamın kim olduğunu zaten bildiğinden ve bunu sadece şeytani bir zevk için uzattığından emindi. Yarı eğlenmiş, yarı skandala uğramış ve tamamen tahrik olmuştu.

Kolunu parmaklarının arasına aldı, sonra elini gezdirmeye başladı. Parmakları kadının korsajının kenarında, göğsünün kabarıklığının hemen üzerinde, köprücük kemiğinin saten teninde, boğazına, kalbinin attığı yere kadar hafifçe, hafifçe gezinirken konsantrasyon içinde kaşlarını çattı.

Orada oyalandı, güm güm gümlediği yerde.

Ve sonra, oldukça gereksiz bir şekilde, çenesinin altından dudaklarına doğru kaydı ve havada asılı kaldı.

çıplak olmanı istiyorum.

Ve onun da istediği şeyin bu olup olmadığı konusunda herhangi bir şüphe duymaması için, en sıradan dokunuşlarla ona vücudunun artık sadece ona dokunduğunda gerçekten canlı hissettiğini gösteriyor ve ona her hücrelerinde yaşayan zevk vaadini hatırlatıyordu.

Yüce Tanrım.

Dük yumuşak bir sesle, "Bayan Genevieve Eversea," dedi.

Ancak o zaman ikisi de tüm odanın tamamen sessizleştiğini fark etti. Bütün o tilki gözler Dük'ü ve Genevieve'i izliyor, gerçekten kötü bir şey görüp görmedikleri ya da Dük'ün Bayan Eversea'nın şahsına özellikle mi, özenle mi dikkat ettiği konusunda kafa yoruyorlardı.

"Ona bir şilin ver, Genny!" Millicent neşeyle talep etti.

Dük kendi göz bağını çözdü ve bir sonraki gönüllüye, yani Olivia'ya bıraktı.

Davanın kenarındaki yeniden oturdu.

İkisi de onun bir kör adam daha fazlasını kazandığını biliyordu.

Genevieve daha sonra yatak odasına çıktığında, uyumak için değildi. Halıyı adımlamak ve saati izlemek içindi. İnadına, zaman yavaşladı.

Ancak dünyanın dönüşüne karşı koyamadı ve gece yarısı geldi.

Ve merdivenlerden aşağı .

Onu bu kez kütüphanede buldu. Ama pencerede durmuş karanlığa bakmıyordu. Kapının yanında durmuş, onun için fuayeyi izliyordu, bu da onu neredeyse çok kolay görmesini sağlıyordu.

"Beni mi arıyordunuz, Bayan Eversea?" diye sordu .

O kadar gergindi ki cevap veremedi. Sadece dudağını ısırıdı.

Ona gülümsedi. "Belki de göz kamaştırıcı

Sohbet mi? Sanat hakkında bir tartışma mı? Bu konuda ilk geldiğim zamankinden biraz daha fazla şey biliyorum, haberiniz olsun."

"Öyle mi?" Onun alaylarından rahatsız olmayacak kadar şaşkıındı.

"Geçen gün burada bir saat kadar vakit geçirdim. Oldukça geniş bir koleksiyonunuz var. İncelemek istedim."

"Neden?"

"Neden kütüphanede zaman geçirdim? Merakım uyandı."

"Tahrik olmak" deyişindeki bir şey, beline dolanan sıcak bir kol kadar emin bir şekilde onu sarmıştı. Umutsuzca gergindi. Ama adamın bunu kendisi hakkında daha fazla şey öğrenmek için yaptığından şüphelenmek onu merakla heyecanlandırıyordu.

"Merakınız neden uyandı? Ne öğrendiniz?"

"Boticelli'nin *Venüs ve Mars* adında bir resim yaptığını okudum; bu resimde Mars, zavallı şeytan, neredeyse çıplak ve Venüs onunla iyice oynaşmış gibi dümdüz duruyor; Veronese'nin resminde ise ironik bir şekilde Venüs tamamen çıplak, Mars ise giyinik. Ben ikincisini hayal etmeyi tercih ediyorum."

"Ama sen bunu zaten biliyordun. Sanatı *seviyor* musun ki?"

Bir tereddüt. "Kriketi severim."

"Hepsi bu kadar mı?" Şimdi gülümsüyordu.

"Köpekleri severim. Atları, avlanmayı ve kaliteli şarapları severim. Seyahat etmeyi severim. Doğa bilimleriyle ilgili kitapları severim. Satrancı ve balık tutmayı severim ve avuç dolusu para kazanmayı severim ve güzel kadınlarla sevişmekten zevk alırım. Seninle konuşmayı seviyorum. Ve sana bakmayı. Sanat hakkında bir kitap okudum ve ışık, biçim ve benzeri şeylerle ilgilenmeye çalıştım. Sanırım ateş ışığının senin formun üzerinde oynadığını hayal etmeyi tercih ediyorum."

Genevieve daha önce hiç bu kadar beğendiği bir liste ama nedenini söylemekte zorlanıyordu. Bazı yönlerden, Harry ve hatta kendisi gibi analiz etmeden göremeyen, bundan zevk aldığını iddia eden insanlardan daha sanatçıydı. Gördüğü şeylerde, onları tanımlamak için seçtiği sözcüklerde ve ona nasıl dokunduğundaydı... şimdi ona dokunduğu gibi.

Çünkü neredeyse farkına varmadan, parmaklarının arkası boğazına doğru kayıyordu. Teni saten gibi pürüzsüz ve solgundu.

"Ve böylece. Benimle birlikte olmaya niyetli misin Venüs?" diye mırıldandı.

Hâlâ bu tür şehvetli şeyler için yeterli kelime dağarcığına sahip değildi. karşılaştı. Tüm varlığı, açgözlülükle onun dokunuşunun tadını çıkararak teninin yüzeyine hücum ediyor gibiydi.

"Sana ne istediğimi söyledim. Ne kadarını bilmek istiyorsun Genevieve?" Kulağa ciddi bir soru gibi geliyordu. Aynı zamanda oldukça sıkıntılı bir soruydu.

"Bilmem gereken ne kadar çok şey olduğunu bilmezken buna nasıl dürüstçe cevap verebilirim?"

"Süreç hakkında tamamen saf değilsiniz."

Çok romantik. *Süreç*.

"Konuşmaya devam edecek kardeşlerimle yaşarken ve birinin önünde çiftleşmeye devam edecek hayvanlarla çevriliyken naif kalmak imkansız."

"Atların ve köpeklerin size inandırmak istediğinden daha fazlası olduğunu öğrenmek içinizi rahatlatabilir."

"Kardeşlerimin bu uğurda birden fazla kez hayatlarını tehlikeye attıkları düşünülürse, ben de bu kadarını tahmin etmiştim."

Ona gülümsüyordu. Eli teninde gezinmeyi hiç bırakmıyordu ama gülümsüyordu. Onun kendisini son derece eğlenceli, hatta söylemeye cesaret ederse *büyüleyici* bulduğunu fark etmişti.

Onunla konuşmayı
seviyordu. Bu onu
eğlendiriyordu.

"Sizi temin ederim ki kadınlar da bu uğurda hayatlarını tehlikeye atmışlardır."

Kalbi boğazında gümbür gümbür atıyordu ve parmakları orada oyalanırken onun da bunu hissettiğinden emindi. Vücudunda dik durabilen neredeyse her şey şimdi dikleşmişti ve onun dokunuşu için haykırıyordu. Ensesindeki tüyler, kolları. Meme uçları.

"Korkuyor musun, Genevieve?"

"Hayır. Adımı söylemekten
hoşlanıyorsun." "Bir tınısı var."

"Anlıyorum." Sesi zayıftı.

"Çünkü biraz korkmayı düşünmelisiniz."

Ve Şimdi, ses tonunun tamamen makul olmasına rağmen, birazcık da olsa öyleydi.

"Neden?" diye fısıldadı.

"Seviştikten sonra, bensiz yapamayacağını fark edebilirsin."

Sevişti. Tanrım, ama boyundan büyük işlere kalkıştı.

O anda kendini kurtarmak için yapabileceği hiçbir Şey yokmuş gibi görünüyordu. Kendini kurtarmak istemiyordu ve bu, akıl sağlığını kaybettiğine önemli bir ipucuydu. Ya da ona teslim etmişti.

"Hayal etmesi bile zor." Alaycı konuşmak istemişti. Ama onun Sesi onu yalancı çıkarmaya başlamıştı, çünkü uyuşmuş, yumuşamış, titremeye başlamıştı.

Karanlıkta gülümseme sırası ondaydı.

"Bahçede söylediklerimde ciddiymdim," diye nazikçe uyardı.

"Şimdiye kadar nazlı davrandım mı?"

"Hayır," dedi kısaca.

Peki o zaman. Sırada ne var?

Ve bir an *onun ne* yapacağını bilemediğini düşündü. Adamın eli kadının boğazında durakladı. Bir an, "*Belki de korkan sensin,*" demeyi aklından geçirdi. Ama bu ona söylenecek türden bir Şey değildi, Şaka yollu bile olsa.

Ama yanılıyordu. Nereden başlayacağını biliyordu ve her zamanki gibi nefes alıp vermek kadar doğal görünüyordu. *Çoktan* başlamıştı; konuştukça yaklaştı, yaklaştı ve Şimdi dudaklarını onun gözlerinin arasına değdirdi. Şaşırtıcı derecede Şefkatli, yıkıcı derecede Şehvetli, bir nefes kadar hafif. Ve tıpkı bunun gibi dumana dönüştü; geceden ayırt edilemezdi; o sadece bir histi.

Tek bildiği, adamın onu öpüyor olmasından duyduğu rahatlamaydı.

Dudakları şakağına doğru sürüklendiğinde, dili kulağında nazikçe gezindiğinde, nefesi usulca oraya üflendiğinde, dudakları ve dili çenesinin altında saklı o savunmasız yere, kalbinin delice çarptığı, hissettiği her şeye ihanet ettiği o yere kadifemsi bir sıcaklıkla indiğinde, içinden geçen zevk iplikçiklerinin tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. Yüzünü onun öpücüklerine çevirdi, sanki bu onun hakkıymış gibi, sanki bunu ondan kabul etmek evrendeki doğal yeriymiş gibi, sanki sadece bunun için yaratılmış gibi zevk istedi ve aradı. Ve adamın elleri aşağıya, aşağıya, aşağıya kaydı, sahiplenici bir şekilde göğüslerinin üzerinde, belinin kıvrımında, hafifçe, hafifçe kalçasının dikişinde gezindi.

Ve kadın iyice duygusal olarak uyuşturulduğunda, sonunda adamın ağzı onunkine ulaştı.

Öpücük sertti.

Dudakları onunkileri ezdi; anında derinlere daldı, dili sinirli ve araştıracıydı. Adamın kolları kızın sırtına dolanırken, kızın dili de adamınkiyle düello yapıyordu; adamın kolları kızın sırtını sarmış, biri de kıcının altındaydı. Adam tutkusunun gücünü kıza aktarmış gibi, kız şimdi ateşler içindeydi, titriyordu. Adamın vücudu gerginlikle uğulduyordu; elleri gömleğinin üzerine indiğinde, sonra sert bedeninden aşağı kayarak onun üzerinde sahip olduğunu bildiği gücü talep ettiğinde, bunu adamın içinde, hırıltılı nefesinin bedenini nasıl sarstığında hissetti. Ellerini sert sikinin üzerinde sertçe gezdirdi.

Tıslayarak nefes aldı ve başını eğdi. Kalçalarını ellerine bastırarak ona doğru sürtündü. Kadın onu sertçe okşadı, adamın devasa hatlarını hissetti, sertleşti, dokunuşunun altında şişti. Yüzünü parmaklarının arasına aldı ve sözcükler kulağında soluk soluğa kaldı:

"Burada değil. Yatak odanızda."

Bölüm 20

Sessiz **bir** yolculuk. Neredeyse bir atılım. Süresi kısaydı ama fikrini değiştirmesine ve her şeyi durdurmasına izin verecek kadar uzun. Ama beceriksiz parmaklarıyla kapı tokmağını karıştırdı, açtı ve ona yol gösterdi İçeride.

Kadın kapıyı kilitlemek için döndüğünde bile adam arkasında durmuş, parmaklarıyla kadının bağcıklarını ustalıkla çözmüş ve kadınları soyma konusunda sinir bozucu bir beceri göstermişti. Bağcıkları genişçe açtı ve saçlarını kenara iterek ensesine yumuşak bir öpücük kondurdu, ardından elbiseyi omuzlarından çekip aşağı doğru yardımcı bir çekişle ayaklarının dibinde hışırdayan bir tomar haline gelmesini sağladı. Odanın havası çıplak tenine çarptığında ve tüyleri diken diken olduğunda ürpertici bir nefes aldı. Titreyen parmaklarıyla, başka türlüünü düşünmeden, elbisesinin bağlarını çözdü ve yere bıraktı. Pratiklik olsun diye çoraplarını daha önce çıkarmıştı. İpektiller ve kolayca parçalanabiliyorlardı.

"Dön. Sana bakmak istiyorum," diye emretti. "Neden?"

"Çünkü sen güzelsin ve ben seni istiyorum."

Yüce Tanrım. Hareket ettiği gibi konuşuyordu: hızlı, amaçlı. Konuşması her şeyin doğru, gerçek ve ... *mantıklı* görünmesini sağlıyordu. Bu gerçekten de tehlikeliydi, çünkü bunun mantıklı olması gereken son şeydi. Kadın kapısına bakarken adam şaşırtıcı bir çabuklukla soyunmuştu ve kadın önce nereye bakacağını bilemiyordu. Bunu kastettiğini biliyordu, çünkü adamın sert gözlerinden, omuzlarının hızla inip kalkmasından ve kalın, büyük ve karnına doğru kıvrılan sert aletinden onu ne kadar istediğini görebiliyordu.

Adam ona baktı, onu içine çekti ve Tanrım, onun gözlerindeki bakış karşısında dizlerinin bağı çözüldü.

Ona da güzel olduğunu söylemek istedi ama bu tam olarak doğru kelime değildi. Yetersiz görünüyordu ve belki de tam olarak doğru değildi. Onun için son derece yeniydi, yabancıydı ve hayret verici bir şekilde ... *erkekti* . . . teni çok açık tenliydi, vücudu sade, sert, yağsız kaslardan oluşuyordu, göğsü koyu renk kıllarla kaplıydı, kılların izi kaburgalarının dikişini takip ederek, sikinin kıvrık kıl yuvasından göbeğine doğru yukarı kıvrıldığı yere kadar uzanıyordu. Küçük, sert kalçaları neredeyse komik derecede beyaz ve kaslıydı. Üzerine dağılmış birkaç yara izi gördü.

Onu hislerin ve izlenimlerin saldırısından ve çıplak bedenine doğru çektiğinde bir açıklama yapmak zorunda kalmaktan kurtardı.

Adamın tenini kendi teninde hissetmek, sert meme uçlarının onunkilere sürtünmesi olağanüstüydü; adamın teni sıcaktı; adam harika ve tuhaf kokuyordu; duman, misk ve ona özgü olduğundan emin olduğu bir şey.

Nazlanmasını istemiyordu. Öyle olmadığını iddia etmişti. Yine de momentumun onu ele geçirmesine izin vermek, teslim olmak onun doğasına aykırıydı. Onunla mücadele etti ve adam vücudundaki gerginliği hissetti.

"Her şey yolunda," diye mırıldandı kulağına, nefesi, sesi, erotik, çok ikna edici, nihai güvenliğin ve nihai tehlikenin sesi. "Sana sahibim. Şşşt, şimdi, Genevieve."

Parmaklarıyla göğüslerini okşuyor, yumuşaklıklarının tadını çıkarıyor, önce nazik davrandığında başının geriye doğru eğilmesini izliyor, sonra talepkâr bir şekilde meme uçlarını avuçluyordu. Boğazının dibine bir öpücük kondurdu ve vücudunun uzunluğundan aşağı doğru kaymaya başladı, her bir meme ucunu ısırmak, sonra emmek için durdu ve parmaklarını saçlarına doladı.

Ama bir hedefi vardı. Öpücükleri vücudunun uzunluğunca aşağıya, kaburgalarının arasındaki dikişe doğru sürüklüyordu, sıcak elleri sırtında geziniyor, kalçalarını avuçluyor, uylukları boyunca tüylü ince tüyleri sürüklüyor, aralarındaki hassas deriyi nazikçe okşuyor, onları zorluyordu, fark etti, ayrı, ayrı, ayrı. Adamın dili, sıcak, kaygan ve ağrıyan bacaklarının arasına girmeden önce şok ya da utanç için zamanı yoktu.

Sarsıldı. Vücudunda katıksız bir mutluluğun yıldırım çarpması gibiydi.

"Oh, Tanrım ... bu ..."

"Bu Veronese."

Boğuk bir kahkaha attı. Şimdi esprili olacaktı.

"Asla sanat aşığı olmadığımı söyleme." Yumuşakça üfledi ve sonra dili tekrar okşadı.

Bildiğinden bile emin olmadığı bir kelimeye yemin etti.

"Söyle bana, iyi mi?" diye mırıldandı.

İyi miydi? Ne olduğunu anlatacak kelimesi yoktu ve anlatmak da istemiyordu.

"Anlat bana." Yavaşça emdi, elleri kadının kalçalarını okşadı.

"Oh Tanrım. Çok iyi . . . daha sert . . ."

"Daha sert" istediğini nereden biliyordu? Ama biliyordu. Adamın omuzlarını kavradı. Sert, güçlü, sağlam, etrafındaki dünya alacalı bir sıcaklığa dönüşürken gerekli olan. Adamın sıcak, kaslı bir saten gibi olan dili, kaygan ve ağrıyan yerlerini sertçe okşarken ve parmakları ustaca vuruşlarla onu takip ederken, kendini ona karşı eğilirken buldu.

"Oh, Tanrım . . . Yardım bana."

Bana yardım etmek mi? Bu çok saçma görünüyordu. Ama korkuyordu; üzerinde olağanüstü bir şeyin gizlendiği bir uçuruma doğru savruluyordu. Sadece ihtiyaçtan ibaretti.

O biliyordu. "Yakında," diye ona güvence verdi. Ama bu ne *anlama* *geliyordu?*

Kurtuluş, ihtiyacı olan şey için çok güçlü bir kelime değildi. Utanmazca onun okşayışına dalgalanana, vücudu ona yardım edene kadar aciliyet kazandı. Evren tek bir zevk noktasına daraldı.

Birden yatağın kenarının dizlerinin arkasına değdiğini hissetti; adamın elleri onu kollarının arasında geriye doğru itti. Kadın devrildi. Gözleri kapalıydı. Yatak örtüsü çıplak sırtını çiziyordu. Adam kadının kalçalarını birbirinden çok ama çok uzaklara bastırdı. Şimdi ona tamamen açıktı ve kaslı, parlak dili daha derinlere indi, tarif edilemez bir ritim buldu ve onu okşadı ve vücudu tam olarak ihtiyaç duyduğu ritmi bulana kadar işbirliği yaptı. Yumrukları tezgâhın örtüsünü düğümledi ve dayanılmaz bir zevkle dalgalanarak ona doğru eğildi. Dişlerinin arasından nefesini tısladı. Sıcaktı ya da üşüyordu ya da her ikisini de ifade eden başka bir kelime vardı; tek bildiği, teninin her hücresi canlıymış ve şükürler olsun diye şarkı söylüyormuş gibi acıdığı ve zevkin içinden kükreyen, varlığının dikişlerini tehdit eden bir nehir olduğuydu. Bina, bina.

Ve mutluluk gözlerinin arkasında beyaz bir patlamayla .

Vücutunu yukarı doğru savurdu ve ondan sessiz bir çığlık kopardı ve teni yıldızlarla kaplandı. Onun altında titredi ve sarsıldı.

"Alex."

"Bana tutun, aşkım."

Aşk mı?

Vücudu olağanüstü bir şekilde serbest bırakıldığı için gevşemiş ve kabarmıştı, ama adam hızlıydı. Gözlerini açtığı anda adamın ellerinin iki yanında onu desteklediğini gördü. Uzun bedenini yukarı kaldırdı ve bir eliyle sikini yerleştirip kendini içeri yönlendirdi.

Önsöz yok. Nefes nefese kaldı. Hızlı bir acı duydu. Ve adam onun direncini aşarak, sıcacık bedeninin içine girdi, derinden, amansızca onunla birleşti.

"Genevieve." Sesi düzensiz bir duaydı. Göğsü sık bir şekilde sallanıyordu. "BEN "

Sözcüklerini

kaybetmişti. O anladı.

Güçlü kollarını onun üzerinde gezdiriyor, gözleri onunkileri yakıyordu, içindeki adamın hissine alışmasına izin veriyordu. Onunla bu şekilde bir arada olmak, bu kadar hükmedilmek ve yine de güce sahip olmak olağanüstü bir şeydi. Ellerini merakla adamın sert göğsünün üzerinde gezdirdi ve adam gözlerini onun dokunuşuna kapattı. Adam terden kayganlaşmıştı ve kadın dilini onun göğüs ucuna dokundurdu. Ciğerleri inleyip inip kalkıyordu. Kirpiklerinin yanaklarında titreyişini izledi.

Gözlerini tekrar açtı. Sırtındaki kaslar, kolları titriyordu. Nefesi onun üzerinde sıcak bir şekilde titredi.

"Senin için yavaş gitmek istiyorum. Yapabileceğimi sanmıyorum."

Bir elini onun yanağında gezdirdi ve bildiği her şeyi söyledi. "Seni istiyorum."

Ve bu sözler onun kontrolündeki ipi çözdü.

Bu. Vücudum bunun için yaratılmış.

İlk başta durgundu. En azından bir miktar incelik göstermeye çalışmıştı. Onun içine gömüldü ve yavaşça geri çekilerek her santimini tekrar ve sonra tekrar hissetmesine izin verdi. Onun olağanüstü hissine alıştı ve olağanüstü bir şekilde, adamın daha önce ortaya koyduğu ihtiyacın bir yankısının içinde yükseldiğini, yükseldiğini hissetti.

"Alex ..." diye fısıldadı. Bir soru. Bir yalvarış.

Hafifçe inledi ve küfretti.

"Nasıl hissediyorsun, Genevieve ... Tanrı'nın annesi ..."

Onun zevki onun zevkiydi, ona zevk vermek için sahip olduğu güç onu dayanılmaz bir şekilde heyecanlandırdı. İçgüdüsel olarak onu sardı, bacaklarını sırtına doladı, onu daha da derine davet etti, tekrar içine girdiğinde karşılamak için yukarı doğru eğildi.

Boynundaki kordonlar gergindi. Adam onu öpmek için eğildi; kadın dudaklarını ayırdı ve adamın dilini alıp diliyle birleştirdi; ağızları birleşti, vahşi ve tatlı. Dişleri çarpıştı. Ve adam onu ittikçe, kadın başının ondan uzaklaştığını fark etti, çünkü tekrar boşalacağını biliyordu.

Ve bu onu çılgına çevirdi.

Ve sonra artık onun kontrolünde olmadığına bunu hissetti. Beyaz kalçaları davul gibi vuruyor, tempo giderek hızlanıyordu. Onunla buluşmak için eğildi, sıcak nefesler aldı. Adamın omuzlarını kavradı, tırnakları adamın pazularına sürtündü ve onun adını inledi, çünkü vücutları sertçe çarpışırken hiçbir yerden başka bir salıverme geldi ve vahşi bir şey gibi homurdandı, zevk acelesi ona çarparken yumruklarıyla sırtını yumrukladı, ondan bucking ve adam kısık sesle küfür edene ve düzensiz bir inilti ile vücudundan çekilene kadar ona vurdu.

Serbest bırakılması onu sarstı, koca bedenini bir paçavra gibi sertçe salladı ve karnının üzerine döküldü.

Öldürülmüş biri gibi kendini yavaşça onun üzerine indirdi.

Nefes alışları düzene girene kadar kadın , adam da kadına tutundu.

Saçlarını okşadı, onu ilk kez gerçekten huzurlu gördüğünü fark etti ve neden onun huzurunun kendisine ait olduğunu merak etti.

"Şey," diye mırıldandı sonunda. "Vay, vay, vay."

Tam olarak böyle hissediyordu. Çok, çok iyi.

Hâlâ bir bulutun üzerindeydi, ancak bulut onun yatağıydı ve onu dünyaya bağlayan tek şey, başını kaslı koluna dayadığı ve ağır kalçası şimdi örten yanındaki sıcak, terli adamın bedeniydi. Adam çok güzeldi. Baldırları ince, sert ve zarif bir şekilde kaslıydı ve bir tanesini ısırmak için bir dürtü duyduğunu biliyordu. Sırf küçük, yuvarlak bir şey, kösele gibi küçük bir madeni para olduğu için bir parmağını onun meme ucunun etrafında gezdirdi. Tıpkı kendisinininki gibi kıvrımlıydı.

"Bu harika," diye mırıldandı boğuk bir sesle, "yaptığın şey, ama ben sizi tekrar ağırlamam mümkün değil. Bana en azından bir iki dakika verin. Ben yirmi yıllık bir adam değilim."

"Fark eder mi? Yaşınız?"

"Gerçekten de öyle. Biraz." Bu konuda hiç de pişmanlık duymuyordu.

Bu da Harry'nin böyle bir boğuşmadan birkaç dakika sonra sertleşeceği anlamına geliyordu. Öğrendiği şeyler ...

"Bekleyeceğim," diye cömertçe izin verdi.

Yumuşak bir kahkaha attı ve göğsü kızın yanağının altında zıpladı. "Genevieve ..." diye mırıldandı bir süre sonra.

Ve başka bir şey söylemedi.

Şaşkınlıkla ona döndü.

Ona bakmak için başını biraz yukarı kaldırdı. "Oh. Hepsi bu. Sadece 'Genevieve.' Sanırım bundan sonra senin adını aşırı memnuniyet ünlemi olarak kullanacağım. İşler çok iyi gittiğinde 'Genevieve!' diye bağıracağım. Hallelujah yerine. Ya da biri derse ki,

'Günlerdir yağan yağmurdan sonra nihayet güzel bir havaya kavuşacağız,' diyeceğim, 'Pekala, Genevieve! "

Adam güldü, kız da .

Tanrı aşkına, *şimdi* de kızarıyor muydu?

Bekâretini resmi olarak kaybetmişti, ancak güçlü at biniciliğinin ve benzerlerinin bazen bir kadına *gayri resmi olarak* bunu yapabileceğini biliyordu. Bunun çok derin olacağını düşünmüştü. Bunun ne kadar doğal bir his olabileceğini düşünmemişti. Bir sevişme nöbetinin onu ne kadar muhteşem bir mizah içinde bırakacağından ya da çıplak bir erkekle yatmanın tamamen makul görüneceğinden hiç şüphelenmemişti. Diğer kadınların bu konuda üstü kapalı bir şekilde şikâyet ettiklerini duymuştu.

Hiçbir şikayeti yoktu.

Zevk uğruna zevk. Tutku uğruna tutku. Kontrol ve güç elde etmek için kontrolden vazgeçme.

Ne kadar da haklıydı. Bunun baştan çıkarıcı bir konuşma olduğunu düşünmüştü. Elbette öyleydi ama yalan söylememişti.

"Moncrieffe . . ." "Alex."

"Alex o zaman ..." Durakladı. "Karına gerçekten ne oldu?" "Onu zehirleyip zehirlemediğimi mi merak ediyorsun? Sence ben yaptın mı?"

"Tabii ki yapmadınız. Ama söylenti durup dururken ortaya çıkmadı."

"Çok zekisin." Adam memnuniyetle iç çekti.

"Evet."

Bir an sessiz kaldı, belki de nereden başlayacağını düşünüyordu ya da karısının ölüm anını hatırlıyordu. Belki de sormamalıydı.

"İstiridye yerken öldü. Doktor vücudunun bunlara kötü tepki verdiğini söyledi. İlk defa yemişti ve bu durum

çok az insan için bir yol. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu... boğuldu da diyebiliriz. Artık nefes alamaz hale gelene kadar nefes almasını engelledi. Çok çabuk oldu ve korkunçtu."

Aman Tanrım.

Onun gerildiğini hissetmiş . "Sorduğuna pişman mısın?"

"Olanlar için üzgünüm," dedi, bu sözlerin gerçekliği boğazına düğümlenmişti.

Çok uzun bir süre sessiz kaldı.

"Ben de öyle."

Hissettiklerini tam olarak karşılamadığını hissediyordu ama o her zaman kullandığı birkaç kelimeyle bir anlam evrenini aktarmayı başarmıştı.

Daha fazlasını bilmek istemiyordu ama yine de biliyordu. Hâlâ üzgün müydü? Onu ... herkesin bugün gördüğü adam yapan şey bu muydu?

"O sırada ona ne olduğunu bilmiyordum," dedi usulca, aniden.

"Korkuyor muydun?"

O da bunu düşündü. Bu hoşuna gitmişti. Konuşması, düşünceli olması, anılarını ona emanet ederken gösterdiği dikkat.

"Size şunu söyleyeyim: Savaşta ve düellolarda vuruldum. Bıçaklı haydutlar tarafından köşeye sıkıştırıldım. Kızgın atlar tarafından tekmelendim ve kızgın metresler tarafından üzerime vazolar fırlatıldı. Ama ben ..." Bir ses soludu, sonra neredeyse yenilmiş gibi pişmanlıkla bir ses çıkardı. Ama parmakları onun omurgasında geziniyordu, sanki onun sıcak gerçekliğinde teselli buluyordu. ". . . Hiç ama hiç bu kadar korkmamıştım."

Hissettiği Şey, dünyanın ona bu Şekilde davranmıŐ olmasına duyduğu tuhaf bir  fkeydi.

"Korkuyordunuz       onun için yapabileceğiniz hiçbir Şey yoktu. Ve siz sadece onun acı çekmesini izleyebildiniz."

Onun sessizliğinin cevabı olduğunu d Ő    .

Ta ki o "Hiçbir Şey" diye onaylayana kadar.

Belki de hayatında duyduğu en karanlık, en kasvetli heceydi.

"Colin'in ölüm haberini beklediğimiz gün gibiydi. Yaptık

Onu kurtarmak, korumak için elimizden gelen her Şeyi yaptık ama yine de öleceğini biliyorduk. İnsan o anlarda kendini evrenin göğsünde bir zerre gibi hissediyor."

Adamın parmağının bir an h l  üzerinde olduğunu hissetti, sanki içine çekiyormuŐ gibi.

Onun okŐamayđ bırakmasını istemiyordu.

"Hayatımın en kötü günüydü. Oğlumun öldüğü günden bile daha kötüydü."

Bölüm 21

Bir an için adamın bunu söylemek istemediğini düşündü. Çünkü adam sanki kendini şaşırtmış gibi yine sustu.

"Bir oğlun mu vardı?" dedi usulca.

Tavanla konuştu, ama onun kolunu okşadı, onun canlılığıyla teselli buldu.

"O sadece bir bebektir. Bu büyüklükteydi." Kolunu bir bebek şeklinde kıvrırdı ve bir anda onu bir kolunda minik bir şey tutarken ve ona bakarken görebildi ve bir baba olmanın nasıl bir his olduğunu hayal edebildi.

Bu onun nefesini tamamen kesti.

"Onu bir kolun kıvrımına sığdırabilirdim. Birkaç ay yaşadı. Ateşi onu aldı."

Sesi eşitti, çok kontrollüydü. Ses tonu sınırlar çiziyordu. kelimeler ve konu etrafında ve dikkatli olunması çağrısında bulundu: *Söyleyeceklerim bu kadar*. Onların zamanında bebek olmak tehlikeli bir şeydi; tanıdığı neredeyse her aile küçük bir çocuğu çok erken toprağa vermişti. Kendi ailesi de buna dahildi.

Kilise bahçesinde hiç tanımadığı bir erkek kardeşinin mezar taşı vardı.

"Adı neydi?" diye sordu, çok nazikçe sormamaya dikkat ederek.

"Gilles. Bir bebek için oldukça iddialı bir isim, sence de öyle değil mi? Ona Gillyflower derdi." Belli belirsiz gülümsedi. Sakallarının çıkmaya başladığını fark etti. Bu durum dayanılmaz derecede dokunaklı görünüyordu; bıyıklarının itibarsız gölgesi, bir bebeği kaybetmekten bahsederken yan yana gelmişti. "Annemden sadece birkaç ay önce öldü."

Kendi kalbinin kırılacağını düşündü. *Gillyflower*. Birini kaybetmişti.

Birkaç ay içinde bir eş ve bir bebek. "Ona ne dedin?"

Ona baktı. "Gilles," dedi sertçe.

"Elbette," dedi. Onun için Gillyflower saçmalığı yoktu. Ama sonra onun kendisini incelediğini fark etti.

"Ne düşündüğünü bilmediğimi sanma. Gözlerin donuklaştı ve çok nazikleşti."

Öyle miydi? "Ne düşünüyorum ben?"

"Geri dönüşü olmayan bir şekilde kırılan kalbim yüzünden aç kavramından tamamen uzaklaştığımı ve bunun beni intikam peşinde koşan sert bir adam haline getirdiğini. Bunca zamandır yıkımla uğraşıyormuşum. Ama yle değil, biliyorsun. Tamamen yle değil."

Kahretsin. Bunu düşünmeyi tercih ediyordu. "Herkes onu senin zehirlediğini düşünüyor."

"Kimsenin gerçekten böyle düşündüğünden şüpheliyim. Sadece *söylemekten* hoşlanıyorlar.

İnsanlar korkmayı ve efsane yaratmayı severler. Ben kimim ki onları bu zevkten mahrum edeyim?"

"Sakıncası yok mu? Buna bir son veremez misiniz?" Kadın onun adına kızgın.

"Ne yapmış olabilirim ki? Kanıtlanamayan bir şeyi savunmak çok saçma. Hiçbir zaman neşeli bir tip olmadım.

gerçekten kasvetli. Ve o öldükten sonra yalnız kalmak istedim. Yas tuttum. Dedikodu bana uyuyordu ve korkutucu olmak da bana uyuyordu çünkü o zaman benden uzakta bir yol açılmış oluyordu. Kimse beni rahatsız etmiyordu, bu da tahammül edemediğim acıma duygusunu yansıtmama gerek kalmadığı anlamına geliyordu. Ve sonra ... şey, açıkçası bundan hoşlanmaya başladım. İfadenizden farklı bir cevap beklediğinizi görebiliyorum."

O, zamanki gibi, yerle bir etti.

"Benim belli bir gizemim var. İyi bir nüfuzum ve param var. Hizmetçi olmayan bir ya da iki arkadaşım var." Yine kuru bir şekilde gülümsedi.

"Ama kimse seni sevmiyor." *Tonun* içindeki kimseyi kastetmemişti. sözde. Bu kabul edilmiş bir bilgelikti.

"Oh, 'hiç kimse' abartı olur. Sen ."

Yavaşça gülümsedi. Bu onu eğlendirdi. Sanki *kendisi* yeterliymiş gibi. Everseas'ler şaşırtıcı derecede zengindi ve önemli bir nüfuza da sahiptiler. Ama dük değillerdi ve o da en küçük kızlarıydı.

Gerçi Kral, Everseas ve Redmond'lara unvanlar teklif etmeyi ve sonra da yeni Ardmay Kontu'nu atarken yaptığı gibi onları elinden almayı severdi. Kral, iki kedinin sallanan bir çiroz için dans ettiği gibi, Everseas ve Redmond'ların prestij için kibarca savaşmalarını izlemekten sapkın bir eğlence çıkarıyordu.

"Herkes sen değildir, Genevieve. Ve sevmeye *ihtiyacı var*. Ya da söyledikleri veya yaptıkları konusunda son derece dikkatli olmaları. Kendinizi kontrol etmeniz etrafınızdaki dünyayı kontrol etmenizi sağlamayacaktır."

Bu onun gülümsemesini kaş çatmaya dönüştürdü.

"*Bu* dikkatli mi?" Elini çıplak bedenlerinin üzerinde gezdirdi.

"Hayır, ama bunun için bana teşekkür etmelisin. Bu *senin* düşünebileceğin bir şey değil... ...kışkırtmak diyelim. Bir el öpücüğünden."

Tanrım, ama ona elindeki öpücükten bahsettiği için çok üzgündü.

"Ama *seni* bulmaya geldim."

Yavaş, tembel, memnun bir gülümseme takındı. "Demek
." Bir an için sessiz kaldılar.

"Beni soğuk mu buluyorsun?" diye sordu aniden. Sanki bir
Ciddi bir soru.

Gerçekten umursuyor muydu? Onu aleve dönüştüren bir adam nasıl
soğuk ? Ama bunu biraz düşündü. Onun özür dilemeyen dürüstlüğünü
çekici, korkutucu ve sert bulmuştu. En temiz soğuk havayı solumak gibi.
Son derece, garip bir şekilde özgülleştirici.

Elini göğsünün üzerine koydu. Kıvrıkcık saçlar, sert kasların üzerine
gerilmiş sıcak bir ten, savaşın ve hayatın onu etkilediği birkaç yara izi,
elinin altında gümbürdeyen bir kalp, ona dokunduğunda kırıldayan ve
şiddetle talep eden bir beden, açık bir şekilde sevmiş, kayıplarla
hırpalanmış bir kalp. Her şeyi tutkuyla, tek bir niyetle yapardı. Eğer size
sadıksa, hayatınız pahasına güvenebileceğiniz bir adamdı. Değilse
korkulacak bir adamdı.

"Hayır. soğuk değil."

Onu şaşırttı. Yavaşça elini onunkinin üzerine koydu.

Eliniz inanılmaz derecede yumuşak, Bayan Eversea.

Bir an için göğsü elinin altında yükselip alçaldı. Neredeyse sevişmenin
kendisinden daha samimi hissettiriyordu ve onu alıp almamakta ya da
almak isteyip istememekte kararsızdı. Onunla tanıştığı andan beri
hissettiği şey bu itme ve çekmeydi.

Ne düşünüyordu ki?

Karısının yanında böyle mi yatmıştı?

"Ve bir gecede taşla dönüşmedim. Her zaman oldukça inatçı oldum
ve değişeceğe de benzemiyorum. Bunda yanlış bir şey yok.

Parayla, güçle ya da saygıdan ilham alan biraz korkuyla ya da korkudan ilham alan saygıyla. Çok iyi bir adam değilim ama umurumda değil. Umursamak zorunda değilim." Elini onunkinden çekerek lüks bir şekilde gerindi. "Ben bir düküm."

Bu onu gülümsetti. Ve başını salladı.

"Hakkınızda söylenen diğer her şeye gelince. . . düello yaptınız mı?"

"Evet."

Dirseğine yaslandı ve dehşet içinde aşağıya baktı.

"Oh, şimdi. İnsan bir düelloya katılmadan yetişkinliğe erişemez!"

"Biri *yapabilir*," diye itiraz etti. "Harry yapabilir."

"Ah, *Harry* yapabilir," diye tekrarladı gözlerini devirerek. Daha fazla sessizlik.

Başka bir erkeğin yanında gerinirken Harry'den söz etmenin görgü kurallarına uygun olup olmadığını merak etti. Ama nedense bu sevişmenin Harry'ye ihanet olduğunu düşünmüyordu, çünkü Harry kendini başka bir kadınla nişanlamaya niyetliydi.

Aklı başına gelene kadar tabii. Ki öyle görünüyordu. Yanındaki adam Harry'nin onu gerekli ışık altında görmesine yardımcı oluyordu.

Ve bu konuda kendini çok modern buluyordu. Dük ortaya çıkmadan önce böyle bir düşünceye sahip değildi. Aşk ve arzu her zaman örtüşmek zorunda değildir, demişti ve anlaşıldığı kadarıyla bu doğrudu.

"Güzel miydi?" Karısını kastediyordu.

"*Güzel* miydi?" Bu soruyu neredeyse küçümseyerek tekrarladı, sesi eğleniyor gibiydi. Sanki bunu bekliyormuş gibi. Başını iki yana salladı. "Bu soruyu sormak tam bir kadına göre! Bilmiyorum."

"Bilmiyorsun! Ama onunla evliydin!"

Çok ama çok ince bir şekilde ondan uzaklaştı. "Yani, sanırım öyleydi. Elbette öyleydi. Ah, Bayan Eversea." Başını kaldırıp onun yüz ifadesini gördüğünde yine ona gülüyordu. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm ama onun gözlerinin ve saçlarının rengini, yakut dudaklarını ve benzerlerini bilmek istiyorsunuz ve bir kadın olduğunuz için kendinizin daha güzel olup olmadığını bilmek istiyorsunuz. *Ben* onu güzel buldum ve önemli olan da bu. Ve nasıl görüldüğünden daha az önemli. Çünkü artık benim için hepsi biraz puslu ve minyatürü onun hakkını vermiyor. Kimsenin minyatürü onun hakkını verir mi?"

Başını kasvetli bir şekilde salladı.

"Bu onun her şeyi... yani olduğu her şey."

Düzgün bir şekilde söyledi ama sesi daha da kısıldı ve sırt üstü döndü. Görünüşe göre bunları söylerken ona bakmak istemiyordu.

Ve bir şeyler önemli olduğunda bunu belli etmemek için gözlerine güvenmediğini anlamaya başlamıştı. Onun yerine başka tarafa baktı.

Kontrol, gerçekten.

Bunu onurlandıracaktı.

"Güzelliğin bununla kadınların bildiğinden çok daha az ilgisi var. Kıvrık saçlar ve benzerleriyle," dedi aniden. Yan gözle ona baktı; ağzının kenarı hınzırca seğirdi ve kızın inatla düz duran saçlarından bir tutam tutup dalgınca çekti. "Hayatımın en büyük zevki, yaşadığı sürece onu güvende ve mutlu tuttuğumu bilmektir. Ona baktım ve 'çok güzel' diye düşündüm ve muhtemelen yetmiş yaşına geldiğimizde de aynı şeyi düşünecektim. Ama şimdi bunların hepsi çok uzak."

Onun sessizliğini kafa karışıklığı ya da şüphecilik olarak yorumladı. Aslında onun söylediklerini düşünüyordu.

"Gerçekten," diye ısrar etti.

Erkekleri düşündü. "Onu sevdin mi?"

"Acaba Harry sorgulanmaktan hoşlanıyor mu? Eğer öyleyse, başımızın yeri var. *Evet*. Onu sevdim."

"Hemen anladınız mı?" Meraklı

bir tereddüt. "Evet."

"Ve Leydi Abigail. "

"Şey, evet. Eğer aynı soruları soracaksanız, onun güzel olduğuna inanıyorum. Onu sevmek için elimden geleni yapmayı planlıyordum. Ve insanın gerçekten yapabileceği tek şey bu. Başka birini bulmalıyım," dedi esnerken. "Ah, belki Millicent, Harry'nin akli başına gelip sana olan bağlılığını anladığında."

Onun adına dehşete düşmüştü.

"Gerçekten *yapabileceğin* tek şey bu mu? Aşk seni seçer, Moncrieffe, tersi değil. Harry benim en iyi arkadaşım ve onu aşkın anlamını bildiğimden beri, tanıştığımız andan beri seviyorum. Onsuz bir hayat düşünemiyorum. Mutluluktan daha ne isteyebilirim ki?"

"Aşkın anlamını bildiğin sürece," diye tekrarladı yavaşça, sanki kız onu eğlendiriyormuş gibi. "Daha ne isteyebilirsin ki? Sevmenin ne olduğu konusunda uzman olduğunuza göre. *Tutkunun* evlilikte bir rol oynaması gerektiğini sanmıyorum." Onunla alay ediyordu. Tüylerinin diken diken oluşunu izlemek için parmağını nazikçe, sahiplenici ve biraz da alaycı bir tavırla kolunun iç , en ince mavi damara doğru götürdü.

"Tutkulu olduğundan eminim. Kesinlikle kendini ifade ediyor sanat ve şiire tutkuyla bağlıyım."

"Ve sen bunların hepsini bir el/ öpücüğünden biliyorsun. Ve İtalyan sanatçılar hakkında hararetle konuşmalar."

"Mükemmel bir öpücüktü." Artık bunun bir öpücük bile olmadığını biliyordu. Yine de onu çok uzun bir süre boyunca el üstünde tutmuştu ve

Şimdi bu düşünceden vazgeç.

"Öpülmekten için o öpücükten hoşlanmadığını nereden biliyorsun?"

Pekâlâ. Bir başka mükemmel soru.

"Tüm erkeklerin dünyaya bu tür bilgilerle geldiğini sanırdım." Bir elini tekrar vücutlarında gezdirdi. "Ya da belki . . oh, White'ın yerinde öğrendim."

Yüz ifadesi komik bir şekilde dehşete düşmüştü.

"Canım, bilgimin büyük bir kısmına sahipsin ve seni temin ederim ki bu bilgiye nasıl ulaştığımı bilmek istemezsin, çünkü White'ınki kadar kibar değildi. Öğretmenlerimin hepsi, diyelim ki, kibar toplumda kabul görmezdi. Harry aynı öğretmenlerden yararlanamayacak kadar terbiyeli bir çocuktur."

Fahişelerden bahsettiğinden emindi. Ya da aktrislerden.

Şok edici.

İlginç.

Ama sesi umut verici bir şekilde alçak ve dalgın hale gelmişti ve "öğretmenler" kelimesi üzerine yan yattı. Yüzleri artık birkaç santim açıydı ve tek parmağıyla dudaklarını hafifçe, hafifçe çizdi, sonra dudaklarını sanki onları var etmiş gibi oraya yerleştirdi. Parmakları usulca göğüs kafesinden göğüslerine doğru süzüldü. Her birini avuçlarının içine aldı ve başını eğerek dudaklarını göğüs uçlarına yaklaştırdı ve nazikçe, nazikçe emdi.

"*Tanrım,*" diye mırıldandı.

"Beni tekrar istiyor musun, Genevieve?"

Konuşamıyordu. Tabii ki biliyordu. Sadece konuşmak istemedi.
tartışmak.

"Yapacaksın," diye fısıldayarak söz verdi.

Öpmek için yaklaştığında onu daha iyi sarmak için kollarını ona doladı. Ağzının tüm dokuları zorlayıcıydı; o

Öpüşmenin pek çok yolunu biliyordu ve bunların her biri sonunda onu harap ediyordu. Adamın sikinin şiştiğini ve sertleştiğini, karnına yaslandığını hissetti ve bu onu memnun etti ve heyecanlandırdı, çünkü adamın çeşitli egzotik öğretmenleri vardı ve yine de *onu* çok ama çok istiyordu. Vücudunu ona doğru bastırmak için bir bacağını onun üzerine attı. İstekten çoktan ıslanmıştı.

Evet, onu istiyordu. Görünüşe göre bir ahlaksızdı.

"Bekle." Adam onu sırt üstü yatırdı, üzerine çıktı ve kadın adamın güzel vücudunun yükselip onu örtmesini izledi. Adam kendini onun içine doğru yönlendirirken, bacaklarını açarak ona uyum sağladı. Çok kalın, sert ve şok edici derecede erkeksiydi.

Adam derin bir şekilde oturduğunda nefesi kesildi.

Ama sonra kendini onun üzerine bıraktı ve durgun, zarif bir rahatlıkla ikisini yüz yüze gelecek şekilde yuvarladı. Ve yan yana, bacakları birbirine dolanmış bir şekilde onun içinde hareket etti. Kalçaları neredeyse baygın bir şekilde sallanıyordu; birlikte bir alev gibi dalgalandılar. Gözleri kilitlendi. Ağızları buluştu ve ayrıldı, okşadı ve her birinde zevk biriktikçe birbirlerini oyalayarak bıraktılar.

"Boşalmanı izlemek istiyorum," diye fısıldadı ağzına karşı. "izlemeni istiyorum."

Çok kaba ve şok edici derecede samimiydi ve onu dehşete düşürmesi gerekirdi, ama çılgınca erotikti.

Önemli bir şeyi açıkladığında yüzünü çevirme eğilimini anlıyordu, çünkü onun içini görebildiğini, kalbine değilse bile bedenine ve zihnine nüfuz ettiğini hissediyordu -biliyordu-. Kendini açıkta, çığ hissediyordu. Ama cesurca gözlerini açık tuttu; onun gözlerinin yumuşak, yakıcı derinliklerinde hem kaybolmuş hem de bulunmuştu. Ama serbest bırakıldıklarında birbirine karışan nefesleri alçak bir kükremeye dönüştü. Gözleri ışıltılı, niyetli ve içe odaklanmış bir hal aldı; kendini kaybetmişti. Başı geriye savrulurken kendi gözlerini kapattı, çünkü sadece

Üzerine gelmekte olan şeyi hissetmek istiyordu, görmek değil, düşünmek değil. Tamamen yeni bir dürtü. Ve vücudunun her yerinden gelen, erimiş bir nehir gibi kaşığa doğru kükreyen serbest bırakılmasının acil baskısından inliyordu. Adam da onun üzerine geldiğini biliyordu. Kadın ona doğru eğiliyor, mutluluğun içinde paramparça oluyordu ve adam bir solukla kendini onun bedeninden çekti.

Karnına doğru boşaldı, salıverilmesi onu neredeyse vahşice sarstı, adı -yeni halelujah'ı- dudaklarındaydı.

Saatin ibreleri bir ve gösteriyordu. Gözleri kapalıydı. Onunki açıktı. Onun kirpiklerinin titreyişini izledi. On yıl daha genç görünüyordu ve mutluluktan gevşemişti.

"Mesele şu ki, artık her zaman böyle olmasını bekliyorsun," dedi aniden.

"Bu" gibi. Cennet için bedeninden erken çıkmak gibi. Kayan bir yıldız gibi yeryüzüne geri düşüyor, parlak ve tükenmiş.

Saatin kadranı altın ibrelerle düzgünce bölünmüştü artık. Yakında ayrılacaktı.

Karısının ve bebeğinin gecenin hangi saatinde öldüğünü sormasına gerek olmadığını düşündü. Cevabı bildiğinden neredeyse emindi.

"Öyle değil mi?" diye fısıldadı. Birden korkmaya başladı.

Nefes aldı ve kollarını başının arkasında kavuşturup yastığa bastırdı ve bir nefes verdi. Onun kürklü koltuk altına, pazusunun o acı veren muhteşem kıvrımına baktı ve şimdi onun hakkında sahip olduğu bu mahrem bilgi ve bundan duyduğu bu kadar az utanç için kendine hayret etti. Adam sessizdi, gözleri açıktı ve ateşin gölgelerinin dans ettiği tavana dikilmişti.

Sonra yan yattı ve sanki bir aritmetik problemiymiş gibi hafifçe kaşlarını çatarak ona baktı.

Elini uzatıp adamın gözlerinin etrafındaki çizgileri nazikçe düzeltmek istiyordu; acaba üzüntü mü, güneşe karşı gözlerini kısmak mı, yoksa yaşlanmanın kaçınılmaz süreci mi bu çizgilere neden olmuştu?

Kolunun bir bebek şeklinde büküldüğünü hayal etti.

Onun kaybının acısını vahşi bir kanca gibi içinde hissetti. Ona ulaşmak ve sanki bir şarapnel parçasıymış gibi onu çıkarmak istedi. Ama acı onun için eskiydi ve bir şekilde onun bir parçası haline gelmişti. Buna katlanabiliyor ve bundan söz edebiliyordu. Onu şekillendirmişti; ona uyum sağlamıştı. Sevmiş ve kaybetmişti ve bu onu olduğu kişi yapmıştı.

Ama bu onun için yeniydi. Onun için ağlamak istiyordu, çünkü acı çektiği için gerçekten üzgündü ve nedenini bilmediği bir şekilde kızgındı da. Hayat oldukça basit bir şekilde adaletsizdi. Eşleri ve bebekleri öldürüyor, genç erkeklerin yanlış kadınlara evlenme teklif etmek için can atmasına neden oluyordu.

Karısı için bir sıra, bebeği için bir sıra ve ... için bir sıra. Saf aykırılık.

Gölümsediğinde ağzının etrafında belirenler çok hoşuna gitmişti.

Bunu ona asla yüksek sesle söylemezdi. En azından şimdilik. Ama onun aşk konusunda yanıldığından şüpheleniyordu. Hem de çok yanıldığından. Gerçekten sevmiş ve acı çekmişti. Leydi Abigail'le evlenmeye karar verirken kendini bu tür bir acıya karşı koruyordu, çünkü onu sevmemişti. Ve arzuladığı ama sevmediği biriyle, aslında başkasını seven biriyle sevişirken de tam olarak aynı şeyi yapıyordu.

Birlikte unutkanlığı buldular. Tutkunun da bir faydası vardı.

Harry gerçekten Millicent'a evlenme teklif ederse, onun gibi mi olacaktı, diye merak etti. Acıdan kaçınmak için aşktan mı kaçınacaktı?

"Hayır," dedi sonunda. O da neredeyse fısıldıyordu. "Bu *bir* hep böyle."

Artık gülümsemiyordu.

"Bana doğruyu mu söylüyorsun?"

Şimdi *küçük bir* gülümseme. Ve satırlar. "Sana doğruyu söylüyorum."

Sıra ona geldi ve ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Hmm."

"Hmm, gerçekten."

"Ve bu iyi mi?"

"Daha iyi olabileceğini hayal edebiliyor musun?"

Bu gerçekten de çok sinir bozucu bir soruydu. Yapamazdı. Düşündü, sıkıntılıydı ama cevap vermedi. Çok uykulu ve düşünceliydi.

"Sizi temin ederim ki hiç böyle olmamıştı," dediğini duyduğunu sandı, uyku üzerine çökerken.

Ve bir noktada onu tamamen ele geçirdi, çünkü şafaktan önce battaniyelerin altındaki soğuk bir odada uyandı ve elbette o gitmişti.

Moncrieffe yatak odasına dönerken sessizce Ian'ın odasının önünden geçti. Durdu.

Ve saf bir şeytanlıkla, yumruğuyla kapıya sert bir darbe indirdi.

Muazzam bir çarpma sesi ve büyük bir gümbürtü duydu.

Sanki Ian yerinden fırlamış ve yataktan düşmüştü.

Ama Alex, Ian onun kapı koluna önce odasına dönmüştü bile.

Ama oraya vardığında yatağa baktı ve henüz içine giremediğini fark etti.

Seviřmekten bitkin dūřmūř olmalıydı. Bařını yastıęa anda bilincini kaybetmiř olmalıydı. Ama bitkin ve řařırtıcı bir řekilde canlıydı ve korkuyordu. Bir puro istedi, řūnkū bir duman bulutunun gizleyici rahatlıęına ihtiyaçı vardı ve dūřūnmek ve elleriyle bir řeyler yapmak istiyordu.

Bu yūzden kūtūphaneye geri dūndū, kendine bir ięki doldurdu, bir puro kırttı ve yaktı.

Hayatı ięine řekti, kanepeye yerleřti, eřyaları sıraladı. řeřitli duyguları gūzūnūn ōnūne getirdi ve kendine bir řeyler itiraf etti. Bunlardan en zorlayıcı olanı korkuydu.

Korkuyordu.

Tekrar.

Nefes alıp verdi ama bunun bir faydası olmadı.

Genevieve'e aęıkladıęı gibi, řok az řeyden korkuyordu. Silah kullanma ve kadınlar konusundaki becerilerine gūvenen erkeklerin korkacak řok az řeyi vardı. Zenginlięe, gūce ve gūvenlięe sahipti. Kaybetmeyi bilmiř ve bunu yařamıřtı, ama bu onu bir tūr nūbetęiye dūnūřtūrmūřtı; o anda ziyaret ettięi kūęūk dūnyanın sınırlarında, her řeyin elinden alındıęı saat olan gece yarısı geęene kadar devriye geziyordu. Her gece.

Ve ona karısından bahsettiğine hālâ inanamıyordu, Gilles hakkında, ikisi de sırdı ama geręek değildi. Ama sevişme sırasında insanın savunması dūřmeye meyilliydi. Ve ona sūyledięi ięin memnundu.

Ama korktuęu řey řuydu: Onunla her gūn konuřmak istiyordu. Her gece onunla seviřmek istiyordu. Vūcudunun her kıvrımını ve aęısını, her řukurunu, her řilini, her yara izini bilmek istiyordu. Bir kadının vūcuduna karřı daha ōnce hię bu kadar penęeleyici bir aęlık duymamıřtı ve bu onu řoke etmiřti.

bedeniyle pek ilgisi yoktu. Onunkine eşdeğer, yakıcı, dürüst bir tutku sadece gerçekte kim olduğunun ifadesiydi.

Onun tüm düşüncelerini bilmek istiyordu. Kendisinininkilerin çoğunu ona anlatmak istiyordu. Eğer hayatının geri kalanında onu korumasına ve ona değer vermesine izin verilirse, hayattan başka hiçbir şey istemeyecekti.

Yine de onun ne hissettiği hakkında en ufak bir fikri olmadığını biliyordu. Hâlâ aşkın ne demek olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Bunun Harry demek olduğuna ikna olmuştu. Ve bunun Harry demek olduğunu düşünmekle buna inanmak aynı anlama geliyordu.

İroni mükemmeldi.

Mükemmel bir duman halkası üfledi ve gözlerini kapattı. *Çok güzeldi.*

Homurdandı. Dünyanın tüm dillerine aynı anda erişebilmeyi diledi, çünkü o zaman nasıl hissettiğini ve onun ne olduğunu daha iyi ifade edebilirdi. Ama onun kollarında parçalanışını, bedeninin onu içine alışını ve kendisini nasıl tamamen yeni ve kutsanmış bir ahmak gibi hissettiğini yeniden yaşadı ve *güzelliğin* yeterli olacağını biliyordu.

Buna ne dersin? Kendi oyununda ustalaşmıştı. Bunu itiraf edecek kadar erkekti. Erkekler gerçekten de ahmaktı.

Bu *nasıl* oldu?

Kızamık gibi, aşk da en çok hayatın geç dönemlerinde ortaya çıktığında tehlikelidir.

George Gordon, Lord Byron, bunu söylemişti ve o kanlı aptalın sözlerinde bilgelik bulduğu gün gerçekten de korkunç bir gündü. Ama anlamıştı. Daha önce gerçekten anlayamayacak kadar gençti; genç bir adamın yapacağı gibi sevmiş ve evlenmişti. Ama şimdi birinin neden "gece gibi güzel yürüdü" ve benzeri şeyler yazdığını anlıyordu. Çünkü şiir ham duygulara karşı bir bariyerdi. Onları katlanılabilir bir müziğe dönüştürüyor, kişinin her seferinde biraz daha uyum sağlamasına izin veriyordu.

Çünkü bir insanı gökyüzünden düşmüş gibi hiçliğe sürükleyen kayıp türünü biliyordu. Uçurumun rüzgârının arkasında ısılk çaldığını hissetmişti.

Ve tabii ki korkuyordu.

Çünkü yine bir kayıpla karşı karşıyaydı. Ama bu onun korkak olduğu anlamına gelmiyordu.

Odasına döndüğünde hâlâ uyumamıştı. Çünkü bundan sonra ne yapacağını biliyordu, hem de çok yakında.

Ve hiç kimse böyle bir şeyden önceki gece uyumadı.

Bölüm 22

Bugün grup eskiz yapmak için harabelere doğru yürüyecekti. Gün onları her tarafı pamuksu bulutlarla kaplı güneşli bir gökyüzüne mecbur bıraktı, ancak şallar daha yakından çekiştirildi ve rüzgar

Bir keresinde Harry'nin neredeyse bir mil kovalamak zorunda kaldığı ve herkesi kahkahalara boğan şapkasını bile elinden almıştı.

"Vur onu, Harry! Kaçmak istiyor!" Millicent seslendi.

Genevieve orada bulunan herkesin iç kaosunu düşündü. Şapkasını yakaladığında Harry'nin yanında her zamanki gibi masumca yürüyen Millicent hariç. Su kuşu çizme fırsatı onu , çünkü artık doğanın karanlık yüzü olarak gördüğü şeyi yakalama fırsatını benimsemişti.

Dük, sanki harabelere ulaşmak çok acil bir meseleymiş gibi, her zamanki gibi biraz fazla hızlı adımlarla ilerleyerek Genevieve'i kalabalığın geri kalanından ustaca ayırmayı başarmıştı. Dükün harabeleri zerre kadar umursamadığından şüpheleniyordu.

Onun yedi liglik bacaklarının yeri kaplayışını izledi ve dün gece onu üzerinde hayal etti, bacakları onunkilere sarılmıştı, onun

Zayıf kalçalarını tekrar tekrar içine sokarak-

Kan beynine hücum ederken durması gerekiyordu ve sonra onu yakalamak için sanki onun bir uzantısı haline gelmiş gibi atıldığını fark etti.

Bacaklarının arasındaki acı, vahşiliğin lezzetli bir hatırlatıcısıydı ve ne kadar denese de en azından denemesi gerektiğini düşündü

-Pişman olmazdı.

Ya da bu konuda suçluluk hissetmedi. Bunu kendisi için yapmıştı; baştan çıkarılmamış, aksine yeni bir zevk dünyasına katılmıştı.

Ve kendini kötü hissetmeliydi. Ama kendini güçlü hissediyordu. Böyle bir zevki tatması, böylesine *inanılmaz* bir şey yapması, Harry'nin onu sevdiğini fark edip doğru olanı yapma cesaretini toplayacağını, ki bu da elbette ona teklif etmektir, sapkınca sadece tamamen mümkün değil, aynı zamanda muhtemel de gösteriyordu.

Dük'ün birkaç dakikadır hiçbir şey söylemediğini fark etti. İşte zaman her şeyden pişman olmasından endişelendi.

Birkaç dakika boyunca bu konuda o kadar derin bir endişe duydu ki, adam konuştuğunda bir gök gürültüsü gibi irkildi. Sanki kelimeler günün yüzeyini kırmıştı.

"İşte düşündüğüm şey, Genevieve."

Aniden durdu ve dönüp ayağa kalktı. O da durdu.

Ama onda farklı bir şey vardı. Bir durgunluk. Bir dikkat. O muydu? *Gergin* miydi? Kesinlikle değildi. *Kızgın* miydi? Belki de.

Sanki hiç uyumamış gibi görünüyordu. Gözlerinin altında soluk gri gölgeler vardı, oysa o her zamankinden daha derin ve rüyasız uyumuştur.

"değil misin?" diye .

"Un-" Bu nedense onu şaşırtmış gibiydi. Gözlerini kırıştırdı. "Hayır."
Kaşlarını çatı.

"Ama ... bir sorun mu ?" "Hayır."

"Ama öyle görünüyorsun

ki-" "Sus," dedi.

Onun tarafından susturulduğu için irkildi ve biraz da hakarete uğradı. Kafası karışmıştı, itaatkâr bir şekilde dudaklarını kapattı ve ellerini bir kız öğrenci itaati parodisiyle kavuşturup bekledi. Öfkeyle.

Ama sonunda konuşması için birkaç saniye daha geçmesi gerekti. Kafasının içindeki düşünceleri dinliyor gibiydi.

"Evlenebiliriz," sonunda ürettiği kelimelerdi.

Oh.

Nefesi bir anda .

"Birbirimize," diye açıkladı, kız hiç konuşmayacakmış gibi görüldüğünde. Sadece bakıyordu.

Onu dikkatle izledi. Sabah güneşi doğrudan onun üzerine düşmüştü. Yüzü. Bu sabah yaşına göre yorgun görünüyordu.

Sanki o yöne doğru kaçmak istiyormuş gibi yolun yukarısına doğru bir bakış fırlattı. Belki de bu boş bir öneriydi, ani bir ilhamdı, onun sözleri. Gerçek bir teklif değil. Onu incelerken ellerini katladı ve açtı.

"*Seninle* evlenmek istiyorum, Genevieve," diye açıklığa kavuşturdu. Genevieve hâlâ onun yüzünü okuyamıyordu.

Aman Tanrım. Şimdi bunun bir *evlenme* teklifi olmasından korkuyordu. Gerçi adam ona evlenme teklif etmekten çok bir tercihini dile getirmişti.

Hemen ardından ilk düşüncesi şu oldu: *Asla ama asla uygun bir evlenme teklifi almak.*

İkincisi, bir erkek evlilikten her söz ettiğinde dilsiz kalacağına dair korkunç bir duyguydu.

"Başka bir şekilde söylememi ister misin?" Ters ve biraz da ironik bir şekilde.

Ama tabii ki her zamanki gibi vakurdu. Onun için kızarmak ya da kekelemek yoktu. Yapraklarla ya da düğmelerle oynamıyordu. Ama onu dikkatle izliyordu. Ve çok hareketsizdi. Tüm hiddet gözlerindeydi. Ve artık onun içinde duygu fırtınaları koptuğunda kıpırdamadan durduğunu bildiği için, onu yatıştırmak için ona dokunmak istedi.

Ve ona bu şekilde dokunmak istemiyordu çünkü aniden korkmuştu.

Onu sevmiyorum.

O beni sevmiyor.

Ah, ama muhtemelen bu yüzden evlenme teklif etmişti. Dün gece bunun farkına varmıştı.

Onda nihai acıdan, nihai riskten korunma görüyordu. "Ama ... biz birbirimizi sevmiyoruz," diye belirtti. Pratik olarak, düşündü.

Başı biraz öne eğildi. Belki de bunu kabul ediyordu. "Ve bildiğin gibi Harry'yi seviyorum."

Bir an sessizlik oldu. "Elbette," dedi.

"Ve daha önce de bahsettiğin gibi ben senin tipin değilim. Çok zekiyim."

Bir tereddüt daha. Adamın yaralanmış olmasından çok endişeleniyordu ama bu pek olası görünmüyordu. Muhtemelen *gururu* incinmişti.

"Benim tarzım değil," diye tekrarladı yavaşça, bir şeyle eğleniyordu. "Bana cevap ver, Genevieve. Sence önceki gece kendini benim gibi mi *hissettin*?"

Hissettim. Dün gece. Çıplak, ter, emme, tatma, pençeleme, öpüşme. Aman Tanrım. Sadece bunu düşünmek bile ellerine ve dudaklarına bakmasına neden oldu.

Adam onun ne düşündüğünü biliyordu ve gözbebekleri hararetle parlıyordu. Neredeyse kızgın görünüyordu.

"Bu farklı," dedi belli belirsiz.

"Oh?" Kaşlarını kaldırdı. Neden, neden, *neden* hiç kızarmadı?

"Sen de aynı şeyi ," diye itiraz etti nefes nefese, şimdi kafası karışmıştı ve biraz paniklemişti, yüzü sıcacıktı. Neden erkekleri anladığını sanmıştı ki? Onlar hakkında hiçbir şey, ama hiçbir şey bilmiyordu.

Neden *mahvetmek* ki?

"Ben de öyle yaptım," diye espri yaptı usulca. Sesi garip bir şekilde yıpranmıştı. "Yine de birbirimizden daha kötüsünü yapabilirdik."

Gurur verici.

Tereddüt etti. *Gerçekten* ne düşündüğüne ya da hissettiğine dair bir ipucu bulmak için telaşla yüzüne baktı. Garip, yakınlık hissetmekten, bilindiğini ve sahiplenildiğini hissetmekten tamamen denizde hissetmeye geçmişti. Ne söyleyeceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

"Elbette daha kötüsünü de yapabilirdik," diye yatıştırdı.

Yüzünde bir uyarı titreşimi belirdi. Her zamanki gibi sakinleştirilmeye tahammülü yoktu.

"Ama kendin için daha iyisini istemiyor musun, Moncrieffe? İstemez misin

aşık olmak ister misin?"

Tam olarak kaşlarını çatmamıştı. Ama çenesinin gerildiğini, dudaklarının sıkılaştığını görebiliyordu ve oh, *muhteşem*, şimdi sinirlenmeye başlamıştı.

"Öncelikli itirazınız nedir? *Elinizi* öpmemi mi tercih ederdiniz?"

Birinin öpüşmeyi neden sadece elle sınırladığını anlıyordu. Belki de Harry çok daha mantıklıydı. Dudakları öpmek sınırsız patavatsızlıklara ve karmaşıklıklara yol açıyordu.

"Hayır! Biliyorsun ki ben .. . Ne istediğimi *biliyorsun*. Bu hala mümkün.

Ve . . . Şey . . . I . . ."

İstediği Şey, her Şeyin tam olarak eskiden olduğu gibi kalmasıydı. Planlarının bozulmadan ve değişmeden kalmasını istiyordu. Geceleri onunla sevişmek ve gündüzleri Harry'nin peşinden koşmak istiyordu.

"Ben her Şeyi olduğu gibi seviyorum."

Döndü ve ileriye doğru yürümeye başladı. Bir adım, iki adım,     adım. O da takip etti. İlk başta.

Ta ki ona yetişmek için koşmak anlamına gelen bir Şey yaptığını fark edene kadar. Adam yolda hızla ilerliyordu ve ne kadar çabalarsa çabalasın, çılgınca koşmadığı sürece ona asla ulaşamayacaktı. Onu kovalamayacaktı. Onun  ocuksuluğuna izin *vermeyecekti*. Ama onu izlerken, hareket etmeye devam edeceği ve sonunda ortadan kaybolacağı gibi garip bir panik duygusuna kapıldı. Korkunç bir rüya gibi, ne kadar yaklaşırsa yaklaşsın, adam sonsuza dek ulaşamayacağı bir yerde olacaktı.

Ve sonra onun aslında kendisinden *kaçıp* kaçmadığını merak etti. Tehlikeli d k. *Ondan* uzakta mı? Durdu.

"Sizin için fark etmeyecekse koşmamayı ya da arkanızdan bağırmamayı tercih ederim. Eğer konuşacaksak."

Takdire şayan bir alaycılık. Bu onun siren şarkısıydı, alaycılık. Garip ama o gelene kadar kimseyle sert bir şekilde konuşmazdı. Onun tüm iyi özelliklerini ortaya çıkarmıştı.

Aniden durdu. Sonra arkasını döndü ve kız onun ne kadar gerisinde kaldığını fark ettiğinde yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gördüğünü sandı.

Kıpırdamadan durdu ve adamın kendisine doğru gelmesini bekledi.

O da öyle yaptı. Kadın rahatlamıştı. Ama adam belli bir mesafede durdu. uzun bedeninin daha fazla. Sanki ona g venmiyormuş gibi

kendisi için gel daha yakın, veya oldu mahrum bırakmak
onu. ve fiziksel yakınlığı.

Yine de güneş yeşil gözlerini parlatıyordu. Bir dilek kuyusunun dibindeki bozuk paralara bakmak gibiydi.

Gerçekten ne ? Gerçekten bilebilecek miydi?

"Alex . . ." Geçici olarak onun adını söylemeye çalıştı. Yumuşakça. Korkmuş bir hayvanı cezbederek. Yine yumuşaklıktan nefret edeceğinden endişeleniyordu.

Ama onun yumuşadığını gördü, belki de kendi adını ilk kez kullandığını hatırlıyordu.

Ve onun öfkeyle, kabaca nefes verdiğini gördü.

Çok endişeliydi ama nedenini söyleyemiyordu. "Sen ... değilsin." Hangi kelimeyi seçmeliydi? "... hayal kırıklığına mı uğradın?"

Bu kelimeyi çok ama çok dikkatli seçmişti.

"Hakkında . . . ?"

Lanet olsun ona. Sesi eşitti. Neredeyse kayıtsızdı.

"Teklifiniz?"

"Benim . . . Tabii ki hayır. Çünkü bu bir tekliften çok öneriydi."

Ah. *Bunu* açıklığı kavuşturması çok iyi oldu.

"Güzel. Dostluğunuzu kaybetmekten hiç hoşlanmam." "Öyle mi?"

Sesindeki ironi onu tedirgin etmişti. "Ve sen de sevdim."

Adamın gözleri, kadının inanamamaktan korktuğu bir şekilde tekrar büyüdü.

"Sevilmeli ..." Her kelimeyi merakla tekrarladı, sanki bu şimdiye kadar duyduğu en tuhaf, en naif şeymiş gibi.

Buna ne dersin? Kendisiyle alay edilmesinden *de* hoşlanmazdı.

"Seninle evlenmek istemiyorum," diye kesin bir dille açıkladı sonra, sinirli bir şekilde. Biraz da umutsuzca.

Bir deja vu hissi uyandı: Onu bir daha öpmek istemediğini de söylemişti ve bakın bu onu nereye getirmişti.

"Falconbridge Düşesi olmak istemiyor musun?"

Gerçekten şaşırmış mıydı, yoksa şaşkınlığı alaycı mıydı? Ahh! Zihni izlenimlerle doluydu ve midesi düğümlenmişti ve içinden gelen dürtü onu hemen terk etmek olsa da -neden onun yanındayken hep böyle bir dürtü oluyordu ve neden bunun yerine her zaman ona doğru sekiyordu ve neden her zaman çıplak kalmasına neden oluyordu- onun bir şeyler *hissetmesini* ve ona ironiyle karşılık vermemesini istiyordu.

"Bunun Falconbridge Düşesi olmakla hiçbir ilgisi yok."

muydu? Gururu mu incindi? Elbette kim istemezdi ki?

Düşes olmak *ister* misin?

Her seferinde tek bir duyguya hitap edebildiği günleri özliyordu. Hangi duyguyu, neden ve kimin için hissettiğini tam olarak bildiği zamanları. Böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Sonsuza dek. Başka bir deyişle, sadece geçen hafta.

"Sakıncası yok, değil mi?" diye sordu. "Seninle evlenmek istemememin?"

Sonra Harry'nin kahkahasının sesi yolun yukarısından onlara doğru süzüldü ve o da sese doğru döndü, sonra da çaresizce oyalandı. İçindeki bir şey bu sesle yatışmıştı ve bir kelebek gibi onu kovalamak istiyordu. Güvenlik. Tanıdıklık.

"Bunu yeterince sık söyleyemezsiniz," dedi dükkân soğuk bir sesle. ironi. Sanki bir şeyle eğleniyormuş gibi başını salladı.

Yürümeye devam etti. Harry hızla ona doğru gelirken durdu ve bekledi.

"Genevieve, Millicent bana tam da Farnsworth'un evinde söylediğin o çok eğlenceli şeyi hatırlatıyordu..."

Harry ile Millicent'ın arasında yürüdü. Hiçbir şey söylemedi. Kendini sopalanmış ve kafası karışmış hissediyordu ve onlarla birlikte olduğu için mutluydu.

Dük birkaç adım ileride tek başına yürüyordu.

Bölüm 23

Ve o akşam Dük, kötü etki rolüne sadık kalarak, orada bulunan tüm erkekleri bir başka beş kartlı loo oyununa çekti ve kadınları kendi aralarında konuşmaya bıraktı.

Millicent ona, ahırda üst üste yığılmış halde uyurken bulduğu küçük kedi yavrularının yuvasının bir taslağını gösterdi, gerçek doğası onu gerçek çağrısına geri çekti.

Haklı, diye düşündü Genevieve. Yavru kedileri çizmekte *haklıydı*. *Yatıştırıcıydılar*. Ve belki de Millicent'ın doğasının anahtarı buydu: yatıştırıcı şeyler çizerdi, gerçekliğe ve olasılığa dayanan şeyler. Sıradan şeyler. Sevimli şeyler. Çıplak mitolojik varlıkların ya da şiirin karmaşık İtalyan sanatıyla ya da zor, büyüleyici erkeklerle uğraşmazdı. Muhtemelen Millicent'ı bu yüzden seviyordu.

Hangisi önce geldi, Millicent'ın mizacı mı yoksa yavru kediler mi?

"Bence yavru kedilerle devam etmelisin," diye teşvik etti. "Onların senin uzmanlık alanın olduğuna inanıyorum. Yine de kızgın kuğulara hayranım."

Arada bir kapıya doğru bakması dışında rahatladığını *sanıyordu*. Ne dük ne de Harry odaya girmediği için minnettardı.

Ve daha sonra, çok daha sonra, Genevieve yatakta uzanmış, ev partisinin başından beri olduğu gibi çarşaflar düşmanıymış gibi çırpınıyordu. Ayağa kalktı ve kollarını

dizlerinin etrafına doladı ve sanki açığa çıkarması gereken sırları varmış gibi ateşi dikkatle izledi.

Orada hiçbir sır bulunamayacağı belli olunca dikkatini saate çevirdi.

Gece yarısı daha önce hiç bu kadar güçlü bir anlam ifade etmemişti.

Kendi teninin hiç bu kadar farkında olmamıştı; bu ten, hava karardıktan sonra genellikle besin bulan herhangi bir yaratık gibi tetikte, beklentide ve huzursuzdu. Ya da çıplak olan her parçasının üzerinde aniden dayanılmaz bir şehvetle kayan çarşaflarının dokusunun. Ya da evin içindeki ve dışındaki sessizliği, karanlığı... Hepsi de onu aramak için ayak seslerini bekliyor, hatta özlüyor gibiydi.

Ama şimdi her şey *yanlıştı*.

Ve bunun nedenini bilmediğinden ve nasıl daha iyi hale getireceğini bilmediğinden ve kafa karışıklığından yorulduğundan, olduğu yerde kalmak en akıllıcası, en iyisiydi. Unutmak için birbirlerinden faydalanmışlardı. Ve daha ileri gidemeyeceğine göre, tamamen durmak en iyisiydi.

En azından bu kararı verdiği için mutluydu.

Elbette bu yüzden yataktan fırladı ve perdeleri aralayıp dışarı bakmak için pencereye doğru ilerledi. Çünkü her zamanki gibi, ne zaman ondan uzak durmaya karar verse, kendini doğrudan ona *doğru* giderken buluyordu.

Bu tuhaf etkinin hangi fizik kuralına dayandığını merak etti.

Sonra da fiziğin şehvetle bir ilgisi olamayacağına karar verdi.

Bahçede değildi, en azından onu görebileceği bir yerde.

Kararsızca mumunu aldı, kapı tokmağını çevirdi ve koridora baktı. Apliklerinde sönmüş mumların hafif kokusu hâlâ burnundaydı.

Dört adım attı. Ama sonra ayakları mermerin soğukluğunu hissetti ve soğuktan yandı ve hızlıca halıya geçerse daha sıcak olacağını düşündü. Böylece parmak uçlarına basarak merdivenden aşağı indi, eli düzdü ve giderken merhametle cilalanmış ve pırıl pırıl parlayan trabzanın üzerinde kayd.

Ve parmak uçlarında fuayeyi geçip kütüphaneden başladı. Ateş kor haline gelmişti. Sandalyeler boştu.

Aptalca bir kararsızlıkla ayağa

kalktı. "Moncrieffe?" Fısıldadı.

Kelime adeta ona geri yankılandı. Sanki sonsuza dek gitmiş gibi.

Saçma bir fantezi.

Kütüphaneden sürünerek çıktı, antrenin soğuk mermeri boyunca buz gibi bir yolculuk yaptı, eline geçirdiği bir mum koçanı ancak birkaç santim önünü aydınlatıyordu, ama yolu o kadar iyi biliyordu ki buna pek gerek yoktu.

Yeşil odaya doğru yürüdü. Çıplak ayak parmaklarındaki halı hissini tanıdı. Olivia'nın egzotik çiçekleri köşede tehditkâr bir şekilde yükseliyordu.

değildi. Biliyordu çünkü bakmıştı.

Yeşil odayı terk edip salona geçti; orada kör adam dolaşmışlardı ve adam onu teşhis etmişti

Kalp atışlarından ve teninin dokusundan.

Çılgın bir hayalet gibi volta atıyor, artık pervasızlaşıyordu. "Alex . ." diye seslendi usulca, onu ilk öptüğü odada. Sanki bu sözcük bir büyüymüş gibi.

Ama orada değildi.

Soğuğu hissetmeyi bırakmıştı.

Ve şimdi panik onu sürüklüyordu. Hizmetçi merdivenlerinden aşağıya, ateşin yandığı ve bir mutfak çocuğunun ocakta huzursuzca kıpırdandığı ama gözünü bile açmadığı mutfağa indi. Çıplak ayakları soğuktan uyuşmuştu artık.

Mutfak kapısından dışarı çıktı ve soğuk karanlıkta bir süre durdu. bir anda.

Ve o anda başarısızlığı kabul etti.

Arazi gökyüzü kadar uçsuz bucaksız, esrarengiz görünüyordu ve eğer ondan saklanmak isterse, eğer dışarıdaysa, sonsuza kadar onu çağırarak ve sesi alaycı bir şekilde ona geri yankılanacaktı.

Ve eğer bulunmak istemiyorsa, bulunmayacaktı. Gökyüzüne doğru ulumak istedi.

Lanet olsun ona.

Her şeyi *mahvettiğim* için. Kuralları değiştirdiğim için. Kuralların ne olduğuna karar veren kişi olduğu için. Onu içindeki açlıkla tanıştırdığı ve bunu yatıştırabilecek tek kişinin kendisi olduğunu açıkça belirttiği için.

Neden bunların herhangi birini kabul etmişti?

Çünkü onu istemişti. Çünkü onlar aynı *türdendi*. O, kocaman kıpkırmızı güllerin ve vahşi öpücüklerin kızıydı, ve bunu sadece o biliyordu.

Odasına dönerken onun kapısını çalarsa utanmaz, çaresiz biri olacaktı. *O kadar da* çaresiz değildi.

Önünde durakladı. Oh, lanet olsun.

Tıkladı.

Görünüşe göre o kadar çaresizmiş.

Kulağını kapıya dayadı ve hiçbir şey duymadı, hiçbir şey.

Hasta mıydı? Uyuyor muydu?

Tamamen gitmiş miydi?

Bu düşünceyi yeni bir yük gibi kendi yatak odasına taşıdı. Köşede duran ve şimdi onunla alay eden güllerle yüzleşmek için. Aman Tanrım. Lord Harry Osborne'la evlenmezse o gülleri hak eden kıza ne olacaktı?

Kapıyı kapattı ve sırtını dayadı, gözlerini kapattı.

Dük Pennyroyal Green'den ayrılmış olsaydı, annesi ya da babası bundan mutlaka bahsederdi. Dük gibi bir adam gecenin karanlığında Eversea Evi'nden hayal kırıklığı içinde sıvışıp gitmez miydi?

Belki evin etrafına bir kez daha bakarım.

Dışarı fırlamak için kapısını tekrar açtı ama yolu büyük bir sandık duvarı tarafından kesilmişti.

Kalbi boğazına kaçtı ve merhamet ederek çığlık atmasını engelledi. Tökezleyebilirdi ama adam rahatça bir elini uzattı ve omzuna dokundu. Onu düzeltti.

Eşzamanlı öfke ve sessiz bir *hosanna* neredeyse onu vücudundan söküp atacaktı.

"Beni *korkuttun*," diye tısladı.

"Bundan şüpheliyim." Neredeyse fısıldıyordu ama tam olarak değil. "Ne zamandır beni arıyorsun, Genevieve? Boşuna mı?"

Ne cüretle-

"Sana hiç bakmadım," diye yalan söyledi. "Koridorda bir ses duyduğumu sandım ve az kapıyı açtım. Ve şimdi

Sen olduğunu anladığımda tekrar kapatabilirim." Tam da bunu yapmaya başladı.

Elini tekrar uzattı ve kapıya doğru bastırdı.

O çok güçlüydü. Kapatma çabalarından vazgeçti.

"Öyle mi?" diye fısıltıyla konuştu. "Tuhaf, ateş ı ışığında yanakların kızarmış gibi görünüyor. Sanki ... sanki bir saattir evin içinde koşuşturup duruyormuşsun gibi. Ve sanki merdivenleri hızlıca koşarak çıkmış gibi nefes alıyorsun."

Lanet adam.

"Nefes almamın nedeni beni korkutmuş olman," diye sertçe devam etti.

Ama neden kendisini onun yatak odasına davet etmiyordu? İçeride yanan ateş onu biraz olsun aydınlatıyordu. Gece yarısından sonra odasının eşiğinde durup bir dükle sohbet etmek güvenli değildi.

Evin dört bir yanına dalıp çeşitli odalarda sessizce onun adını çağırmak ne kadar güvenliyse o kadar güvenliydi elbette.

"Anlıyorum. Bahçeye bakmak için fırladığınızdan değil.

Sonra da hazır oradayken kütüphanenin etrafında bir tur attınız. Oradan yeşil salonu ve gri salonu gezdiniz ama kanepenin arkasına bakmadınız. Sonra da odanın kapısından fırladın ve kendi yatak odana dönmeden önce bir süre öylece durdun. Hiç de öyle bir şey değil."

Her cümlesinde öfkesi on derece artıyordu. "Beni mi gözetledin?" diye tısladı.

"Sadece ne yaptığını merak ettim, evin içinde böyle koşuşturup duruyordun. Beni *aramadığına* göre..." Şeytani bir şekilde eğleniyordu. "Belki de odalardan birinde bir şey unutmuşsundur.

Odalar mı? Bir çeşit kitap mı? Yine de neden adımı söylediğinizi merak ettim."

şimdi öfkeden dili tutulmuştu.

"Aslında ben buna *umutsuz* bir arayış derdim," diye zalim, acımasız bir ses tonuyla devam etti. "Arama yüzünden *terliyorsun*."

Bir parmağını çenesinin altına, bir ter damlasının dolaştığı yere uzattı ve parmak ucunu boğazından yukarı çekti.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

Adam dondu kaldı.

Gözleri parladı. Bir uyarı.

Birinin ona tokat attığından şüpheliydi. Ve ondan sonra çok uzun yaşadı.

Pişman değildi.

Eli acıdı. O anda ona tokat atmak onun için ölüme bedeldi.

Sonra da adamın parmak ucunu yavaşça diline dokundurup terini emmesini izledi.

Ve şimdi omurgasında başka bir şey cızırıyordu. Adam onu başka bir yerinden de emiyor olabilirdi. Adamın göğsünün inip kalkmasını, inip kalkmasını izledi. Adam şimdi daha hızlı nefes alıyordu.

"Senin için endişelendim." Sesi bu dűřüncenin hemen ardından boğuklaşmıştı. Onu istemekten, rahatlamaktan, öfkeden ve korkudan, soğukta sađa sola koşuşturmaktan ve onu orada dururken görmenin saf sevincinden sesi kısılmıştı. "Tuhaf bir ruh hali içinde görünüyordun.

. . . bugünkü konuşmamızdan sonra. Ve iyi uyuyamadığını biliyorum."

Bu dođru deđildi. Onu dűřünmeden edemiyordu. Bu anlamda onun için dayanılmaz bir endiře duyuyordu.

"Ah. Anlıyorum. Reddinin yıkıldığımı dűřündün. Bir kez daha, kendini sıkıntıya sokmamalısn, Genevieve. Bu daha çok bir öneriydi. Bařka bir řey değil."

Ve Şimdi yalan söylüyordu. Ama onu bununla sulamayacaktı. Sonunda onun önünde dururken olmazdı.

Onu yatak odasına ekebilecekken olmaz.

"Bence *sen* daha çok *kendinle* ve ne istediğinle . Benden."

Demek teorisi buydu, diye düşündü kızgınlıkla.

Kesinlikle haklıydı.

Bu onu ileden çıkardı. Ve onu korkuttu. Ne hale gelmişti? Gece yarısından sonra dolaŐıyordu. Ve artık kaderinin gece yarısından sonra koridorlarda dolaşmak, o gittikten sonra onu aramak olduğunu kesinlikle biliyordu.

O gittikten sonra mı?

Bir gün olacaktı elbette. Ama böyle bir Şey düşünülemezdi. "Sen delisin." Sesi zayıftı.

"Tabii ki yleyim. Ama yanılmıyorum, değil mi? Bensiz yapamayacağın konusunda seni uyardığım zamanı hatırlıyor musun?"

Adamın haklı olduğunu düŐünerek paniğe kapıldı. "Gitmelisin. Şimdi."

Şimdi, şimdi, şimdi. Her Şeyin şimdi durması gerekiyordu.

Bu öneriden hiç etkilenmedi.

"İŞte merak ettiğim Şey, Genevieve. Benden istediğin Şeyi istemek için beni arayabilirsin. Benden istediğin Şeyi *talep* etmek için. Ama yine de Harry'ye ne istediğini ve nasıl hissettiğini syleyemiyorsun. Neden böyle düşünüyorsun? Aradaki fark nedir, söyler misin?"

Sanki ona tokat atmış gibiydi.

Piç kurusu.

O yapmadı istiyorum için düşünmek . bu. "I istiyorum sen için Git." fısıldadı.

"Soruma cevap verdikten sonra."

Ellerini yüzüne götürdü. Aşağı indirdi. "Sen benim arkadaşısın." Panikliyordu. "Senin için endişelendim. Kaybedeceğimden çok korkuyordum. Kaybedeceğimden ..."

"Bedenimin zevkleri."

Argh! "Arkadaşlığınızın zevkleri. Arkadaşlığınız. Eminim sen de beni öyle görüyorsundur. Biz arkadaşız, sen ve ben."

"Arkadaşlar," diye tekrarladı düşünceli bir şekilde. Buketi inceliyormuş gibi kelimeyi ağzında evirip çeviriyordu. "Biliyor musun, Genevieve ..."

Sesi yararlı bir keşif yapmış gibi . "Evet?" diye nazikçe sordu.

"Meme uçlarını gece görebiliyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde bir palaska şekline soktu. "*Gece korkuluğumdan* bakma!" diye fısıldadı absürt bir sesle vehemence.

Birbirlerine öfkeyle baktılar. Adamın nefes alıp verişini duyabiliyordu. Adam kızgın mıydı? Tahrik mi olmuştu? Bunların bir kombinasyonu mu?

Şaşırtıcı derecede ustaca bir hareketle, kalçalarındaki gece korkuluğunu tuttu ve başının üzerinden çekti.

Nefes almaya bile vakti olmadı. O kadar şaşırmıştı ki, kollarını havaya kaldırarak ona yardım etti.

Tamamen çıplaktı.

Bükülmüş ince tülbentle dolu eline neredeyse şaşkınlıkla baktı.

"İşte. Artık gece raylarına bakmıyorum. Ve oh, bak. Tıpkı Veronese gibi."

Gülünç bir an için birbirlerine öfkeyle baktılar. Venüs ve Mars gibi. Boticelli'nin versiyonu.

Sonra nefesinin altında küfretti ve ona doğru geldi.

Yatak odasının ortasına gelene kadar hızla geri çekildi ve sürgüyü kaydırarak kapıyı arkasından kapattı.

Ve adam kapının hemen içinde dururken kadın hızla geri çekildi.

Halının üzerinde, birbirlerini takip eden iki hayvan gibi güvenli bir mesafede durdular.

Ve sonra aniden öyle olmadılar.

Adam uzanıp onu kendine çekmiş ya da kız ona doğru uçmuştu, hepsi aynıydı; ne olursa olsun, buluşma şiddetli ve ani olmuştu.

Adam onu kaldırdı; kadın neredeyse ona tırmanıyordu. Kolları adamın başının etrafında kilitlendi, adamın ağzını kendi ağzına çekti; dudakları buluştu, dilleri birbirine dolandı ve öpücük yerleşmeden önce dişleri çarpıştı, bir savaşa, bir kutlamaya, kanıtlanmış bir noktaya dönüştü: hiçbir öpücük daha derin, daha tatlı, daha eritici, daha baştan çıkarıcı, daha rahatlatıcı olmamıştı.

Ellerini kışının altından geçirerek onu daha yukarı kaldırdı, böylece başını boğazına gömebilecekti ve inledi, pis ve tamamen erotik bir sıfat söyledi. Ağzı boğazının yumuşak etinde o kadar sıcak ve ısrarcıydı ki, iz bırakmasından korktu, yarı umutla, bir damga. Elleri her yerindeydi sanki; onun sıcaklığıyla giyinmiş, korunmuş ve ırzına geçmişti. Tamamen açıktaydı.

Onu boylu boyunca yere, pantolonunun arkasında zorlanan şişmiş horozun üzerine kaydırıp ve kadın inledi. Serbest kalmasına şok edici derecede yakındı. Eşikte titriyordu.

Onu omuzlarından yakaladı ve aniden tuvalet masasına doğru çevirdi.

"Kendine bir bak," dedi, kelimeler boşuk boşuk çıkıyordu. "Bize bak."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Omuzlarından birinden aşağı kayıyor, çıplak tenini okşuyor, ona zevk vermek için onunla işbirliği yapıyordu. Aynada kalp şeklinde yüzü olan bir kız gördü.

Onun olan, ama olmayan: hınzırca kızarmış ve durgundu - şehvetten gözleri kamaşmış ve doyurulmak için çaresizlikten gözleri parlıyordu. Teni sıcaktan kabarmış, ağzı öpücüklerle şişmişti; kendi şehvetli güzelliği bu şekilde görüldüğünde onu şoke ediyordu. Onun kendisinde gördüğü şeyi gördüğünü hissetti; dolgun göğüslü, uzun boyunlu, beyaz kıvrımlı bir kız ve onun vücudunu arzulayan bir vücut; işte bu yüzden bakmasını istiyordu. Bu kızı kim istemezdi *ki*?

Farkına varmak kafa karıştırıcıydı. Utanç vericiydi. Bir hediye.

"İzle," diye emretti kulağına ve kaba, düzensiz nefesi de bir okşamaydı, kollarında, boğazında tüyleri diken diken etti.

O da öyle yaptı. Adamın ellerinin göğüslerini örtmesini izledi, Meme uçlarını kabaca okşayarak doruğa çıkardı; ona doğru gerileyerek daha fazlasını istediğini izledi. Onun dokunuşunun altında kıvranırken ağzının açıldığını, göğüs kafesinin çaresizce yoğun bir zevkle zıpladığını gördü. Gözleri aynada buluştu; adamın gözleri karanlık ve aydınlıktı ve şiddetle niyetliydi, ağzı gülümsemedi, çenesi gergindi, iri elleri kaburgalarının üzerinden aşağı kayarken, belinin kıvrımı, kaburgalarının arasındaki dikiş, bacaklarının arasındaki saç üçgenini örtmek için aşağı kayıyordu.

Lamplight altın mühür yüzüğüne ve parmaklarından birine baktı koyu renk buklelerinin arasına girdi ve ustalıkla okşadı. Sertçe. Sadece bir kez.

Ama beyaz bedeni, zevk şimşeği onu ikiye böldüğünde yükseldi.

Tekrar yaptı.

"Lütfen."

"Bana karşı inanılmaz hissediyorsun. Çok ıslak." Sesi boğuktu, uyuşturulmuş gibiydi, merak ediyordu. Kadın utancın ötesindeydi. Onu istiyordu; vücudu bunu açıkça gösteriyordu. Adamın elleri aynadan, kadının vücudundan kayboldu ve kadın tam itiraz edecekti ki adamın pantolonunun düğmelerini açtığını fark etti. Pantolonu aşağıya kadar indirdi.

kalçaları gibi, onun horoz yay. Ellerini kadının dar sırtından aşağı doğru sürükledi ve onu amansızca öne doğru itti. Başka ne yapacağını bilemeyen kadın eğildi ve tuvalet masasının kenarına tutundu. Adamın eli hızla bacaklarının arasına kaydı, okşadı, uyuşturdu ve sonra dizi bacaklarını daha da açmaya zorladı, sonra adamın sikinin ona sürtündüğünü hissetti ve kadın beklentiyle zonklarken usulca inledi.

Tek bir hızlı ve derin kızın içine girdi.

Aynadaki fahişenin, istilasının gücüyle öne doğru fırladığını, sonra başını geriye attığını ve birleşmenin enfes ilkel şokuyla alt dudağını ısırdığını gördü. Yavaşça geri çekildi ve bir eliyle onu okşamaya başladı.

Geri çekildi ve tekrar ileri doğru itti, zevkini tısladı, parmakları vücudunun ritmiyle ona doğru hareket etti.

Ama o almak istedi ve aldı da. O anda kendi zevkini onunkinden daha çok önemsiyordu. Bencil, talepkâr, ilkel, erkek, aldı, kadın buna karşı çaresizdi ve buna bayıldı. Adam kadının kalçalarını kavrayıp kendine doğru çekerken, her bir hamlesi onu olabildiğince derine götürüyordu ve kadın onu vücudunun her yerinde, ayak tabanlarında, varlığının en uç noktalarında hissediyordu. Birlikte sertçe sallandıklarında, vücutları ritmik bir şekilde çarpışırken saçları gözlerinin üzerine düştü, ipeksi karışık karanlıkla onu kör etti ve sonra ona doğru yükseldiğini hissedebiliyordu. Çok yakında. Çok yakında.

"Alex . . . BEN. "

Ama nefesi kadının arkasında hızlı ve vahşi bir törpü gibiydi. Daldı ve tekrar daldı.

Serbest kalması şaşırtıcı ve , içinde birlikte patlayan bir zevk novasıydı. Kuvvetiyle vücudunu eğdi. Onun adı sessiz çılgınydı; dizleri büküldü ama adam onu sıkıca tuttu.

Belinde ve aynada, kendini serbest bırakmaya sürüklerken neredeyse bir bulanıklıktı. Sanki kendi bedeninden koparılmışçasına hırıltılı bir inilti koptu içinden.

Onun içine hiç boşalmadı.

Düşmesini engelledi. Kolları belini saran çelik bantlar gibiydi. Tıpkı gece rayı gibi yere yığılabilirdi.

Kollarını onun altına soktu ve onu sanki kuş tüyünden yapılmış gibi kaldırdı ve yavaşça, nazikçe yatağa yerleştirdi.

Kendini hiç bu kadar değerli hissetmemişti. Ve gözlerini Sıralanamayacak kadar çok, hepsi kendisinden daha büyük, çoğu yeni olan duyguların hücumuyla kolunu kaldırdı.

Utanmıştı.

Onun yanına uzandı ve kolunu nazikçe ama sertçe yüzünden uzaklaştırdı. Belli ki onu görmek istiyordu. Kadın hâlâ gözlerini açmak istemiyordu. Onları kapalı tutmak bir şekilde daha güvenli hissettiriyordu. Üzerinde süzüldüğü bulutun içinden adamın dudaklarını hissetti; yumuşak, yumuşak, acıtıcı bir şefkatle göz kapaklarını, yanağını, alnını, boğazını, dudaklarını okşuyordu. Çok rahatlatıcı. Şefkatli bir envanter. Sevgi sözcükleri olabilecek şeyler mırıldandı.

"Ayakların buz gibi," diye mırıldandı. Ve elleri hiç istifini bozmadan ayaklarını ısıttı, sonra da baldırlarından yukarı doğru kaydı. Saçlarını nazikçe, nazikçe taradı, nazikçe düzeltti, verimli bir şekilde yüzünden uzaklaştırdı. Alnının üzerinde usulca, usulca, usulca gezdirdi.

İç çekti ve gözlerini açtı. Ve onunkilerle tanıştı.

Zayıflamış haliyle kendini onların güzelliğine ve yüzlerindeki ifadeye bıraktı; bu öylesine gizlenemez bir şefkatti ki, onu tedirgin etmesi gerekirdi.

Yüzündeki saçları düzeltti, geriye doğru itti. Öylece kaldı. Terden sıırılsıklam olmuştu. Hâlâ tamamen giyinikti.

Onun yanına uzandı.

İkisinin de keyfi yerindeydi. Tükenmiş, gevşemiş, dalgın, dünyadan memnun olmaktan başka bir şey hissetmeyecek kadar doyunluk içinde yüce gönüllüydüler. Diğer uygunsuz duygular bekleyebilirdi. Hiçbir şey kafa karıştırıcı ya da sinir bozucu değildi. Her şey iyileşmeyle ilgiliydi.

Hiç konuşmadılar.

Ta ki o kadar. "*Kötü* bir fikir değil."

Onun ne demek istediğini bildiğinden emindi.

Onun homurdanmasını bekliyordu. Onun yerine yanında kaskatı kesilmişti. "Bir ihtimal benim evlilik önerimi mi tarif ediyorsun?"

Öneri. Asla bir evlenme teklifi alamayacaktı. Birini kaldırdı umursamaz bir cevap verdi.

"Seksten sarhoş *olmadığın* zaman bunun korkunç bir fikir olmadığını tekrar söyle."

Hmm. Sanırım bundan oldukça etkilenmişti. Bu varoluşun gündüz yaşadığından daha canlı hissettirmesi ne kadar tuhaftı ama hiç de gerçek değildi ve tamamen geçiciydi. Kör edici bir hazzın peşinde koşup ardından gevşek bir bitkinlikle düzgün bir hayat kurulamazdı. Tüm bunlar doğduğu günden beri yaptığı en pervasız, en tatmin edici, en korkunç şeydi. Soyu göz önüne alındığında böyle bir şeyi hak ettiğini düşünüyordu.

Vücudunun talep ettiği şeyin büyüklüğünü daha yeni keşfetmeye başladığına dair huzursuz bir his vardı içinde.

"Pekala, Genevieve. Eğer Harry hafta bitmeden Millicent'a evlenme teklif ederse, o zaman seninle evlenirim. Senin teselli ödülün olmayı kabul ediyorum."

Ses tonuyla ilgili bir şeyler biraz yanılttı, ama yine de ... kafası karışmıştı. Ve parmağını tam olarak üzerine koyamıyordu.

Eğer Harry Millicent'a evlenme teklif ederse.

Bu sözlerle birlikte gerçeklik tatsız bir şekilde içeri girdi ve içeri girdiğinde ateşin artık daha düşük olduğunu, kandilin fitilinin yandığını, vücudundaki terin kurduğunu ve artık üşüdüğünü, bacaklarının arasındaki ağrının kendini belli ettiğini fark etti.

Ve Harry'nin kendisinden başka biriyle evlenmesi fikri, tüm bunların yarattığı sisi delip geçecek kadar acı vericiydi. İçini çekti. Tüm bunların Harry ile nasıl başladığını hatırladı.

Dük onun unutmaya aracı olmuştu. Onun konyağı, onun afyonu.

"En azından birimizin aşk için evlenmesi gerekmez mi?"

"*Sadece* Harry'yi sevdiğini ve dağlar denize dökülene kadar seveceğini sanıyordum. Ve şimdi bana Harry'ye olan aşkın gerçekleşmezse düşes olmayı umursamayacağını mı söylüyorsun? Bununla yaşayabilir misin?"

Sesinde gergin bir nota vardı. Bu onun her zamanki kuruluşu değildi. Onun ruh halini okuyamıyordu ve okuyamadığı zaman da bu onu huzursuz ediyordu.

"Eğer yapabilirsen," diye ekledi. Sessizlik.

"Düşesiniz olmaktan herkes onur duyar," dedi yumuşak bir sesle.

Yumuşaklık onun bir tür gizli, hüznü, karanlık ve özel gülümsemesine ve başını sallamasına neden oldu. *Nazik*, diye düşündüğünden şüpheleniyordu, ama nazik de değildi. Aşağılayıcı bir şekilde.

"İyiliği kabul etmek bir zayıflık değildir," dedi ona sert bir şekilde, ki bu ironikti, çünkü bu söylenecek pek de nazik bir şey değildi. "Kendine değer verilmesine izin vermek zayıflık değildir."

"İyilik acıma duygusuyla yapılıyorsa öyledir. Eğer öyleyse, o zaman buna nezaket denmez. Buna *patronluk taslamak* denir."

"Seni mutsuz görmeye dayanamıyorum."

Bu itiraf çok samimi bir itiraftı ve öylesine şiddetli ve neredeyse ıstıraplıydı ki, her ikisini de ürkütüp sükûnete ve sessizliğe sürükledi.

"*Beni* ya da herhangi *birini* mutsuz görmeye dayanamıyor musun Genevieve?" dedi alaycı *bir* tavırla.

Cevap vermedi. Cevabı biliyordu.

Sen, sen, sen.

Ama bu ne anlama geliyordu? Bu nasıl gerçekleşmişti?

Aralarında tam bir gerilim vardı.

"Bu son sevişmemiz olacak," dedi neredeyse Konuşarak.

Dik durmak için çabaladı. *Son.* Hoşuna giden bir kelime değildi.

Ateş çok kısık yanıyordu ve şimdi iyice üşümüştü. Gece rayı Odayı taradı.

". . . Gardırobun yanında, düşürdüğüm yerde."

Isınmak için ona doğru bastıracak değildi. O da teklif etmedi. O henüz yataktan sıçrayıp onu almamıştı.

Aslında sonlu gibi görünen bir şekilde kendini sabit tutuyordu. Ellerini kaldırırsa etrafında duvarlarla karşılaşacağını hissetti, görünmez duvarlarla ama yine de mevcuttu.

"Beni cezalandırıyor musun?"

Ağzından kaçırmıştı. Birkaç gün içinde nasıl değiştiğinin iki ölçütü. Bir şeyleri ağzından çıkarıyordu -sadece ona karşı- ve onun bedeninin zevklerinden mahrum bırakılmayı bir ceza olarak görüyordu. Çocuk gibi konuşuyordu.

Kulağa biraz şaka gibi geldiğini umuyordu. Ama değildi. Bir kez daha paniğe kapılmıştı.

Hâlâ ona bakmıyordu. Sanki kristal bir küreymiş gibi tavanı izliyordu. Sanki ateşi var mı diye kontrol ediyormuş gibi ön kolunu alnına dayamıştı.

"Mmm ... bunu gizli bir onur saldırısı olarak düşün. Ne de olsa Harry bu çatı altında uyuyor. Artık gençleşmiyorum, biliyorsun. Senin tarafından tamamen tüketilme tehlikesiyle karşı karşıyayım ve eğer evlenirsem karımın harcanmış ve işe yaramaz bir itiraz edeceğini düşünüyorum. Ve sana henüz göstermediğim daha *o kadar* çok *şeyim* var ki. . ."

Ve bu sataşmayla birlikte yataktan yuvarlandı. Tek yapması gereken kıyafetlerini yeniden düzenlemek ve pantolonunun düğmelerini iliklemektir, bunu da ona bakarken yaptı. Kendini ilk kez bir gibi hissetmişti.

Yüzü kızararak izledi. Adam kıyafetlerini bile tam olarak çıkarmamıştı, bunu bile bekleyemediler ve gelincikler kadar şiddetli bir şekilde birbirlerine girdiler.

Gelinciklerin birbirlerine girdiklerini *görmüştü*, yani biliyordu.

Genevieve onu yanında tutmak ve gitmesini istiyordu, böylece kendisini sarsan duygularla baş başa kalabilecekti.

Geride durdu ve ona baktı. Gözlerini üzerinde hissetti, parmakları gibi yumuşak ve titizdi. Nefes aldı. İnce kürklü göğsünün inip kalkışını izledi ve onu ısırdığı ya da tırmaladığı yerde küçük bir iz gördüğünü sandı.

"Eğer bu son kez olacaksa, bir veda olması gerekmez mi?" Kadın sesi çok çaresiz geliyordu. Bir öpücük istiyordu. Çünkü onu öperse kalmasını sağlayabileceğini biliyordu.

"Bu bir vedaydı, Genevieve. Anlayamadın mı?"

Ve böylece, çoğu şeyi yaptığı gibi çabucak gitmiş oldu.

Bölüm 24

BAM. BAM. BAM.

Alex henüz sığ bir uykuya dalmayı başarmıştı ki, gümbürtülerin patlamaya hazırlanan kalbi ya da kafası olmadığını fark etti, çünkü bu gece o kadar çok içmemişti. Genevieve'den sadece bir saat önce ayrılmıştı.

BAM. BAM. BAM.

Tek gözünü açtı ve olağanüstü bir çabayla başını yastığın üzerinde bir yana eğerek gözlerini kısarak saate baktı. Saatin akrep ve yelkovanının iki ve on ikiyi gösterdiğini seçebiliyordu. Avuçlarını yüzünün üzerinde cezalandırıcı bir sertlikte yukarı doğru sürükledi, sanki yüz hatlarından başlayarak vücudunun her bir parçasını teker teker uyandırmaya çalışıyordu. Saçlarını geriye itti ve daha fazlasını yapmaya isteksiz bir şekilde yuvarlandı ve beyninin bu darbelere bir anlam vermesini bekledi.

Saniyeler içinde bunun kapı olduğunu fark etti. Birisi ritmik bir şekilde odasının kapısını yumrukluyordu.

BAM BAM !

Evde yangın mı çıktı? Hasta biri mi vardı? Kızgın bir koca mı? Durun, hayır, bu geçmişine dayanan bir tahmindir; evli bir kadını baştan çıkarmasının üzerinden yıllar geçmişti. Jacob Eversea, çatısı altında kızıyla seviştiği için onu vurmaya hazır bir tabancayla mı? Ya da kapıyı çekiçe kapatıp o gelene kadar onu tutsak mı edecekti? Ian Eversea'nın umutsuzca şafak vakti onunla silahlar eşliğinde buluşmasını istemesi mi?

Artık uyanıktı. Olasılıkların hiçbirisi hoş olmadığından yataktan kaydı, refleks olarak yatağının yanındaki masadan tabancasını aldı -her zaman temiz, her zaman dolu, barutu her zaman kuru, bu onun güven dolu doğasıydı ve tonlarca kişi tarafından çok seviliyordu- ve kilidini horozunu kurdu. Pantolonunu kavrayıp bacaklarını içeri itti ve bir adım daha atarak kapıya vardı.

BAM! BAM!

Sürgüyü aniden kaydırıp ve kapıyı yaklaşık iki santim açtı.

Birisi neredeyse içeri düşüyordu. Üzerine düşmelerini engellemek için kapıyı sertçe geri itti.

Salon karanlıktı; apliklerdeki tüm mumlar çoktan sönmüştü. ıslatılmış. Yine de o lanet altın saçlar hâlâ parlıyordu.

"Seninle konuşmam gerek, Moncrieffe."

Hay Allah. Adam bütün bir cümleyi çok heceli tek bir kelime haline getirmişti.

Kapıyı birkaç santim daha iterek açtı ve Osborne açıklıktan döküldü.

"Osborne, ne oluyor-"

Gömlek kollu, dağınık saçları karmakarışık, gözleri kıpkırmızıydı. Yorgunluktan mı? Ağlamaktan mı?

"Onu seviyor musun?" diye mırıldandı.

Moncrieffe tehlikeye karşı anında tetikteydi. Gözlerini adamın üzerinde gezdirerek silah aradı. Tabancasını elinde kaydırıp.

Osborne ne biliyordu?

"Osborne, *hemen* gitmeni istiyorum," diye soğuk bir tavırla konuştu. "ONU SEVIYOR MUSUN?"

Harry ileri atılıp Moncrieffe'i yakasından tutmaya çalıştı ve Moncrieffe'in gömlek giymediğini fark edince şaşkınlıkla durdu.

Kısa durmak neredeyse onu deviriyordu.

Biraz çaba sarf ederek kendini düzeltti. Moncrieffe geri çekildi, tabancasını gizlice kalçasına dayadı.

Aman Tanrım, çocuk *tilkileşmişti*.

Harry hemen samimi, özür dileyen ve telaşlı bir ifadeye büründü. "Olay şu, Moncrieffe. Her şey çok ama çok kötü gitti.

Yanlış. *Fena* halde yanlış. Fena halde ..." Harry durdu ve kaşlarını çatı, düşünce zincirinin elinden kaymış olmasından hoşnut değildi.

"Yanlış mı?" Moncrieffe karanlık bir şekilde önerdi.

"Evet!" Harry neredeyse kızgın bir şaşkınlıkla kabul etti. "Kesinlikle öyle. Sen de görüyorsun!"

Oh, Tanrı aşkına. "Anladığımdan emin değilim. Ne ? Osborne? Viski, brendi?"

Harry sabırsızca, belli belirsiz el salladı ve bu hareket onu neredeyse ayağa kaldıracaktı. "Kütüphanedeki şişelerin içinde ne varsa ondan. Acı için."

"Doğal olarak. Likör bu yüzden icat edildi. 'Acı için.' Kütüphanede epeyce şişe vardı."

"Artık yok," diye açıkladı Harry asık suratlı bir memnuniyetle.

Harika.

"Bana zarar vermeye mi geldin, Osborne?" Bu cümlenin kulağa eğlenmiş gibi gelmesini sağladı.

Harry tabancaya öfkeyle baktı.

"Senden korktuğumu itiraf etmeliyim, Falconbridge. Ama tabancanı bir kenara bırakabilirsin. Ben biri değilim. Bir şey yaptığını göremiyorum.

yanlış."

Rahatlama çok derindi. Bu rahatlamanın yoğunluğu, yaptığı şeyin sadece aptalca olmadığını, aynı zamanda kontrolden çıkmasına izin verdiğini de hatırlatıyordu.

Ona, çok daha fazla hükmediyordu.

"Ama şöyle bir şey var, Moncrieffe. Bir planım vardı. Yaptım. Bu ev partisinde olmaman gerekiyordu. Onunla flört etmemeliydin, o seninle ilgilenmemeliydi, sen de . . ."

Umutsuzluğu arttıkça ellerini saçlarının arasından geçirdi, ta ki sözcükler öfkeli, eziyet dolu patlamalar halinde ağzından dökülene kadar. Durakladı.

"Ben. Seviyorum. *Onu*. Seviyorum."

Kelimeler acı dolu .

Moncrieffe geri çekildi. Dumandan olduğu kadar, ilk kalp kırıklığının dehşetinin saf gücünden de.

Burada bir terslik vardı.

Osborne kayıtsız bir adım attı, sonra durdu ve şaşkınlıkla kaşlarını çatarak yere baktı. Belki de çizmelerinin topuklarından birinin aniden diğerinden daha yüksek hale gelip gelmediğini ya da halının suyun üzerine mi serildiğini merak ediyordu.

Moncrieffe çizmesini yazı masasındaki sandalyenin basamaklarına doladı ve ayağıyla Harry'ye doğru itti.

Osborne aşamalı olarak oturdu: kıçını sandalyeye, dirseklerini Başını sertçe ellerine gömdü, nefesi büyük bir hızla dışarı fırladı.

Ve bir süre sadece nefes aldı.

Her şeyin bir ritmi vardır, diye düşünmeden edemedi Moncrieffe, izlerken. Deniz, nefes alışımız, ıstırabımız, aşkımız. Bunların hiçbirinin gücüne aynı anda dayanamazdık. Gelgitler yaşamalıyız.

Moncrieffe Harry'nin karşısına oturdu, neredeyse . Odadaki duygu çok değişken ve belirsizdi; onu neyin rahatsız edebileceğini bilmiyordu. Saat geç olmuştu, yorgundu ve kırılganlığı içinde hafızasının zarından bir görüntü geçti: gece yarısıydı, karısının sevdiği saat müstehcen neşeli çanlarla saati çalıyordu. Bir sandalyede iki büküm oturuyordu ve yanında duran başka bir adam, bir doktor, haberi getirmişti. Karısı yan odada ölmüştü.

Acı. Boşluk.

Harry'yi izledi. Kendisine karşı hissettiği tiksintiyi görmezden gelmeye çalıştı. Çok zekiydi. Oyunları ve stratejisiyle. Neredeyse istediği şeyi elde etmişti. Ian Eversea'yı çok güzel cezalandıracaktı.

Bunun yerine kendine kötü dişleri olan parlak bir tuzak kurmayı başarmıştı ve ne tarafa dönerse dönsün dişleri onu parçalıyordu.

Öte yandan, Harry'nin gelişile birlikte eline parlak bir fırsat geçmiş olabilir.

Böyle bir anda böyle bir düşünceye sahip olacak kadar nasıl bir adam olmuştu. Tesadüfen zengin olmamıştı.

Harry iç çekti. Sesi daha kararlıydı, ama hâlâ duygularla boğuklaşıyordu.

"Hayatım boyunca onu sevdim. Genevieve'i."

"Tüm hayatın." Moncrieffe kelimeleri tekrarlardı, zihnine burada neler olduğunu çözebileceği bir alan açmak için oyalanıyordu. Onun planının, Genevieve'in planının gerçekleşmesine tanık olduğunu düşünmüyordu. Harry'ye kalbini gösterdikleri plan, çünkü o bunu bilmiyordu.

Osborne *bir planım* olduğunu söylemişti.

Görünüşe göre *hepsinin* bir "planı" vardı. Bu planlardan hiçbiri planlandığı gibi gerçekleşmiyor gibiydi.

Neredeyse komikti.

İçini çekti ve yatağa düştüğünde yatağının yanında bıraktığı gömleğine uzandı. Kollarını içine soktu ama iliklemeye zahmet etmedi. Ateşi dürtmek için maşayı eline aldı ama ateş daha fazla ısı vermekle ilgilenmiyordu.

"O ... oh, ama o çok güzel. de öyle değil mi? Tanrı aşkına. sake, buna cevap verme," diye ekledi Harry aceleyle. "Bilmek istemiyorum. Onu gülümsetmek için her şeyi yapacağımı biliyorum. *Şurasında* bir gamzesi var." Eliyle işaret etti. "Onun gülümsemesini *gördün* mü, Moncrieffe? Ne ben? Elbette gördün. *Senin* için gülümsüyor. . . her zaman."

Bir an için tatmin edici bir kendine acıma dalgasına kapıldı. Alex hiçbir şey söylemedi.

"Ve Tanrım... o... o çok komik, zeki ve çok, *çok* komik ve ..." İçini çekti ve gözlerini ateşe dikti.

Moncrieffe şeytanca, "O zeki," dedi.

"Öyle," diye şiddetle onayladı Harry, anlaşmalarına şaşırmıştı. "Demek her şeyi sen de fark ettin."

Bir duraksama oldu, Harry'nin söylediği her şey, Genevieve'in olduğu her şey yorgun haliyle üzerine çöktü, içine işledi. "Evet." Çaba göstererek, sonsuz, amansız bir sesle söyledi Sabır ve mantık. Hiçbir şeyi ele vermeyen kararlı bir ses. "Ben de gördüm."

"İlkinden mi?" Harry sordu.

Sanki böyle bir soruya cevap verecekmiş gibi. En başından beri onu mahvetmek, kendisinden bir şeyi çok erken alan birini cezalandırmak için onu terk etmek istemişti.

Artık Ian Eversea'yı hiç umursamıyordu.

Bir kez daha onu kaybetmenin eşiğinde duruyordu. Kıl payı bir şans varken, bu geceden sonra, sırf vücudu onu istediği için ona sonsuza dek sahip olabilirdi.

Tek , "S içeren kelimeleri daha az seçmelisin.
şimdilik. Her tarafıma tükürüyorsun."

Harry, sanki Moncrieffe'in sabrından birazını havadan çekmeyi umuyormuş gibi derin derin soludu. "Muhtemelen haklısın," diye kabul etti Harry kasvetle. "Deneyeceğim."

"Neden buradasın? Neden uykumu bu kadar kabaca böldün?"

"Sana bunu söylemem gerek Moncrieffe. Bu benim tek umudum. beri seviyorum. Başından beri biliyordum. Hiç böyle bir şey hissettin , Moncrieffe, ama onu gördüm ... ve sanki ... görebiliyordum ... görebiliyordum." Utangaç bir ifadeyle başını kaldırdı, sonra yüzünü tekrar ateşe çevirdi, ağzı alaycı bir ifadeyle eğildi, kendi abartısından utandı. "Sonsuzluğun bir şey olacağını görebiliyordum. Hoşuma gitti." Sesi yeniden dalgınlaştı.

Alex'in mide kasları gerildi. *Sonsuza* kadar. Görebiliyordu Sonsuzluğun nasıl bir şey olacağını. Ve sonsuzluk, kaybetmek üzere olduğu şeydi.

Tekrar.

Buna tekrar izin veremezdi.

Harry başını kaldırdı. "Ve sonra *sen* geldin." Şimdi yine kendine acımaya başlamıştı. "Onunla evlenmeyi planladığını söylüyorlar."

Moncrieffe bunu ne doğruladı ne de yalanladı. Çünkü o, özünde bir stratejistti. Sarhoş lordlar bir yana, kimseyle kucak kucağa sohbet etmek gibi bir alışkanlığı yoktu ve tam olarak istediğini elde etmesini sağlayacak bir şey öğrenebileceğini hissediyordu.

"Pek çok hayat zamanlama talihsizliği yüzünden kurulmuş ya da yıkılmıştır.

Sizinkinden ben sorumlu olamam."

"Sen gelene kadar zamanlama mükemmeldi. Bir planım vardı. Bir plana ihtiyacım vardı, çünkü ben lanet olası bir dük değilim," dedi Harry acıyla. "Onu sadece para ve unvanla satın alamam."

"Dikkatli ol, Osborne. Şu anda benim misafirperverliğimin tadını çıkarıyorsun. Umarım yakında bir noktaya varırsınız."

Harry bu ses tonuna şaşırarak başını kaldırdı, ayıldı. Sonra da "konukseverliği" şaşırtıcı bulmuş gibi etrafına bakındı.

"O halde beni dinlediğin için teşekkür ederim, Moncrieffe," dedi, sonradan aklına gelmiş olsa da, ağırbaşlı bir tavırla. "Dediğim gibi, bir planım vardı. Çünkü onun kalbini hiçbir zaman tam olarak okuyamadım. Düşündüm ki

. . . Onun da beni sevdiğini *sanıyordum*. Ama asla teklif etmeye cesaret edemedim çünkü

Babasına yetecek kadar param yoktu. Bana bir unvan miras kalacak ama bir eşe verecek evim yok. Henüz yok. Kendi başıma para kazanmaya çalıştım ama düşündüm ki, eğer beni seviyorsa şansımı deneyebilirim; eğer beni sevdiğinden emin olursam ailesini evlenmemize izin vermeye ikna edebilirim. Ve onu nasıl da yanımda istiyorum ..."

Dükün gözlerinde parlayan karanlık ve tehlikeli bir şey cümlesini bitirmesine engel oldu. Çünkü o son kelime *yatak olacaktı*.

"Ama olup olmadığını bilmiyordum. Gördüğünüz gibi, beni ikna edecek şekilde hiç göstermedi. Emin olmak zorundaydım. Ve sho yani .." İç çekti. "Ona Millicent'a evlenme teklif etmek istediğimi söyledim. Ne diyeceğini ya da ne yapacağını görmek için. Yüzünü görmek için. Onu zorlamak için."

Moncrieffe'i şok etmek zordu. Ama Osborne'un *aşk* adına sürdürdüğü güçlü zalimlik onu hareketsiz bırakmıştı.

Sandalyesinde yavaşça geriye yaslandı ve sonra donup kaldı, genç adama baktı. Yakışıklı Harry'ye baktı ve Genevieve'in sefaletten hasta olmuş beyaz, avlanmış yüzünü gördü; Harry *fikriyle* tüm varlığının parladığını gördü ve çünkü *biliyordu* - dünyadaki tüm insanlar arasında sadece o biliyordu, ailesi değil, karşısındaki bu aptal değil - tutkusunun, duygularının ve sevme yeteneğinin derinliklerini. . . . Bu çocuğun onu neredeyse öldüreceğini biliyordu.

Korkaklıktan.

Böylesine arındırıcı bir öfkeyi daha önce hiç tanımamıştı. Boğazında ekşi, metalik bir tat vardı. Zorlukla konuşabiliyordu.

Osborne'a o kadar uzun süre ve o kadar sessizce baktı ki Harry sonunda

başını çevirdi. Karşılaştığı siyah, sert bakış karşısında irkildi.

"Çok açık olmak gerekirse ..." Alex yavaşça başardı, sesi bastırılmış şiddetle gümbürdüyordu. " ... ondan aşk itirafı almak için, onu *korkutarak* duygularını göstermesini sağlayabileceğini mi düşündün? Kalbini *kazanmak* için onun kalbini *kırabileceğini* mi düşündün?"

Osborne onun bakışlarıyla karşılaştı. Çenesi yukarı kalkmıştı, kendi gözleri de birden alev almıştı. "Sen nasıl bir adamsın böyle?"

"Anlayamazsın, Moncrieffe. Nereden bilebilirim ki? Nasıl bilebilirim? *Bilseydim anlar* mıydım? O çok sakın. Kendi halinde ve çok nazik. *Herkese* karşı. Özel arkadaşlar olduğumuzu biliyordum. Ama yine de bana karşı bundan fazlasını hissettiğinden emin olamadım."

Sakin. Üzerine uçan çıplak kızı, onu iç organlarına kadar sarsan vahşi öpücükleri, vücudunun onunkine boyun eğişini, ona haddini bildirmediği çabukluğunu düşündü.

Ellerini yumruk yapmazdı. Ama onları düz bir şekilde dizlerine bastırdı. Onun bu parçasını, tutkusunu o icat etmemişti. Bu zaten onun bir parçasıydı.

Ama Harry. . barış, sohbet ve dostluk. Bu da onun bir parçasıydı.

"Ve ona kendimden başka sunacak hiçbir şeyim yok. Eğer malım mülküm olsaydı şu *anda* evlenme teklif ederdim. İşte bu yüzden anlayamayacağınızı biliyorum. Hiç *korkmadınız* mı? Hiç bir şeyi o kadar çok istediniz ki, onsuz bir hayat düşünemezsiniz, ama onu elde ettiğinizde yaşayacağınız yıkımı ve *acıma* tahmin *edebilirsiniz*."

Kalbini döküyor ve o da sana çok nazik bir *şekilde* -çünkü naziktir- seni o *şekilde* sevmediğini söylemek zorunda mı kalıyor?"

Korku. Alex korku hakkında ahkâm kesmek için uygun biri olduğunu biliyordu. Dünyanın en ılımlı, en dikkatli evlilik teklifini yapmıştı. Çünkü Genevieve'e onu sevdiğini söylemekten korkuyordu.

Gerçi pek bir şey fark etmezdi. Harry'yi seviyordu.

Harry gençliğinin masumiyetiyle tam da bu noktaya parmak basmıştı. Ve Moncrieffe bu gerçeği bir kenara itti. Keskin bir nefes aldı.

Harry, Moncrieffe'in sessizliğini devam etmek için bir neden olarak aldı.

"Tanrı yardımcım olsun, bunun tek nedeni onu kaybetmekten korkmamdı. Açıkçası onu hak ettiğimi de düşünmüyordum, çünkü ona verecek hiçbir şeyim yoktu. Sadece beni sevip sevmediğini bilmek istiyordum. Bununla gurur duymuyorum ama hiç kimseyi bu kadar çok sevmemiştim."

Moncrieffe hâlâ kelimeleri zorlukla çıkarabiliyordu.

"Birine böyle bir şey yaptığına inanamıyorum.

. . . sevdim."

Osborne çok ama çok sarhoştur ama aptal değildi. "Ama beni sevmiyorsa ona zarar veremezdim, değil mi?"

Ve şimdi Harry'nin mavi gözleri neredeyse araştırırcasına ona dikilmişti. Moncrieffe neredeyse elini gösterdiğine inanamıyordu.

"Az önce onun seni sevip sevmediğinden emin olmadığını söyledin. Ve Eğer sizi, onu sevdiğinizi iddia ettiğiniz kadar seviyorsa, tüm bu maskaralıklarınızla ona verdiğiniz acıyı bir düşünün."

Harry ona baktı ve gözlerini kırıştırdı. Ve bunu düşünürken yüzü yavaşça beyazlaştı.

Bir süre sonra yutkundu.

Moncrieffe bıçağı çevirerek, " *cesursun*," dedi.

Moncrieffe bunu söylediği için kendisinden nefret ettiğini biliyordu. Ama Genevieve'e yaptıklarını Harry'nin de hissetmesini istiyordu.

Sen hiç korkmadın mı? Bu sözler hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Genevieve'le alay ettiğini hatırlıyordu: *Benden istediğini talep edebilirsin ama Harry'ye ne istediğini söyleyemezsin.*

Genevieve'in ona karşı dürüst, gerçek ve terk edilmiş olacak kadar güvende hissettiğini biliyordu... çünkü onu kaybetmekten korkmuyordu. Ve onu kaybetmekten korkmuyordu.

Çünkü onu sevmiyordu.

Başka bir deyişle, onsuz sonsuza dek yaşayabileceğini hayal edebiliyordu.

Aptal. Erkekler ne kadar *aptaldı*. O, Osborne ve lanet lan Eversea... sebep oldukları *tahribat*. Kendilerine ve başkalarına.

Gerçekleştirdiği şeylerin telaşıyla bir anlığına felç oldu.

"İşte ben de bunu sormaya geldim. Onu seviyor musun, Moncrieffe? Seni seviyor mu?"

Sessizliğin gitmesine izin vermemelidir.

Herhangi bir şekilde cevap verebilirdi. Bazı açılardan Harry'den daha cesur değildi. Çünkü öyle olsaydı, Harry'yi Genevieve'e yaptığı şeyle ilgili gerçeği söylemesi ve sadece ne olacağını görmek için bir teklifte bulunması için teşvik ederdi. Yapılacak en onurlu şey bu olurdu. İyi olan kazansın, falan filan.

O hala daha güçlü bir adamdı. Bilge adam. Nazik bir adam değildi.

Ve o *kesinlikle* bir şehit değildi.

Söylediği şey :

"Peki benim cevaplarımın senin için ne önemi var?"

"Çünkü onu sevmiyorsan, kenara çekilmelisin. Çünkü onu seviyorum. Ve onu mutlu edeceğim."

Ve Alex'in hisleri karıncalandı. Naif Osborne onun Elleri hayal edilemeyecek kadar değerli bir para birimiydi: güveni. Ve o söyleyebilirdi

Evet, Genevieve onunla evlenmeyi kabul etmişti. Evet, onu seviyordu. Osborne'u yoluna gönderebilir, onun için bir araba çağırabilirdi. Belki de kalp kırıklığını unutmak için yabancı bir savaşa giderdi.

Büyük olasılıkla kederden delirip onu vurmaya kalkışmazdı. Zavallı genç şeytan onura sahipti.

Ama Harry'nin bir daha gibi olacağından şüpheliydi.

Onunla yürüdüğü ilk sabah Genevieve Eversea'nın yüzündeki ifadeyi hatırladı. Solgun, ışısız. Kendinden bir kabuk.

Genevieve bu kişiyi seviyor, diye düşündü. Bu da -ki bu en sapkın farkındalıktı- Osborne'u az da olsa korumak istemesine neden oldu. O yüzden şöyle dedi: "Bana ne yapmam gerektiğini söylememeni tavsiye ederim, Osborne. Buna kalkışan hiç kimse için sonu iyi olmamıştır."

Harry başını kaldırdı. Moncrieffe'e baktı, yüzünde daha iyi bir cevap arıyordu.

Moncrieffe onun bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. Saatin ağırlığını hissetti.

Yıllarının, kendi lanet doğasının, aslında son bir saatlik sevişmenin, çünkü söz konusu kadını ayakta tutmak, yıllarca ata binmiş olsa da bir erkeğin kalçalarına zarar veriyordu.

Harry sonunda içini çekti ve başını öne eğerek selam verdi. Ayağa kalktı

-Geldiğinde olduğundan daha ayıktı ama öğlene kadar uyuyana kadar gerçek ayıklığa ulaşacağı şüpheliydi. Ayağa kalktığında dengesini bulmak için biraz ayaklarını sürüyerek yürüdü. Ve yüzünde ıssızlığın ilk gölgeleri belirdi. Olacakları hayal ediyordu.

Şimdiden yaşlı görünüyordu.

Ama yine de saat sabahın üçüydü. Sakal bırakıyor olabilirdi. Pek olası görünmüyordu.

"Senin kalpsiz olduğunu söylüyorlar," dedi.

Alex'in şokuna rağmen, diken indi. Bir yaban arısının iğnesi kadar acımasızca, doğrudan söz konusu organa saplandı.

Kendini toparlamak için saatin tik taklarını kullanması gerekti, çünkü nefesini çaldı.

"Neye inanırsan inan," dedi sakince. "Ona burada olduğumu söylemeyecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Sana söz veriyorum."

Harry kapıdayken durakladı ve "Ne yapmayı planlıyorsun, Moncrieffe?" diye sordu.

Alex neredeyse gülümseyecekti, ama kesinlikle acı bir şekilde. Ian Eversea'nın yankıları, eski nişanlısının yatağının çarşaflarının altından onunla konuşuyordu. Alex'i istediği şeyden mahrum bırakan bir başka adam. *Ne yapmak niyetindesin, Moncrieffe?*

Söz konusu aşk olduğunda, herkesin yepyeni, aptal ve kayıp olduğunu düşünüyordu. Kendisi de dahil.

Yine de istediğini elde etmeyi planlıyordu. Ama önce Doğru olanı yapmak zorundaydı, çünkü bunu yapmanın başka yolu yoktu. "Sana iyi geceler dilemeyi planlıyorum, Osborne."

Bu, en azından, başarısız olmayan bir plandı.

Bölüm 25

Daha sonra, o cumartesi günü Eversea'daki evde Sussex'in erkeklerinin beş kartlı loo üzerine yaptıkları büyük toplantıdan bahsettiklerinde, bunu şok olmuş, neşeli, pişmanlık dolu tonlarda anlattılar. Hiç kimse sadece Falconbridge Dükü'nün orada olması ve herkesin onu etkilemek istemesi ve onun kazanmaya devam etmesi dışında oyun nasıl bu kadar derinleşmişti.

Kimse binlerce kilo vermek için *yola çıkmadı*.

Ama oldu.

Eversea sadece kaybetmeyi göze alabilecek kişileri davet etmesi gerektiğini biliyordu ama kaçınılmaz olarak sadece kazanmak isteyen başkaları da oyuna katıldı. Talimatlar sadece nakit para ve bahse girmek istediğiniz şeyleri getirmeniz yönündeydi.

Evin kadınlarına uzak durmaları emredilmişti ve onlar da gerginlikle de olsa çoğunlukla minnetle bunu yaptılar. Piyanoforte çaldılar. Nakış işlediler. Elli mil içindeki en varlıklı adamlar geldikçe neşeli bağırışları ve büyük ana kapıların tekrar tekrar açılıp kapanmasını görmezden gelmeye çalıştılar. Bazıları Londra'dan bile geliyordu.

Paltolar ıkarıldı. Kollar kıvrılmıştı. Üç uşanın sürahilerle etrafta dolaştığını ve bardakların hiç boş kalmadığını söylediler. Puro üstüne puro yakıldı, içildi, yakıldı ve içildi; duman ikinci bir tavan oluşturdu ve gözler bundan kızardı ve hizmetçiler haftalarca perdeleri ve halıları bu pis kokudan arındırmanın beyhudeliğinden yakındılar ve Bayan Eversea'ya onları değıştirmesi için yalvardılar. Değıştirdi, çünkü Jacob kaybettiğı kadar kazanmıştı, bu yüzden neredeyse hiç oynamamış gibiydi.

Gerçi sinirlerinin toparlanması biraz zaman aldı.

Atmosfer neşeden yoğunluğa ve bir şeye dönüştü.

. . . daha az arkadaş canlısı.

Adamlar teker teker cesaretlerini ve paralarını kaybedip, sinirli bir şekilde masadan uzaklaştılar ve duvarlara dizilip izlemeye, bilardo masasını aramaya, durdurulamaz bir ivme kazanmış gibi görünen oyundan uzakta güvende olmak için her şeyi yapmaya başladılar.

Sadece birkaç kişi kalana kadar.

Falconbridge de onlardan biriydi elbette.

Falconbridge kendi payına düşenden daha fazlasını yapıyordu. Elleri tekrar tekrar şilinleri ve sterlinleri ona doğru uzatıyordu. Terleyen adamlardan bir süre için sesli harfleri kabul etmeye başladı ve sonra kibarca, üzölerek, mali durumları hakkında hayal ettiklerinden daha fazla şey bildiğini gösteren bir kaş kaldırma ile onları reddetti. Damarlarında buz var, demişlerdi. Ama bu yüzden zengindi.

Kartların, kazanan konfigürasyonlarda hizalanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar ondan korktuklarını söylediler.

Ama Falconbridge sadece gözlemci ve zekiydi ve iyi bir buradaki herkesten daha ayık.

Harry neredeyse her şeyini kaybetmiş, ancak yarısını geri kazanabilmişti. Ve Moncrieffe delikanlının parasını almıştı.

"Bilardoda bir ortak işime yarayabilir Osborne," dedi lan sinirli bir ifadeyle.

Ama Harry kendini masadan uzaklaştırmadı.

Ve sonunda, bir cenaze törenine başkanlık eden bir papaz kadar ciddi bir yüzle, sahip olduğu son kuruşa kadar bahse girdi.

Dükün başı geriye gitti, etkilendi. Sonra sertçe indi.

Bir an sessiz kaldı. Konuşmadan önce düşünceli bir şekilde purosunu emdi.

"Evet, Osborne," diye . "Burada neredeyse hiç esrarım kalmadı.

o an. Elinizdeki her şeyi alacağım, şüphesiz. Yani, eğer bunu yapmaya kararlıysan . . . Rosemont'un tapusunu ortaya koyacağım. Orası tamamen bana ait. Onu bağışlayabilirim."

Tanıklar daha sonra çocuğun bayılacağını düşündüklerini söyledi. Yine de sonunda takdire şayan bir şekilde dayandı. Dükün sözleriyle solgunluğunun aldığı yeşilimsi renk ve saç çizgisini süsleyen boncuk boncuk terle ilgili bir şeydi bu.

Sessizlik geldi ve odanın üzerine başka bir duman tabakası gibi çöktü.

Ve sonra dindar olmayan adamların dua hışırtılarını duydular. Genç bir adamın mahvoluşuna tanık olmak asla hoş bir şey değildi.

Harry'nin yumruklarından biri masaya karşı beyaz bir düğüm oluşturdu. Diğerleri ise kartlarını sanki içinde mermi olan ya da olmayan bir tabancaymış gibi tutuyordu.

Mendiller, oda teslim bayraklarıyla bembeyaz görüne kadar kaşları silmek için ortaya çıktı.

Tüm Eversea adamları, mahvolmuş bir Harry'nin kendisine yapabileceklerinden korktukları için tüm ateşli silahları kilitlemeyi akıllarına not ettiler.

Ve sonra Falconbridge içini çekti ve tüm yüzler yavaşça, yavaşça, şaşkınlık ve sıralı inançsızlık içinde, zaman yavaşlarken ve dük tek bir hareketle kartlarını çevirirken onu izledi.

. . . yüzüstü.

Ve odadaki toplu nefes verişlerin esintisi neredeyse puro dumanını temizlemeye yarıyordu.

"Pas geçiyorum Osborne," dedi Moncrieffe sessizce. "Beni yakaladın.
"Beni yakaladın.

Rosemont'un tapusunu size başka seçeneğim yok."

Harry donup kalmıştı. Yüzünde belli belirsiz bir kaş çatmayla, elindeki kâğıtlara baktı. Sözcükler henüz aklına gelmemişti.

"Kaybına üzüldüm. Ama onu iyi bir şekilde kullanacağınıza inanıyorum."

Dük onu dikkatle izledi, kendi ellerini masaya dayamıştı.

Harry gözlerini kapadı ve başı bir ölü gibi gevşekçe geriye düştü.

İç çekişi sarı saçlarını dalgalandırdı.

Salonda kükreme ve tezahürat sesleri yükseldi. Her yerde eller onu itip kakıyor, erkeksi tebriklerle tokatlıyordu.

Dük bir süre daha durdu, izledi. İfadesi anlaşılmazdı. Gözleri dumandan kızarmış, yorgunluktan sarkmıştı. Parmaklarının arasında ölü bir puro.

Kalabalık Harry'nin etrafında toplanırken, onun odadan sıvıştığını kimse fark etmedi.

O gece yağmur yağdı. Sertti.

Oyun odasına yağmur yağmamış olması ne yazık, diye düşündü hizmetçiler ertesi gün sabahki pis kokuyla karşılaştıklarında.

Bütün Eversea erkekleri yataklarında kalmış gibiydi, çünkü hiçbiri her zamanki kahvaltı saatinde kahvaltı masasında göründüler. Dük de gelmedi.

Ama Harry yaptı.

Genevieve'i büfedeki çirozların yanında yakaladı. Genevieve'in gözleri de kıpkırmızıydı ama bunun nedeni hiç uyumamış olmasıydı.

Dükü aramak için evi oda oda dolaşarak beyhude bir iki saat geçirdiği için böyle olduğunu kimseye söylemedi.

Ve onu hiç bulamadı.

"Oyun nasıldı Harry?" diye sordu donuk bir sesle. "Ne zaman bitti?"

"Tanrı bilir. Sanırım güneş doğmak üzereydi, ama bu sadece puroların ışığıydı. Oyun fevkaladeydi."

Belki de Dük yatağa bile gitmemişti. Ve sonra o bir an için kartların onun bedeninin zevklerini nasıl aşabileceğini düşündü.

Ve Harry bu sabah düpedüz itibarsız görünüyordu, bunu ikinci bakışında fark etti. Ama yine gergin görünüyordu. Neredeyse ... hayır, *çekingen* değil. Gerginliğin yanı sıra kararlı bir hali de vardı.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var, Genevieve," dedi aniden. "Benimle bir gezintiye çıkar mısın?"

Ona baktı. *Elbette* az önce söylediğini düşündüğü şeyi söylememişti. Çok tatsız bir deja vu duygusuyla sarsıldı.

"Hayır," diyecek gibi oldu. Alternatif olarak: "Yalvar bana." Ya da "Millicent nerede?"

Düşünceli bir şekilde ona baktı. Adam onun gözlerinde şüphe ve direnç görmüş olmalıydı.

"*Lütfen* . . . Genevieve."

Yani yalvarıyordu. İlginç.

Ve yine de . . . Şimdi ona ne söylemeye niyetliydi? Millicent'ı hamile bıraktığını ve *onun* vaftiz annesi olmasını istediğini mi? diye düşündü alaycı bir tavırla.

Biraz terliyordu. Yüzündeki parıltıyı gördü. Ve mutfak sıcak değildi. Parmakları avuçlarının içinde kıvrılmıştı. Sinirliydi. Ama çenesi kararlıydı. Daha yaşlı görünüyordu.

Harry'nin de bu hafta tam bir duygusal sarsıntı geçirmiş olduğunu fark etti. Çenesi muhtemelen bu hafta hayatı boyunca sıkmadığı kadar sıkılıp gerildiği için yıpranmıştı.

"Daha yeni yağmur yağdı. Çamur olabilir," diye dikkat .

Koruyucu bir kararsızlık katmanı edindiğini fark etti ve korkuyordu, onun bunu aşmasına izin vermekten nefret ediyordu. Bu hafta *ona* yaptığı şey buydu.

Ama kalbi şimdi tuhaf bir farkındalıkla biraz daha hızlı atıyordu, sanki Harry uzun bir savaştan eve dönen bir askerdi ve onu sevmenin nasıl bir his olduğunu yeniden öğreniyordu.

Çünkü kesinlikle biliyordu. O Harry'ydi. Tanıdık, sevgili, en büyük ıstırabının mimarı. En büyük mutluluğunun koruyucusu.

"Daha önce hiç küçük bir çamurdan korkmamıştın." Bunun üzerine biraz gülümsedi.

Yine de gülümsemesine karşı koymak zordu, özellikle de her şey onun için olduğunda.

Dük yakınlarda olmadığı için de karşı koymadı. O da gülümsedi. Bir an için birbirlerinin gülümsemelerinin tadını çıkardılar.

"Su birikintilerinin üzerinden yürüyebilmen için sana bir pelerin bile bırakabilirim. Sir Walter Raleigh gibi."

"Eğer giysilerinizi çamurlamakta ısrar ediyorsanız, bir davete kim karşı koyabilir ki?"

Ve böylece yürüyüşe çıktılar.

Çamurluydu.

Her yerde değil ama çimler botlarının altında eziliyordu ve dökülen tüm yapraklar artık şeritteki yola duvar kağıdı gibi sıvanmıştı.

"Nereye yürüyeceğimizi bilmiyorum, Harry. Bir gondola ihtiyacımız olacak."

Gülmedi. Aslında hiçbir şey söylemedi. Ona için döndü ve yüzünün bembeyaz olduğunu gördü.

"Harry, hesaplarını yapman gerekiyor mu?" Ne de olsa Dün gece oyun masasında ne tür sefahat yaşandığını ancak hayal edebilirdim.

"Tanrı aşkına." Sesi acı çekmiş gibiydi. "*Hayır.*"

Dükü düşündü, evlilik *teklifini* ne kadar sakın durduğunu. Ve sonra anladı.

Bu düşündüm vardı sadece patlatıldı içinde onu Zihin ne zaman Harry düşüncesizce onun elini tuttu.

"Genevieve . . . Oh Tanrım. Sadece . Sevdığım sensin. Her zaman sevdiğim sendin. Seni seviyorum."

Oh.

İlk seferinde olduğu gibi ona baktı. Sanki onu kesinlikle yanlış duymuş olmalıydı. Çünkü bu sözleri rüyalarında ve hayalinde onun sesinden sayısız kez duymuştu ve hâlâ rüya görüyor olma ihtimali vardı.

Ve yine de:

"En yakın arkadaşın olarak mı?"

Evet. Kendini şaşırtmıştı. Bu alaycılık nereden gelmişti? Çünkü açıkça öyleydi ve refleks olarak ortaya çıkmıştı.

İrkildi. Ama elini bırakmadı. Eline baktığında bir an için kafası karıştı, çünkü mühür yüzüğü takmıyordu, sonra bunun *Harry'nin* eli olduğunu hatırladı.

"Bir kadın olarak," dedi kararlı

bir şekilde. Birbirlerine baktılar.

Peki o zaman.

Kelimeler içinde yankılandı. Artık heyecan verici olup olmadıklarından ya da hissettiklerinin eski bir heyecanın olup olmadığından emin değildi.

"Keşke bir şey söyleseydin." Belli belirsiz gülümsedi. Kız sessiz kaldığında gülümsemesi soldu.

"Söylemek istediklerini bitirdin mi Harry?"

Belli ki söylemesini istediği şey bu değildi. Ona baktı, gülümsemesi kaybolmuştu.

Bu kadar havalı olmamalı. Genevieve neredeydi?

Eversea kendini Harry'nin kollarına kim atardı?

"Sanırım değil," diye izin verdi. "Devam edebilir ve bir aptal olduğumu söyleyebilirim. Ve bir korkak, Genevieve. Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorum, gördüğün gibi, sadece seni sevdim."

"Ama Millicent'a evlenme teklif etmek niyetinde olduğunuzu sanıyordum?"

"Millicent'ın ona evlenme teklif etmek istediğime dair en ufak bir fikri bile yok."

Millicent'ın pek çok şey hakkında hiçbir zaman gerçekten bir fikri olmadı, Tanrı onu korusun.

"Mali durumum göz önüne alındığında, beni kabul edeceğinizi hiç düşünmemiştim ve bir teklifle sizi rahatsız etmeye cesaret edemedim. Ama şimdi işler değişti ve bu riski göze alabileceğimi düşündüm. Beni önemsiyor musun?"

Onu bir teklifle *rahatsız etmek* mi? Tanrım, Millicent'la evlenmek istediği haberiyle ona ne yaptığının farkında değil miydi?

Ama tabii ki onu önemsiyordu. Elbette önemsiyordu. Çünkü her şey aynıydı. *O da* aynıydı. Aynı mavi gözler. Güneş saçlarına aynı şeyleri yapıyordu: içindeki tüm renkleri parlatıyordu. Burnunda aynı kıllar, yüzünde aynı anlamlı düzlemler ve şimdi sıkıca kavradığı elini öpen aynı güzel ağız.

Elindeki bir öpücükten bir zevk dünyası çıkardığını düşünmek. Bunun ötesinde yatan zevk evrenini hiç hayal etmemişti.

Moncrieffe hâlâ onun elini öpmemişti.

Ama *bir* şey farklıydı. Kalbinin durmasını ve sonra gökyüzüne doğru sıçramasını bekliyordu. Atladı *da*. Ama bunun sevinç mi yoksa şaşkınlık mı olduğundan emin değildi. Ya da ... korku mu?

Bu yanılttı. Beklentiden tamamen farklı bir kelimeydi.

Daha fazla *deja vu*: Bir kez daha konuşmadan ona bakıyordu ve asla sıralamayı umamayacağı duygulara karışmıştı. Birbirlerini kovalayıp duruyorlardı ve o hiçbirini kavrayıp çözmeye başlayamıyordu.

Eğer bir teklifte bulunmazsa... diye düşündü.

Boş ver; daha önce yaptığı gibi konuşmayı o yapacaktı. Onun sessizliğine doğru devam etti.

"Ve umdum ki Umudumu yitirmiştim.
hayatının geri kalanını benimle geçir."

"Arkadaşın olarak mı?" *Neden* onu rahatsız ediyordu?

Şimdi kıpkırmızı ve lekeler içindeydi. "Karım olarak." Bunu neredeyse savunmaya geçercesine söyledi.

Daha önce de ona bir "evet" fırlatmıştı. "Evet" kalbindeydi.
ona her baktığında.

Ama şimdi kelimeyi nasıl oluşturacağını unutmuş gibi görünüyordu. "Genevieve, lütfen. Bana söylemelisin. Beni seviyor musun?"

Harry'yi hiç görmemişti. daha önce hiç görmemişti. Büyüleyiciydi.
Ve tabii ki, her zaman olduğu gibi, onu acı çekmekten kurtarmak istedi.

"Seni seviyorum." Kelimeler tereddütlüydü. Gerçek dışı hissettirmiyorlardı. Ama ağzında tuhaf hissediyordu. Yıllardır söylediği bir şarkının sözleri gibi değillerdi, bir zamanlar böyle hissetmişlerdi. Hatırladığı bir şarkının sözleri gibi.

Ama rahatlama ve sevinç yüzüne ışık ve ferahlık yayıyordu.
neredeyse kutsaldı ve onu huşu içinde izledi. Onun nasıl olduğunu merak etti

kendi yüzü ona baktı.

"Ve benim karım olur musun?"

Bir sonraki cümleyle birlikte hayatının geri kalanını seçmiş olacaktı. Hayatı boyunca bu günün hayalini kurmuştu. Ya da belki de bir zamanlar düke söylediği gibi, hayatının geri kalanı onu seçmişti. *Aşk seni seçer.*

"Senin karın olacağım."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. Zihninin gözünde başka bir adamın kollarının bir bebek şeklinde kıvrıldığını gördü. Harry'nin yüzünü tutmasına izin verdi. Görmemesi ya da düşünmemesi, hissetmesi gereken bir anda onu çok net gördü. Ve onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi zaten bildiğine dair bir korku -büyük olasılıkla sadece sinir- anı yaşadı. Onu asla şaşırtmayacağını, ona hiçbir şey öğretmeyeceğini, onu zaten çok iyi tanıdığını, çok güvenli olduğunu, birbirlerine çok benzediklerini, sadece yanlış olduğunu.

Sinirler, kesinlikle. İstediklerini elde etmişti ve doğal olarak buna inanmak imkânsızdı. Güvenlik ve kesinlik *istiyordu*.

Harry'yi istemişti.

"Genevieve," diye nefes aldı.

Onu öpmek yerine öpülmesine izin verdi. İlk başta. Çünkü adam bu işte iyiydi, kendisi de öyle olduğunu ve öpülmekten hoşlandığını öğrenmişti, ama bunu belli etmeyecek kadar da akıllıydı. Ayrıca sevdiği adam tarafından ilk kez öpüldüğü bir anda zihninin bu işe hiç karışmaması gerektiğini de fark etmişti - Dük'ün kollarındayken çok az düşündüğü kesindi - ama işte , dönüp duruyordu, değerlendiriyordu. Bu farklıydı. Harry öpüşmeyi nereden öğrenmişti? *Hemen düşünmeyi bırak*, dedi kendi kendine. Ve bir kez daha, kendini dükün kollarına teslim etmesi gerekirken düşünüyordu.

o an. Dudaklarını usulca dudaklarına götürdü, kendi dudaklarını ayırdı ve dilini dudaklarının arasına sokmadan önce bir süre yumuşak bir öpüşme yaşadı.

Güzel bir öpücüktü ve merakını giderdi: adamın ağzı dükünkinden farklıydı, yaklaşımı farklıydı. Kolları ona sarıldı ve onun kolları da ona sarıldı, bu garip ve yeni hissettirse de, içinde kendisine duyduğu arzunun gerilimini hissetti ve karnına baskı yapan ereksiyonun başlangıcını hissedebiliyordu.

Ama *içinde* hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Henüz. Geçen hafta boyunca hiç değilse insan olduğunu öğrenmişti. Bu sadece bir zaman meselesi olabilirdi.

Onu seviyordu, onu istiyordu ve ona değer verecekti. hayatını güvence altına aldı.

Onu serbest bıraktı ve mutluluktan kızarmış bir halde ona baktı.

Ona hayranlıkla baktı, kendisini bedeninden kaldıran bir kopuşla ikisini izledi. Adam son derece tanıdıktı, çok sevimliydi ... ve tamamen yabancı biri haline gelmişti. Gözlerini gömleğinin düğmelerine dikti -Harry için sedef düğme yoktu- ve onları uygunsuz bir aceleyle açıp elini gömleğinin içine kaydırıldığını hayal etti. Harry'yi çıplak, hırslı, ter içinde ve tekrar tekrar vücuduna dalarken hayal etti ve-

Yüzüne sıcaklık hücum etti. Kıpırmızı olduğundan emindi. Bu arzu muydu yoksa utanç mı? Elbette biri kolayca diğerine dönüşebilirdi.

Harry ondan geri çekildi, büyük olasılıkla ereksiyonunun onu rahatsız ettiğini düşünüyordu.

"Nazik olacağım Genevieve," dedi ona yumuşak bir sesle. mahcubiyetinden ve görünüşe göre başarısından memnun

Öpücük.

"Nazik" kulağa sıkıcı geliyor.

Yüzü sevinç ve rahatlamayla ışıldıyordu. Evlenme teklifini kabul etmişti. Ona göre hayatı tamamlanmıştı. Artık ona sahipti ve her zaman da sahip olacaktı.

Leydi Osborne olacaktı.

Önceki günlerin sonsuz karmaşasının ve belirsizliğinin artık sona erdiğini bilmek rahatlatıcıydı. Günlerdir aldığı ilk huzurlu nefesi içine çekti: geleceği artık kesindi. Neredeyse onun mutluluğunu kendi mutluluğundan ayırt edemeyecek hale gelene kadar onun sevincinin ışınlarının üzerine akmasına izin verdi, çünkü o da mutlu olduğunda her zaman en mutlu olan oydu.

Ona gülümsedi. Birlikteliklerinde, sanatçı gözünün takdir ettiği bir simetri, bir kaçınılmazlık vardı. Mutlu olacaktı. En yakın arkadaşıyla evlenirken neden mutlu olmasındı ki?

"Tabii ki yapacağız."

"Şimdi gidip bu haberi herkesle paylaşacak mıyız? Oh!" Durdu. "Ve unutmadan ..."

Cebini karıştırdı ve bir avuç dolusu papatyayla çıktı.

"Çiçekler senin için." Gülümsedi. "*Sevdiğin* türden."

Bölüm 26

Harry'nin nefes nefese yaptığı açıklamayı karşılayan sessizliğe bakılırsa (*kimse şüphelenmemiş miydi?*) herkes şaşırılmış, ama yine de nişanlandıkları haberine sevinmiş görünüyordu. Onun

Hepsi de bir önceki gece iskambil masasında yaşanan sefahatten sonra çok daha kötü görünen kardeşler ve hatta Millicent bile sevinçlerini dile getirdiler. Dük sayesinde Harry'nin bir mülkü, bir unvanı ve evlilik hayatlarına başlamak için güzel bir yığın kazancı olduğu için ailesi daha da çok sevinmişti.

"Sana alıştık Osborne," dedi Jacob Eversea, sırtına bir alkış ve kızının yanağına bir öpücük kondurarak onu kutsamak için. Yine de, dudakları gülümserken bile kaşlarının arasında belli belirsiz bir çatıklık vardı. Biraz şaşkın görünüyordu.

"Elindeki ne Genevieve?" diye sordu annesi, onu yanağından öpüp sıktıktan sonra.

Genevieve papatyaları uzattı. "Onları bana Harry verdi. teklif ettikten sonra."

Annesi hafif bir sesle, "Örneğindeki çiçeklere hiç benzemiyor," dedi ama bu söze, genellikle Harriet'in kendisine basit bir yemek hazırlamasını emretmesine neden olan delici bir bakış eşlik etti.

Genevieve irkildi. "Hayır."

Annesinin ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı.

Ve sonra tekrar kapattı.

"Bence onu çok mutlu edeceksin," dedi sonunda. Genevieve bunu söylemenin garip bir yolu olduğunu düşündü.

"Dükten bahsetmişken," dedi annesi, kimse konuşmasa da. "Senin için bir şey bırakmış. Yeşil salonda bir kâğıda sarılmış."

"Benim için *geride* bir şey mi bıraktın?" Genevieve belli belirsiz konuştu.

Ama Ian'ın ne kadar neşeli olduğunu görünce, başka hiçbir olayın onun yüzünü bu kadar neşeli yapamayacağını anladı. Kesinlikle sadece nişanı değildi.

"Ah evet. Falconbridge bu sabah çok erken yola çıktı," dedi babası ona. "Sanki dün geceki kâğıt oyunundan sonra hiç uyumamış gibi. Ama sonra sanırım kaybettiği küçük görmek zorunda kaldı." Harry'ye göz kırptı.

Genevieve olduğu yerde donup kalmıştı. *O gitmişti.*

"Peki, git bak bakalım sana ne bırakmış," diye ısrar etti annesi.

Harry onu yeşil salona kadar takip etti. Söz konusu dikdörtgen paket kanepeye yaslanmıştı. Paketi açmak için diz çökmeden önce ne olduğunu biliyordu.

Harry sessizce izlerken o titreyen elleriyle kâğıdı yırttı.

Titian'ın *Venüs*'ü ortaya çıktığında ikisi de saygılı bir sessizlik içinde dizlerinin üzerine çöktüler.

Ekteki mesajı okudu.

Evlilik hayatınızdaki her türlü mutluluğunuz için tebriklerimle ve bana bu hayattaki gerçek güzelliği gösterdiğiniz için minnettarlığımıla.

Alçakgönüllü

hizmetkarınız, A.M.

Mütevazi. Neredeyse
homurdanacaktı. Harry
sessizdi.

Mesajı tekrar tekrar okudu. Ama o birkaç kelimeyi ne kadar sık okursa okusun, mesaj başka bir şey söylemiyor, ona daha fazlasını göstermiyordu. Neden böyle düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Mesajı sıkıca tuttu ama öpücükleri gibi tenini yakmadı.

Neden birden her şeyin bulanıklaştığını bilmiyordu. Ve kalbi mide bulandırıcı bir şekilde çarpıyordu. Sevdiği adamla nişanlandığı için çarpmıyordu.

Sanki *ihanete* uğramış gibi çarpıyordu.

Biliyordu. Bir şekilde Harry'nin evlenme teklif edeceğini *biliyordu.*

Ama nasıl?

Kuru dudaklarını yaladı. "Harry. .. seni kararlı kılan şey neydi?
Bu sabah bana evlenme teklif etmene neden olan şey bu muydu?"

Harry hediyeyle olduğu kadar soruya da şaşırmıştı.

"Sana söylemekte tereddüt ediyorum ama senden asla sır saklamayacağıma yemin ettiğim için bilsen iyi olur. Kart oyununda bir mülk kazandım."

Halının üzerine sertçe oturdu. "Ne yaptın?"

"*Senin* için," diye tekrarlardı muzipçe, onun şaşkınlığına gülerek.
"*Senin* için kazandım. Ve bu beni o kadar sinirlendirdi ki bir daha asla kumar oynamayacağıma söz veriyorum."

Ona baktı.

"Sanırım ... demeliyim," diye temkinli bir şekilde başladı. Bu da onu güldürdü.

"Ama ... mülkü *kimden* aldınız?"

"Falconbridgeden, eğer kabul ederseniz."

Aman Tanrım. Adını söylemek bile neredeyse onu çağırmak kadar iyiydi. Onun adını tekrar tekrar duymak istiyordu. İçindeki boş uğultu kesinlikle yanlıştı. Tıpkı nemli elleri gibi.

Bir şeyler fena halde ters gidiyordu. Boynunun arkası alametle karıncalandı.

"Aslına bakarsanız bunu kabul edemem. Bu nasıl oldu?" Sesi ona uzaktan geliyordu. Nefes alış verişi biraz zordu.

"Her şey biraz bulanık. Ama size şunu söyleyebilirim: Kalbi sanıldığı kadar kara değil."

Kalp. Kalp kelimesi kafasının içinde çınladı. Alamet daha da güçlendi. *Hayır. Onun kalbi değerli. Kalbi sahip olmaya değer.*

"Bunu sana söyleten nedir?" diye sakince sorduğunu duydu.

"Size anlatmak üzere olduğum şeyi bir başkasına asla anlatmayacağım. Ama gecenin son eli sırasında blöfümü gördü ve ben de ona elimi gösterdim - bu arada mükemmel bir elim vardı. Sadece davranmıyordum. Son bahsimden sonra bir kez baktı ve *pas geçti*. Elimin daha iyi olduğunu ve kaybettiğini iddia etti. Ben yetişkin bir adamım Genevieve, ama neredeyse sandalyemden düşecektim, çünkü elimdeki son şilini de yatırmıştım. Ve Sussex'teki mülkünü ortaya koymuştu. Rosemont. Ben de kazandım. Artık benim."

O anda kalbi durdu. Kenarları parmaklarında ezilene kadar notu kavradı.

Harry umursamaz bir neşeyle yoluna devam etti.

"Ondan sonraki her şey biraz bulanıktı. Dük de dahil olmak üzere o elden sonra herkes dağıldı. Elini sıkma ya da veda etme şansım olmadı. Biraz oyalandım, zaferimin tadını çıkardım, çünkü Tanrı biliyor ya, o oda yenilgilerle doluydu

bu hafta. Ve hizmetçiler her şeyi toparlamak için içeri girmeye başladılar. Tüm konuklar odadan çıkınca, merakımdan Dük'ün kartlarına bir göz attım. Eli hala orada duruyordu, yüzüstü yatıyordu. Ve . . . Genevieve, o *kazanmıştı*. En iyi floş ondaydı. Pas geçmeseydi beni mahvedecekti."

Uzuvlarını hissedemiyordu. "Sana karşı kaybettiğini mi söylüyorsun? . . bilerek mi?"

"Bunun kasıtlı olup olmadığını söyleyemem. Ama sana evlenme teklif etmemi mümkün kıldı. Ben de öyle yaptım."

Ama biz birbirimizi sevmiyoruz. Bunu Dük'e de söylemişti. Evlenmelerini *önerdiğinde*. Dük ona hiç böyle bir şey söylememişti. Asla kabul etmemişti. Sadece onun sözlerini bir darbe gibi içine çekmişti.

Harry'nin ona evlenme teklif etmesini mümkün kılmıştı. Ona istediğini düşündüğü her şeyi vermişti çünkü onu *seviyordu*. Ve onun için yapabileceği tek şey buydu, çünkü Harry'yi sevdiğini düşünüyordu.

Hayatımdaki en büyük zevk onun mutlu ve güvende olduğundan emin olmaktı, demişti karısı hakkında.

"Belki bir çocuğa onun . İlk oğlumuz."

Tam olarak geri çekilmedi. Ama büyük bir şaşkınlıkla Harry'ye baktı. Yüce Tanrım, adam gerçekten de habersizdi.

Onu yanlış anladı. "Pekala. Alexandra eğer bir kızsaa. Eğer bir kızı tercih ediyorsanız. Sana benzediği sürece her şey olabilir."

O beni seviyor. Harry beni gerçekten seviyor.

Ve kendini şiddetle sapkın bir düşünce düşünürken buldu:

Ama aşk hakkında gerçekten ne biliyor?

"Genevieve, ne düşünüyorsun?"

Sessiz bir an Harry'ye baktı. Bir eliyle yanağına kısa bir süre dokundu. İlk kez böyle bir şey yapıyordu.

Adam ona sıcak bir şekilde baktı.

"O *piç kurusu*," dedi şiddetle.

Ve sonra kaçtı.

Şaşkınlık içindeki yanından koşarak evden çıktı ve sarsılmış bir seyisten, felç geçirmiş

Öfkeli Bayan Genevieve Eversea'nın ona doğru ilerlediğini görünce - sessiz ve tatlı bir kızdı o! - ve Falconbridge Dükü'nün şoförüne onu Rosemont'a götürmesini söylediğini bir hafta boyunca kâbuslarında görecekti.

Genevieve hemen baş damada döndü.

"Beni hemen Rosemont'a götür," diye emretti ona. "Ekibi hazırlayın ve şoför beni *hemen* oraya götürsün."

"Şimdi, Bayan Genevieve

..." *"Şimdi."*

Eğer bir kırbacı olsaydı onu kırardı. Sanki kırbacı varmış gibi bir adım geri çekildi ve sanki şimşek gibi bakışlarını savunmak için bir kolunu kaldırdı.

Ailesi ve Harry kısa bir süre sonra Eversea'nın arabası hızla yola indiğinde hayretler içinde kaldılar.

Onu, geçen gün kendilerini nazikçe karşılayan uşaktan nerede olduğunu sorduktan sonra, bir ofiste, Harry'nin Harry'yi almasını mümkün kılacak evrakları düzenlerken buldu.

Rosemont.

Kapı aralığında durup bir an için onu izledi. Sessizce söyledi.

"Seni *piç kurusu*."

Moncrieffe yavaşça döndü. Onu gördüğünde hareketsiz kaldı.

Gözleriyle içebilen biri varsa, o bunu yaptı. Onu içine çekti.

Bakışlarında bir parça da olsa *endişe* olmadığından değil.

Çünkü vardı.

Konuşabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti. "Daha önce 'porsuk' idi. . daha önce."

Glmsemezdi.

"*Gitmeme* izin verirdiniz. Onunla evlenmeme izin verirdiniz."

"Gitmene izin verdim. Onunla evlenmene izin verdim. Evlenme teklif etti mi?"

O kadar soğukkanlı söyledi ki, neredeyse ona vuracaktı. Elini kaldırdı, sonra tekrar indirdi. fkeden titriyordu. Bu adam onun içinde o kadar çok şeyi serbest bırakmıştı ki. Kahkaha ve gerçek ve derinlik ve tutku ve evet, fke.

O ele ihtiyatla baktı.

"Evet. Evlenme teklif etti."

"Peki sen onu kabul ettin

mi?" "Evet. Onu kabul ettim."

Bir süre sessizlik oldu.

"Ah." Adam durmuş onu izliyordu, çatılmıştı. Onun kendi içine çekilmeye başladığını hissedebiliyordu. "Bu bir ikilem."

Bunun eğlenceli olduğunu mu düşünüyordu? Kadın cehennemdeydi. "Beni *seviyorsun*," diye suçladı usulca.

Kabul etmedi. İnkâr da etmedi. Daha hızlı nefes alıyordu.

"Buraya gelmenin bir sebebi var mı Genevieve?" Sesi giderek daha soğuk çıkıyordu. Mesafe koyma yöntemi.

Hayal kırıklığı içinde uğuldadı. "Bana Harry'nin kalbini ona gösterdin. Ama benimkini *bana* gsteremedin mi?"

" ıkanı kulağın duysun, Genevieve. Ayaklarını yere vuran bir ocuk gibi konuşuyorsun. Ne kadar şımarık ve ağzl olmuşsun. Sana ancak bu öğretebilirim. Sen yetişkin bir kadınsın. Buna tanıklık edebilirim." şarap kırmızısı yürüyüş elbisesini inceledi, evet, ona çok yakışıyordu ve ten rengiyle atışmamalıydı.

kızarır ya da öfkeden kıpkırmızı olur. "Ve bazı şeyleri tamamen kendi başınıza öğrenmeniz gerekir."

"Ama sen gittin. Ve sen ona Rosemont'u *verdin*. Ona kaybettin. *kasıtlı* olarak."

"Genevieve . . . Sana yemin ederim. Seni incitmek istemedim. Ya da Harry'yi. Ama söyle bana, başka türlü bunu nasıl anlayabilirdin? Ve bilmek daha iyi değil mi?"

"O" onun kalbi.

"O" gerçekten nasıl hissettiğiydi.

Lanet olsun ona. O haklıydı.

Bu, ona daha az öfkeli olduğu anlamına gelmiyordu.

"Göremedim çünkü *sen* benim , lanet olası! Ve kendi göğsümde atıyorsa kendi kalbimi *nasıl* görebilirim?" Neredeyse ona öfkeleniyordu.

Görünüşe göre buna verecek bir cevabı yoktu. Ama gözlerinde şiddetli ve heyecan verici bir şey parladı ve orada kaldı ve şeytan ... sanki sönük bir gözbebeği sonunda kendine gelmiş gibi yavaşça gülümsedi.

"Ve şimdi görüyorsunuz." Açıklığa kavuşturulmasını talep ediyordu.

Hâlâ bunu söylemeye hazır değildi. "Ve şimdi, senin yüzünden, Harry'nin kalbini kırmak zor."

"Öyle mi?" dedi usulca, hızla. Ona doğru bir adım attı. O da bir adım geri attı. "Bunu yapmak istemiyorum."

"*Her şeyin* bir bedeli vardır Genevieve," dedi usulca, yaklaşarak. Kadın bir adım geri çekildi. Ellerini yüzüne götürdü. Ve evet.

Tabii ki sıcaktı. Her zaman onun etrafında gibi görünüyordu.

"Bu *korkunç* bir bedel. Beni *çok* seviyor." Sesi çatallaştı. Sanki onun suçuymuş gibi konuştu.

"Hayattan yara almadan çıkamazsın, Genevieve." "Bana ders vermeyi bırak. Kimseyi incitmek *istemiyorum*."

"O zaman ne yazık ki sadece beni seviyorsun," diye karşılık verdi.

Sessizlik mutlaktı.

baktılar, bu kelimeyi belki de aralarında ilk kez duymanın şaşkınlığı içindeydiler.

Ve sonra temkinli.

Nefes aldı, nefesini dışarı verdi ve gözlerini kapattı.

"Piç kurusu," diye mırıldandı. Bu kez sesi "Seni seviyorum "a çok benziyordu.

Ağzının köşesi seğirdi. Bir nefes bırakmış olabilir.

Parmak uçlarının erişemeyeceği bir mesafeden birbirlerine ihtiyatla bakmaya devam ettiler.

"Beni sevmeyi bıraktın mı?" diye fısıldadı. Şaşırtıcı olan Şimdi soracak cesareti vardı. "Ne kadar aptal olduğum için mi?" "Önce bana buraya ne söylemeye geldiğini söyle, sonra ben de sana hiç yapmadım."

Onun mizah anlayışı. Kendisine aptal dediğinde onu savunmak için acele etmediğini fark etti.

Başı o kadar sert çarpmasaydı sessiz olacaktı. kan kulaklarında çınladı. Kimse konuşmadı, ta ki:

"Piç kurusu," diye fısıldadı alaycı bir şekilde onunla birlikte.

Bunu söyleyecekti. İçinde bir şeyler kabarıyordu. Başı bir tür neşeli dehşet yüzünden vücudundan ayrılacakmış gibi hissediyordu. Yine vertigo -aşkla ilgili her şey insanı ya fiziksel olarak çaresizce rahatsız ediyor ya da zevkten aklını kaçırmasına neden oluyor gibiydi- ama bu onu uçtuğunu düşünmeye iten türden bir vertigoydu. Ve bir anda sonsuzluğu görebiliyordu ama istediği sonsuzluğun onun olacağından tam olarak emin değildi. Ona ulaşabileceğinden de.

Her şey gönderdiği adama bağlıydı. Yine de söylemek zorundaydı.

Ve onları zar zor hissedebilmesine rağmen, dudakları kelimeleri oluşturdu ve sesler ortaya çıktı, yıpranmış, küçük ve çatlak sesler, o doğmadan önce bir şekilde içinde dövülmüş, zamanın öncesinden beri, kelimeler sadece onun içindi.

"Seni seviyorum."

Dünyanın en güçlü üç kelimesi Londra'nın en güçlü adamlarından birine bu kadar küçük bir sesle sunuldu.

Ve ilk başta hiçbir şey olmadığını düşündü. Adam gözünü kırpmadı. Ama sonra onu bir şekilde usulca ateşe verdiği fark etti. Ondan duygular fışkırıyordu ve gözleri ... bu andaki gözlerini asla unutamayacaktı.

Elleri yanlarında kaldı.

İşte o zaman titrediklerini fark etti.

Tanrı yardımcısı olsun, işte o zaman gözlerinin arkasında yaşların yanmaya başladığını hissetti.

Biri kaçtı. Ve elini kabaca ona sürttü.

Ve boğazını hiç temizlemeyen adam ... boğazını temizledi.

Sesi de aslında onunkinden pek yüksek değildi. "O zaman seni sevdiğim iyi oldu, Genevieve."

Sanki ikisi kilisedeymiş gibi ya da bir büyü okuyormuş gibi çok ama çok yumuşak bir şekilde söyledi. Söylediği her şeyin kulağa doğru ve gerçekmiş gibi gelmesini sağlayan bir tarzı vardı. Öte yandan, konuşmalarının çoğu karanlıkta geçtiği için birbirleriyle alçak sesle konuşmaya çok alışmışlardı.

Ve *onun* uzun zamandır bir kilisenin yakınında olduğundan şüpheliydi. Uzun zamandır.

"İyi, güzel," diye burnunu çekti.

"Ve karım olmayı kabul edersen bundan onur duyarım," diye ekledi.

Sonunda düzgün bir teklif!

"Harry'yi terk ettikten sonra."

Tanrım, ama o bir şeytandı. Akli başında kim bu adamla evlenir ki? Deli olması gerekirdi. Kötü ve korkunçtu. Ama aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordu.

"Evet, lütfen, seninle evlenirim."

"Evet lütfen?" diye nazikçe alay etti ve her zamanki gibi hızla hareket ederek onu kollarına aldı.

Ve işte o zaman onun sonunda sakinliğini kaybettiğini ve tüm vücudunun titrediğini hissedebiliyordu.

Aman Tanrım. Demek *korkmuştu*. Büyük bir risk almıştı. Onu kaybetmeye çok yaklaşmıştı. Ama o bir kumarbazdı ve efsane hâlâ geçerliydi: Falconbridge Dükü kaybetse bile her zaman kazanırdı.

Ona sımsıkı sarıldı ve geçen gece, çılgınca evi aradığı ve sonra ona karşı bir aşk fırtınası kopardığı zaman onu teselli ettiği gibi onu teskin etti, ancak bunun ne olduğunu görememişti.

O biliyordu.

Saçlarını, alnını ve sonra dudaklarını öptü ve dudakları orada kaldı.

"Ama şimdi herkese söylemek zorundayım. Harry'nin kalbini kırmak zorundayım. Bu büyük bir üzüntü yaratacaktır. Ya da en azından bir kargaşaya."

"Beni suçla. Zaten herkes benim kötü bir piç olduğumu düşünüyor." "Bunu yüksek sesle söylemeye cüret eden herkesi öldüreceğim."

"O zaman kan dökmekle çok ama çok meşgul olacaksın." Güldü.

"Sus," dedi. "Bir kargaşaya neden olmanın karşılığında kendimi hayatının geri kalanında seni mutlu etmeye adadım."

"O zaman sadece uzun bir süre yaşamanız yeterli, çünkü mutlu olmak için ihtiyacım olan her şey sizsiniz."

Bunun üzerine kısa bir kahkaha attı. Omuzlarının ellerinin altında zıpladığını hissetti ve aniden bu büyüleyici ve değerli göründü. Utangaç ve çaresizce korumacı hissetti ve bu neredeyse katlanabileceğinden daha fazlaydı, ama o her zaman bir şeyleri fark etme ve katlanma konusunda ondan biraz daha ilerideydi. Buna mutlulukla katlanacaktı.

Ve sonra yavaşça kendini ondan kurtardı ve geri çekildi. Onu masanın üzerine kaldırdı ve ona doğru eğildi. "Genevieve . . . *şimdi* yapmam gereken bir şey var . . . "

"Evet?" Beklentiden nefesi kesilmişti.

Kızın elini tuttu ve dudaklarına götürüp öptü.

O.

"Sonsuza dek değer vereceğin bir şey," dedi. Bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu.

Sonsöz

Dük özel bir ruhsat almakla ilgilenirken, Genevieve şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden birini yapmaya koyuldu. Bunu yapmak için Harry'yi yol boyunca yürüyüşe davet etti, çünkü ... şey, neden

Değil mi? Bu yürüyüşü idam mangasının önünde yürümekle ilişkilendirmeye başlamıştı ve belki de bundan sonra her hayat değişiminin törensel bir parçasıydı. Bir yaprak almak için durakladı, henüz çiğnenmemiş ya da yağmurla parçalanmamış birkaç yapraktan biriydi.

Harry, kız ona söyledikten sonra uzun bir süre sessiz kaldı. Mümkün olduğunca az cümleyle, onunla evlenemeyeceğini ve onun yerine dükle evleneceğini söyledi.

"Şaşırdığımı söyleyemem," dedi sonunda.

Onun bu konuyu açmasını istemedi ve bu yüzden sadece "Seni incittiğim için özür dilerim" dedi.

Bir nefes çekti. Sonra başını salladı. Sonra dudaklarını birbirine bastırdı ve başını sallamaya devam etti. Erkeklerin gözyaşlarıyla bu şekilde mücadele ettiğine dair korkunç bir şüphesi vardı.

Bir nefes daha aldı. Yaprığı ufalayıp toz haline getirdi. Bunu bir sembolizm olarak görüp görmediğini merak etti.

"Beni hiç sevdin mi?" diye sordu sonunda.

"Elbette," dedi usulca, şaşırmış bir halde. "Seni hâlâ seviyorum, Harry." Kısa bir kahkaha attı. "*Sevgili* bir *dost* olarak."

Kadın onu düzeltmedi. Belki de Millicent'a evlenme teklif etme niyetinde olduğunu söylediği gün duyduğu gibi ilk kez duyuyordu. Kulağa bu kadar sıcak gelen sözler ne kadar saçma ve incitici olabilirdi.

Ellerini ceplerine soktu ve sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı, değerlendirdi, koptu, merak etti ve yüzünde bir dizi ifade belirdi. Kuşkusuz bu, evlenme teklifini yaptığı gün ona bakışına çok benziyordu.

Bundan hiç zevk almadı.

Artık sessizdiler. Her zaman onu mutsuz etmek istememiş, her şeyi onun için daha iyi hale getirmek istemiş olsa da, ona ne düşündüğünü sormadı. Bu, onun yardımı olmadan anlaması ve kabullenmesi gereken bir şeydi.

"Belki de Kıta'ya giderim," dedi meydan okurcasına. "Yabancı bir savaşta savaşmaya giderim."

"Umarım yapmazsın."

Bir süre sonra asık suratla, "Muhtemelen yapmayacağım," diye itiraf etti. "Yine de Kıta bana biraz iyi gelebilir."

Hafifçe gülümsedi. O da öyle.

"Harry . . . düğ Rosemont'u almanı istemekte samimi. Kendi eliyle kaybetti ve oyunun kurallarına uydu. Artık senindir."

"Muhtemelen *senin* olmasını istemiştir, Genevieve."

Buna cevap vermedi, çünkü dükün istediği de tam olarak buydu. Dük bir *açıklama* yapmak istemişti. Genevieve'e bir mesaj göndermişti.

Kesinlikle başarmıştı. "Artık senin."

"As teselli ödülleri Git, o olabilir olmak daha kötü."
Harry gülümsedi

çarpık bir şekilde. Sesinde kendini küçümseyen bir ironi ve yeni bir sertlik vardı.

Kalp kırıklığının onun karakterine

Gölgeler ve KÖŞELER ve açılar o gerekli için
yapmak o gerçekten

İlginç. Derinleştirmek ve şekillendirmek için.

Onu gerçekten ilginç kılmaya yardım edecek kişi olduğu için üzgündü.

Ama bir adama aşık olduğu için asla özür dilemeyecekti.

zaten .

Annesi, Genevieve'in dükle evleneceğini öğrendiğinde rahatlamış bir şekilde, bir kez daha sarılıp öperek, "İşte böyle canım," dedi.

Hmm. Annesi sürprizlerle doluydu.

"Bunu istediğine ve erkekleri saç kurdelesi gibi takıp çıkarmaya devam etmeyeceğine emin misin? Dükün, üreteceğin müstakbel kocaların sonuncusu olduğundan emin misin?" Babası ona takılıyordu, bu da onu yürekten onayladığı anlamına geliyordu. Şüphesiz geleceğinde sonsuz beş kartlı loo oyunlarının hayalini kuruyordu.

Ebeveynlerinin her ikisi *de* biraz pusluydu.

"Görüyorsun ya," dedi Ian Colin'e daha sonra Pig & Thistle'da, "adama bir iyilik *yaptım*. Ona *doğru* eş buldum."

Colin homurdandı. "Bunu şimdi söyleyebilirsin, ama Genevieve'imiz bize evleneceğini yüzündeki ifadeyi sonsuza dek hatırlayacağım.

Dük." Colin hemen o bakışı taklit etti.

"Yani kafasına sopa yemiş birine mi benziyordum?

Teşekkür . Büyüleyici."

Ian, Colin'in hayatının geri kalanında bu bakışı sık sık ve alaycı bir şekilde taklit edeceğinden kuşkulanıyordu.

Colin tankardını kardeşine doğru kaldırarak bunu onayladı alaycı bir tavırla birasından bir yudum aldı. "Genevieve ile gerçekten evlenmeye niyetli olduğunu düşünüyor muyuz?"

"Özel bir ruhsat için gönderdi. Adam aşık oldu. Düğün birkaç gün ."

"Ne kadar dikkat çekici değil mi?"

Colin'in evlilik fikri karşısında gözleri yeniden buğulanmaya başlamıştı ki, Ian evlilikle ilgili övgüler yağdırmaya başlayamadan onu masanın altından tekmeledi.

"Dük'ün öldürmeye niyetli *olmadığını* anladık mı? Sen?"

"İstemiyor. Saçımın teline zarar verirse Genevieve'in onu öldüreceğini ve onun değer verdiği şeylere değer verdiğini, bu yüzden beni öldürmekten kaçınacağını söyledi." Dük aslında bunu söylemek için onu kenara çekmişti. Ian, Moncrieffe'in "Değer verdiği şeyler beş para etmez olsa bile" dediği kısmı atlamıştı.

Dük ile eninde sonunda, bir gün, düşünmeye cesaret ederse, arkadaş olabileceklerinden şüpheleniyordu.

"Genevieve'imizin bu kadar şaşırtıcı derecede katı olabileceğini kim bilebilirdi?" Colin düşündüm.

"Bunu asla tahmin edemezdim."

Kız kardeşlerinin mutluluğuna kadeh kaldırdılar.

Genevieve ve Moncrieffe'e gelince, Pennyroyal Green'deki kilisede papaz olan kuzeni Adam Sylvaine tarafından evlendirildiler,

Düğün günü saatler gece yarısını gösterdiğinde, ikisi de birbirlerinin kollarında derin bir uykuya dalmışlardı.

Ertesi gün güneş gökyüzünde yükselene kadar uyanmadılar.

Teşekkür

Muhteşem editörüm May Chen'e coşkusu, desteği ve içgörüsü için; tüm yetenekli, çalışkan

Avon'da bu kitabı mümkün kılan herkese, özellikle de güzel kapak tasarımı için Tom Egner'a; muhteşem menajerim Steve Axelrod'a, birlikte çalışmayı bu kadar zevkli kılan bilgeliği ve mizahı için; ve Melisa, Karen, Toni, Josh ve tüm arkadaşlarıma ve sevdiklerime ilham, destek, kahkaha ve akıl sağlığı için teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

San Francisco Körfez Bölgesi doğumlu JULIE ANNE LONG aslında büyüdüğünde bir rock yıldızı olmayı hedefliyordu (ve bunu kanıtlamak için dolabının arkasına doldurulmuş gitarları ve püsküllü kıyafetleri var), ancak yazmak her zaman ilk aşkı oldu. Akademik kariyerine Gazetecilik bölümünde başladı, ta ki Yaratıcı Yazarlığın özgür hayal gücü ve aşırı gelişmiş kapris duygusu için daha uygun olduğunu fark edene kadar. Rutubetli, yapış yapış kulüplerde gitar çalmak nihayet "cazibesini" yitirdiğinde, Julie bir grupta olmanın en iyi yanlarını, yani dramayı, tutkuyu ve asi saçlı erkekleri bir araya getirebileceğini fark etti

-Bir yandan da tarih ve araştırma sevgisini romana dönüştürdü. O zamandan beri kitapları RITA®, *Romantic Times* Reviewer's Choice, Holt Medallion, Bookseller's Best ve The Quills gibi sayısız ödüle aday gösterildi ve eleştirmenlerin onları tanımlarken "göz kamaştırıcı", "parlak" ve "elden bırakmak imkansız" gibi kelimeler kullandıkları biliniyor. Julie'yi www.julieannelong.com, www.julieannelong.typepad.com veya www.myspace/julieannelong adreslerinde ziyaret edebilirsiniz.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarı hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

Julie Anne Long'dan Aşk Romanları

*Bir Dük İçin
Yaptıklarım Bir Kontu
Öptüm
Teslimiyetten bu yana
Başka Hiçbir
Sevgiliye Benzemez
Zevkin Tehlikeleri*

Copyright

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

WHAT I DID FOR A DUKE Telif hakkı© 2011 by Julie Anne Long. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, aşağı yüklenemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı Şubat 2011 ISBN: 9780062065803

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayınıcı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
25 Ryde Yolu (P.O. Box 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor Toronto,
ON, M4W, 1A8, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollinsebooks.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Yolu
Londra, W6 8JB, Birleşik Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 East 53rd Street
New York, NY 10022
<http://www.harpercollinsebooks.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

